NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

YABANCI

"Bu kitaba BAYILDIM... Komik, nefes kesici, umut dolu ve rüya gibi."
— Ali Hazelwood

ÖLÜ ROMANTİKLER

Roman

Ashley Poston

"KOMİK, İLGİNÇ VE EĞLENCELİ; SAYFALAR ADETA PARILDIYOR (TABİİ AMA SİYAH SİMLE)."
—CHRISTINA LAUREN

Aşkın öldüğüne inandığınızda ona tekrar kapılmak hiç kolay değil, özellikle de aşık olduğunuz kişi bir hayalet ise...

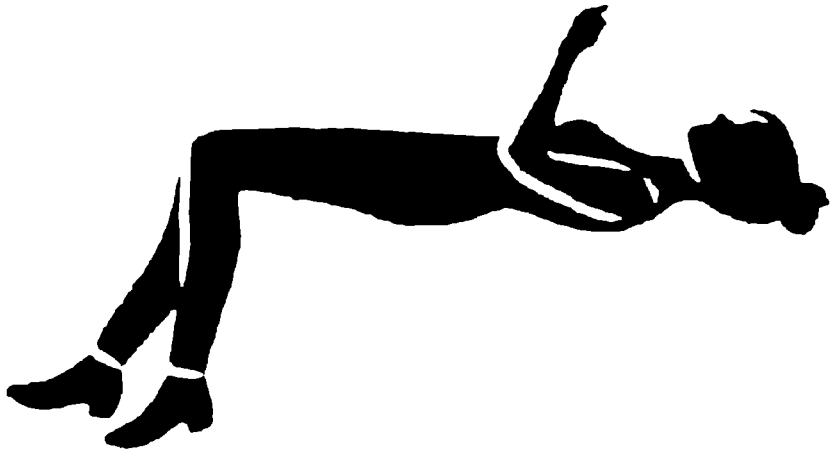
FLORENCE DAY, tutkulu aşk romanları yazan bir gölge yazardı. Ancak, korkunç bir ayrılıktan sonra aşkın öldüğüne inanır hâle gelmişti. Umudunu yitiren Florence, yazdığı kitapta ilerleme kaydedemezken, yeni ve ultra yakışıklı editöründen kitabı vaktinde teslim etmesi yönünde baskı görüyordu. Kariyerinin sona erdiğini düşünen Florence, beklenmeyen bir telefonla on yıldır kaçtığı memleketine geri dönmek zorunda kalmıştı.

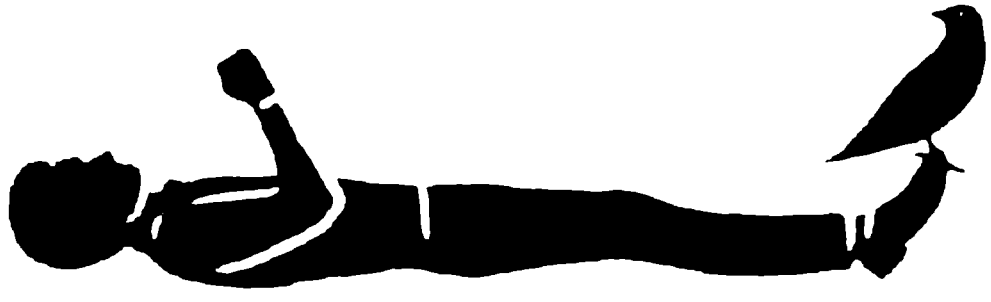
Çok sevdiği babasının sıradışı cenaze törenine yardımcı olmak için evine dönen Florence'ı sıcak yaz geceleri, gece vakti mezarlıkta yapılan yürüyüşler, eksantrik ve sevgi dolu ailesi ve cenaze evi beklemekteydi. Babası gitmiş olsa bile, her şey aynı kalmış gibiydi ve bu durum Florence'ı derinden etkilemişti.

Florence, geri döndüğü memleketinde kendi hayaletleriyle yüzleşirken, aşka yeniden inanmanın ve geçmişin yaralarını sarıp yeni bir başlangıç yapmanın yollarını bulmak zorundaydı. Belki de aşk ölmüştü, sadece saklanmayı tercih etmişti. Aşk ölmemiş olsa bile editörü kesinlikle ölmüştü ve onun yarım kalan işi, aşk hikâyeleri hakkında bildiği her şeyi yeniden sorgulamasına neden olacaktı.

Çeviren: Aslı Tumerkan
www.ithakiyayingrubu.com
YABANCI
9 786256 826205
/yabanciyayinlari

Ashley Poston

Çeviren
Aslı Tümerkan

YABANCI

Bizden
Mutlu Sonlara
inanmamızı isteyen
tüm yazarlara

Gömülmüş Bir Hikâye

GEÇMİŞ GÜNLER CENAZE EVİ'NİN arka sol köşesinde, yerinden oynayan bir parkenin altında içinde eski günlükler bulunan metal bir kutu vardı. Onları bulan herkese göre bu karalamalar, cinsel hüsranlarını Lestat ya da *X-Files*'taki o adamla dışa vuran bir ergeni andırırdı.

Sizin için hayaletlerin, vampirlerin, kan yeminlerinin, deri pantolonların ve gerçek aşkın mahzuru yoksa, bu hikâyeler bayağı iyiydi.

Birinin neden müstehcen hayran kurgularıyla dolu günlükleri yüz yıllık bir cenaze evinin parkesinin altına tıkacağını merak edebilirsiniz ama asla bir ergenin zihnini sorgulamayın. Çok ileri gidemezsiniz.

Onları oraya sakladım çünkü –eh– sakladım işte, tamam mı? Çünkü üniversiteye giderken o parçamı –o karanlık, tuhaf Addams Ailesi tarafımı– gömmek istiyordum ve neresi bir cenaze evinden daha uygun olabilirdi ki?

Üstelik neredeyse başaracaktım.

1

Hayalet Yazar

HER GÜZEL HİKÂYEDE BİRKAÇ sır gizlidir.

En azından bana böyle söylendi. Bazen bu sırlar aşk hakkındadır, aile hakkındadır, cinayet hakkındadır, bazıları o kadar önemsizdir ki pek sır gibi bile gelmezler ama onları saklayan insanlar için çok önemlidirler. Her insanın bir sırrı vardır. Her sırrın da bir hikâyesi.

Üstelik benim aklımda her hikâyenin mutlu bir sonu vardır.

Ben bir hikâyedeki kahraman olsaydım size üç sırrım olduğunu söylerdim.

Birincisi, dört gündür saçlarımı yıkamadığım.

İkincisi, ailemin bir cenaze evine sahip olduğu.

Üçüncüsü ise, mega-çoksatan, eleştirmenler tarafından çok beğenilen aşk kitapları yazarı Anne Nichols'ın hayalet yazarı olduğum.

Ayrıca bir toplantıya *aşırı* geç kaldığım.

Resepsiyondaki güvenlik personelini geçip asansöre doğru koşarken, "Kapıyı tutun!" diye bağırdım.

Şaşkın güvenlik görevlisi arkamdan, "Hanımefendi!" diye seslendi. "Kayıt olmalısınız! Öylece içeri dala–"

"Ben Florence Day! Falcon House Yayınevi! Erin'i ararsanız beni onaylayacaktır!" Omzumu geriye verip asansörlerden birine sızdım, kaktüsüm de arkamdaydı.

Kapılar kapanırken şık bir iş takımı giymiş, saçları beyazlamış bir adam söz konusu bitkiye baktı.

"Yeni editörüme yağ çekmek için bir hediye," dedim çünkü ben gittiği her yere küçük sukulentler götüren biri değildim. "Tanrı biliyor ki kendim için değil. Ben dokunduğum her şeyi öldürüyorum, buna şimdiden üç kaktüs dahil... yoksa dört müydü?"

Adam eline öksürüp benden uzağa döndü. Diğer taraftaki kadın beni teselli eder gibi, "Çok hoş, tatlım," dedi.

Bu da bunun korkunç bir hediye olduğu anlamına geliyordu. Yani, öyle olduğunu biliyordum ama B metrosunu platformda çok uzun süredir beklerken erkek kardeşimle telefonda konuşup küçük bir panik atak geçiriyordum ki yanımdan tanesi yaklaşık bir dolara kaktüs satan, saçlarında bigudiler olan ufak tefek yaşlı bir kadın geçmişti ve ben gerginken alışveriş yapardım. Genelde kitap alırdım ama sanırım artık saksı çiçekleri de alıyordum.

İş takımı giymiş olan adam yirminci katta, asansörü tutan kadın ise yirmi yedinci katta indi. Kapılar tekrar kapanmadan önce onların dünyalarına göz attım: Tertemiz beyaz bir halı, cilalı ahşap parkeler ve eski kitapların boş boş durduğu camdan vitrinler. Binada hem internette yayın yapan hem de baskı yapan pek çok yayınevi vardı, hatta katlardan birinde bir gazete bile bulunuyordu. *Nora Roberts*'ın editörüyle bile aynı asansöre binmiş olabilirdim, bilemezdim.

Ofisi ne zaman ziyaret etsem insanlar hep bana tek bir bakışla –gıcırtılar çıkaran babetlerim, lanet külotlu çorabım ve fazla büyük ekose paltomla– boyumun bu eğlence trenine *yetmediğine* karar veriyordu.

Bu da... adildi. Boyum bir elli beşe yakındı ve giydiğim her şey stil için değil, rahatlık için alınmıştı. Ev arkadaşım Rose hep yirmi sekiz yaşındaki birinin bedenine sıkışmış seksenlik biri olduğuma dair espriler yapıyordu.

Bazen bunu hissediyordum.

"Netflix'i açıp keyfimize bakalım," demek için ortopedik bir yastık ve Ensure* dolu bir şarap kadehi gibisi yoktu.

Asansör kapıları otuz yedinci katta açıldığında tek başımaydım, kaktüsüme okyanustaki bir can yeleği gibi sarılmıştım. Falcon House Yayınevi ofisleri tertemiz ve beyazdı, girişin iki tarafında yetmiş beş yıllık geçmişlerinde yayımladıkları tüm çoksatan kitapları ve edebi başyapıtları sergileyen, floresanla aydınlatılmış iki kitaplık duruyordu.

Sol duvarın neredeyse yarısı Anne Nichols'ın yazdığı kitaplarla doluydu –*Okyanus Sakininin Kızı, Hayaller Ormanı, Sonsuz Yuva*, ben müstehcen Lestat hayran kurguları yazan bir ergenken annemin iç çekerek okuduğu kitaplar. Yanlarında ise Anne'in daha yeni kitapları vardı. *Aşk İhtimali, Bir Çapkından Kızı Kapma Rehberi* (Bu başlıktan çok gurur duyuyordum) ve *Gece Yarısı Matinesinde Öpücük*. Camdan, yüzüm kitap kapaklarından yansıdı: Rengârenk bir atkı takmış ve beni dünyadaki en saygıdeğer yayınevlerinden birinde değilmişim de Ayın Yünü Kulübü'nde konuk konuşmacıymışım gibi gösteren fazla büyük bej bir kazak giymiş, koyu sarı saçları dağınık bir topuz yapılmış ve yorgun kahverengi gözlerinin altında mor halkalar olan, soluk tenli ve uykusuz genç bir kadındım.

Teknik olarak burada konuk *ben* değildim. Anne Nichols'tı ve ben herkesin onun yavan asistanı olduğunu düşündüğü kişiydim.

Üstelik gitmem gereken bir görüşme vardı.

Koyu saçlı resepsiyonist Erin, bir parmağını havaya kaldırıp telefon konuşmasını bitirirken kaktüsü göğsüme bastırarak lobide rahatsızca bekledim. Erin öğlen yemeğinde salata sipariş etmekle ilgili bir şeyler söyledi. Nihayet telefonu kapattığında bakışlarını ekranından kaldırdı ve beni tanıdı. Işıl ışıl bir gülümsemeyle, "Florence!" diyerek karşıladı beni. "Seni ayakta görmek ne güzel! Rose nasıl? Dün geceki parti *çok fenaydı*."

---

* Genelde yaşlıların içtiği gıda takviyesi. –*çn*

Rose'la gece üçte tökezleye tökezleye eve dönüşümüzü düşününce yüzümü ekşitmemeye çalıştım. "Cidden öyleydi."

"Rose yaşıyor mu?"

"Rose bundan beterlerini de atlatmıştı."

Erin güldü. Sonra sanki başka birini arıyormuş gibi lobide etrafına bakındı. "Bayan Nichols bugün gelmeyecek mi?"

"Hayır, hâlâ Maine'de... Maine hayatını yaşıyor."

Erin başını iki yana salladı. "İnsan nasıl olduğunu merak ediyor, anlıyorsun değil mi? Dünyanın Anne Nicholsları ve Stephen Kingleri olmanın nasıl bir şey olduğunu."

"Hoş olmalı," diye hemfikir oldum. Anne Nichols, Maine'deki küçük adasından ayrılmayalı... beş sene mi ne olmuştu. Ben onun adına yazmaya başladığımdan beri.

Ağzımla boynuma doladığım renkli atkıyı aşağı çektim. Artık kış olmasa da New York'ta her zaman bahardan önce son bir soğuk dalgası oluyordu ve bunun bugün olacağı tutmuştu, şimdi de paltomun altında gerginlikten terlemeye başlamıştım.

Erin, "Bir gün," diye ekledi, "bana meşhur Anne Nichols'ın asistanı olmayı nasıl başardığını anlatmalısın."

Güldüm. "Sana daha önce söylemiştim, bir Craigslist reklamıyla oldum."

"Buna inanmıyorum."

Omzumu silktim. "Hayat işte."

Erin benden birkaç yaş küçüktü, Columbia Üniversitesi yayıncılık sertifikası gururla masasında sergileniyordu. Rose, bir süre önce onunla bir randevulaşma uygulamasından tanışmıştı ve birkaç kere takılmışlardı ama şimdi duyduklarıma göre sadece arkadaşlardı.

Masasındaki telefon çalmaya başladı. Erin hızla, "Her neyse, girebilirsin, yerini hâlâ hatırlıyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

"Harika. İyi şanslar!" diye ekleyip çalan telefonu en iyi müşteri hizmetleri sesiyle açtı. "Günaydın! Falcon House Yayınevi'ne ulaştınız, ben Erin..."

Sonra kendi başıma bırakıldım.

Nereye gideceğimi biliyordum çünkü eski editörü bu koridorlarda gözüm bağlı yürüyebilecek kadar fazla ziyaret etmiştim. Tabitha Mangraves kısa süre önce, olabilecek *en kötü* zamanda emekli olmuştu ve ofise doğru attığım her adımda zavallı kaktüsü daha sıkı tutuyordum.

Tabitha, Anne adına yazdığımı biliyordu. Bunu bilenler sadece o ve Anne'in menajeriydi; eh, Rose dışında ama Rose sayılmazdı. Tabitha bu gizli bilgiyi yeni editöre aktarmış mıydı? Tanrım, öyle umuyordum. Yoksa bu çok rahatsızlık verici bir ilk görüşme olacaktı.

Koridor, mahremiyet için kullanılan buzlu camdan duvarlarla kaplıydı ama buzlu camlar mahremiyeti olağandışı derecede az sağlıyorlardı. Editör, pazarlamacı ve halkla ilişkiler uzmanı olan siluetlerin alçak seslerle satın alım, pazarlama planları, kontrat gereksinimleri, turlar... bir kitabın bütçesinden diğerine para aktarma ile ilgili konuştuklarını duydum.

Yayıncılıkta kimsenin pek konuşmadığı konuları.

Yayıncılık çok romantikti, ta ki siz kendinizi yayıncılığın *içinde* bulana dek. Sonra yine bir tür kurumsal cehennemdi.

Kare şeklinde küçük bölmelerinde oturan birkaç yardımcı editörü geçtim, yarım duvarlarının neredeyse tepesine dek kitap taslakları yığılmıştı, öğle yemeği için havuç ve humus yerken çok dağılmış görünüyorlardı. Herhalde Erin'in sipariş ettiği salatalara onlar dahil değillerdi, zaten editör yardımcıları her gün dışarıdan yemek yemeyi karşılayabilecek kadar para kazanmıyordu. Ofisler bir tür hiyerarşiyle düzenlenmişlerdi ve ilerledikçe maaş da artıyordu. Koridorun sonundaki ofisi neredeyse tanıyamayacaktım. İyi şans için kapıya asılı çiçekten çelenk ve buzlu camlı mahremiyet duvarına yapıştırılmış DENEME, YAPI VE ROMANTİZM ÖLMEDİ! yazan çıkartmalar kaybolmuştu.

Bir an yanlış bir tarafa saptığımı sandım, ta ki ufak bölmesinde ÖOK'ları –Ön Okuyucu Kopyalarını, yani temelde bir kitabın

karton ciltli taslaklarını– gözyaşlarına boğulmak üzere cinsten endişeli bir telaşla zarflara yerleştiren stajyeri tanıyana dek.

Yeni editörüm o çıkartmaları söküp iyi şans çelengini çöpe atmakta hiç gecikmemişti. Bunun iyi bir işaret mi kötü bir işaret mi olduğunu bilmiyordum.

Falcon House'taki görev süresinin sonuna yaklaşırken Tabitha Margraves'le çok defa çatışmıştık. "Romantizm mutlu sonlara *inanır*. Bunu *Anne*'e söyle," derdi alayla çünkü esasında Anne bendim.

"Eh, Anne artık inanmıyor," diye cevabı yapıştırırdım ve istifasını verip Florida'da emekli olana dek eminim ikimiz de birbirimizi öldürmeyi planlıyorduk. O hâlâ aşka inanıyordu; nasıl oluyorsa, imkânsız şekilde.

Ben ise yalanın arkasını doğrudan görebiliyordum.

Aşk, öldüğünüzde sizi gömecek biri olması için elli yıl boyunca birine katlanmaktı. Bunu iyi bilirdim; ailem ölüm işindeydi.

Bunu söylediğimde Tabitha bana kaba demişti.

Ben ise gerçekçi olduğumu söylemiştim.

Arada fark vardı.

Kucağımda kaktüsle ofisin önündeki iki sandalyeden birine oturup bekledim ve Instagram akışımı karıştırdım. Küçük kız kardeşim kendisiyle beraber büyüdüğüm yerin belediye başkanının fotoğrafını koymuştu –belediye başkanı bir *golden retriever* köpeğiydi– ve memleketimi özlediğimi hissettim. Havasını, cenaze evini, annemin müthiş kızarmış tavuğunu.

Annemin bu akşam ne yemek pişirdiğini merak ettim.

Düşüncelerimde kaybolmuşken son derece erkeksi bir ses, "Beklettiğim için özür dilerim, lütfen buyurun," diyene dek ofis kapısının açıldığını duymadım.

Şaşırarak ayağa fırladım. Yanlış ofise mi gelmiştim? Bölmeleri kontrol ettim –solda ÖOK'larını zarflara tıkan kahverengi saçlı işkolik stajyer vardı, sağda ise salatasına ağlayan İK direktörü– hayır, burası kesinlikle doğru ofisti.

Adam boğazını temizledi, sabırsızca bekliyordu.

Kaktüsü göğsüme o kadar sert bastırdım ki saksının basınçtan gıcırdamaya başladığını hissettim ve adamın ofisine girdim.

Girer girmez de donakaldım.

Söz konusu adam otuz beş yıldır (adamın ömründen uzun olduğunu tahmin ediyordum) Tabitha Margraves'in bulunduğu deri koltuğa oturuyordu. Bir zamanlar porselen biblolar ve Tabitha Margraves'in köpeğinin fotoğraflarıyla dağınık olan masa artık temiz ve tertipliydi, her şey düzgünce yerine koyulmuştu. Masa, arkasındaki adamı neredeyse mükemmel şekilde yansıtıyordu: Fazla derli topluydu, geniş omuzlarının zorladığı tertemiz beyaz bir gömlek giyiyordu, manşetleri biraz korkutacak derecede seksi kollarını gösterecek şekilde dirseklerine doğru kıvrılmıştı. Siyah saçları uzun yüzünden arkaya doğru taranmıştı ve bir şekilde yüzüne orantılı olarak uzun burnunu ortaya çıkarıyordu, ayrıca adamın yüzü çok soluk çillerle bezeliydi: Biri sağ burun deliğinin yanındaydı, ikisi yanağında, biri ise kalın sağ kaşının hemen dibinde. Çillerden bir yıldız takımı. Bir an bir keçeli kalem alıp nasıl bir efsane taşıdıklarını görmek için onları birbirlerine bağlamak istedim. Sonraki an ise hızla fark ettim ki–

Ah.

Çok seksiydi. Üstelik onu daha önce görmüştüm. Rose'la ya da eski erkek arkadaşımla gittiğim yayıncılık etkinliklerinde. Adını çıkaramıyordum ama ona kesinlikle birden fazla kere rastlamıştım. Beni tanıyıp tanımadığını merak ederek nefesimi tuttum. *Tanımış mıydı?*

Bir an tanıdığını sandım çünkü gözleri büyüdü –sadece bir parçacık, bir şeyler bildiğinden şüphe etmeme yetecek kadar– sonra bu büyüme kayboldu.

Boğazını temizledi.

Bir an bile duraksamadan, "Sen Anne Nichols'ın asistanı olmalısın," diye selamladı. Ayağa kalktı ve masasını dolaşıp elini uzattı. O... *devasaydı*. O kadar uzundu ki birdenbire "Jack ve Sihirli Fasulye"nin yeniden anlatımına ışınlanmış gibi hissettim,

o *gerçekten* ama gerçekten tırmanmak istediğim çok yakışıklı bir sihirli fasulyeydi–

Hayır. Hayır, Florence. Çok kötüsün, diye azarladım kendimi. *Ona bir ağaçmış gibi tırmanmak istemiyorsun çünkü o senin yeni editörün, o yüzden de son derece, aşırı miktarda,* muazzam ölçüde *tırmanılamaz biri.*

Elini sıkarken, "Florence Day," dedim. Güçlü tokalaşmasıyla elimi neredeyse tamamen sardı.

"Benji Ardor ama bana Ben diyebilirsin," diye tanıttı kendini.

"Florence," diye tekrarladım, bir viyaklamadan daha yüksek herhangi bir şey mırıldanabildiğime şaşırmıştım.

Dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Söylemiştin."

Dehşete düşerek hızla elimi çektim. "Ah Tanrım. Doğru, pardon." Rahatsız IKEA sandalyesine biraz fazla sert oturdum, kaktüs sımsıkı dizlerime dayalıydı. Yanaklarım *yanıyordu* ve eğer onları hissedebiliyorsam editörün kızardığımı görebildiğini biliyordum.

Tekrar oturup masasındaki bir kalemi düzeltti. "Tanıştığıma memnun oldum. Beklettiğim için özür dilerim, metro bu sabah felaketti. Erin bana B metrosuna binmememi söylüyor ama ben her seferinde bunu yapan bir ahmağım."

Kendimi durduramadan, "Ya da bir mazoşist," diye ekledim.

Bir kahkaha patlattı. "Belki ikisi birden."

Gülümsememi saklamak için yanağımın içini ısırdım. Harika bir kahkahası vardı, bir gümbürtü gibi derin ve gırtlaksı türden.

Ah olamaz, bu hiç de planladığım gibi gitmiyordu.

Benden hoşlanmıştı ve yaklaşık beş dakika içinde benden hiç hoşlanmayacaktı. Buraya gelme sebebim için ben bile kendimden hoşlanmıyordum... Neden hediye olarak kaktüs vermenin bunu kolaylaştıracağını düşünmüştüm ki?

Koltuğunu masaya yaklaştırdı ve bir kalemi klavyesiyle paralel olması için düzeltti. Bu ofiste her şey böyle düzgündü ve eğer bir kitapçıda yanlış yere konulmuş bir kitap görse onu ait olduğu

rafa geri götürecek türden bir insan olduğuna dair çok belirgin bir hisse kapıldım.

Her şeyin belli bir yeri vardı.

O maddeli liste kullanan cinsten bir erkekti, ben ise yapışkan not kullanan cinsten bir kızdım.

Bu esasında iyi bir şey olabilirdi. Çok ciddi birine benziyordu ve çok ciddi insanlar nadiren romantik olurdu, o yüzden eninde sonunda ona artık aşk romanlarına inanmadığımı söylediğimde acıyan bir bakış almazdım ve *tam olarak* ne kastettiğimi anlayarak ciddiyetle başını sallardı. Tabitha Margraves'in o hüzünlü, koyu gözlerle bana bakıp, "Neden artık aşka inanmıyorsun, Florence?" diye sormasındansa *bunu* tercih ederdim.

Çünkü insan elini çok defa ateşe koyarsa sadece yanacağını öğreniyordu.

Yeni editörüm oturduğu yerde kıpırdandı. "Bugün Bayan Nichols'ın gelememesine üzüldüm. Onunla tanışmayı çok isterdim," diye başlayıp beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

Sandalyemde kıpırdandım. "Ah, Tabitha söylemedi mi? Anne Nichols hiçbir zaman Maine'den çıkmıyor. Sanırım bir adada falan yaşıyor. Bu kulağa hoş geliyor, ben olsam ben de oradan ayrılmak istemezdim. Maine'in güzel olduğunu duydum."

"Öyle! Orada büyüdüm," diye yanıt verdi. "Bir sürü taçboynuzlu geyik gördüm. Çok büyükler."

Hain beynim, *Sen de taçboynuzlu geyik olmadığına emin misin?* deyince irkildim çünkü bu çok yanlış ve çok kötüydü. "Herhalde geyikler seni New York'taki sıçanlara hazırlamışlardır."

Bu sefer kendini şaşırtarak tekrar güldü, ihtişamlı bembeyaz bir gülümsemesi vardı. Gözlerine yansıyor, kahverengi tonlarını erimiş bir bal rengine dönüştürüyordu. "Hiçbir şey beni onlara hazırlayamazdı. Union Meydanı'ndakileri gördün mü? Yemin ederim bir tanesinin üzerinde *jokey* vardı."

"Ah, bilmiyor muydun? Eighteenth Street İstasyonu'nda çok büyük sıçan yarışları dönüyor."

"Sık sık gider misin?"

"Kesinlikle ama oradaki barda *kuyruklar* çok uzun oluyor."

"Vay canına, kelime oyunu konusunda *kulağı* geçtin."

Kahkaha attım ve bakışlarımı çevirdim, onun dışında herhangi bir yere. Çünkü cazibesinden hoşlanmıştım ve kesinlikle hoşlanmak istemiyordum, insanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ve...

Boğazını temizleyip, "Eh, Bayan Day, sanırım Anne'in basılacak romanı hakkında konuşmalıyız..." dedi.

Kucağımdaki kaktüsü daha sıkı tuttum. Bakışlarım çıplak duvardan çıplak duvara atlıyordu. Ofiste bakacak hiçbir şey yoktu. Eskiden bir sürü eşyayla doluydu –yapma çiçekler, duvarlarda fotoğraflar ve kitap kapakları– ama şimdi duvarlardaki tek şey çerçeveli bir edebiyat yüksek lisans diplomasıydı.

"Aşk romanı olmak zorunda mı?" deyiverdim.

Şaşırarak başını yana eğdi. "Biz... biz aşk romanı basıyoruz."

"Bi-biliyorum ama mesela Nicholas Sparks moral bozucu kitaplar, John Green de melodramatik hastalık edebiyatı yazıyor ya, acaba ben –yani Bayan Nichols– da böyle bir şey yapabilir mi?"

Bir an sessiz kaldı. "Yani bir trajedi demek istiyorsun."

"Ah, hayır. Yine de aşk hikâyesi olur! Tabii ki. Ama her şeyin *'sonsuza dek mutlu yaşadılar'* kadar mükemmel bitmediği bir aşk hikâyesi."

Yavaş yavaş, kelimelerini seçerek, "Biz mutlu son işindeyiz," dedi.

"Ama bu bir yalan, değil mi?"

Dudaklarını büzdü.

"Aşk artık öldü ve bunlar –tüm bunlar– bir kandırmaca gibi geliyor." Kendimi beynim onaylamadan bunu söylerken bulmuştum ve bunu yüksek sesle dile getirdiğimi fark ettiğim anda yüzümü ekşittim. "Yani... bu Anne'in görüşü değil, bu sadece benim düşüncem..."

"Sen onun asistanı mısın, editörü mü?"

Kelimeleri yüzüme çarpan bir tokat gibiydi. Hızla bakışlarımı tekrar ona çevirdim ve iyice kıpırtısız kaldım. Gözleri sıcak

bal rengi tonunu kaybetmişti; gülümsediğinde oluşan kırışıklıklar pürüzsüz, duygusuz bir ifadeye geri dönmüştü.

Kaktüsü daha sıkı tuttum. Kaktüs birdenbire savaştaki arkadaşıma dönüşmüştü. Demek Benji Andor, Anne'in yerine yazdığımı bilmiyordu. Tabitha ona söylememiş ya da söylemeyi unutmuştu. Aklından çıkmıştı, hay aksi! Benji Andor'a söylemek zorundaydım.

Ne de olsa benim editörümdü.

Ama sitemkâr, utanan bir parçam bunu yapmak istemiyordu. Hayatımın ne kadar darmadağın olduğunu görmesini istemiyordum çünkü Anne'in hayalet yazarı olarak darmadağın olmaması gerekmez miydi? Hayatımın kontrol altında olması gerekmez miydi?

Bundan daha iyi olmam gerekmez miydi?

Ben küçükken annem Anne Nichols kitapları okurdu, bu yüzden ben de okumuştum. On iki yaşındayken aşk romanları bölümüne sızar, kitaplıklar arasında sessizce *Hayaller Ormanı*'nı okurdum. Anne Nichols'ın kataloğunu en sevdiğim müzik grubunun çok çalınan diskografisi gibi iyi biliyordum.

Sonra onun kalemi olmuştum.

Kapakta Anne'in ismi olsa da *Aşk İhtimali*'ni, *Bir Çapkından Kızı Kapma Rehberi*'ni ve *Gece Yarısı Matinesinde Öpücük*'ü ben yazmıştım. Son beş senedir Anne Nichols bana söz konusu kitabı yazmam için çek göndermişti, ben de yazmıştım ve o kitaplardaki kelimeler –benim kelimelerim– *New York Times Book Review*'dan *Vogue*'a kadar pek çok medya organında övgü almıştı. O kitaplar raflarda Nora Roberts'ın, Nicholas Sparks'ın ve Julia Quinn'in yanında duruyorlardı ve *benimdiler*.

Aşk romanlarının en büyük yazarlarından biri için yazıyordum –herkesin sahip olmak için yanıp tutuşacağı bir işti bu– ve ben... ben çuvallıyordum.

Belki de çoktan çuvallamıştım. Son kozumu oynamıştım –mutlu sonla bitmeyen herhangi başka bir kitap yazmayı– ve Ben hayır demişti.

Sesim çatallanarak, "Bay Andor," diye başladım, "gerçek şu ki–"

Soğuk ve ciddi bir sesle, "Anne'in teslim tarihinden önce taslağı göndermesi gerekiyor," diyerek sözümü böldü. Sesinde birkaç dakika önceki sıcaklıktan eser yoktu. Kendimi her saniye daha da küçülerek sert IKEA sandalyesine doğru büzülürken buldum.

Usul bir sesle, "Bu yarın," dedim.

"Evet, yarın."

"Peki y-ya gönderemezse?"

Dudaklarını ince bir çizgi hâlinde büzdü. Ortadan aşağı doğru inen geniş bir ağzı vardı, yüzünün geri kalanının ifade etmeyecek kadar ihtiyatlı olduğu şeyleri ifade ediyordu. "Ne kadar zamana ihtiyacı var?"

Bir sene. On sene.

Bir ömür.

Umutla, "Şey... b-bir ay?" diye sordum.

Koyu kaşları havaya kalktı. "Hayatta olmaz."

"Bu işler zaman alıyor!"

"Bunu anlıyorum," diye yanıt verince yüzümü ekşittim. Bana bakmak için siyah çerçeveli gözlüğünü çıkardı. "Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Hayır, kesinlikle olamazsın. "Evet?.." demeyi denedim.

"Anne şimdiden üç teslim tarihi uzatması istediğinden, kitabı yarın bile alsak programımızı geciktirmemek için düzeltme ve ilk basım kontrollerinden hızlı geçirmemiz gerekecek, bu da *ancak* kitabı yarın alırsak mümkün. Bu, Anne'in büyük sonbahar romanı. Hatırlatayım, mutlu sonlu bir aşk kitabı. Onun markası bu. Bunun için anlaştık. Şimdiden hazırladığımız promosyonlar var. Hatta New York Times'ta tam sayfa reklam bile verebiliriz. Bu kitap için çok fazla şey yapıyoruz ve bu yüzden Anne'le konuşmak için menajerini dürttüğümde beni sana, Anne'in asistanına yönlendirdi."

Bu kısmı biliyordum. Anne'in menajeri Molly Stein, söz ko-

nusu kitapla ilgili bir arama almaktan ötürü çok memnun olmamıştı. Her şeyin kusursuz ilerlediğini sanıyordu. Ona böyle olmadığını söylemeye içim elvermemişti. Molly, Anne yerine yazma işimde bana pek karışmamıştı, en çok da kitaplar dört kitaplık bir anlaşmanın parçası olduğu, bu sonuncu olduğu ve batırmayacağıma güvendiği için.

Ama işte buradaydım.

Molly'nin haberi Anne'e nasıl vereceğini *düşünmek* bile istemiyordum. Anne'in ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünmek istemiyordum. Kadınla yalnızca bir kere karşı karşıya gelmiştim ve onu hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkuyordum. Bunu yapmak istemiyordum.

Ona gıpta ediyordum. Gıpta ettiğiniz birini hayal kırıklığına uğratma hissi ise... çocukken berbattı, yetişkinken de berbattı.

Benji devam etti. "Bayan Nichols'ın taslağını bitirmesini engelleyen her neyse, bu sadece benim için değil, pazarlama ve prodüksiyon departmanları için de bir sorun hâle geldi ve programımızı bozmak istemiyorsak o kitap taslağına ihtiyacımız var."

"Bi-biliyorum ama..."

"Eğer teslim edemezse," diye ekledi, "o zaman korkarım hukuk departmanını devreye sokmamız gerekecek."

Hukuk departmanı. Bu sözleşmenin ihlali anlamına geliyordu. Bu, geri dönüşü olmayacak kadar kötü çuvalladığım anlamına geliyordu. Sadece Anne'i değil, yayınevini ve okurları da hayal kırıklığına uğratacaktım... herkesi.

Zaten daha önce bir kere böyle çuvallamıştım.

Ya ofis küçülmeye başladı ya da panik atak geçirmeye başladım; gerçekten de ilki olmasını umuyordum. Soluğum kesik kesik çıkıyordu. Nefes almak zordu.

Benji, "Bayan Florence? İyi misiniz? Biraz solgun görünüyorsunuz," diye gözlemde bulundu ama sesi bir futbol sahası kadar uzaktan geliyordu. "Su ister misiniz?"

Paniğimi zihnimin gerisindeki diğer her şeyin girdiği ufak kutuya tıktım. Tüm kötü şeylerin. Baş etmek istemediğim şey-

lerin. Baş *edemediğim* şeylerin. Kutu faydalıydı. Her şeyi oraya kapatıyordum. Sımsıkı kilitliyordum. Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Ah, hayır. İyiyim. Sadece birdenbire fazla geldi. A-ama haklısınız. Tabii ki haklısınız."

İnanmamış gibi görünüyordu. "O zaman, yarın?"

Boğuk bir sesle, "Evet," dedim.

"Güzel. Lütfen Bayan Nichhols'a selam söylediğimi ve onunla beraber çalıştığım için çok memnun olduğumu söyleyin. Bu arada pardon– O bir *kaktüs* mü? Şimdi fark ettim."

Paniğim kilidi sarsarak zihnimdeki kutuya serbest kalmak için bangır bangır çarparken kucağımda unutulmuş sukulente baktım. Bu– Bu adamdan nefret ettiğimi ve bu ofiste biraz daha kalırsam ya kaktüsü ona fırlatacağımı ya da ağlayacağımı düşündüm.

Belki de ikisi birden.

Ayağa fırlayıp sukulenti masasının ucuna koydum. "Bir hediye."

Sonra çantamı alıp hızla arkamı döndüm ve tek kelime daha etmeden Falcon House Yayınevi'nden çıktım. Kendimi binanın döner kapısından tökezleyerek serin nisan gününe çıkana kadar tuttum, sonra kendime dağılma izni verdim.

Derin bir nefes aldım, sonra mükemmel mavi akşamüstü göğüne bir küfür haykırıp binanın yanındaki güvercin sürüsünün korkmasına sebep oldum.

Bir içkiye ihtiyacım vardı.

Hayır, bir *kitaba* ihtiyacım vardı. Bir cinayet-gerilimine. Hannibal'a. Lizzie Borden'a. Hepsi olurdu.

Belki ikisine birden ihtiyacım vardı.

Hayır, *kesinlikle* ikisine birden ihtiyacım vardı.

2

Ayrılık

KİTABI *BİTİREMİYOR* DEĞİLDİM.

Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

O Ayrılık'tan beri bir sene geçmişti; herkesin hayatında en azından bir tane vardır. Biliyorsunuz, değil mi? Hani ömrünüz boyunca süreceğini düşündüğünüz bir aşk yaşarken kalbinizi, eski sevgiliniz tarafından bir çatalla sökülmüş ve ketçapla SİKTİR GİT yazılı gümüş bir tepsiye konulmuş hâlde bulduğunuz türden bir ayrılık. O berbat nisan akşamında bavulumu yağmurlu havada dışarı taşıdığım ve arkama bakmadığım günden beri bir sene geçmişti. Pişman olduğum kısım bu değildi. Asla onunla ilişkimi sonlandırdığım için pişman olmayacaktım.

Sadece başta onun gibi birine âşık olan türden bir kız olduğuma pişmandım.

Sonra zaman geçmek bilmemişti. Başta her gün kalkıp koltukta laptopumla oturup yazmaya çalışmış ama bunu yapamamıştım. Yani *yazabiliyordum* ama her kelime diş sökmek gibiydi ve o kelimelerden her birini bir gün sonra siliyordum.

Sanki bir gün yazmayı biliyordum; sahneleri, tatlı tanışma hikâyelerini ve iç çektirten anları, kadın kahramanım onu öptüğünde erkek kahramanımın tadının tam da nasıl olduğunu biliyordum... ve sonraki gün, hepsi kaybolmuştu. Bir fırtınayla buz tutmuştu ve kelimelerin nasıl çözüleceğini bilmiyordum.

Word dokümanını açmayı, satırlar arasında aşkı aramayı ne zaman kestiğimi hatırlayamıyordum. Ama kesmiştim ve şimdi aşağı tükürsem çaresizlik adlı sakal, yukarı tükürsem Benji Andor adlı bıyıktı.

Nolita'nın göbeğinde yer alan McNally kitabevindeki kitapların sırtlarında parmaklarımı dalgın dalgın gezdirdim. Sıra sıra başlığı ve soyadını bir sonraki koridora kadar takip ettim –aşk romanlarına– ve hızla bilimkurgu ve fantastik koridoruna geçtim. Bakmadığım sürece onlar yoktu.

Hiçbir zaman birinin yerine yazmayı düşünmemiştim. Hatta ilk defa menajerim olduğunda ve ilk kitabımı sattığımda edebiyat panellerine davet edileceğimi ve kitap etkinliklerine gideceğimi düşünmüştüm; nihayet beni yukarı, daha da yukarı taşıyacak, sonsuza dek sürecek kariyerime götürecek merdivenlerin kapısını bulduğumu... Ama o kapı açıldığı kadar hızlı kapanmış ve sanki kitabın başarısız olması *benim* suçummuş gibi, "Üzülerek bildiriyoruz ki..." diyen bir e-posta göndermişti. Sanki elinde her türlü kaynak ve bağlantı olan milyon dolarlık bir şirketin yayımladığı kitabın kaderinden ben; daha az paraya sahip, sosyal medya takipçileri olmayan ve neredeyse hiç bağlantısı bulunmayan bir kız sorumluymuş gibi.

Belki de *gerçekten* benim suçumdu.

Belki yeterince çabalamamıştım.

Her neyse, işte şimdi buradaydım, sadece tek bir kere karşılaştığım bir aşk romanı yazarı için yazıyordum ve lanet kitabı bitiremezsem bunu da batıracaktım. Karakterleri tanıyordum –müzik eleştirmeni olma hayalleri kuran, ukala ukala konuşan barista Amelia ve ilgi odağından düşmüş, düzenden kaçan gitarist Jackson– Airbnb ev sahipleri yanlışlıkla mülkü aynı anda iki kişiye verince ufak bir İskoç adasında tatilde beraber kalmaya mecbur bırakılıyorlardı. Ada büyüleyiciydi ve aralarındaki aşk, Atlantik'ten gelen fırtınalar kadar heyecan vericiydi. Ama sonra Amelia, Jackson'ın ona geçmişi hakkında yalan söylediğini öğreniyordu ve Amelia da *ona* yalan söylemişti çünkü Airbnb'nin

aynı anda tutulması gerçekten tesadüf de olsa, Amelia bunu *Rolling Stone* dergisindeki bir editörü kazanmak için kullanmaya karar vermişti.

Sanırım konu, kendi hayatıma fazla yakındı. İki insan, diğerinin söylediği yalanlarla âşık olmuşken nasıl barışıp birbirlerine güvenebilirlerdi ki?

Buradan sonra ne olacaktı?

O sahneyi –barışma sahnesini, soğuk bir İskoç fırtınasında birbirleriyle yüzleşip yaralarını onarma amacıyla içlerini döktükleri sahneyi– en son yazmaya çalıştığımda, Jackson'ı bir yıldırım çarpmış ve öldürmüştü.

Anne Nichols yerine intikam fantezileri yazıyor olsaydım bu harika olurdu. Ama yazmıyordum.

İkinci el J. D. Robb bölümünü karıştırmaya başlamıştım ki çantamdaki telefonum titremeye başladı. Arayanın Anne Nichols'ın menajeri Molly olmadığını umarak telefonu çıkardım.

Değildi.

Telefonu açarken, "Zamanlaman müthiş," dedim. "Bir sorunum var."

Küçük erkek kardeşim güldü. "Toplantının iyi gitmediğini anlıyorum?"

"Kesinlikle gitmedi."

"Bir sukulent yerine orkideyle gitmen gerektiğini söylemiştim."

"Sorunun götürdüğüm bitki olduğunu sanmıyorum, Carver."

Kardeşim bir homurtuyla güldü. "Peki peki, o zaman sorun ne? Yakışıklı mıydı?"

Siyasi gerilim rafına ait olmaması gereken bir kitabı çıkardım –Casey McQuiston'dan *Kırmızı, Beyaz & Kraliyet Mavisi*– ve gerçekte olması gereken aşk kitabı bölümüne götürmeye karar verdim. "Pekâlâ, *iki* sorunum var."

"Of Tanrım, *o kadar* mı yakışıklıydı?"

"Sana ödünç verdiğim kitabı hatırlıyor musun? Sally Thorne'un yazdığı? *Nefret Oyunu*'nu?"

"Uzun boylu, ciddi ama eksantrik, yatak odasının duvarı gözleriyle aynı renge boyanmış?"

"Aynen öyle! Ama *onun* gözleri kahverengi. Çikolata kahvesi."

"Godiva mı?"

"Hayır, daha çok reglinin en kötü gününde falan yenen erimiş Hershey's Kisses çikolataları gibi."

"Vay canına."

"Evet ve kendimi tanıttığımda adımı söyledim... *iki kere.*"

"Olamaz."

İnledim. "Oldu! *Sonra* da bana romanımı yazmam için uzatma süresi vermedi. Bitirmek zorundayım. Üstelik mutlu bir sonu olmak zorunda."

Kahkahayı bastı. "Öyle mi dedi?"

"Evet."

"Bu beni daha mı çok tahrik ediyor daha mı az bilemedim..."

"*Carver!*"

"Ne var?! Ne istediğini bilen erkeklerden hoşlanıyorum!"

Telefonun içinden uzanıp onu boğazlamak istiyordum. Carver, Day kardeşlerinden ortanca olanıydı ve hayalet yazarlık yaptığımı bilen tek kişiydi. Ona bunu gizli tutması için yemin ettirmiştim, tutmazsa yazdığı, Hugh Jackman'ın başrolde olduğu orta sınıf hayran kurgularının hepsini mahalle gazetesinde bastıracaktım. Arkadaşça bir kardeş şantajı. Sadece *kimin* yerine yazdığımı bilmiyordu. Gerçi sürekli tahminde bulunmuyor değildi.

Aşk romanları bölümüne ilerledim, yarı çıplak erkekler raflarından yakıcı bakışlar atıyorlardı, ardından kitabı M bölümüne koydum.

Carver, "Seni rahatsız etmek istemem ama o taslak konusunda ne yapacaksın?" diye sordu.

Dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdim. Raflardaki başlıkların hepsi birbirine giriyor gibiydi.

"Belki de tekrar iş değiştirme vaktidir?" önerisinde bulundu. "Açıkça bu yazarlık işi artık sana uymuyor ve Nora Roberts'ın arkasına saklanmak için fazla harikasın."

"Nora için yazmıyorum."

"Yazsaydın da söylemezdin," diye belirtti.

"Ama Nora değil."

"Hı *hı*."

"Gerçekten değil."

"Nicholas Sparks? Jude Deveraux? Christina Lauren? Anne Nichols?..."

"Babam oralarda mı?" diye sözünü böldüm, bakışlarım N'lere kaydı. *Nichols*. Parmaklarımı *Hayaller Ormanı*'nın sırtında gezdirdim.

Carver'ın kaşlarını çatmış sesini duyabiliyordum. "Cenaze evinde olduğumu nasıl anladın?"

"Beni sadece cenaze evinde sıkıldığın zaman arıyorsun. Bugün teknoloji firmasında yeterince iş yok mu?"

"Erken çıkmak istedim. Babam bir müşteriyle toplantısını bitirmek üzere," diye ekledi, bu da babamın yastaki biriyle cenaze düzenlemeleri, tabutlar ve ücretler hakkında konuştuğu anlamına geliyordu.

"Onunla konuştun mu?"

"Göğsündeki ağrılar hakkında mı? Hayır."

Onaylamayan bir ses çıkardım. "Annem, Doktor Martin'e gitmeyi sürekli reddettiğini söylüyor."

"Babamı bilirsin. Eninde sonunda buna vakit ayıracaktır."

"Sence Alice ona bu konuda baskı yapabilir mi?"

Alice babama istemediği şeyleri yaptırma konusunda *gerçekten* çok iyiydi. En küçüğümüzdü ve babamı parmağında öyle bir oynatıyordu ki onu üzme *düşüncesi* bile babamı gerekirse ayı gökten çekip almaya iterdi. Alice ayrıca aramızdan aile işinde kalmaya karar vermiş olandı. Bunu sadece o istemişti.

Carver, "Zaten sordum," diye yanıt verdi. "Bu hafta sonu üç cenazeleri varmış. Eminim haftaya biraz daha az meşgulken gidecektir. Ayrıca o iyi. Bir şey olursa annem hemen yanında."

"Neden bu kadar *inatçı?*"

"Bunu senin söylemen komik."

"Ha ha." İki bilimkurgu, bir de çok hoş görünen bir karton kapaklı kitap aldım. Diana Wynne Jones'tan *Yürüyen Şato*. Kitap almak her zaman beni daha iyi hissettiriyordu, onları asla okumasam bile. "En azından deneyebilir misin? Babamı nispeten erken gitmeye ikna etmeye?"

"Tabii, onu işe bir gün gitmemeye ikna edersen..."

Arkadan babamın, "Kimi ikna edecek? Neye?" diye bağırdığını duydum.

Carver da karşılık olarak bağırmak için ahizeyi örtüp (tabii bunun kulak zarıma hiç faydası olmadı), "Hiçbir şey, ihtiyar! Git Ensure'unu iç! Hadi ama –sadece şaka yapıyordum– ah, efendim, anne? Sana bir konuda yardım mı etmeliyim? Tabii! İşte ikinci en sevdiğin çocuğun..."

"İkinci en sevdiği çocuğu *değilim*," diye itiraz ettim.

"Pekâlâ, görüşürüz!"

Carver telefonu hızla babama verirken telefonun diğer ucunda bir hışırtı duydum. Takası hayal edebiliyordum: Carver'ın babama telefonu atışını, babamın da onun koluna vurmaya çalışıp telefonu yakalamak için isabet ettiremeyişini ve Carver'ın yol boyunca gülerek diğer odalardan birinde annemin yanına sızışını.

Babam telefonu kulağına götürdü ve kalın, canlı sesi gümbürdedi. "Çiçeğim! New York nasıl?"

Arkada Carver'ın kahkahasıyla birleşen sesini duyunca yüreğim kabardı. Ailemi çoğu gün itiraf etmek istediğimden daha fazla özlüyordum. "Güzel."

"Yeterince yemek yiyor musun? Su içiyor musun?"

"Bunu asıl benim *sana* sormam lazım." Koridordan çıktım ve kucağımda çantam ve kitaplarla basamak olarak kullanılan tabureye oturdum. "*İhtiyar.*"

Gözlerini devirdiğini neredeyse *duyar* gibiydim. "Ben iyiyim. Bu eski kemikler henüz beni yarı yolda bırakmadı. En büyük çocuğum nasıl? Şehirde iyi bir sevgili bulabildin mi?"

Bir homurtuyla güldüm. "Hayatımın randevulaştığım insanlardan daha fazlası olduğunu biliyorsun, baba. Aşk her şey değil."

Ağır ağır içini çekip, "Güzeller güzeli en büyük kızım nasıl bu kadar şüpheci oldu? Bu çok trajik," diye söylendi. "Halbuki o aşk dolu organlardan üredi!"

"İğrençsin, baba."

"Hatta annenle tanıştığımda ona kadar tutulmuştum ki..."

"Baba."

"...otel odasından üç gün boyunca çıkmadık. *Üç gün!*"

"*Baba.*"

"Dudakları taze gül yaprakları gibiydi..."

"Anladım, anladım! Sadece... Yeni bir ilişkiye hazır olduğumu sanmıyorum. Galiba bir daha asla olmayacağım."

"Belki evren seni şaşırtır."

Nedense aklıma yeni editörümün sert hatlı yüzü geldi. Ya, tabii. Başparmağımı kucağımdaki kitaplardan birinin sayfalarında gezdirip onların hafifçe titreştiğini hissettim. "Aile şirketi nasıl?"

Babam, "Olabileceği kadar iyi," diye yanıt verdi. "Doktor Cho'yu hatırlıyor musun? Ortodontistini?"

"Alice onun öldüğünü söylemişti."

"Ama güzel bir cenazeydi. Nisana göre hava *çok hoştu*. Resmen rüzgâr ağaçların arasında dans ediyordu. Harika bir uğurlamaydı," dedi sonra biraz daha usul bir sesle, "Sonrasında bana teşekkür etti," diye ekledi.

Boğazımdaki düğümlenmeyi yutarak geçirmeye çalıştım çünkü bunu duyan başka herhangi biri onun deli olduğunu düşünürdü. Belki de biraz deliydi ama eğer babam deliyse o zaman ben de deliydim. "Öyle mi?"

"Güzeldi. Kendi cenazem için bazı fikirlerim var."

"Buna daha var," diye şakalaştım.

"Umarım! Belki o zaman eve gelirsin."

"Kasabanın ağzından düşmem."

Güldü ama gülüşünde biraz hüsran vardı. İkimizin de paylaştığı bir hüsran. Ne de olsa kasabadan bu yüzden ayrılmıştım. Bu yüzden Mairmont'ta kalmamıştım. Bu yüzden mümkün olduğunca uzağa, kimsenin hikâyemi bilmediği bir yere gitmiştim.

Görünen o ki on üç yaşında hayaletlerle konuşurken bir cinayeti çözersen gazeteler tam olarak bunu basıyordu.

KASABALI KIZ HAYALETLERLE BERABER CİNAYETİ ÇÖZDÜ

Böyle bir şeyin yakanıza nasıl yapıştığını tahmin edebilirsiniz. Lisede popüler biri sayılmazdım, bunun ardından yıl sonu balosuna davet edilmemin zerre ihtimali yoktu. Carver ve Alice hayaletleri göremiyorlardı, babamın küçük kız kardeşi Liza veya annem de. Sadece ikimiz görebiliyorduk.

Anlayabilen sadece bizdik.

Yalnız kalmamın daha iyi olmasının bir sebebi daha.

"Lütfen haftaya Dr. Martin'e git..." diye konuşmaya başlamıştım ki sözümü böldü.

"Ah, bir arama daha geliyor. Yakında konuşuruz, tamam mı çiçeğim? Anneni aramayı unutma!"

Pişmanlıktan çok kabullenmeyle iç çektim. "Seni seviyorum, baba."

"Ben seni daha çok seviyorum!"

Telefonu kapattığında nihayet tabureye oturduğum için bana dik dik bakan kitapçıyı fark ettim. Ayağa fırladım ve yer kapladığım için hızla özür diledim, sonra kasaya seğirttim.

Bu yazarlık işinin az sayıdaki iyi yanlarından biri, kitapları vergilerden düşebilmekti. Onları asla okumasam bile. Onları kitaptan tahtlar yapıp kendime kadeh üstüne kadeh şarap doldururken üzerlerine oturup ağlamak için kullansam bile.

Buna yine de değiyordu.

Üstelik az miktardaki serotonin takviyesi *gerçekten* de daha az cinayete meyilli hissetmemi sağladı. Kitapları sırt çantama koyup beni Jersey'ye götürecek en yakın istasyona gittim. Ninth Street istasyonuna yürümek yaklaşık yirmi dakika sürüyordu ama güneşli bir akşamüstüydü ve paltom beni mevsimin son ısırıcı soğuğuna karşı koruyacak kadar kalındı. New York'taki uzun yürüyüşleri seviyordum. Eskiden bir hikâye örgüsü uy-

gunsuzluğunu ele almamı ya da tam olarak işlemeyen bir sahneyi çözmemi sağlardı ama geçen seneki tüm yürüyüşlerim ne kadar uzağa gidersem gideyim beynimi tekrar yaratmaya itememişti. Bugünden, yani her şeyin darmadağın olmasından önce bile.

Ninth Street'te metronun derinliklerine indim. İstasyonun içi, dışarıdan çok daha sıcaktı, o yüzden platforma giden basamakları ikişer ikişer inerken kendimi serin tutmak için paltomun düğmelerini açıp atkımı aşağı çektim.

Tren platforma yanaştı ve kapılar öterek açıldı. Dirseklerimle ittirerek sıkışık vagona girip kendimi karşı kapıya doğru itiştirdim ve uzun yolculuk için çöktüm. Tren tekrar hareket etmeye başladı, hafifçe ileri geri sallanıyordu ve ardı ardına ışık geçerken kapıdaki pencereden dışarı baktım.

Birkaç kişi ötede duran, bir şekilde boş bir yeri kaplayan, pırıltılı ve şeffaf kadına dikkat etmedim. Bana dikkatle bakıp durdu, ta ki tren bir sonraki istasyona gelene, ben de yeni boşalmış koltuklardan birine oturup henüz satın aldığım kitaplardan birini çıkarana dek.

Babam olsa yaptığım şeyden nefret ederdi. Bana ona bir şans vermemi söylerdi. Oturup hikâyesini dinlememi.

Genelde tek istedikleri birinin dinlemesiydi.

Ama neredeyse on yıldır şehirde yaptığım gibi hayaleti görmezden geldim. İnsanlarla çevriliyken bunu yapmak daha kolaydı. Kalabalıktaki kimliği belirsiz insanlardan biriymiş gibi davranabiliyordunuz. O yüzden öyle davrandım ve PATH metrosu Hudson Nehri'nin altından Jersey'ye doğru giderken hayalet titreşti, sonra da kayboldu.

3

Ölü Romantizm

ŞARAP KADEHİMİ BİTİRİP KENDİME yeni bir tane doldurdum.

Eskiden romantizm konusunda iyiydim.

Anne Nichols'ın yeni romanlarından her biri hayranlar ve eleştirmenler tarafından övgü almıştı. *New York Times Book Review, Gece Yarısı Matinesinde Öpücük*'e, "Büyüleyici bir tutku ve yürek gösterisi," demişti ve *Kirkus Reviews, Bir Çapkından Kızı Kapma Rehberi*'nin "şaşırtıcı derecede keyifli bir boğuşma" olduğunu söylemişti; eh, ben bunu olumlu görmeyi seçiyordum. *Booklist*, "Çok sevilen bir hikâye anlatıcısından olağanüstü bir roman," yazmıştı, *Vogue, Entertainment Weekly* ve milyonlarca diğer medya organının yorumu da cabası. Geçen seneki dergilerden ve e-posta zincirlerinden keserek hepsini odamdaki hayal panosuna asmıştım, hepsini beraber görmenin son bir kitap yazmam için bana ilham vereceğini umuyordum.

Tek bir kitap daha.

Aşk romanları konusunda *iyiydim*. Hatta harikaydım. Ama ne yaparsam yapayım bunu yazamıyordum. Bunu ne zaman denesem yanlış geliyordu.

Bir şeyler eksikmiş gibi.

Kolay olmalıydı: büyük romantik bir jest, güzel bir evlenme teklifi, mutlu bir son. Annemle babamın sahip olduğu ve tüm

hayatımı onlarınki kadar güzelini arayarak geçirdiğim mutlu bir son. Annemle babamı romanlara yazarken gerçek hayattaki dengimi dağınık kravatlar takmış ya da buruşuk tişörtler giyen erkeklerde veya trende bana bakışlar atan yabancılarda arıyordum, üst üste kötü fikirler.

Sadece annemle babamın sahip olduğu şeye sahip olmak istiyordum. Bir balo salonu dans kulübüne girip hayatımın aşkıyla tanışmak istiyordum. Annemle babam dans partneri olarak eşleştirilmemişlerdi bile, ta ki ikisinin de partneri grip olana dek ve gerisinin zaten malum olduğunu söylüyorlar. Otuz beş senedir evliydiler ve bu bir daha ancak romanlarda bulabildiğim türden bir aşktı. Tabii ki tartışıp fikir ayrılığına düşüyorlardı ama her zaman ikili bir yıldız gibi bir araya geliyor, hayatta birbirleriyle dans ediyorlardı. Onları birbirine bağlayan küçük anlardı: babamın ne zaman yanından geçse annemin beline dokunuşu, annemin babamın başındaki kel kısmı öpüşü, ne zaman yemeğe çıksak çocuklar gibi el ele tutuşmaları, diğerinin haklı olduğunu bildiklerinde birbirlerini savunmaları ve yanıldıklarında sabırla konuşmaları.

Bütün çocukları evden taşındığında bile hâlâ salondaki müzik setinin sesini açıp eski vişne zeminde Bruce Springsteen ve Van Morrison eşliğinde dans ettiklerini duymuştum.

Bunu istiyordum. Bunu arıyordum.

Sonra neredeyse tam bir sene önce, o nisan akşammda yağmurda dururken buna asla sahip olmayacağımı fark etmiştim.

Şaraptan büyük bir yudum daha alıp ekranıma dik dik baktım. Bunu yapmak zorundaydım. Başka bir seçeneğim yoktu. İyi olsa da olmasa da *herhangi bir şey* teslim etmek zorundaydım.

"Belki..."

Akşam ıslaktı ve soğuk yağmur Amelia'yı ölümcül bir ürperti gibi çarpıyordu. Amelia sırılsıklam hâlde titreyerek yağmurun altında durdu. Şemsiyesini alırdı ama hiçbir şey düşünemiyordu. "Neden buradasın?"

Jackson da aynı derecede ıslaktı ve üşüyordu. "Bilmiyorum."

"O zaman git."

Sahneyi silip, "Bu pek romantik değil," diye mırıldandım ve kadehimin geri kalanını bitirdim. Yine.

Ingary Adası'nda gecelerin büyülü olduğu söylenirdi ama bu gecenin yağmuru özellikle soğuk ve şiddetliydi. Amelia'nın kıyafetleri ikinci derisi gibi üzerine yapışmıştı. Isıran soğuğa karşı koruması için ceketine daha fazla sarındı.

Soğuktan nefesi buharlaşan Jackson, "Buz kraliçesinin üşüyebildiğini bilmiyordum," dedi.

Amelia ona yumruk attı.

"Evet, harika." İçimi çekip o sahneyi de sildim. Amelia ve Jackson'ın ruhun karanlık gecesinden geri dönüp beraber ışığa adım atarak barışması gerekiyordu. Bu sondaki *çok romantik* sahneydi, her Anne Nichols kitabında bulunan ve her okuyucunun beklediği büyük sondu.

Ama ben bu lanet sahneyi yazamıyordum.

Beceriksizin tekiydim ve Anne'in kariyeri bitecekti.

Bundan daha az moral bozucu çok az şey vardı, buzdolabımın ve dolaplarımın hâli hariç. Geriye sadece dinozor şekilli peynirli makarna kalmıştı. En azından bu mükemmel bir bunalım yemeğiydi. Kutuyu dolaptan çıkardığım sırada kapıdan içeri ev arkadaşım dalıp çantasını koltuğa fırlattı.

"Yönetime lanet olsun!" diye bağırdı.

"Yönetime lanet olsun," diye inançla tekrarladım.

"Yönetimdeki herkese!" Rose mutfağa dalıp buzdolabını açtı ve stresle havuçları doğrudan paketlerinden yemeye başladı. Rose Wu, üniversitede oda arkadaşımdı ama benden bir sene önce mezun olmuş ve reklamcılıkta kariyer yapma amacıyla New York'a gelmişti. Bir sene önce evinde boş bir odası vardı. O

yüzden oraya ben taşınmıştım ve olay kapanmıştı. O aynı anda hem en iyi dostum hem de tüm bu lanet şehirdeki en iyi şeydi.

Ona bakılmasını talep eden türden bir insandı, bir odaya girdiği anda tek bir bakışla bunu sağlayabilecek türden. Ne istediğini biliyordu ve her zaman onun peşinden gidiyordu. Düsturu buydu. "Ne istediğini görürsen ona yönel."

Çalıştığı reklam şirketinde o kadar başarılı olmasının sebebi bu olabilirdi. Sadece iki sene geçmişti ve şimdiden sosyal medya pazarlama müdürüydü.

Ağzına bir havuç daha tıkıp, "Michael," diye başladı, "bugün ofise geldi ve bana müşterimize karşı yanlış yaptığımı –hani aktris Jessica Stone var ya? Onun kıyafet markasının reklamları üzerine çalışıyoruz– ve her şeyin benim suçum olduğunu söyledi. Ulan, o benim müşterim bile değil! Ben tanıtım alanında bile değilim! O *Stacee'nin* müşterisi! Tanrım, beyaz erkeklerin bir Asyalıyı diğerinden ayıramamasından nefret ediyorum."

Mutlak samimiyetle, "İstersen onu öldürebilirim," diye cevap verip makarna kutusunu açıp peynir paketini çıkardım ve makarnaları su dolu bir tencereye döktüm. Suyun kaynamaya başlamasını bile beklemedim. Eninde sonunda kaynayacaktı.

Rose ağzına bir havuç daha tıktı. "Sadece yakalanmayacaksak."

Omzumu silktim. "Cesedi rendeleriz. Sonra barbekü düzenleriz. Ölüsüyle ofisindekileri besleriz. İşte, bitti gitti."

"Bu bir filmin konusu gibi duruyor."

"*Kızarmış Yeşil Domatesler*," diye itiraf ettim.

Rose başını yana eğdi. "Orada işe yarıyor mu?"

"Ah, kesinlikle evet, üstelik deneyebileceğimiz harika bir barbekü tarifim var."

İç çekip başını iki yana salladı ve havuç torbasını bükerek kapatıp buzdolabına geri tıktı. "Hayır, hayır. Masum insanların gıda zehirlenmesi yaşaması riskini göze almak istemiyorum. Daha iyi bir fikrim var."

"Ağaç öğütücü mü?"

"İçmek."

Su kaynamaya başladı. Diğer her şey kirli olduğu için tencereyi bir spatulayla karıştırdım. "Yani arsenik mi yoksa?.."

"Hayır, *biz* dışarı çıkıyoruz. İçmek için."

Ona şaşkın bir bakış attım. Mutfağımızda durmuş, üzerimde rahat ekoseli pijama altım ve içinde yüzdüğüm Tigger kazağıyla sutyensiz şekilde ve saçlarım dünden kalmış hâlde son mühlet peynirli makarnası yapan ben. "Dışarı mı?.."

"Dışarı." Rose, mutfağın kapısına gidip orada Gandalf'ın, Balrog'un karşısında durduğu gibi durdu. Buradan asla kimse geçemez. "Biz, dışarı çıkıyoruz. Açıkça kötü bir gün geçirdim ve tezgâhtaki kitaplara bakılırsa sen de kötü bir gün geçirmişsin."

İnledim. "Hayır, Rose, lütfen, bırak da evde kalıp peynirli makarnamı yiyip öleyim. Yalnız başıma."

Ev arkadaşım inatla, "Yalnız *ölmeyeceksin*," diye yanıt verdi. "Hatta en azından bir kedin olacak."

"Kedilerden nefret ederim."

"Kedileri çok seviyorsun."

"Hepsi şerefsiz."

"Şimdiye kadarki tüm eski sevgililerin gibi ve *onların* hepsini seviyordun."

Buna itiraz edemezdim. Ama kedim yoktu ve dışarı çıkıp içmek de istemiyordum. Toz peynir paketini yırtarak açtım. "Banka hesabım da aşk hayatım kadar yetersiz. Ucuz bira bile alamadım, Rose."

Yüksek sesle içini çekip paketi elimden aldı ve kaynayan erişte suyunu yanmayan bir ocak gözüne geçirdi. "*Dışarı* çıkıyoruz. *Eğleneceğiz*. Eğlenceye ihtiyacım var ve senin de ihtiyacın olduğunu biliyorum. Peynirli makarnadan editörünle görüşmenin iyi gitmediğini seziyorum, doğru mu?"

Tabii ki gitmemişti. Yoksa neden bunalım peynirli makarnası yapayım ki? Omzumu silktim. "Gayet iyi geçti."

"Florence."

Ağzımdan nefes verdim. "Anne'in yeni bir editörü var. Sanı-

nm onu tanıyor falan olabilirsin, tanıdık geliyor. Adı Benji bir şey. Ainer mıydı? Ander mi?"

Rose ağzı açık bakakaldı. "Benji *Andor* mu?"

Spatulayı ona doğrulttum. "Evet, o."

"Dalga geçiyorsun."

"Geçmiyorum."

"Şanslısın!" Rose kahkahayı bastı. "*Çok yakışıklı.*"

"Evet, biliyorum... Sen nereden biliyorsun?"

"Bir sene önce *Time Out*'taki Otuz Beş'in Altındaki Otuz Beş listesindeydi. İflas etmelerinden önce Elderwood Kitapları'nda genel yayın yönetmeniydi. Sen neredeydin?"

Ona bitkin bir bakış attım. Bir sene önce tam olarak nerede olduğumu biliyordu. *Farklı* bir sebepten ötürü bunalım peynirli makarnası yapıyordum.

Elini önemsemezce salladı. "Her neyse, hâlâ yayın işinde olduğunu görmek güzel ama aşk romanları basan Falcon House'ta mı? Vay canına."

Omzumu silktim. "Muhtemelen aşk romanlarını seviyordur? Elderwood'da üzerinde çalıştığı kitapları biliyor muyum?"

Rose, toz peynir paketini tekrar kutuya kaldırdı. "*Öldürülen Kuşlar? Deredeki Kulübedeki Kadın?*"

Ev arkadaşıma bakakaldım. "Yani... gotik cinayet romanları mı?"

"Korkunç, dehşet verici gotik cinayet romanları. Yani Benji Andor modern günümüzdeki Rochester gibi ama çatı katında karısı yok. Hatta bir zamanlar *nişanlısı* olduğunu ama kadını *onun* nikah masasında terk ettiğini duydum."

Rose'a bir bakış attım. "Sen Jane Eyre'da neler olduğunu bildiğine emin misin?"

"Sadece filmleri yarı yarıya izledim. Her neyse, konu bu değil. Yani artık Anne'in kitaplarının editörlüğünü yayıncılığın en seksi bekârı yapıyor. Yazdığın seks sahnelerine gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Cidden, onlar şimdiye dek okuduğum en iyi

sahnelerden ve ben çok fazla açık seçik kitap okuyorum. Ayrıca hayran kurgusu," diye sonradan ekledi.

Ciddiyetle, "Editörlüğünü yapmayacak," dedim. "Kitabı teslim etmek için yarın akşama kadar vaktim var."

"Vay canına, gerçekten yeni bir uzatma alamadın, öyle mi?"

İnleyip yüzümü ellerimin arasma aldım. "Hayır ve eğer kitabı teslim etmezsem hukuk departmanını devreye sokacak. Sonra sırrım ifşa olacak! Selam, ben hayalet yazarım! Ama *hayalet yazarlığı* bile doğru düzgün yapamıyorum; sonra Anne'in nerede olduğunu merak etmeye başlayacaklar ve kır saçlı bir dedektif gelip beni sorguya çekecek, ardından herkes Anne Nichols'ı *öldürüp öldürmediğimi* merak etmeye başlayacak..."

"Canım, seni seviyorum ama saçmalıyorsun."

"Belli olmaz!"

"Anne Nichols öldü mü ki?"

"Bilmiyorum! Hayır!" Sonra, biraz daha sakince: "Muhtemelen ölmemiştir?"

"Neden *kendi editörüne* onun hayalet yazarı olduğunu söylemiyorsun?"

İçimi çektim. "Bunu yapamadım. Ona mutlu bir son yerine hüzünlü bir aşk hikâyesi yazıp yazamayacağımı sorduğumda bana *bakışını* görmeliydin. En sevdiği köpek yavrusunu öldürmüşüm gibi."

"Sanki birden fazla yavru köpeği olacakmış gibi konuşuyorsun."

"Tabii ki. Birden fazla köpeği olacak türden bir insana benziyor. Ama olay o değil. Olay şu ki söylemedim. Söyleyemedim."

"Onun yerine kariyerini mahvedip tek edebiyat kahramanını hayal kırıklığına uğratacaksın, öyle mi?"

Omuzlarım düştü. "Evet. Şimdi *lütfen* peynirli makarnamı yiyip çaresizliğimin dibine vurabilir miyim?"

Rose'un yüzü ifadesizleşti. Göz kalemi kadar keskin bir sesle, "Hayır," deyip beni bileğimden yakalayıp mutfaktan dışarıya, koridordan ileriye ve odalarımıza sürükledi. "Hadi. Dışarı çıkı-

yoruz. Endişelerimizi unutacağız. Bu gece bu aptal, gürültülü, yorucu şehri fethedeceğiz! Ya da bunu deneyerek öleceğiz!"

O an ölmeyi yeğlerdim.

Rose'un dolabı kıyafetle doluydu. Dairemizdeki bir podyum gibiydi. Güzel parıltılı elbiseler, yumuşak bluzlar ve tam da iş için uygun olacak boyda yırtmaçları olan dar etekler. Rose en azından bir aydır bana giydirmeye çalıştığı kısa siyah elbiseyi çıkardı, nihayet şeytani planı sonuç vermek üzereydi.

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

Rose, "*Hadiiii,*" diye yalvarıp elbiseyi bana uzattı. "Poponu gerçekten ortaya çıkaracak."

"Sanırım popom gerçekten elbiseden fırlayıp ortaya çıkacak demek istiyorsun."

"*Floreeeeeeence,*" diye inledi.

"*Roooooose,*" diye inleyerek karşılık verdim.

Kaşlarını çattı. Gözlerini kıstı. Sonra dedi ki...

"Tepetaklak."

Bu kelime üzerine gözlerim büyüdü. "Buna *cüret* edeyim deme," diye fısıldayarak uyardım.

"Tepe-taklak," diye vurguladı ve işte söylemişti. Acil durum kelimemiz. Tartışma kabul etmeyen kelime. Artık bu bir istek değildi, bir emirdi. Birbirimize senede bir taneye izin veriyorduk. "Bir kulede yaşayan koca karı değilsin ve çok uzun zamandır öyleymiş gibi yapıyorsun ve dürüst olayım mı? Bunu daha önce yapmalıydım. Aptal hikâyende gelişme kaydetmiyorsan..."

"Aptal değil!"

"O zaman bunalım peynirli makarnası yiyip iki dolarlık köpek öldüren içerek tek başına sarhoş olmanın anlamı yok. Tepetaklak."

Ona dik dik baktım. Pis pis sırıtıp kollarını muzaffer bir edayla göğsünde kavuşturdu.

Kollarımı havaya kaldırdım. "Peki! Peki! Bunu ancak gelecek ay boyunca bulaşıkları yıkamayı kabul edersen yaparım."

"Gelecek hafta."

"Anlaştık."

El sıkıştık.

Bir şekilde anlaşmada daha avantajlı kişinin o olduğunu hissediyordum sonra, "Şimdi soyun ve bunu giy. Bu akşam başını belaya sokacağız ve öpeceğin bir ilham kaynağı bulacağız," dediğinde şüphelerim doğrulandı.

"İlham için belaya-"

"Soyun! Hemen!" diye bağırıp beni odasından dışarıya, kendi odama itti ve beni içeri kapattı. Elimdeki elbiseye uzun uzun baktım. O kadar da kötü değildi. Evet, benim istemeyeceğim kadar kısaydı ve en azından yüz tane fazladan pulu vardı ve muhtemelen bir aylık kiradan daha pahalıydı ama Rose'un dolabındaki en cafcaflı şey değildi. (Bu unvan, Onur Yürüyüşü için her haziran çıkardığı gökkuşağı renklerindeki elbiseye aitti. Her Onur Yürüyüşü'nde onu o elbiseyle tanıyan, sene boyunca asla görmediğimiz yabancılar vardı.) Elbise pek benim tarzım değildi ama belki de ihtiyacım olan tam olarak buydu.

Hayatım boyunca iyi olduğum tek konuda başarısız olduğumu unutmak için. Yarın hayatımdaki en iyi kariyerin son günü değilmiş gibi numara yapmak için. Bir süreliğine başka biri olmak için.

Tek geceliğine.

Başarısız olmamış biri.

4

Kaderdeki Arkadaşlar

ROSE GECELERİN ANSİKLOPEDİSİ GİBİYDİ. Tam olarak hangi restoranda en iyi hamburgerin olduğunu, hangi depoların en yakın zamanda sessiz parti düzenleyeceğini biliyordu. (Ayrıca oraya nasıl gidileceğini.) Hangi bodrum katı caz barlarında en iyi *sidecar* kokteylleri olduğunu ve gece üçte akşamdan kalmaya çare olması için gidilecek en iyi lokantayı ve gelecekteki Franzen'ın Büyük Amerikan Romanı'nı yazacak vakti olmadığı için dert yandığı yerel, geleneksel bardaki en ucuz kokteylleri biliyordu. Indiana'da ufak bir kasabadan, sadece büyük bir çanta ve ayakkabılarına saklanmış parayla gelmişti ve bir şekilde New York'u benim asla yapamayacağım şekilde yuvası yapmıştı.

Sanırım sorun yıldızlardı. Yıldızları fazla özlüyordum. Özellikle de annemle babamın ön verandasındaki tuğla basamaklardan görünüşlerini.

Gerçekten de benzersiz bir manzaraydı.

Rose'un o gece beni soktuğu hangi cinayet arka sokağıysa o da benzersiz bir manzaraydı. Üç sokak lambası vardı ve hepsi birden dünyanın en klişe korku filmi için oyuncu seçimine katılmış gibi titreşiyordu. Bir elim çantamdaki biber spreyimi tutar hâlde Rose'u dar sokakta takip ettim.

"Beni öldüreceksin," dedim. "Olay bu, değil mi? Çapraz Gucci çantamı istiyorsun."

Bir homurtuyla güldü. "Sana o çantanın sahte olduğunu kaç kere söylemem gerekiyor bilmiyorum."

"Neredeyse hiç belli olmuyor."

"Evet, gözlerini kaparsan." Bir an sonra bir kapı olduğunu fark ettiğim şeyin önünde durdu ve kapıyı tıklattı.

"Cinayet ortakların kim?" diye sordum. "İK'dan Sherrie mi? Yoksa yeni yakışıklı editörüm mü..."

Neredeyse gizli duran kapı gıcırdadı ve ufak yuvarlak gözlüğü ve jöleyle geriye yatırılmış saçları olan kadife giymiş bir yüksek lisans öğrencisini ortaya çıkardı. Rose başıyla içeri girmemizi işaret edince onu takip ettim.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle ahşap yuvarlak masaları olan, loş ışıklı dar bir bar değildi. İçerisi kalabalıktı ama herkes ortamı bozmak istemiyormuşçasına fısıldıyordu; o yüzden burası şaşırtacak derecede sessizdi. Rose bize arkalarda bir masa buldu, ortasında tek bir titreşen mum vardı. Barın ön tarafında, geldiğimiz yerde mikrofon ve tek bir hoparlör bulunan bir sahne vardı. Kalabalık kadife ceketli profesörlerle sanat yapmak için kendilerini çıplakken boyayıp göğüslerini bir tuvale bastıran bohem sanatçıların tuhaf bir karışımıydı. Hatta o sanat eserlerinden bazıları duvarda asılıydı.

Hayretle, "Burası da neyin nesi?" diye sordum.

"Hapşu."

"Çok yaşa."

Gözlerini devirdi. "Bir bar, Florence. Burası bir bar."

Masada bir menü arandım ya da belki yere düşmüştü, ama menü yoktu. "Kesinlikle burası için yeterince havalı değilim."

"*Gayet de* havalısın," diye yanıt verdi ve barmen bizi karşılamak için bar görevi gören kızıl meşe kütüğünün arkasından sızdığında, Rose kulağa çok sofistike gelen bir şey sipariş etti.

"Ah, ben Everclear içerim..."

Rose, elini koluma koyup bana uyarır gibi bir bakış attı çünkü en son Everclear'la üniversitede sarhoş olmuştuk ve bir küvet dolusu kokteylin içine dökülmüştü. İkimiz de o gece Bushwick'ten

Lower East Side'a nasıl geldiğimizi bilmiyorduk ama bazı gizemlerin çözülmemesi daha iyiydi.

Masada sıkıntıyla kıpırdandım, muhtemelen hepsi benden çok daha havalı insanlarla dolu sessiz, kuytu barda fazla dar siyah bir elbiseyle fazla pahalı bir kokteyl içerken inanılmaz rahatsız hissediyordum. Birinin gelip sanatçı bilgilerimi soracağından biraz korkuyordum ve Costco kartımla bir açık seçik kitap kulübünün kartona basılmış üyeliğini çıkardığımda...

Eh.

Tıpkı Ben Andor'la olduğu gibi, bu eğlence trenine boyumun yetmediğini hissediyordum.

Rose pırıltılı gümüş el çantasından bir kredi kartı çıkarıp barmene uzattı. "Lütfen her şeyi buradan çek."

Barmen başını sallayarak onun kartını alıp gitti. Her şeyi mi? Burada ne kadar kalacaktık? Herhalde artık bunun bir önemi yoktu, değil mi? Bütün gece de sadece birkaç dakikalığına da kalabilirdik, her türlü hâlâ yarın o sahneyi nasıl yazacağımı bilmiyor hâlde uyanacaktım. Barmen, Dickinson adında iki çok süslü içkiyle döndü ve Rosy benimle tokuşturmak için kendisininkini havaya kaldırdı. Ona artık ev arkadaşım değil de sevgili Rose'umun aşırı seksi bedenini ele geçirmiş yabancı bir varlıkmış gibi bakakaldım. Omzunu silkti. "Ne var? Bu bir Mastercard."

"Borçtan *kurtulmaya* çalıştığını sanıyordum."

"Florence Minerva Day, arada sırada birinin seni dışarı çıkarıp şımartmasını hak ediyorsun."

"Sonrasında beni evine götürüp bana istediğini mi yapacaksın?" diye alay ettim.

"Sadece arkadan sarılan taraf sen olursan ve gidip seni bir daha aramadan önce sabah sana waffle yapmama izin verirsen."

"Harika."

Kokteylini kaldırıp, "Şerefe," dedi. "Güzel bir geceye."

"Ve güzel bir yarına," diye tamamladım.

Kokteyllerimizi tokuşturduk. İçkinin tadı çilek ve aşırı pahalı cin gibiydi. Kesinlikle üniversitedeki dükkândan aldığım on do-

larlık koca şişeler gibi değildi. Bu içki tehlikeliydi. Kahverengi şal takmış bir kadın öndeki masalardan birinden kalkıp mikrofona doğru ilerlerken daha büyük bir yudum aldım.

"Bu açık mikrofon falan mı?" diye sordum.

Rose, Dickinson'dan bir yudum daha aldı. "Sayılır."

"Sayılır mı?.."

Rose cevap veremeden kahverengi şallı kadın mikrofona eğilip bana sabırlı bir yuva öğretmenini hatırlatan yumuşak bir sesle, "Molada burada kaldığınız için teşekkürler. Şimdi, sonraki okumamız için Sophia Jenkins'i çağırmak istiyorum," dedi.

Kadın mikrofonu bırakıp da kısa gri saçlı, kahverengi tenli bir kadın mikrofona gelerek bir defter çıkardığında insanlar alkışladılar.

Rose'a, "Bu bir *şiir okuması* mı?" diye fısıldadım.

En iyi arkadaşım omzunu hafifçe silkerek, "Esasında herhangi bir şeyin okuması," diye yanıt verdi. "Biraz ilhama ihtiyacın olduğunu düşündüm. Yazmanın yalnız hissettirdiğini duydum. Başka insanların sözlerini dinlemek hoş."

Kadının kısa öyküsü, okyanusta bir siren olma hayali kuran bir balıkla ilgiliydi ya da belki de o, balık olduğunu sanan bir sirendi. Güzel ve basitti ve bütün bar dinlemek için sessizliğe bürünmüştü.

Kadın okumayı bitirdiğinde herkes kibarca alkışladı.

O âna dek buna ihtiyacım olduğunu anlamamıştım. Sadece takdir edecek sessiz insanlara okunan, sessiz sanat. Sırlar olmadan. Alışveriş olmadan. Beklenti olmadan. "Sen gerçekten çok iyi bir arkadaşsın, Rose Wu."

Sırıttı. "Haklısın ve iyi bir arkadaş, sahneye şimdi senin çıkmanı söylerdi."

"Ne?"

"Diyeceğimi dedim."

Duraksadım ama tüm gün yazmak diş çekmek gibi gelmişken bu korkunç bir fikre benzemiyordu. Kaliteli Dickinson da yardımcı oluyordu. Gerçekten de sahneye çıkabilirdim. Bir süre

önce telefonuma not aldığım bir şeyi okuyabilirdim. Bizzat iliklerinizden yaratıcılığı çekip almak istiyormuş gibi görünen dünyaya birazcık yaratıcılık katabilirdim.

Sahneye çıkıp bu gece Florence Day'den başka biri olabilirdim, herhangi biri.

Çünkü Florence Day koltukta bir kâse peynirli makarnayla kıvrılmış, laptopu kucağındaki yastıkta tehlikeli şekilde dengede dururken inanmadığı bir hikâyeyi çaresizce yazmaya çalışıyor olurdu. Çünkü hikâyelerdeki aşk sadece şanslı azınlık için gerçekti, annemle babam gibi. Onlar istisnaydı, kaidenin kendisi değildi. Bu nadirdi ve gelip geçiciydi. Aşk kaybolurken sizi bomboş bırakan anlık bir yükselişti ve hayatınızın geri kalanını o hissi kovalayarak geçiriyordunuz. Gerçek olamayacak kadar iyi bir sahte anıydı ve "Büyük Romantik Jestler ve Mutlu Sonlar"a inanarak kendimi çok uzun süre kandırmıştım.

Onlar benim için yazılmamıştı. Ben istisna değildim.

Ben kaideydim.

Sanırım nihayet esprili yazım ve mutlu son vaadimle insanlara söylediğim yalanları anlıyordum. Onlara onların istisna olduğunun sözünü veriyordum. Ne zaman Amelia'yla Jackson'ı tekrar bir araya getirmek için Word dokümanımdaki yanıp sönen imlece baksam tek görebildiğim ekrandaki yansımamdı.

Bir yalancının yansıması.

Tek geceliğine –tek bir anlığına– bilgisayar ekranımdaki yansımada gördüğüm kız olmamak istiyordum. Geri dönmek istiyordum. Dünyanın bir yerinde gerçek aşk beni bekliyormuş gibi davranmak istiyordum. Uzay ve zamanın ayırdığı ruhlar, tek bir öpücüğün gücüyle çarparak birleşebilecekmiş gibi davranmak istiyordum. İmkânsız olan erişilmez değilmiş gibi. Benim için değil.

Benzerin benzeri çağırdığı bir dünyada gerçek, şiddetli ve sadık aşk varmış... ve ben artık kaide değilmişim gibi.

İstisnaymışım gibi.

Sanki evren cevap vermiş gibi sunucu, yeni bir gönüllü, içini dökecek başka bir insan çağırınca ayağa kalktım. Başka biri de

kalktı. Barın ön taraflarında, masaların kadife takımların bir araya geçeceği kadar sıkışık olduğu yerde.

Donakaldım.

Sunucu, "Ah, Tanrım!" diye cıvıldadı. "Ne hoş. Önce hanginiz çıkmak ister?"

Söz konusu adam, başka kimin gönüllü olduğunu görmek için döndü. Göz göze geldik. O zaman bunun o *olduğunu* anladım.

Onu her yerde tanırdım.

Yüz yıl bile geçse, beynimi ona dair her şeyden temizlesem bile onu tanırdım.

Platin sarısı saçlar, bol V yaka bir tişört, dar bir kot ve sol kulağının hemen altında hilâl şeklindeki doğum izi, o izi o kadar fazla öpmüştüm ki dudaklarım sırf bunu unutmaya çalışarak onları sertçe ovuşturduğum geceleri düşününce bile acıyordu. *Onu* unutmaya çalışarak.

Evren bana unutamayacağımı söylüyordu. Eğer aşk gerçekse o zaman aşkın yalan olduğunu. Bir zamanlar mutlu olduğumu, o sırada mutlu olduğumu ama sonsuza kadar mutlu olamayacağımı. Çünkü benim hikâyemin bu olmadığını. Hikâyelerimin bile bana ait olmadığını.

Belki de hiçbir zaman olmadıklarım.

5

Ölüler Şarkı Söylediğinde

LEE MARLOW'LA TANIŞTIĞIMDA ROSE ve daha sonradan Güney Kore'ye taşınan diğer oda arkadaşımız Liz'le bir partideydim. Parti çok fazla yayın dünyasından insandan oluşuyordu ama tanışma amaçlı değildi. Yazarlar, editörler, oldukça fazla asistan ve menajer vardı. Önemli bir olay içindi ama kesinlikle ne için olduğunu hatırlayamıyordum. Bir süre sonra hepsi birbirine geçiyordu: Parti üstüne parti, kitap tanıtımı üstüne kitap tanıtımı, şık barlar üstüne çatı katı restoranları üstüne Midtown'da şatafatlı daireler...

Rose'u kolundan tutup kendime çekmiştim. "Aman Tanrım, saat dört yönünde. Kırmızı Vans giyiyor. Sana Converselerimi giyebileceğimi söylemiştim."

"Ama o Louboutinler kıçını harika gösteriyor," diye cevap vermişti.

Kırmızı Vans giymiş adamı kıskanarak, "Ayaklarımı hissedemiyorum, Rose," diye şikâyet etmiştim. Sonra adam dönmüştü ve nefesim boğazımda kalmıştı. "Ah."

"Bir çift güzel Gucci deri ayakkabıyla daha iyi görünürdü."

"Bu kulağa çok gösterişçi geliyor."

"Bunu söyleyen kız, en iyi arkadaşının Louboutinlerini giyiyor."

"Beni sen *zorladın!*"

Başını yana eğmişti. "Buna bir an bile pişman olmadım."

Ama ben birkaç saat sonra ayaklarım hissizlikten batarak acımaya başlayınca pişman olmuştum. Parti birinin şık Midtown dairesindeydi ve çoğu insan salonda ya da balkonda olsa da ben kütüphaneye yürüyüp muhtemelen NYU'ya ödediğim okul parasından bile daha pahalı olan yüksek deri koltuğa oturmuş, o paha biçilmez Louboutinleri çıkarmıştım ve hayatım boyunca daha fazla rahatlamamıştım. Rahat deri koltukta arkama yaslanıp gözlerimi yummuş ve sessizliğin tadını çıkarmıştım.

Rose partilerden, o enerjiden, gürültüden, insanlardan beslenirdi. Ben onları bazen seviyordum, özel günlerde, konserlerde ya da Comic-Conlarda; ama çok sevilen bir kütüphanenin sessizliği gibisi yoktu.

Kütüphanenin diğer ucundan, "Galiba biraz sükûnet arayan tek kişi ben değilmişim," diyen nazik bir ses gelmişti.

Gözlerim ardına kadar açılmıştı ve dik oturmuş, o sırada o saçma kitaplık merdivenlerinden birinde oturan kırmızı Vans giymiş adamı görmüştüm; elinde ölü bir şairin otobiyografisi vardı. Bu, o berbat doksanlar romantik komedilerinden fırlamış bir sahne gibiydi, koyu kadife perdelerden ışık girip adamın yüzünü eğik düşen soluk ay ışığıyla boyuyordu.

Ne kadar bir tablo gibi göründüğünü fark bile edemeden önce kızardığımı hissettim. Sanırım olay gözleriydi. Bana baktığında etrafımızdaki dünya bulanıklaşıyordu. Tek gördüğüm oydu ve onun tek gördüğü de bendim. Beni gerçekten *görmüştü*. Aşk romanlarında yazdığım o anlardan biri gibiydi; şu benzerin benzeri çektiği, kaderin çağırdığı hissi... ve biliyordum ki –*emindim* ki– kaide değil, istisnaydım.

Koltuğun yanındaki terk edilmiş ayakkabılarımı fark etti. "Bir yabancının evinde ayakkabılarını çıkarman cüretkârca."

"Onlar ayakkabı değil, işkence aleti," diye karşı çıkmıştım, savunmaya geçerek kaskatı kesildiğimi hissediyordum. "Ayrıca sana rahatsızlık vermiyorlar."

Ayakkabılarımı incelemişti. "Gerçekten oldukça sivri görünüyorlar."

"Bir kütüphanede yalnız başına duran erkekleri şişlemek için çok iyiler."

"Sarışın, Louboutin giyen güzel kız, özel bir kütüphanede?" Sırıtmıştı. "Kimse bunu tahmin etmez."

Gözlerimi kısmıştım. "Flört mü ediyoruz, İpucu oyunu mu oynuyoruz?"

O hareketi yapmıştı, insanların bazen bir gülümseme saklamak için dillerini hemen dudaklarının altından dişlerinin üzerinde gezdirdiği hareketi. "Hangisini istiyor–"

"Marlow!" Kızıl sarı saçlı, uzun boylu bir kadın ellerinde iki içkiyle kütüphaneye dalıp yumuşak, bal gibi tatlı sesiyle ânında büyüyü bozmuştu. Adam onu selamlarken hızla uzağa, çıplak ayaklarıma bakmıştım. "İşte buradasın. Seni Elderwood'un başeditörünün yanında bıraktığımı sanıyordum."

Kırmızı Vans giymiş adam, "O adamla kolaysa sen sohbet et," diye yanıt verip kadının ona uzattığı içkilerden birini almıştı.

"Daha kötüsüyle de konuşmak zorunda kaldım." Sonra onu ceketinin manşetinden tutup çekiştirmişti. "Hadi, daha tanışacak çok insan var."

Onun kim olduğunu merak etmiştim. Acaba kız arkadaşı mıydı? Nişanlısı mı? Çok güzeldi, düz kesilmiş kâkülleri ve parlak sarı bir ceketi vardı, altına da yüksek belli ekose bir pantolon giymişti. Sonradan kadının, Lee'nin yıllar boyunca istikrarla basamakları tırmandığı Faux'tan ayrılmadan önce onun yardımcı editörü olduğunu öğrenmiştim.

Kırmızı Vans giyen adam onunla gitseydi işler çok ama çok farklı gelişirdi. Ama dudaklarının köşesine gizli bir gülümsemeyle bana bir bakış atıp, "Bir dakikaya geliyorum," demişti.

Kadın, "Öf, peki," derken salondaki kalabalıkta biri gözüne çarpmıştı. "Aa! Aman Tanrım, bu o. O yazar. Bay Brown!" diye bağırıp telaşla insan kalabalığına dönmüştü.

Sonra yine yalnız kalmıştık.

Kırmızı Vanslı adam içkisini maun kitaplığa koyup kadının gidişini izlemiş –bu ilk uyarı işaretim olmalıydı, başka birinin kitaplarını açıkça önemsemezlik– sonra yanıma gelmişti. Göğsümün sıkıştığını hissetmiştim; acıyan ayaklarımla yalnız başıma bırakılmayı mı yeğlerdim yoksa onun kalmasını mı istiyordum emin değildim.

"Ee," demişti, "bu gece bulunman gereken bir yer var mı?"

"Burası."

Homurtuyla gülmüştü. "Başka herhangi bir yer var mı?"

Başımı yana eğmiştim. "Soruyor musun?"

"Evet mi diyorsun?" Son derece sivri kaşını havaya kaldırmıştı. Bu, GQ profilini yazmak için oturduğunda bir makale yazarının *albenili* olarak tanımlayacağı türden bir yay şekliydi.

Ona gitmesini söylemeliydim. Kalmam ve Rose'a göz kulak olmam gerektiğini söylemeliydim. Ama emin değildim ve bana samimi bir merakla bakıyordu: Louboutin giyen, indirimden alınmış siyah elbiseli bu kız kim olabilirdi? O da kırmızı Vansları, bol kahverengi takımı ve darmadağınık sarı saçlarıyla bir gizemdi.

Sanki sıkmamı istermiş gibi elini bana uzatmıştı. "Ben Marlow, Lee Marlow. Hadi, ayakkabıların gerekmediği bir yere gidelim."

Ona gülümsemiştim ve o sırada bunun özel bir şey olduğunu anlamıştım, öylece emin olmuştum. Gece göğünden kopup düşmeye başlayan bir yıldız gibi hissediyordum ve kendimi durduramıyordum. Durdurmak istemiyordum.

O an buydu. Yemek partilerinde anlatacağımız an. Nasıl tanışıp âşık olduğumuzu, beraber yaşlanacağımızı ve öldüğümüzde bile bunun son olmayacağını anladığımızı anlatacağımız an. Çünkü bizzat ölümün kendisinden daha güçlü tek bir şey varsa o da gerçek, su götürmez aşktı.

Bu aşkı iliklerimde hissedebiliyordum.

Sadece onunla konuşmak, sözlerini içime çekmek, o parlak zihnini neyin harekete geçirdiğini anlamak istiyordum.

Ben, Fransızların dediği gibi, *une putain d'idiote*'tum*.

"Florence Day." Elini sıkmıştım.

İşte bu şekilde her zaman yedek randevu olarak kullanılan, cuma akşamları sarındığı battaniyelerin içine saklanıp berbat *reality show*'ları izlemeyi tercih eden kız olan ben, ömrüm boyunca tanıştığım en yakışıklı adamlardan biriyle çıkmaya başlamıştım.

Ama onu tanıdıkça, randevular aylara, yıldönümlerine ve tatlı öpücüklere dönüştükçe, bunun ailemin mirasına yaraşır türden bir aşk hikâyesi olduğunu düşünmüştüm. Gerçek dünyada bir aşk romanı. Mükemmel tanışma hikâyesine, çok tatlı bir sevgiliye ve çok güzel bir ortama sahipti: Park Slope'ta gizlice çıkıp bölümlerce uçarı kelimeler yazdığım çatı bahçesi bulunan, kumtaşından bir eve.

Bazen beni bahçede bulup o kadife gibi tenör sesiyle, "Burada ne yapıyorsun, tavşancık?" diye sorardı.

Ben de laptopumu, defterimi ya da o akşam yazmak için her ne kullanıyorsam onu kapatıp Lee'ye gülümseyerek, "Ah, sadece hikâye uyduruyorum," derdim.

"Ne tür hikâyeler?" Bankta yanıma otururdu, bol çiçekli açelyayla kıvrılan bir potos sarmaşık saksısının arasına. "Umarım yaramaz şeylerdir," derken, yüzünü saçlarımın arasına gömüp boynumun yanını en hassas noktasından öperdi.

Boynumu öpüşü hep ürpermeme sebep oluyordu.

"Çok." Gülerdim.

"Bir göz atabilirim. Daha iyi hâle getiririm."

"Şimdiden mükemmel olmadıklarını varsayman çok cüretkârca."

Saçlarıma doğru gülüp, "Hiçbir şey mükemmel değildir, tavşancık," diye mırıldanır ve beni o kadar yumuşak bir şekilde öperdi ki dudaklarım meşgul olmasaydı ona yalancı derdim çünkü bu neredeyse mükemmeldi. Akşam ışığının, çatının üzerinden turuncu, altın ve hülyalı bir şekilde vuruşu ve yüzümü iki elinin arasına alırken parmaklarının bu kadar nazik oluşu...

* Kahrolası bir aptal. –ç.n

Bu mükemmeldi. *O* mükemmeldi.

Yine de hayalet yazarlığımı gizli tutmuştum.

Ona söylemenin asla doğru zamanı olmadığını düşünmüştüm çünkü onun yayıma hazırladığı bir kitap listeye her girdiğinde ben fazladan birkaç haftadır orada oluyordum. Bu yalan söylemek gibi geliyordu, gizlilik anlaşmaları imzalamış ve kendimi ikaz bandına dolamış olsam da.

İşte bu yüzden ona diğer her şeyi söylemiştim. Hayatımdaki nasıl dile getireceğimi bilmediğim tek sırrı telafi etmek istediğim için ona içimi dökmüştüm. Ona diğer tüm sırlarımı, tüm kâbuslarımı anlatmıştım ve nihayet –bir yıl boyu öpücük, randevu ve her zaman tutmaya niyet ettiğimiz sözlerden sonra– koltukta oturmuş *Cehennem Kapıları*'nı izlerken, "İnsanların belirmeleri için onlara bağırmasından pek hoşlanmıyorlar," diye itiraf etmiştim.

"Hımm?" Okuduğu kitaptan başını kaldırmıştı, gözlüğü burnunun ucundaydı. Yıllar sonra gözlüğüne esasında ihtiyacı olmadığını fark etmiştim –üzerine inşa edilen ufak bir yalan. "Ne dedin, tavşancık?"

"Hayaletler. İnsanların bağırmasından gerçekten hiç hoşlanmıyorlar." O gece yarım şişe *pinot grigio* içmiştim, o yüzden normalden biraz daha cesurdum. Babam ve Rose dışında kimseyle hayaletler hakkında konuşmuyordum ve –aptalca bir şekilde– birini diğeriyle, hayalet yazarlığımı *gerçek* hayaletlerle ilgili bir hikâyeyle değiştirirsem, bunun onu telafi edeceğini düşünmüştüm.

Bana siyah çerçeveli gözlüğünün üzerinden tuhaf bir bakış atmıştı. "*Hayalet* mi? Musallat olan türden olanlar mı?"

Başımı sallayıp şarabımı kadehimin içinde çevirmiştim. "Babamla cenaze evinde onlarla beraber dans ederdik."

"Florence," diye azarlamıştı.

"Çoğu sadece konuşmak istiyor, anlarsın ya, birinin dinlemesini. Filmlerde göründüğü kadar ürpertici değil. Onları her

zaman göremiyordum ama galiba sekiz yaşındayken başladı? Yoksa dokuz muydu? O aralar."

Gözlüğünü çıkarıp koltukta bana dönmüştü. "Sen... sen geçmişte hayalet gördüğünü mü söylüyorsun? Gerçek ruhlar gibi. Hani..." parmaklarını havada sallamıştı, "*böööö* cinsinden?"

"Hayaletleri hep görüyorum. Şimdiki zaman."

"Yani... şu anda mı?"

"Hayır. Şu anda değil. Bazen. Artık onlarla konuşmuyorum. Evden ayrıldığımdan beri konuşmadım..."

Gülmesini engellemek içinmiş gibi yanağının içini kemiriyordu ve o sırada yüreğimin ağırlaştığını hissetmiştim. Bazı şeyleri en sevdiğiniz insanlara bile anlatamıyordunuz. Bazı şeyleri kimse asla anlamıyordu. Asla *anlayamazdı*. Lee bana lisede her gün gördüğüm bakışı atıyordu, o acıyan, meraka yakın, deli olup olmadığımı düşünen bakışı.

Bunun üzerine sırıtıp onu dudağından öpmüştüm. "Hah, hikâyem hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorup kırılmaya başlayan parçamı derinlere itmiştim. Bir daha kimseyle paylaşamayacağım –paylaşmayacağım– parçamı. "Bu üzerinde çalıştığım bir kitap."

Daha da fazla yalan. Ama gerçeğe yakındı. Mairmont'un dışında herhangi birine karşı olduğumdan daha gerçekti. Ama bir şekilde yine de utanmama sebep olmuştu. Aynı zamanda da yalnız hissetmeme. Kadehimin geri kalanını bitirip koltuktan kalkmaya davranmıştım ama beni bileğimden tutup yine yastıkların üzerine çekmişti.

"Bir saniye, tavşancık. Bu çok ilginç." Sonra çok yumuşak bir sesle, "Daha fazla anlat?" diye sormuştu.

Duraksamıştım. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Eğer bu hikâye senin için anlam ifade ediyorsa, dinlemek istiyorum."

Her zaman mükemmel anda mükemmel kelimeleri söylerdi. Bu konuda iyiydi. Sizi nasıl önemli ve seviliyor hissettireceğini bilirdi.

"Ama," diye eklemişti, "lütfen üçüncü tekil şahıs kullanarak anlat. Birinci tekil şahıs anlatım beni biraz şaşırttı," diye gülerek itiraf etmişti.

O yüzden derin bir nefes alıp başlamıştım. "Kargalar geldiğinde bir hayalet göreceğini anladı."

İşte bu şekilde ona hayatımın anlatamadığım kısmını anlatmıştım.

Ona çocukluğumun hayaletlerini ve esasında ne kadar nadir olduklarını anlatmıştım, bazı yıllar hiç hayalet görmeden geçiyordu. Şehirde birkaç tane görmüştüm ama hiçbir zaman bir şey isteyip istemediklerini sormak için durmuyordum. Mairmont'ta yaşadıklarımdan sonra buna hâlim yoktu. O hayattan, o parçamdan uzaklaşmak istiyordum. Bunu yapmanın en iyi yolu da hayaletleri görmezden gelmekti.

Ona hiçbir şey anlatmamalıydım. Bunlar bir hikâyeymiş gibi bile yapmamalıydım.

Küçük kız kardeşim Alice her zaman benim kolay aldandığımı söylerdi. Fazla cömert olduğumu. O resimli kitaptaki, hiçbir şey kalmayana dek verip duran ağaca fazla benzediğimi. Bir gün bunun gelip başıma patlayacağını söylerdi.

Lee Marlow başımı sadece öperdi ve zaten onu seviyordum, o da beni seviyordu ve Park Slope'ta kumtaşından bir evimiz vardı ve beni o kadar tutkuyla öpüyordu ki herhangi bir şüphenin sesi dudaklarımız arasında sessizliğe gömülüyordu. Ben hayalet gören o tuhaf kız olabilirdim ama Lee Marlow'a göre mükemmeldim.

Bir keresinde beraber yemeğe çıktığımızda ona yakın zamanda ölmüş belediye başkanının hayaleti tarafından uyandırıldığımı anlattığımda, "Bu hikâyeyi yayımlatmaya çalışmalısın. Milyonlar kazanabilirsin," demişti.

"Bir kere yayımlatmayı denedim. İyi gitmedi. Ayrıca kesinlikle milyonlar kazanmadım."

Bir kahkaha patlatmıştı. "Eh çünkü aşk romanı yazdın."

"Bundaki sorun ne?"

"Ah, tavşancık, daha iyisini yapabileceğini biliyorsun."

Bocalamıştım. "Daha iyisini mi?.."

"Kimse bir *aşk romanıyla* hatırlanmaz, tavşancık. İyi bir yazar olmak istiyorsan kalıcı bir şey yaratmalısın."

Ne diyeceğimi bilememiştim. Esasında onu haksız çıkarmak için bir şey söylemeliydim –herhangi bir şey– ama o zaman bunu nereden bildiğimi sorardı ve ona Anne Nichols için hayalet yazarlık yaptığımı söylemem gerekirdi. Artık ilişkimizde ikinci senemizi tamamlamıştık ve her zaman bir şeyler yazdığımı biliyordu ama onu bihaber tutacak kadar gizli kapaklı davranmıştım. O yüzden suratıma bir gülümseme yapıştırıp, "Bilmiyorum. Bu hikâyeyi kendime saklamayı seviyorum," demiştim.

"Eğer sen yazmazsan biri senden önce davranır."

Belki üsteleseydim o da bu hayalet işini bırakırdı.

Söylemeliyim ki hiçbir zaman bana yazdığı kitabı anlatmadı. Bana açık artırmada bir milyon dolara sattığını söylemedi, tam olarak benimkinin satacağını söylediği fiyata. Kendi yayınevine satılmıştı. Kıdemli editör olduğu yayınevine. Anlaşma raporunu okuduğumda bana hiçbir şey anlatmadığını fark etmiştim.

Faux Yayınevi'nden Gilligan Straus, on iki yayınevinin dahil olduğu bir açık artırmada Faux kıdemli editörü Lee Marlow'un başlıksız ilk kitabının ve ikinci bir romanın yayın haklarını satın almıştır. Anlaşmanın ayrıntılarını AngelFire Lit'ten William Brooks hazırlamıştır.

Lee de bana söylemiyordu.

"Bu bir kitap, tavşancık" deyip gülmüştü. "Benim için sevin!"

"Tabii ki seviniyorum," diye yanıt vermiştim çünkü aptaldım, çok aptaldım. Onun için sevinmeliydim. Çok mutlu olmalıydım. Bu hayat değiştirecek bir anlaşmaydı! İşini bırakıp tam zamanlı yazabilir, bana yapmak istediğini anlattığı ama iş onu aşağı çektiği için yapamadığı onca şeyi yapabilirdi.

Artık başarılıydı.

Mutlu olmalıydım... Hayır, mutluydum.

Gerçekten.

Sonra bir gece, anlaşmadan birkaç ay sonra yıkanmış çamaşırlarını almaya giderken bilgisayarını açık bırakmıştı. Daha önce hiçbir zaman bilgisayarım karıştırmamıştım, hiçbir zaman bunu istememiştim. Ona güveniyordum.

Ahmağın tekiydim.

Çünkü bana verdiği tavsiyeyi ciddiye almıştı. Eğer ona anlattığım hikâyeyi ben yazmazsam başka birinin yazacağını.

Sadece... sadece bunu yazanın *o* olacağını düşünmemiştim.

Lee Marlow'la tanışmamdan üç sene bir gün sonra, hikâyeyi tamamen yanlış anladığımı fark ettim. Ana karakter bendim ama kendi hikâyemde değil.

Onun hikâyesindeki ana karakterdim.

Sayfalara, kelimelere katılmış, her cümleye işlenmiştim. Lee Marlow'un sattığı kitap, ailemin cenaze eviyle ilgili bir kitaptı. Ona anlattığım hikâyelerle ilgili. Hayaletlerle. Cenazelerle. Mezarlarla. Bana sataşıp Wednesday diyen, saçlarıma mürekkep döken zorbalarla. Annemle babamın gece geç saatte, çocuklarının yattığını düşündüklerinde salonda dans edişinin hatıralarıyla. Ninemin küllerinin saklandığı kap konusunda kız kardeşimle kavga edişimiz ve küllerin zeminin dört bir yanına saçılışıyla. Senede en az bir kere araba çarpan ve hiçbir zaman ölmeyen sokak kedisi Salem'le, on dört yıl sonra kanser onu alana dek.

Hepsi oradaydı. Sırlarımın tamamı. Hikâyelerimin tamamı.

Benim tamamım.

Beni ilham kaynağı olarak kullanmış, sonra da beni sadece kullanmıştı.

Kitap anlaşmasını işinden ayrılmak, tam zamanlı yazar olmak için kullanmış ve hikâye konusunda onunla yüzleştiğimde bana –ve bunu öldüğüm güne dek hatırlayacağım– "Tavşancık, hâlâ aşk romanını yazabilirsin," demişti.

"Kızdığım konunun bu olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bu kitabı sen yazmayacaktın."

"Bunu bilemezsin!"

"Tavşancık, hadi ama, biraz haksızlık etmiyor musun?" Kumtaşı evimizin basamaklarından onu dirseğimle ittirerek yanından geçip inmeye çalışırken beni rahatlatmaya çalışmıştı. Onun kumtaşı evinin.

Belki, evet.

Belki de haksızlık ediyordum ama...

"Sonunda ne oluyor? Kitabındaki Florence'e? Bir erkek onu kurtarmaya gelip ona ait tek hikâyeyi çalıyor mu?"

Bunun üzerine tavrı değişmişti. Hâlâ cazibeliydi, hâlâ bana evrenin diğer her şeyin etrafında döndüğü merkeziymişim gibi bakıyordu ama birdenbire artık değerli bir şey değildim. "Senin asla yazmayacağın bir hikâyeyi çalamam, Florence."

İşte bu kadardı. Tam bir aptal gibi davranmıştım. Ne hissettiysem bir hiçti, sadece hayal edilmişti.

Sonra kapıyı yüzüme kapatmıştı.

Gerçek anlamda.

Açıklamaya ya da geri dönmem için yalvarmaya bile çalışmamıştı. Beni öylece tek büyük bavulum ve çatı katındaki bahçeden çaldığım iki potos sarmaşık saksısıyla soğuk bir nisan akşamında kaldırımda bırakmıştı.

Sonra Lee Marlow'un bütün hikâyeleri, onun benim hikâyelerim hakkında düşündüğü gibi düşününce kafama oturmaya başladı.

Kurguydular.

Lee'yi tanıdığımı sanıyordum. Yale'de eğitim görmüş, oradan Benin'de yetimlere Fransızca öğretmek istediği için ayrılmıştı. Sadece annesi kanserden öldüğü ve yas tutan babasına destek olmak istediği için geri dönmüştü. Teksas'ta düğün günü beyin anevrizması geçirdikten sonra toplu bir bakımevinde kalan bir kız kardeşi vardı ve lisede orada gönüllü hayır işi yaptığı için her zaman Amerikan Hayvanları Koruma Derneği'ne para bağışlıyordu ve ben bütün bunları bal gibi yutmuştum. Hiçbir zaman sorgulamamıştım.

Neden sorgulayacaktım ki? Ona güveniyordum.

Ama beni yağmurda bıraktığı geceden sonra çözmeye başladım. Yalanlarını parça parça birleştirdim, ta ki akla yatmaya başlamalarına dek. Yani, Benin'in başkentini bile bilmiyordu. (Bu arada Porto-Novo.)

Gerçek şuydu: Lee Marlow sınıfta kalıp Yale'den atılmıştı. Annesiyle babası Florida'da yaşıyordu ve kız kardeşi Seattle'da bir kütüphaneciyle evliydi. Hiçbir zaman sonrasında Oxford'da yüksek lisans kovalamamıştı. Hiçbir zaman *Wall Street Journal*'da staj yapmamıştı.

Benim ise kalbim kırıktı.

Nisan yağmurunda kaldırımda dururken yapabilmeyi düşündüğüm tek şeyi yapmıştım, Rose'u aramıştım ve onun evden taşınmak üzere olan bir ev arkadaşı vardı. Memleketime dönmek aklıma gelmişti, tabii ki gelmişti çünkü annemle babamdan büyük bir kucaklamayla tekrar iyi olurdum ama eve dönersem bu, New York'ta tutunamayacağımı söyleyen, gizlice hayaletlerle konuşan kız hakkında fısıldaşabilmek için dönmemi bekleyen herkesi haklı çıkarırdı. İşte bu yüzleşemeyeceğim bir hikâyeydi. Henüz değil.

O yüzden o yağmurlu çarşamba akşamı Rose'un kapısında belirmiştim ve konu kapanmıştı.

Ondan beri aşk hikâyeleri yazamıyordum.

6

Ölü Sayısı

O YAĞMURLU NİSAN AKŞAMINDAN beri onu görmemiştim. Mavi gözlerini, hoş şekilde dağınık sarı saçlarını ya da nasırlı parmaklarının bana dokunduğunda nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalıştım.

Birdenbire bar fazla dar gelmeye başladı. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu. Burada kalamazdım. Ne yapıyordum ben? Ben Florence Day'dim ve Florence Day hayatını böyle yaşamazdı. Hikâyelerini paylaşmazdı –onlar gerçek olsa da olmasa da– kısa siyah elbiseler giymezdi ve adını ölü şairlerden almış kaliteli kokteyller içmezdi.

Evren bana bunu hatırlatmıştı.

Rose, Lee Marlow'u benden bir salise sonra gördü ve onun, "Kahretsin. İstersen gidebiliriz, Florence?" dediğini duydum.

"B-benim biraz temiz hava almam gerek."

"Seninle gelebilirim–"

"Hayır." Bunu biraz fazla sertçe söylemiştim ama umurumda değildi. Artık yan masalardaki insanlar bize bakıyor, ben yemek şovunun parçasıymışım gibi ölü şairlerini yudumluyorlardı. "Sorun değil. İlk o-o çıkabilir. Tuvalete gitmem gerek." Bu kötü bir yalandı ve ikimiz de bunun farkındaydık ama sunucu yine de gitmeme izin verdi.

Bakışlarımı Lee Marlow'dan uzaklaştırdım ve barın arkasına,

tuvaletlerin olacağı yere doğru ilerledim. Sunucu Lee'yi mikrofona çağırdı, o da kendini tanıttı ve dedi ki okuyacağı-okuyacağı...

"*Ölüler Şarkı Söylediğinde.* Hakkında söylentiler duymuş olabileceğiniz küçük bir kitap. Birkaç ay içinde çıkacak, o yüzden lütfen bana karşı nazik davranın," dedi mütevazı bir tavırla.

Birkaç ay mı? O kadar kısa zamanda mı? Son bir sene içinde zaman âdeta parmaklarımın arasından kum gibi akıp gidiyordu. Nasıl çoktan bir *sene* geçmişken kalbim bu kadar sızlayabilirdi? Zar zor nefes alıyordum. Gittiğim yere bakmıyordum. Sadece gitmeliydim, *hemen* gitmeliydim.

Ama kadınlar tuvaletindeki sıra on kişilikti. Bu en az otuz dakika ederdi. Üstelik gözlerimin kenarındaki yaşların yandığını hissediyordum. Bekleyemezdim.

Lee'nin beni gördüğü yerde kendimi kaybetmeyi reddediyordum.

Bunu *yapmayacaktım.*

Kadınlar tuvaletinin arkasmda parlayan bir acil durum çıkış tabelası vardı ve mor parıltılı elbiseli bir kız iyi olup olmadığımı sorarken çıkışı kullandım. Dürüstçe, "Hayır," diye mırıldanıp sıranın yanından acil durum çıkışma doğru sızdım ve soğuk nisan havasına fırladım.

Nefes almalıydım. Sakinleşmeliydim. O yüzden bunu yaptım. Ciğerlerimi o kadar fazla buz gibi havayla doldurdum ki patlayacaklarmış gibi geldi, sonra yine nefesimi bıraktım. Sonra bir daha. Başımı geriye atıp gözlerimi kırpıştırarak yaşları attım, parçalanmamak için kendime sımsıkı sarıldım. Burada bunu yapmayacaktım. Hiçbir yerde yapmayacaktım.

Bir daha asla.

Kızdığımda, üzüldüğümde ya da sinirlendiğimde ağlıyor olmaktan nefret ediyordum. En ufak duygusal nüansta ağlıyor olmaktan nefret ediyordum. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Aynı anda hem Lee'ye gidip ona düşüncelerimi bir yumrukla bildirmeyi hem de ondan mümkün olduğunca uzağa kaçmayı istemekten nefret ediyordum.

İkisini birden yapamamaktan nefret ediyordum.

Yumuşak bir erkek sesi, "Sana *söylemiştim,*" diyerek içini çekti. "Lanet kitabından tekrar okumana gerek– Ah. Selam."

Adama doğru döndüm ve donakaldım. Tuğla duvarda uzun boylu bir gölge gizleniyordu. Sessizce telefonunu cebine koyup dik durarak kendini daha da dikleştirdi, gözlerim yaşlardan dolayı zaten bulanıkken gölgeler içinde bir kâbus gibi görünüyordu.

Ah olamaz. Dar, loş sokak. Bomboş çevre. Kontrolden çıkan hayatım.

İşte burada cinayete kurban gidecektim.

"Beni öldüreceksen çabuk öldür," deyip hıçkırdım.

Duraksadı. "Pardon?"

"Etrafta kimse yok. Çabuk öldür."

Sesi çok şaşkın geliyordu. "Bunu neden yapayım?" Gölgelerden çıktığında nihayet yüzünü görebildim. Bu her şeyi daha da kötü hâle getirdi. *Gerçekten* de öldürmeye susamış bir yabancıydı ama cana susamış değildi. Bir kariyeri öldürecek türden biriydi. *Benim* kariyerimi.

Benji Andor.

Daha da kötüsü, artık o da *benim* yüzümü görebiliyordu. Kaşları çatıldı. "Bayan Day?"

"*Kahretsin,*" diye söylenip hemen bakışlarımı kaçırdım. Ah, olamaz, *ağladığımı* da mı görüyordu? Bu çok utanç vericiydi. Gözlerimi ovuşturdum. "Burada ne işiniz var, Bay Andor?"

"Bana Ben de," diyerek düzeltti. "Sanırım aynı soru senin için de geçerli."

"Arka sokakta ağlıyor musun?"

"Ağlamıyorum, hayır..." Kaşlarını çatıp sözlerini dikkatle tarttı.

Neden onca yer arasında *burada* olmak zorundaydı? Bir yanım geri dönüp tekrar içeri girmek istiyordu ama... Lee hâlâ o aptal kitaptan okuyor olmalıydı. O kitabı duymak istemiyordum. Var olduğunu hatırlamak istemiyordum. Sadece kaybolmak istiyordum.

Avuçlarımı gözlerime bastırıp derin bir nefes aldım. *Sorun yok, Florence. Sakin ol. Önemli değil. Önemli değil...*

Sonra yumuşak ve biraz tereddütlü bir sesle, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Hayır.

Evet.

Bilmiyordum.

Lee Marlow'dan ve kelimelerinden uzaklaşmak istiyordum. Onun hatırasından uzaklaşmak istiyordum. Onun hakkında her şeyden... Çünkü bana sadece benim hatam olduğunu hatırlatıyordu ve bunu hatırlamama gerek yoktu. Hiçbir kısmını hatırlamak istemiyordum. Kalbim hâlâ yeni kırılmış gibiydi, tekrar paramparça oluyor, kırık parçalar taze acılar gibi içimdeki boşluğa doğru düşüyordu.

Artık bunu hissetmek istemiyordum. Bir sene geçmişti. Neden onu hâlâ *unutamamıştım?* Neden bana öğrenmek istediği tek hikâye benmişim gibi bakmasını (bu çok ironikti) ve saçlarımı kulağımın arkasma götürmesini, sonra beni bir aşk romanı kahramanıymışım gibi öpüp bana sevildiğimi söylemesini istiyordum? Beni sevdiğini söylemesini.

En çok bunu özlüyordum. Yakınlığı, önemli olduğumdan emin olmayı çok özlüyordum.

Tekrar önemli olmak istiyordum.

Biri için, herhangi biri için.

Bir anlığına.

"*Evet,*" diye karar verdim ve yukarı doğru uzandım –çünkü çok uzundu ve ben kesinlikle değildim– yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu aşağı çekip dudaklarımı onunkilere çarptırdım. Dudakları sıcak, yumuşak ve kuruydu ve parmaklarım yanaklarındaki kirli sakala sürtündü. Midem yanıyordu ama sızıyı dindirmişti.

Şaşkın bir ses çıkarıp beni kendime getirdi. Hızla irkilerek uzaklaştım. "Aman Tanrım! Çok özür dilerim... Ben... Ben normalde böyle şeyler yapmam."

"Arka sokaklarda yiyişmez misin?"

"Uzun boylu yabancıları öpmem."

Kahkaha gibi gelen bir homurtu çıkardı. "Yardımı dokundu mu?"

Dudaklarım hâlâ ıslaktı ve karıncalanıyordu, Ben'in tadı rom ve Coca-Cola tarzı bir ölü şair gibiydi (belki Lord Byron?) ve benim için bunun hiç mahzuru yoktu. Başımı evet anlamında salladım. Hızla, "Ama bunun bir anlamı yok," diye ekledim. "Bunun anlamı –bunun anlamı– sana âşık olmayacağım."

Alayla, "Aşk öldüğü için mi?" diye sordu.

"Toprağı boyladı."

"Öyle demiştin..."

Sonra dudakları yine benimkileri buldu. Beni duvarın yan tarafına dayadı ve beni –eh, *en azından* bir senedir– öpülmediğim gibi öptü.

Gece soğuktu ama o bir fırın gibiydi. Parmaklarımı koyu paltosunun yakasına dolayıp onu daha da yakınıma çektim. Mümkün olduğunca yakınıma. Parmakları yüzümün iki yanını tuttuğunda elleri sıcaktı ve karanlık sokakta kıpırdamadan dururken dans ettik.

Konuşmadık. Düşünmedik, ya da en azından ben düşünmedim. Ne Lee Marlow'u ne teslim etmem gereken kitabı ne de başka bir şeyi, gerçi Benji yazanın *ben* olduğumu bilmiyordu bile. Ben onun yazarı değildim. Kitabı geç teslim edecek kişi ben değildim; Anne'di. Benji, Anne'in asistanı olduğumu düşünüyordu. Aracı olduğumu. Önemsiz biri olduğumu.

Şu anda önemsiz biri olmak istiyordum.

Nefes nefese uzaklaştı. "Bayan Day?"

"Adım Florence." Kesik bir nefse aldım. Dudaklarım zonkluyordu.

"Hayır, şey –ondan değil– telefonun," dedi katı bir sesle, "telefonun çalıyor."

Ah. Çalıyor muydu? Yeni fark etmiştim. Bu annemin melodisiydi. Bu, Benji Andor'u öpme sisinin arasından bana tuhaf gel-

di. Neden bu kadar geç saatte arıyordu? Saat geçti, değil mi? Parmaklarımı Benji Andor'un paltosundan çekip çapraz çantamda telefonumu arandım. Benji hâlâ tepemde dikiliyor, bana doğru eğilerek beni dünyadan koruyordu ve bu...

Güzeldi.

Bu gece çok az şeyin olduğu şekilde güzeldi.

Telefonumu bulduğumda annemden yirmiden fazla arama geldiğini fark ettim...

Ayrıca Carver'dan.

Ayrıca Alice'ten.

Carver'ın mesajında, **Lütfen annemi ara**, yazıyordu.

Bir dakika... ne? Neden?

Her şeyden çok şaşırmıştım. Saat 23.37'ydi. Annemin bir sorunu mu vardı? Cenaze eviyle ilgili bir sorun mu vardı?

Ben, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Ben– Pardon," diye mırıldanıp onun altından eğilerek çıktım ve bir metre uzağa gittim. Kendi kendime, bir şey yok, dedim. Sadece... bir şey yoktu. Çabucak annemin hızlı arama tuşuna bastım. Telefon daha bir kere çalmamıştı ki annem konuştu.

"Tatlım," diye başladı.

Yolunda gitmeyen bir şey vardı.

Daha bir şey söylemeden yolunda gitmediği belliydi.

"Baban."

Sonra–

"Eve gelmelisin."

İçimdeki korku soğuk, dehşet verici bir çiçek gibi büyüdü. "İyi mi? Hangi hastanede? Ya-yarın ilk uçakla gelebilirim ve..."

"Hayır, tatlım." O sözcüklerle anladım. Annemin sesinin alçalışından. Sonda birdenbire duruşundan. Bu kendinizi bir uçurumun kenarında bulmak gibiydi, keskin bir düşüş ve sonra hiçlik. Dudaklarım hissizdi ve hâlâ saçlarımda Ben'in parmaklarının hatırası vardı ve babam...

"O... o kalp krizi geçirdi. Biz denedik... ambulans... poker oyunu sırasındaydı ve kazanıyordu ve... Alice'le ambulansı takip

ettik ama..." Kelimeleri aralıklıydı, ben Dickinson martinileriyle çakırkeyif olurken yaşadığı dehşet dolu akşamı toparlayıp anlatmaya çalışıyordu. "Onlar bir şey yapamadılar... baban öldü. Oraya vardığımızda ölmüştü... biz... o... o öldü, hayatım."

Öldü.

Bu sözcük o kadar sessizdi ki doğru dürüst duymadım bile. Ya da belki kulaklarımda gümbürdeyen kalbim fazla yüksekti. Ama hangisi yüzünden olursa olsun sözcüğü algılayamadım, ne tam anlamıyla ne de uzun mu uzun bir an boyunca. Sonra soğuk bir rüzgâr gibi iliklerimin derinlerine işledi ve kalbimin kırılmaya başladığını hissettim. Tam ortadan, babama ait olan tüm parçalarımı, tüm hatıralarımı kırmaya başladı: Cenaze evinde gecenin geç saatlerinde bir fırtına yüzünden uyuyamadığımda, rüzgâr evin çatlakları arasında uluyup onları inlettiği için kendime süt almaya sessizce mutfağa giderdim ve bazen mutfak masasında babamı görürdüm. Orada oturmuş, pencerenin önündeki ağaçların fırtınadan bükülmesini izliyor olurdu.

Bir seferinde, "Ah tatlım, uyuyamadın mı?" diye sormuştu ve başımı iki yana sallayınca kucağına pat pat vurmuştu, ben de kucağına oturmak için tırmanmıştım.

Yıldırımlar gökyüzünü aydınlatmış ve cılız yaz ağaçlarının bulutlara uzanan kemikli iskelet ellerine benzemesine sebep olmuştu. Sağlam, toparlak ve güven verici olan babama sokulmuştum. O bana her sarıldığında güvende hissederdim, kollarında başıma kötü hiçbir şey gelemezdi. O harika kucaklayan türden bir adamdı. Tüm kalbiyle sarılırdı.

"Neden ayaktasın?" diye sormuştum, o da gülmüştü.

"Ölülerin şarkı söylemesini dinliyorum. Duyuyor musun?"

Başımı iki yana sallamıştım çünkü tek duyduğum rüzgârın uğultusu ve evin yan tarafına sürtünen, dışarıdaki çalılardı. Bu berbattı.

Bana daha da sıkı sarılmıştı. "Babaannen –yani annem– bir keresinde bana rüzgârın sadece bizden önceki herkesin nefesinden ibaret olduğunu söylemişti. Ölmüş olan, nefes almış olan

herkesin..." Sonra kendi de gürültülü ve dramatik bir şekilde nefes almış, ardından nefesini bırakmıştı. "Hâlâ rüzgârda saklılar. Üstelik her zaman şarkı söyleyerek rüzgârda saklı olacaklar. Rüzgâr kaybolana dek. Onları duyuyor musun?"

Başını kulağıma doğru eğmiş, garip ve yumuşak bir melodi mırıldanarak beni nazikçe ileri geri sallamıştı ve dinlemek için kendimi zorladığımda ben de duyabilmeye başlamıştım ölülerin şarkısını.

Hissizce kaldırımda oturmak için ayaklarımı sürüyerek dar sokaktan çıktığımda bir esinti boş patates cips paketini yerde sürükledi. Cips paketinin gidişini izledim ama herhangi bir melodi duymadım. Ama ismimi duydum. "Florence?"

Arkaya doğru baktım fakat görüşüm bulanıktı ve tek görebildiğim devasa, iri yarı bir siluetti. Ancak bana yaklaşıp üzerime doğru eğilip elini omzuma koyduktan sonra onun kim olduğunu fark ettim.

Ben Andor.

Doğru ya. O buradaydı. Onu öpüyordum. Unutmak istemiştim ve şimdi...

"Baksana, her şey yolunda mı–"

Omzumu silkip elini uzaklaştırdım ve tökezleyerek ayağa kalktım. Zorla, "İyiyim," dedim.

"Ama..."

"*İyiyim* dedim," diye çıkıştım. Tek yapmak istediğim paramparça olup o sessiz, ölü rüzgârla uzaklara taşınmaktı. Çünkü babamın aptal salon müzik listeleri, banal esprileri ve sıkı kucaklamaları olmayan bir dünya yoktu.

O dünya yoktu. Var olamazdı.

Babam olmayan bir dünyada nasıl var olacağımı bilmiyordum.

Bir an sonra Rose gelmişti, Ben Andor'u benden uzağa itiyordu. "Ne bok yedin sen?!"

Ben Andor çok şaşırmıştı. "Hiçbir şey!"

"Hadi oradan!" Biber spreyini bulmak için çantasını arandı.

Ben Andor hızla ellerini havaya kaldırıp bara geri seğirtti. Sonra Rose bana dönüp sımsıkı sarıldı ve Ben Andor'un ne yaptığını, neler olduğunu sordu.

"Öldü," dedim.

"Ben mi?"

"Babam." Boğazımda bir hıçkırığın serbest kalmak isteyen bir kuş gibi yükseldiğini hissettim, sonra hüngür hüngür ağlamaya başlayıp boş bir sokağın kaldırımında yüzümü en iyi arkadaşımın omzuna gömdüm ve dünya babam olmadan döndü döndü durdu.

Üstelik rüzgâr şarkı söylemedi.

7

Geçmiş Günler

GEÇMİŞ GÜNLER CENAZE EVİ*, Corley ve Cobblemire Sokaklarının arasındaki mükemmel kavşakta yer alıyordu. Orada çok büyük bir sabırla, köşedeki ihtiyar bir nöbetçi gibi duruyor, ufak kasaba Mairmont, Güney Carolina'nın geri kalanının üzerine iyicil bir Azrail gibi uzanıyordu. Arazinin tam ortasında tam doğru boyda yükseliyordu ve her zamanki gibi görünüyordu: eski, metin ve emin.

Cenaze evi, son yüz yılda Mairmont'un önemli bir parçası olmuştu, Day'den Day'e sevgi ve özenle aktarılmıştı. Mairmont'taki herkes Dayleri tanırdı. Xavier ve Isabella Day'i, annemle babamı tanır ve işlerini sevdiklerini bilirlerdi, biz çocukları da tanırlardı –Florence, Carver ve Alice Day'i– biz cenaze evini annemizle babamız *kadar* sevmesek de yeterince seviyorduk.

Biz Dayler, muhasebecilerin parayla, avukatların da ücretleriyle meşgul olması gibi ölümle meşguldük. Bu yüzden biz Dayler, Mairmont'taki diğer insanlar gibi değildik. Herkes bir Day'in doğduğunda daha baştan cenaze kıyafeti giyerek doğduğunu söylerdi. Ölüme çoğu insanın ancak hayata ayırdığı bir tür kutlamayla yaklaşırdık.

Ailemi kimse anlamıyordu. Tam olarak değil.

Dürüst olmak gerekirse ben bile.

---

* Florence'in ailesinin soyadı Day, aynı zamanda Gün anlamına gelir. –ç*n*

Ama Mairmont'taki herkes, zamanı geldiğinde dünyadaki herhangi biri yerine bir Day tarafından gömülmeyi yeğleyeceği konusunda hemfikirdi.

Hiçbir zaman Mairmont'a döneceğimi düşünmemiştim. Bu şekilde, bir kabin bavulu, laptopumun bulunduğu bir sırt çantası ve fazladan bir diş fırçasıyla değil. Doğduğum kasaba, Greenville ve Asheville'in arasındaki belli belirsiz alanda bulunuyordu, eyalet çizgisine o kadar yakındı ki Sırt'a tırmanabilir, üzerinden tükürüp Kuzey Carolina'ya isabet ettirebilirdiniz. Hiçliğin timsaliydi ve eskiden burayı çok severdim.

Fakat bu çok ama çok uzun zaman önceydi.

Bir şekilde beni Charlotte'tan Mairmont'a getirecek bir Uber kapmayı başarmıştım ve araba ana caddede durduğunda orası tıpkı hatıralarımdaki gibiydi. Güney Carolina, New York'tan daha sıcaktı; yolları saran Bradford armut ağaçları şimdiden yeşil yapraklarını açmıştı ve beyaz çiçeklerle bezeliydi. Güneş batmıştı ama ufka hâlâ bir suluboya tablo gibi kırmızılar ve turuncular yayıyordu ve babam ölmüştü.

Bu düşüncenin öylece belirivermesi çok tuhaftı.

Uçağım neredeyse bomboştu ve bize tuzlu kraker vermişlerdi ve babam ölmüştü.

Uber şoförümün arabası ot kokusunu bastırmak için lavanta tütsüsü kokuyordu ve babam ölmüştü.

Şimdiden on dakikadır Geçmiş Günler Cenaze Evi'nin basamaklarının önünde durmuş, ışıklı pencerelerin içindeki siluetlerin koridorlardan gitgide daha az girip çıkmasını izliyordum çünkü vasiyetin okunuşu çoktan başlamıştı ve babam ölmüştü.

Cenaze evi yenilenmiş Victoria tarzı bir malikâneydi, gelmeye karar veren mutlu ruhlar için temiz ve hayaletimsi görünsün diye her yaz tekrar beyaza boyanıyordu. Kiremitleri güneş çatıya tam doğru vurduğunda siyah kum gibi parlayan koyu bir obsidiyen rengindeydi. Temelin tuğlalarındaki desenler solmuş kırmızı ile turuncuydu ve ferforje parmaklıklar kıvrılarak üst pencereler ve çatı pencereleri boyunca tatlı, ölümcül dizaynlar

oluşturuyordu. Sevgililer gününde kâğıttan kesilmiş kalpler ile pembe ve kırmızı balonlarla süsleniyordu, Dört Temmuz'da mor havai fişekler patlatıyorduk ve Noel'de kırmızı ve yeşil ışıklarla çevriliydi, özel günlerden keyif aldığını itiraf etmek istemeyen ama kesinlikle keyif alan huysuz ihtiyar bir dede gibi.

Tıpkı on yıl önce ben üniversiteye giderken göründüğü gibiydi. Hâlâ annemin alnımı öpüp dudaklarının şeklinde kan kırmızısı bir leke bıraktığını ve babamın veda etmek istemiyormuş gibi bana sımsıkı sarılışını hatırlıyordum.

Bana tekrar sarılmasını sabırsızlıkla bekliyordum, sonra –midemde ağırlaşan bir taş gibi– sarılmayacağını hatırladım. Bir daha asla sarılmayacaktı.

Bu nefesimin kesilmesine sebep oldu.

Daha önce gelmeliydim. Keşke Carver'ın önerdiği gibi hafta sonu gezileri yapsaydım. Yazın Alice'le balığa gitseydim, babamın ön verandayı tekrar boyamasına yardım etseydim ve annemle o balo dansı kurslarına gitseydim.

Keşke, keşke, *keşke*...

Ama bunları hiçbir zaman yapmamıştım.

Cenaze evi vitray camları, çatı pencereleri ve küçük kuleleriyle son gördüğümdeki gibiydi ama verandada durup içeri girecek cesareti toplarken özünde yanlış bir şeyler vardı.

Babam gitmişti ve evin yanındaki kurumuş ağacın dallarında oturan kargalar vardı, ötüp beni içeri girmeye teşvik ediyorlardı. Kargalar üzerinde pek düşünmedim.

Belki de düşünmeliydim.

Sadece... dünya tamamen yanlış geliyordu. Kapıyı babamın açması gerekiyordu. Kollarını açıp beni kaburgalarımı kıracak şekilde kucaklayıp bana eve dönmemin ne kadar *hoş* olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Ama evin eski iskeletinde yankılanan büyük ve uzun zili çaldığımda onun yerine kapıyı küçük kız kardeşim açtı. Onu son gördüğümden beri siyah saçlarını kısa kestirmişti ve gözlüğü

son sefere göre biraz daha büyüktü ama koyu gotik göz kalemi yoktu. Ama bu ağlayıp hepsini akıttığı için olabilirdi.

Alice, "Ah, sensin," diyerek karşıladı beni, kapıyı bavulumla girebilmem için daha çok açtı ve girişe doğru geri çekildi.

"Sana da merhaba." İçeri girdim. Paltomu çıkardım –duruma bakılırsa Mairmont'ta paltoya hiç ihtiyacım yoktu– ve onu askıya astım. Orada asılı duran on kadar palto daha vardı, o yüzden salonda kimlerin beklediğini tahmin edebiliyordum. Görmek istemediğim insanlar.

Bu da aşağı yukarı *herkesti.*

Alice girişte paltomu asmamı bekledi ve eliyle *acele et* işareti yaptı. Ellerinin üzerine kadar çektiği bol kazaktan siyah kotuna ve siyah Doc Martenlerine kadar siyah giymişti ve bir an kendimi kandırıp öylece bir gün, öylece bir aile toplantısı olduğunu düşünebildim çünkü Alice hep siyah giyerdi. Babama en çok benzeyen oydu. Alice'in siyah giymesi mavi bir gökyüzü gibiydi, doğru geliyordu.

Bu renkten nefret ediyordum. Pek çok sebepten ötürü. *Altıncı His*'teki o çocuk gibi olunmakla tanınıyorsanız herkes tepeden tırnağa siyah giyinip Edgar Allan Poe'dan alıntı yapmanızı bekliyordu.

Babam Edgar Allan Poe'yu çok severdi.

Hayır. Düşünme. Derin bir nefes alıp buruşuk açık mavi bluzumun önünü düzelttim ve küçük kız kardeşimi cenaze evinin en büyük salonuna doğru takip ettim.

İçerisi görkemli meşe parkeler ve demode kırmızı çiçekli duvar kâğıdıyla tamamlanmıştı. Girişin ötesinde cenaze evinin ikinci –ve üçüncü– katlarına çıkan merdivenler vardı ama o kısımlar daha çok aileye ayrılmıştı. Bu kulağa ne kadar tuhaf gelse de ben on iki yaşına gelene dek burada yaşıyorduk. Evin diğer katlarına çıkan merdivenler doğaüstü-cinayet tarzında cazip görünüyordu. Benim odam soldan ikinciydi, soldan üçüncü erkek kardeşimindi, annemle babamın odasının iki yanında pençe ayaklı bir küvet bulunan bir banyo ve ufak bir çalışma odası

vardı, üçüncü katta ise tüm çatı katı Alice'e ayrılmıştı. Odalar artık boştu, dekorasyon ve yedek mobilyalarla doluydular, tozla kaplanmış ve unutulmuşlardı. Her bir gıcırtılı parkeyi, her paslı menteşeyi biliyordum. Duvarlardan elektrikli lambalar sarkıyor, hafif sarı bir ışıltı yayıyordu. Birinci katta –konutun cenaze evi kısmında– üç salon vardı, içinde herkesin beni beklediğini tahmin ettiğim en büyüğü soldaydı, sağda ikinci kata çıkan merdivenlerin yanında daha ufak bir tane vardı, onun hemen arkasında da bir tane daha. Üçüncü salonun arkasında gaz ocağı ve eski parke zemini olan bir mutfak vardı, mutfağın karşısında ise bodruma giden kapı bulunuyordu. Babam eskiden bodrumda ceset sakladığımızla ilgili espri yapardı çünkü temelde öyleydi. Bodrum katı, cenaze levazımatçısı ve cenaze direktörü olan babamın ölüleri hazırladığı yerdi ve oraya birkaç kere inmiştim ama bu konuda gerçekten düşünecek kadar değil. Ben, babamın çalışmasını izlemeyi her zaman sevmiş olan Alice gibi kadavracı bir tip değildim.

Dalgın dalgın Alice'in babamı da hazırlayıp hazırlamayacağını düşündüm.

Alice temkinli bir sesle, "Döndüğüne şaşırdım," dedi ve en büyük salona işaret etti: Kırmızı olana. "Neredeyse bitirmek üzereyiz."

"Özür dilerim, uçuşum ertelendi."

"Tabii." Arkasını dönüp tekrar annemin yanına geçince nefesimi uzun uzun verdim. Alice'le aramız her zaman bu kadar soğuk değildi. Çocukken beni her yere takip ederdi ama artık çocuk değildik.

Ve babam ölmüştü.

Kısa doğal saçlı siyahi bir kadın olan Bayan Williams, ben salona gelip eşikte durduğumda çoktan neon sarı gözlüğünü burnuna doğru indirmiş, vasiyeti okuyordu. Karen Williams kendimi bildim bileli Mairmont'un tek avukatıydı. Kızıyla liseye gitmiştim, o da Mairmont mezarlığının bekçisi olan arkadaşım Seaburn Garrett'la evlenmişti. Bir berjer koltukta oturan Seaburn

dışında Carver ve erkek arkadaşı Nicki oradaydı. Annemin ebeveynleri Florida'da bir emeklilik evindeydiler, o yüzden onların geleceğinden şüpheliydim ve babamın ebeveynleri ben çok küçükken vefat etmişti. Yani bu kadardı.

Ailem.

Kalbim tekledi. Şişti, indi ve tuhaf hissettirdi. Burada bulunmak, bu gül ve hafif mi hafif formaldehit kokan salonda babam olmadan toplanmış olmak çok yanlış hissettiriyordu.

Ben salona girdiğimde annem bakışlarını kucağından kaldırdı ve hemen ayağa fırladı. "Hayatım!" diye bağırıp kollarını açtı ve bana doğru koştu. Beni kucakladı, kaburgalarımı kıracak kadar sımsıkı şekilde, ben de yüzümü onun sıcak turuncu kazağına gömdüm. Elma ve gül parfümü kokuyordu, çocukluğumun kokusu: Sıyrılmış dizlerin, kahvaltı girintisinde kreplerin, kütüphanede geçirilen pazarların ve raflarda oturup aşk romanları okumanın kokusu. Bana o kadar sıkı sarıldı ki her hatıra hâlâ orada olduklarından emin olmak için bedenimde tutunması gereken kemiklermiş gibi hissettim. Hâlâ gerçek olduklarından emin olmak için.

Usulca, "Geldiğine çok sevindim," deyip beni nihayet bıraktı. Saçlarımı kulaklarımın arkasına götürdüğünde gözleri biraz nemliydi. "Ama hâlâ bir deri bir kemiksin! New York'ta sana ne yediriyorlar, marul ve depresyon mu?"

"Aşağı yukarı," diye yanıt verdim, kahkahamı gizleyememiştim. Ellerimi iyice sıktı, ben de onunkileri sıktım. "Geç kaldığım için özür dilerim."

"Saçmalama! Daha şimdi iyi kısma geliyorduk, değil mi?" Annem nihayet ellerimi bıraktı ve kaldığı yerden tekrar başlamasını istemek için Karen'a döndü. Babamın vasiyetinde *iyi bir kısım* bulmak tam da anneme özgü bir hareketti.

Seaburn beni omuzuyla dürtüp başını salladı. "Seni evinde görmek güzel."

"Teşekkürler."

Karen bana hüzünle gülümseyip, "Görünüşe göre Xavier ce-

nazesi için bazı talimatlar bırakmış," dedi. Kucağındaki zarftan bir liste çıkarıp bize gösterdi.

Carver oturduğu yüksek sırtlı kadife koltuktan inledi. "*İş* mi?"

Alice burun kemerini ovuşturdu. "Mezarından bile bizi bedavaya çalıştırıyor."

"*Alice*," diye azarladı annem. "Henüz mezarında bile değil."

Karen, "Huzur içinde yatsın," deyip listeyi okumak için gözlüğünü biraz aşağı indirdi. Babamın elyazısını okuyabildiğine şaşırmıştım, yazısı berbat denecek kadar kötüydü. "Bir. Cenazem için bin adet kır çiçeği istiyorum. Buketler renge göre düzenlenmeli."

Odada şaşkın bir mırıltı dolaştı.

Bin mi? Neden bin çi– Ah. Her cumartesi annem için topladığı kır çiçekleri gibi. Ona baktığımda annem kucağına bakıp gülümsemesini gizledi. Alice ve Carver'ın bu istek üzerine beti benzi atmıştı, önemini anlamamışlardı.

Ama neden *bin* olduğunu bilmiyordum.

"İki. Cenazemde Elvis'in şarkı söylemesini istiyorum."

Seaburn karısına, "O ölü değil mi?.." diye mırıldandı.

"Son derece ölü," diye cevap verdi karısı.

Babam olsa cık cıklayıp o gizemli tavrıyla, "Sadece çoğunlukla ölü," derdi. Çünkü müzik de başlı başına bir kalp atışıydı ve ölüm, güzel melodiler olmadan bir veda olamazdı.

Çok kötü bir hisse kapılmaya başlamıştım.

"Üç. Dekorasyonları Sınırsız Parti'nin tedarik etmesini istiyorum. Siparişi 23 Ocak 2001'de vermiştim. Faturayı bu vasiyetin zarfının içinde bulabilirsiniz." Sonra Karen Williams sararmış faturayı zarftan çıkardı.

Babamın bir keresinde, "Öldüğümde süsler ve balonlar olacak, tatlım. Gözyaşları olmayacak," dediğini hatırladım.

Boğazım düğümlendi. Ellerimi yumruk yaptım.

Karen, faturayı geri koyup okumaya devam etti. "Tören sırasında on ikilik bir sürünün uçmasını istiyorum."

Alice, "Sürü mü?" diye sordu.

"Karga sürüsü. On iki karga," diye tercüme ettim. Cadılar Bayramı dekorasyonlarımızı çalıp duran ve onlara fazladan mısır verdiğinde parlak şeyler getiren, ne zaman bir hayalet belirse cenaze evinin önündeki eski kurumuş meşe ağacında oturan sürü– O kuşları nasıl yakalayacaktık ki?

Benden *nefret ediyorlardı.*

Karen devam etti. "Beş; son isteğim. Çiçeğim," –lakabımı duyunca kalbimin teklediğini hissettim, okuyan Karen olsa da kelimede babamı duyabiliyordum, oradaki yumuşak sevgiyi, çarpık gülümsemeyi– "Cenazede yüksek sesle okunacak bir mektup bıraktım. Bir saniye bile önce okunmayacak..."

Kapı çaldı.

Seaburn gruba, "Başka kimseyi beklemiyoruz, değil mi?" diye sordu.

Saatime baktım. Akşam dokuzdu. Ziyaretçiler için biraz geçti.

Carver, "Çiçek olabilir," diye belirtti.

Karen, "Ya da belediye başkanı olmak için kapı kapı dolaşan biri," diye ekledi.

"Bizim belediye başkanımız bir köpek. Kim bir köpeğe rakip olmak ister ki?"

Annem, "Florence, kapıya en yakın sensin," dedi.

"Tabii," diye yanıt verdim ve açmak için ön kapıya doğru ilerledim.

Mektup mu? Babam cenazesinde ne tür bir mektup okumamı istiyordu? Bu kulağıma hiç hoş gelmemişti. Çocukluğumdan şantaj için sakladığı utanç verici hikâyeler bile olabilirdi, bilemezdim; mesela burun deliğime bir bilye sıkıştığı, sonra burnumun eşit görünmeyeceğinden korktuğum için diğer deliğe de bir bilye tıktığım zaman gibi. Ya da Carver'ın bir tabutta oynarken kapağın üzerine kapandığı zaman gibi. Ya da Alice'in cadı olduğunu düşündüğü ve mahalledeki tüm sokak kedilerini cadı yardımcıları olarak topladığı, sonra kedilerin komşunun kanaryasını yediği zaman gibi. Babam böyle bir insandı. Ayrıca *kesinlikle* mektuba PowerPoint sunumu da katacak türden bir insandı.

Bu onu daha da özlememe sebep oldu. Gitmiş olamazdı, değil mi? O... o hâlâ burada olabilirdi. Hayalet olarak. Geride kalmış olabilirdi. Bitmemiş işleri vardı, değil mi? Veda etmemişti. Gitmiş olamazdı. Onunla yeterince konuşmamış, yeterince gülmemiş, hikâyelerini ve aktardığı gizemli bilgelikleri henüz sindirememiştim ve... ve...

Kapıyı açtığımda başta kimseyi görmedim. Sadece verandayı ve veranda ışıklarının etrafında uçuşan pervaneleri ve yolun kenarına doğru giden arnavutkaldırımı taşları, yumuşak sokak lamba ışıklarını ve meşe ağaçlarının arasından hızla esen rüzgârı...

Sonra öndeki meşe ağacından bir karga öttü, gözlerim odaklandı ve zar zor –zar zor– bir silueti seçebilmeye başladım. Bir gölge. Bir beden...

Bir adam.

Bir hayalet.

Kalbim boğazıma fırladı... Baba?

Hayır, o değildi. Bu adam... fazla uzun boylu, fazla geniş sırtlıydı. Yavaş yavaş, bir dürbünün odağı ayarlanıyor gibi siluet şekil aldı, ta ki ben çoğunu seçebilene dek, sonra gözlerim kule gibi dikilen yabancının yüzüne kaydı, koyu saçlarla çevriliydi ve sivri bir çenesi vardı. Kim olduğunu anlamam sadece bir saniye sürdü...

Eh, *eskiden* olduğu kişiyi.

Duraksadım. "Benji... Andor?"

O kesinlikle ölüydü.

8

Bir Müzmin Bekârın Ölümü

İSMİNİ SÖYLER SÖYLEMEZ, BEN'İN bakışları benimkileri buldu. Gözleri koyu, büyümüş ve... şaşkındı. Beni tanıdığında kaşlarının arasındaki hafif kırışıklık derinleşti. "B-Bayan Day?"

Kapıyı çarparak kapattım.

Ah, olamaz. Ah, *olamaz, olamaz, olamaz.*

Bu gerçek değildi. Hiçbir şey görmemiştim. Bu ışığın bir hilesiydi. Bu fazla çalışmış beynimin oyunuydu. Bu...

Annem salondan, "Florence?" diye seslendi. "Kimmiş?"

"Şey... kimse," diye yanıt verdim, elim kapı kulpunu daha fazla sıktı. Eşikte siluetin dış hatları hâlâ çok hafifçe görünüyor, vitraylı camda gölge yaratıyordu. Benji gitmemişti. Gözlerimi yumup nefesimi bıraktım. Orada hiçbir şey yoktu, Florence.

Orada kimse yoktu.

Baban da yoktu, kesinlikle *ölmemiş* olan aşırı seksi editörün de yoktu.

Kapıyı tekrar açtım.

İşte Benji Andor biraz önceki gibi orada duruyordu.

Hayaletler filmlerdeki gibi görünmüyorlardı, en azından benim deneyimime göre değil. Biçimleri bozulmuş olmuyordu, etleri çürüyüp kemiklerinden dökülmüyordu. Talihsiz bir aktör bebek pudrasıyla kötü bir kaza geçirmiş gibi soluk renkli değillerdi ve Casper gibi parlamıyorlardı. Esasında hareket ederken

parıldıyorlardı. Biraz tuhaf görünmelerine yetecek kadar. Bazen yaşayan herkes kadar etten kemikten görünüyorlardı, başka zamanlar ise solmuş görünüp titreşiyorlardı, son kablosu kalan bir ampul gibi.

Benji Andor, Geçmiş Günler Cenaze Evi'nin karşılama paspasının üzerinde dururken böyle görünüyordu. Anılarının onu hatırladığı şekilde görünüyordu, Huşu'daki gece gibi, koyu saçları jöleyle düzgünce geriye yatırılmıştı, takım ceketi omuzlarına oturuyordu, siyah pantolonu ütülüydü. Ama kravatı birazcık yamuktu, onu düzeltmek istememe yetecek kadar. Bakışlarım dudaklarında uzun süre kaldı. Onları, tatlarını hatırlıyordum.

Ama artık bu adam...

Kurumuş meşe ağacının arasından uğuldayan bahar rüzgârı saçlarını dağıtmıyor, girişimizin ışığı yüzüne doğru vurmuyordu ve gölgesi kaybolmuştu. Simli bir hologram gibi hafifçe parıldıyordu. Ona doğru yavaşça uzandım, göğsüne dokunmak için...

Ama elim içinden geçti. Göğsü soğuktu. Buz gibiydi.

Göğüs kemiğindeki elime baktı ve tam o küfrederken ben de fısıldadım...

"Siktir."

9

Ömrü Kısa

ANNEM SALONDAN, "FLORENCE?" DİYE seslendi. "Orada her şey yolunda mı?"

Gözlerimi kırpıştırınca Benji Andor kayboldu. Hızla elimi geriye doğru çekip parmaklarımı ovuşturdum. Dokunduğum –ve içine geçtikleri– yerden dolayı karıncalanıyorlardı, Benji'nin içinden. Benji esasında burada değildi. O gerçekten ölmemişti.

Ben aklımı kaybediyordum.

"Florence?" Annem elini omzuma koyunca irkilerek zıpladım. Bana endişeyle baktı. "İyi misin? Kapıdaki kimdi?"

Başımı iki yana sallayıp soğuk elimi ısıtmak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Kimse, iyiyim. Şey... biri kapıyı çalıp kaçmış olmalı."

Omzumu sıktı.

"İyiyim," diye tekrarladım ve bu karşılaşmayı atlatmaya çalıştım. Benji Andor *ölü* değildi. Daha dün ofisinde kendimi alçaltmıştım. Dün gece barın arkasında onu *öpmüştüm*. Ölü olamazdı.

Ölü değildi.

Ama eğer annemin iyi olduğu bir konu varsa o da ânında yalanlarımın altında yatanları görmekti. "Onlardan birini gördün, değil mi? Bir hayalet."

"Ne? Hayır... yani. Hayır," diye karar verdim çünkü bu her ne olduysa onu açıklamaktan daha kolaydı. Zaten annemin uğ-

raşacağı yeterince şey vardı, bir de en büyük kızının şimdiden aklını oynatmasına ihtiyacı yoktu. Ben ona destek olmalıydım. Tam tersi olmamalıydı. Ellerini tutup iyice sıktım. Tekrar, "İyiyim," dedim ve bu sefer içtenlikle söyledim. "Bir şeyim yok. Eve döndüğüm için memnunum."

"Bunun fazla geldiğini biliyorum," diye yanıt verdi ve girişten yine salona doğru ilerledik. "Ama durumlar değişti. İnsanlar değişti."

Ama ne kadarı aynı kalmıştı?

Ona havaalanına geri gidip daireme dönüp dönmemeyi düşündüğümü söylemedim. Cenazeyi atlamayı düşündüğümü. Kendimi bir cinayet podcastine vermeyi. Babamın öldüğünü unutmaya çalışmayı. Asla geri dönmeyeceğini. Ona hiçbir zaman, asla, o hayattayken asla kariyerimi, hayalet yazarlığımı anlatamayacağımı ve tüm yıldızlı yorumları paylaşamayacağımı ve...

Kes şunu. Düşünmeyi kes.

Düşüncelerimi bastırmaya çalışarak, "Ayrıca," dedim, "en sevdikleri felaket çocuk olmadan ailemin altüst olmasına izin veremezdim."

Annem, "Sen felaket falan değilsin," diyerek azarladı.

Carver, "Hayır, kesinlikle öyle," diye itiraz edince annem onun omzuna vurdu. Karen annemi yanına çağırınca annem bizi bırakıp salona gitti. Carver ellerini eskimiş kotunun cebine daldırıp, "Kapıdaki kimdi?" diye sordu.

"Bir hayalet."

Gözlerini kırpıştırdı. Sanki yalan mı söylüyorum yoksa özellikle kötü bir espri mi yapıyorum emin değilmiş gibiydi; ama sonra gülümsedi ve bir kahkaha patlattı. "Hah! Eğer babamsa umarım onu iyice azarlamışsındır."

"Ağzının payını verdim."

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Kapıda kimse yoktu," diye yalan söyleyince Carver biraz sindi.

Kardeşim biraz fazla şeydi... ukalanın tekiydi, bilgisayar tek-

nolojisi gurusuydu ve darmadağın hâldeki bir saftirikti. Day kardeşlerini bir arada tutan tutkal gibiydi. Alice'in en son ne zaman benimle kendiliğinden konuştuğunu hatırlayamıyordum.

"Belli olmaz. Yani, biz küçükken..."

"Nicki'yle nasılsınız?" diyerek sözünü böldüm.

Konuyu değiştirdiğim için sinirlenerek, "İyi," diye yanıt verdi ama beni salona geri götürürken imamı anladı. "Ee, Christina Lauren'ın editörüyle ilgili ne yapacağını çözdün mü?"

Otomatik olarak, "Christina ve Lauren kendi kitaplarını yazıyorlar," diye yanıt verdim. "Ama hayır, çözemedim."

"Peki, ne oldu?"

"Babam öldü. Eve döndüm."

"Kitabı teslim etmedin mi?"

"Yarım kalmış bir kitabı teslim edemem."

"Acaba –bilmem ki– aynı bölümü elli kere kopyala yapıştır yapsan ve editörün yanlış şeyi teslim ettiğini fark edene dek kitabı bitirsen olur mu?"

Kardeşime şaşkınlıkla baktım. "Bu..."

"Harika bir fikir, değil mi?"

"Berbat bir fikir," diye cevap verdim. Sonra kaşlarımı çatıp bunu bir an düşündüm. "İşe yarayabilir."

"Hah! Gördün mü? Rica ederim. Ben bir dâhiyim."

Belki Carver'ın numarası bana yeterince zaman sağlayabilirdi. Fazla değil, ama yeterince. Kapıda gördüğüm hayalet... bir hayalet değildi. Bir halüsinasyondu. Benji Andor ölmüş olamazdı. Onu dün gece öpmüştüm! Üstelik sağlıklı görünüyordu, o kadar yaşlı değildi ve görebildiğim kadarıyla ağaç gövdesine benzeyen birini öldürmek zor olurdu.

O iyiydi.

Bu beynimin bir oyunuydu; Brooklyn'in bir arka sokağında yanlışlıkla öpüştüğüm yeni editörümün hayali hayaleti bana musallat olmaya gelmişti çünkü zaten stresliydim, ayrıca üç saatlik uyku ve dört bardak havaalanı kahvesiyle duruyordum.

O kadarcık.

Salona döndüğümüzde, Carver kısık sesle, "Eyvah, yine ne oldu?" diye mırıldandı. Herkes koltuklarından kalkmış, Karen'la vasiyetin etrafına toplanmıştı. Annem salonun diğer ucunda ileri geri volta atıyor, topukları ahşap parkelere bir metronom gibi hiç sektirmeden vuruyordu. Bu kötüydü. Annem nadiren volta atardı. Çoğu zaman uhrevi bir Morticia Addams gibi sadece odalar arasında süzülürdü.

Carver etrafına bakınıp, "Bu karmaşa neden?" diye sordu.

Nicki vasiyetten başını kaldırıp vasiyeti Seaburn'e uzattı. "Eh, bir sorunumuz var."

"Ne tür bir sorun?"

Alice içini çekip burnunun kemiğini ovuşturdu. "Babam hiçbir konuda talimat vermemiş," dedi ciddi bir sesle. "Herhalde –öylece– zihnini okuyabileceğimizi düşünmüş."

"Parti malzemeleri için faturamız var ama o kadar. Kır çiçekleri, karga sürüsü ya da... Elvis hakkında ne yapacağımdan emin değilim. Elvis konusunda ne yapacağımı bilmiyorum." Seaburn omzunu silkip vasiyeti bana verdi.

Babamın yazısı uzun ve kıvrımlıydı ve tek yapmak istediğim parmaklarımı kelimelerde gezdirip i'lerine koyduğu noktaları ve t'lerine attığı çizgileri ezberlemekti. Vasiyeti ona birkaç sene önce Noel'de aldığım sararmış kartvizit kâğıdına yazılıydı.

"Her zaman canlı müziği sevmiştir, belki bir Elvis taklitçisini kastetmiştir," diye kendi kendime yüksek sesle düşündüm. "Çiçekler ise..."

Carver parmaklarını şıklattı. "Kır çiçeklerini hep eski yoldan toplardı."

Dağ Sırtı'nda. Dağ Sırtı'nı düşünmek istemiyordum.

Alice kollarını göğsünde kavuşturup, "Peki ya karga sürüsü?" diye sordu. Herkes omzunu silkti.

Annem, "Eh, belki akşamları hep beslediği kargaları kullanabiliriz. Hiçbir zaman çok uzakta olmuyorlar," diye şakalaştı.

"Onları başka birinin yakalaması gerek," dedim. "Beni sevmiyorlar."

"Seni *tanımıyorlar*. On senedir eve dönmedin," diye belirtti Alice.

"Kargalar yirmi seneye kadar yaşayabiliyor."

Alice gözlerini devirip, "Tabii, o zaman bu seninle ilgili bir durum," dedi.

Vasiyeti Karen'a geri verirken, "Onu demek istemedim," diye çıkıştım. Karen vasiyeti düzgünce faturanın ve birkaç başka kâğıt parçasının bulunduğu zarfa yerleştirdi.

Biz Alice'le kavga edemeden annem, "Xavier'in cenaze ayarlamalarını yarın çözeriz," diye güvence verip akşam için herkesi azlederek ellerini çırptı. "Sanırım bu kadarı bir gün için yeter."

Herkes gittikten sonra Carver ve Alice (inatla beni görmezden geliyordu) ile evde dolaşıp tüm odalardaki ışıkları kapattık. Ben on senedir burada olmasam da artık bu bizim için otomatikti. Carver arka odaları halletti, ben soldakileri, Alice de sağdakileri. Kapalı olduklarından emin olmak için pencereleri kontrol ettik, kapıları kilitledik.

Bunu yaparken babamı aradığımı söylemezsem yalan söylüyor olurdum.

Ama görünüşe göre ancak bir fil kadar gizli saklı davranabilmiştim.

Alice sessiz kavgamızı bölüp, "Eğer onu görmek istiyorsan koridorun sonunda," dedi. Kendine sımsıkı sarılıp kazağının kollarını ellerinin üzerine doğru çekti. "Soldan üçüncü dondurucu. Kulpu sallanan."

İkinci salonun kapısını arkamdan kapattım, yanaklarım utançtan yanıyordu. Çoğu ışık kapalı olduğu için memnundum, Alice'in yanaklarımı göremediğini umuyordum. "Onu aramıyordum."

"Arıyordun. Hayaletini."

"Belki de arıyordum," diye itiraf ettim.

Alice dudaklarını büzüp bakışlarını kaçırdı. "Eh, burada olduğunu sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum," diye itiraf ettim.

Carver, üçüncü salondan gürültüyle ayaklarını vurarak çıkıp, "Kim burada değil?" diye sordu. Her yere ayaklarını gürültüyle vurarak giderdi. Hep böyle yapardı. Nicki arkasından koridora çıktı, her zamanki gibi sessizdi. Carver'la Nicki'nin bu kadar farklı olması beni hep şaşırtırdı –kare bir kazıkla yuvarlak bir delik gibi– ama samrım bir yapbozun parçaları gibiydiler. Diğer kişinin uyduğu yerleri buluyorlardı ve ilişkileri bu şekilde yürüyordu.

"Kimse. Benim tarafımda her yer kilitli," diyen Alice, annemin botlarını ve paltosunu giydiği kapı önüne doğru ilerledi.

Erkek kardeşim bana yan bir bakış atıp ellerini cebine koydu.

"Boş ver," deyip içimi çektim ve kontrollerimi tamamladım. Bodrumun –morgun– kapısını, ölüleri cenaze için hazırlama zamanı gelene dek soğuk buzdolaplarında sakladığımız yeri geçtim. Yakılacak olanlar yan kasabadaki krematoryuma gidiyordu. Bodrum kapısı diğer tüm kapılar gibiydi ama kolu farklıydı, çekilerek açılan, sürgülü kilitli bir mandaldı.

Eski zamanların hatırına sürgülü kilidi bir kere daha kontrol ettim. Kilitliydi. Bu muhtemelen Alice'in işiydi.

Hazırlama odasına çok uzun zamandır girmemiştim. Kokusundan nefret ediyordum, dezenfektanla formaldehit karışımı ve alttan alttan gelen, tanıyarak doğmadığınız belirgin bir koku. Bu hastanelerde ve huzur evlerinde de karşılaştığınız bir kokuydu.

Ölümün belli bir kokusu vardı.

Başta o kokuyu tam olarak tanımıyordunuz ama o alanlarda bulundukça bu kokuya alışıyordunuz. Ben ölümün kokusu olduğunu bu evden taşınana dek fark etmemiştim. Her zaman dünyanın böyle koktuğunu sanmıştım: biraz hüzünlü, acı ve ağır. Bahar sabahları, babam tüm pencereleri açıp radyoyu çalıştırıp bangır bangır Bruce Springsteen çalarak evi yine canlandırmaya, eski ahşap parkeleri ve gıcırtılı çatı katı kirişlerini uyandırmaya çalışırdı.

Yine o vakitler gelmişti: Sabahların soğuk olduğu ama güneşin ağaçlardaki tomurcukları şimdiden ısıttığı zaman. Evdeki

hava tütsü, dezenfektan ve ölümün o hüzünlü, yumuşak kokusuyla çok ağır geliyor, serbest bırakılıp rüzgâra karışmayı bekliyordu.

Bodrum kapısının kolunu sımsıkı tuttum. Belki de babam orada soğuk çelik masalardan birinde oturmuş, bir puro içip bunca zamandır numara yaptığını çocuklarından birinin ne zaman fark edeceğini düşünüyordu. Gülüp, "Hazır olana dek ölemezdim, çiçeğim," diyecekti.

Ama ölmüştü ve hazır değildi.

Üstelik hayaleti burada değildi.

Carver evin ön tarafından, "Biz gidiyoruz," diye seslendi. "Florence? Hâlâ orada mısın?"

Kapı kolunu bıraktım. Hava aydınlandığında geri gelirdim. Daha dengeli bir ruh hâlindeyken.

"Geliyorum," diye seslenip koridordan herkesin şimdiden palto ve ayakkabılarını giymiş olduğu girişe seğirttim. Carver bana ağır kış paltomu uzattı, herkesin çoktan hoş bahar hırkalarını ve kot ceketlerini çıkarmış olduğu Mairmont'ta çok aykırı görünüyordu.

Carver beni şakağımdan öpüp, "Seni evde görmek güzel," dedi.

"İğrençççççç," diye mızmızlandım. "Kardeş *sevgisi*."

Cenaze evinden çıkarken annem kapıyı arkamızdan kilitledi. Yavaş yavaş taş patikadan kaldırıma doğru ilerledik. Meşe ağacındaki kargalar kaybolmuştu. Onları gerçekten görmüş müydüm? Yoksa editörüm gibi darmadağın hâldeki zihnimin bir parçası mıydılar?

Annem bana yetişirken kolunu omzuma atıp, "Ah, evde olman çok güzel olacak! Değil mi, Alice?" dedi.

Şaşırdım. "O da mı evde?"

Kız kardeşim manalı manalı, "Bazılarımız daha sessiz başarısız oluyoruz," dedi.

"Öyle demek isteme–"

"Hay aksi!" Erkek arkadaşıyla kol kola olan Carver sözümü

böldü. "Nicki'yle uyku saatimizi geçirmişiz. Sabah görüşürüz? Berbat Waffle'da?" Bu, Waffle Evi'nin takma adıydı. "Onda?"

Annem, "Kulağa çok iyi geliyor," diye yanıt verdi. Carver iyi geceler dilerken onu yanağından öptü, Nicki de beni görmenin ne kadar güzel olduğunu söyledi ve kaldırımda ters tarafa doğru gittiler.

Mairmont akşamları çok kalabalık olmazdı. Ana caddedeki çoğu restoran yaklaşık sekizde kapanırdı, açık kalanlar ise geç saatte basketbol maçı izleyen ya da akşam dondurmasına çıkmış olan ailelerle dolu olurdu. Nicki ve Carver kasaba meydanının diğer tarafında, gökkuşağı renkli evlerin ve beyaz posta kutularının bulunduğu hoş yolda beraber bir ev almışlardı. Beş sene içinde birkaç çocuk evlat edinip sessiz küçük sokaklarına biraz tantana getireceklerini hayal edebiliyordum.

Açıkçası bunu sabırsızlıkla bekliyordum.

Kaldırımda ilerleyip kaybolduklarında annem Alice'le beni yakınına çekti, iki kolunda da birer kızıyla bizi eve götürdü. Yürüyüşümüz sessizdi, gece havası serindi ama New York'ta olacağı gibi soğuk değildi. Ama çiçek açmış Bradford armut ağaçları pis kokuyordu. Bayağı pis. Ergen erkeklerin yatak odasının o nahoş kokusu gibi. Ama ağaçlar ana caddeyi kaplayan sokak lambalarında parlayan küçük beyaz tomurcuklarıyla gerçekten güzel görünüyorlardı. Yumuşak altın ışıltı pencerelerden yansıyordu; rüzgâr sessizdi, gökyüzü ise engin.

Annemle babam ben on iki yaşındayken cenaze evinin yakınındaki iki katlı mütevazı eve taşınmışlardı. Carver da Alice de cenaze evinde yaşamayı hatırlamıyorlardı, üçüncü merdivenin gıcırdadığını ya da geceleri rüzgâr eski kirişleri sarstığında onların inlediğini veya bazen çatı katında ayak sesleri duyabildiğiniz. (Ama sonradan ayak seslerinden kurtulmayı başarmıştım.) Cenaze evinde yaşamayı –gerçekten *yaşamayı*– hatırlayan tek çocuk bendim. Babamın ahşap parkelerde beni kovalamasını ve annemin kapının üzerindeki vitray camı düzeltirken mırıldanmasını... Alice'in başına çiçekten bir taç gibi taktığı bir cenaze

buketiyle ve iç çamaşırıyla ön bahçede dolaşmasını, Carver'ın salon duvarlarına çöp adamdan büyük destanlar çizerek elli senelik çiçek ve orkidelerle kaplı duvar kâğıdını güzelleştirmesini... Benim ise yatak odam kilitli, beni bulmaya gelen hayaletlere fısıldamamı...

Alice ve Carver neden taşındığımızı hatırlamıyorlardı çünkü sebep bendim. Çünkü bir gece yatağımdan muzip genç bir ruh tarafından kaldırılmıştım ve kendimi bodruma doğru giderken bulmuştum.

Hayalete, "Bitmemiş işinin bu olduğuna emin misin?" diye sormuştum. "Kendini... kendini görmek mi?"

Bana gülümsemişti. Beni aşağıya, morga götürürken, "Kesinlikle, görmek istiyorum. Görmek zorundayım," demişti. Oraya babamla birkaç kere gitmiştim ama hiçbir zaman tek başıma gitmemiştim. Burası, cenazeleri gelene dek ölülerin dar dondurucu kutularda saklandığı yerdi. Henüz gerçekleri bilmiyordum. Sadece babamın onları yolculuklarının geri kalanına hazırladığını biliyordum, Styx nehrinde Charon'un yaptığı gibi.

O gece morgda sadece iki misafir vardı; babam onlara "misafir" diyordu. Onlar ölülerdi. Doğal olarak. İlk denemede doğru dondurucu kutuyu tahmin etmiş ve çekmeceyi çekmiştim. Dar masada yanımda durana çok benzeyen bir oğlan yatıyordu. Gençti, yaklaşık on iki yaşındaydı. Babam ona çoktan çekidüzen vermiş, mavi dudaklarını ten rengine boyamış ve boynundaki morlukları kapatmıştı.

"Bunun yardımı dokundu mu?" diye sormuştum hayalete ama o çok... "İyi misin?"

"*Transformers* tişörtümü giymek istiyordum," diye yanıt verip bakışlarını çevirmişti. "Gerçekten öldüm, değil mi?"

"Üzgünüm."

Derin bir nefes almıştı (ya da derin bir nefese çok benzer bir şey) ve başını sallamıştı, sadece bir kere. "Sağ ol, teşekkür ederim."

Sonra ondan önceki düzinelerce hayalette olduğu gibi onu

oluşturan parıltılı parçalar da pofuduk karahindiba tutamları gibi kopmaya başlayıp odaya dağılmıştı ve hayalet bu dünyayı geride bırakmıştı. Bir havai fişek, sonra kaybolmuştu. Ben de buz gibi morgda tek başıma kalmıştım.

Kapıya çıkan merdivenleri yine tırmanmıştım ama kapı kapandığında kendi kendine kilitlenmişti, kilidini açmayı unutmuştum. Kapıyı itmiştim; bir kere, iki kere.

Bangır bangır vurmuş, yardım çağırmıştım.

Hiçbir şey işe yaramamıştı.

Babam beni ertesi sabah bulmuştu. Anlaşılan kaybolduğumu fark ettiklerinde dört bir yana bakmışlardı, ta ki nihayet morga inip beni odanın ortasındaki çelik masaya kıvrılmış, üzerimde bir battaniyeyle uyur hâlde bulana dek.

Annemle babam belki de –sadece *belki*– cenaze evinde bir aile kurmanın düşündükleri kadar eklektik ve güvenli olmadığına karar vermişlerdi.

Neyse ki sokağın aşağısında 1914'te inşa edilmiş iki katlı eski bir ev vardı; bu, biz büyürken anneme evde yenileyip düzelteceği şeyler sundu. Bu onun üniversite bölümüydü, mimari renovasyonlar. Üstelik bu konuda gerçekten çok iyiydi. Eskiden annemin babamla evlenip hiçliğin ortasında, hiçliğin ortasındaki insanlarla dolu bir kasabaya taşındığı için pişman olup olmadığını merak ederdim ama hiçbir zaman buna dair en ufak bir belirti göstermemişti. Cenaze evi kapısının üzerindeki vitray cam veya yeni evdeki taş ve pirinçten şömine gibi sevilmeyen şeyleri alıp onları harikalara dönüştürüyordu.

Yeni ev, cenaze evine göre daha az gösterişliydi. Ana caddeden sapan yan bir sokakta, Gulliver ailesiyle Mansonların arasında yer alıyordu; kil kadar kırmızı, eski parçalanan tuğlalar ve tertemiz beyaz panjurlarla inşa edilmişti. Ama geceleri, Carver'la Alice'in oda ışıkları yandığında, gözleri ve kapı yerine sırıtan kırmızı bir ağzı varmış gibi görünüyordu.

Kaldırım taşlı yoldan tırmanırken, ev tıpkı hatırladığım gibiydi. Tuğla duvarlara yapraksız sarmaşık dalları tırmanıyordu ve

kapının yanındaki duvar lambasından tek bir örümcek sallanıyordu. Evin önünde annemin mütevazı SUV'sinin yanında Alice'in kırmızı üstü açık arabası duruyordu, gerçi bugünlerde çok daha eskimiş görünüyordu. Babamın bir motosikleti vardı ama evin önünde onu göremedim. Nerede olduğunu merak ettim.

Annem ağır çantasında anahtarları aranırken, "Ah! Şu şey," dedi. "Bu hafta... önceden tamirhaneye götürmüştü. Anlarsın ya işte. Önce." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Yarın Seaburn'den almasını isterim."

Alice, "Ben alırım," dedi.

"Ah, Alice, o şeyi kullanmanla ilgili nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"*Anne.*"

"Peki, peki." Annem ön kapının kilidini açınca kapı gıcırdayarak ardına dek açıldı. Annem girişe ilerleyip ışıkları açtı. Alice de içeri yürüdü, evde mutfağa doğru ayaklarını vurarak ilerlerken botlarını bile çıkarmaya zahmet etmedi ve içki dolabını açtı. Anneme bir şey isteyip istemediğini sordu. "Ah, güzel bir viski çok hoş olur... Florence?"

"Bu kulağa harika geliyor," diye hemfikir olup paltomu çıkardım.

Ev sıcaktı ve her zamanki gibi kokuyordu: çam ve temiz çarşaflar. Duvarlar parlak griydi, eşyalar kullanılmış ve restore edilmişti, eskimişti ve çok seviliyorlardı. Ana koridordan bir merdiven odaların çoğunun bulunduğu yukarı katlara çıkıyordu, büyük yatak odası ise giriş katta, salonun karşısındaydı. Merdivenin duvarında hepimizin fotoğrafları vardı, ilkokuldan üniversite mezuniyetine kadar zamanda donmuş gülümseyen anlar. Kötü saçlı, mavi saçlı, diş telli ve akneli olduğumuz yıllar.

En eski fotoğraflarımızdan birine baktım, o kadar eskiydi ki Alice daha bebekti. Cenaze evinin önünde çekilmişti; annem şık bir kırmızı elbise giyiyordu, babam ise berbat kadife bir takım, Carver da onunkine benzer bir tane giymişti. O gün olay çıkarmıştım çünkü ayaklarımı acıtan şık beyaz ayakkabılar yerine

gökkuşağı renginde üzerinde tek boynuzlu at olan ev ayakkabılarımı giymek istemiş ve kazanmıştım. İşte kabarık kırmızı bir elbise ve... tek boynuzlu at terlikleriyle oradaydım.

Koridordaki masada birkaç çerçeveli gazete kupürü vardı. Babamın kasabanın anahtarını alışı. Anneme yerel restorasyon ödülü verilişi. Carver'ın robotik yarışmasını kazanışı. Bir de...

YEREL KIZ HAYALETLERLE CİNAYET ÇÖZÜYOR.

Gazete için gülümseyen on üç yaşındaki benim fotoğrafımla beraber.

Bu midemi altüst etti.

Alice buzlu bir viski bardağı uzatıp, "Buyur," dedi.

Sesi üzerine irkilip ona döndüm. Bardaktaki buzu sallayıp viskiyi almamı bekledi. Birdenbire viski havasından çıkmıştım. "Ben... ben pansiyona gideceğim."

Annem mutfaktan başını çıkardı. "Ne? Ama saat çok geç..."

"Eminim odaları vardır." Paltomu askılıkta astığım yerden kapıp tekrar üzerime geçirdim. "Özür dilerim." Bavulumla tekrar serin geceye çıktım. "Yetiştirmem gereken bir kitap var ve hiçbirinizi uyutmam."

Annem kaşlarını çatıp, "Yazmak *o kadar* da gürültülü olamaz," dedi. "Üstelik senin için eski odandaki yatağı şişirdim!"

"Belim ağrıyor."

"Ne zamandan beri?"

Alice benim viski bardağımı bitirip, "Anne," dedi, "unut gitsin. Zaten şişme yatakta bir delik var."

Annem ona şaşkın bir bakış attı. "Öyle mi?"

Alice omzunu silkti. "Florence'in kendi kendine fark etmesini bekleyecektim."

Beni kurtarmak için yalan mı söylüyordu yoksa gerçekten yukarıdaki şişme yatakta bir delik mi vardı emin olamadan, "Teşekkürler," diye yanıt verdim. Gerçekten delik olduğunu sakladıysa bu beni şaşırtmazdı.

Burada kalamazdım. Bu evde. Cenaze evindeki olaydan sonra evde olma riskini göze almak istemiyordum. Annemin zaten cenaze yüzünden endişeleneceği yeterince konu vardı. Bir de benim için endişelenmek zorunda kalmasını istemiyordum.

"Yarın sabah görüşürüz?" diye söz verdim. "Waffle Evi'nde?"

Annem ısrar etmeden pes etti. Bu konuda iyiydi, insanların içlerine kapandığını görmek ve buna izin vermek konusunda. "Tabii ki, hayatım. Sabah görüşürüz."

Teşekkür etmek için hafifçe gülümsedim ve bavulumu tekrar kaldırım taşı basamaklardan aşağıya, yine ana caddeye indirdim. Mairmont geceleri sessizdi ama kaldırımda tüm vitrinler kapalıyken yürümek, beni hiçbir zaman gerçekten kabul etmeyen bu kasabada ne kadar aykırı hissettiğimi hatırlatmıştı. New York'ta herhangi bir sokakta yürüyüp, benim gibi yürüyen başka bir gece yaratığı bulabilirdim. Ama burada herkesin sıcak evleri ve sıcak aileleri vardı, hepsi gece için inzivaya çekilmişti ve ben tek başımaydım.

Kendi kendime bunu dert etmediğimi söyledim.

Lise mezuniyetinden sonraki gün eşyalarımı toplayıp gitmiştim. Burayı hiçbir zaman ziyaret etmemiştim. Hiçbir zaman arkama bakmamıştım. Ne Carver birkaç sene önce doğum günüm için bana okulda zorbalık eden kızın bahçesini tuvalet kâğıtlarıyla kaplamayı önerdiğinde ne de annemle babam otuzuncu yıl dönümlerini kutladıklarında.

Ne de Alice eve dönmem için yalvardığında.

Bir zamanlar onunla birbirimizin en iyi dostuyduk ama bu çok uzun zaman önceydi. Buradan ayrıldığıma pişman değildim, pişman olamazdım. Bu kendi akıl sağlığım içindi. Ama geri dönüp baktığımda, bunu daha iyi ele alabilirdim. Bundan ötürü pişmandım. Keşke Alice'i hayatımdan dışlamasaydım. Keşke kırk yılda bir ziyaret etseydim. Keşke...

Keşke, keşke, keşke.

Geç anlamak berbat bir şeydi. Çünkü kaçtığım her şey bana

yetişmişti. Kargalar bile şimdi pansiyonun çatısında oturuyor, küçük siyah gözleriyle bana bakıyorlardı.

Bavulumu daha sıkı tuttum. Onlar sadece kuştu. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Etseydiler bile gidecek başka bir yerim yoktu.

10

Ölü ve Kahvaltı Dahil

MAIRMONT PANSİYONU, ANA CADDE ve Ceviz Sokak'ın köşesinde ufak bir pansiyondu. Kışın bile yeşil olan bir bahçenin içindeydi, mavi vinil yan cephesi, üzerinde büyümüş tüm sarmaşıkların altında zar zor seçiliyordu. Demir kapıyı açıp taş patikadan ön kapıya ilerledim. Ön pencerelerden yumuşak altın rengi bir ışık yayılıyordu, bu da Dana'nın hâlâ resepsiyon masasında olduğu anlamına geliyordu. O uyumayıp Stephen King ya da Kraliçe Victoria veya Lord Byron'm sevgilileri hakkında değişik kurgudışı kitaplar okuyacak türden bir gece insanıydı. Nihayet sinekliği dirseğimle açıp bavulumu zorlukla içeri soktuğumda ağır ahşap masanın arkasmdaki taburede oturuyordu. Başını kaldırdı, büyük yuvarlak gözlüğü burnunun kemiğinin üzerine oturmuştu ve soluk renkli, uzun yüzünün iki yanından aşağı sarkan altın bir zincire bağlıydı. Dana'nın kısa, kıvırcık, kahverengi saçları ve iki ön dişinin arasında boşluk bulunan geniş bir gülümsemesi vardı ve beni görünce gülümsemesi daha da genişledi.

"Florence! İnanamıyorum," deyip kitabına bir not kâğıdı yapıştırıp kitabı kapattı. Önünde HARVARD yazan bir swearshirt ile uyluklarını saran bir kot giyiyordu ve bir şekilde her zaman benim olabileceğimden çok daha şık görünüyordu. Lisedeyken bile kusursuzdu. "New York'ta olduğunu sanıyordum!"

"Öyleydim. Ama eve dönmem gerekti. Şey için... ee..."

Yüzünü ekşitti. "Doğru, kahretsin. Özür dilerim. Bunu biliyordum. Özür dilerim. Bu sadece... şaşırtıcı. Seni görmek."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Eh, buradayım."

"Evet! Öylesin. Üstelik bir oda istediğine eminim."

"Sorun olmazsa?"

"Kesinlikle olmaz! Nasıl olduğunu biliyorum. Ebeveynlerin odanı değiştirmesi falan. Ben taşınır taşınmaz annem odamı örgü odasına çevirmişti. *Örgü!* Hatta *Dawson's Creek* posterlerimi bile indirmişti. Biliyor musun, onu bunun için asla affetmeyeceğim." Sonra iPad'inde bir uygulama açtı ve birkaç ekrana dokundu. "Bizimle kaç gece kalacaksın?"

"Muhtemelen haftanın sonuna kadar?"

Sahip olduğum son kredi kartını çıkarıp acıyla ona uzatırken, *o kadar dayanabilirsem,* diye düşündüm. Üstelik kredi kartı borcumdan yeni kurtulmuştum ama evde kalamazdım. Şimdi değil. Babam...

Kalamazdım işte.

Dana kaydımı yapıp bir mi iki mi yatak istediğimi sordu; bir, tercihen bu evin üç katından ikincisindeki ve mümkünse merdivenin yanında değil. Kısmen şakalaşarak, "Bir de en az ürkütücü olanı olsun," diye ekledim.

Kısmen ciddiydim.

Güldü. "Daha fazla cinayet çözmek istemiyorsun, öyle mi?"

"Hiç hatırlatma," diye yalvarıp bana uzattığı anahtarı aldım.

"Bilmem, ben lisede havalı olduğunu düşünürdüm." Sonra gizli bir edayla bana doğru eğildi. "Gerçekten ölülerle konuşabiliyor muydun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece bir cinayet çözdüm. Şanslıydım."

"Yine de havalı sayılır."

"Ayrıca tuhaf."

"Hepimiz tuhaf değil miydik? Her neyse, en sevdiğim odayı alabilirsin, oraya Menekşe Suit diyoruz."

Anahtarı ve anahtardan sallanan anahtarlığı aldım, ahşap bir menekşe. "Tahmin edeyim, oda mor?"

Öfkeyle, "İstediğim kadar değil," diye yanıt verdi. "Kahvaltı sabah yedi buçuktan ona kadar. Ben tüm gece burada olacağım, sabah da John olacak, onu hatırlıyor musun? Bizden birkaç yaş küçüktü. Hırpani biri ama onu tanısan altın bir kalbi var."

"Ah doğru, siz ikiniz evlenmiştiniz."

Yüzük parmağını salladı. Yüzüğü şimşektaşından yapılma, siyah bir alyanstı. Tabii ki öyle havalı olacaktı. "Ne yazık ki artık piyasada değilim."

"Eh, tebrikler."

Gülümsedi. "Teşekkürler! Bir şeye ihtiyacın olursa ikimizden biriyle konuş."

"Bayan Riviera'ya ne oldu?"

Dana hüzünle gülümsedi. "Ah, birkaç sene önce öldü. Tüm lanet pansiyonu bana bıraktı."

Şaşkınlıkla, "Gerçekten lanet," diye yanıt verdim. "Eh, geç olsa da tekrar tebrikler. Mekân harika görünüyor."

"Hayatımın geri kalanı boyunca burada kalacağımı düşünmüyordum ama..." Mütevazı bir şekilde omzunu silkip yine bar taburesine oturup kitabını dalgın dalgın işaretlediği sayfaya açtı. Kitabın kapağı gözüme ilişti: *Gece Yarısı Matinesinde Öpücük*. "Bazen hayat seni beklenmedik yerlere götürüyor. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı tatlım?"

"Kesinlikle. Teşekkür ederim." Anahtarları palto cebime koydum ve bavulumu merdivenlerden yukarı sürükledim. Neyse ki basamaklar asansörsüz dairemin merdivenleri kadar dik değildi, o yüzden çelik gibi bacaklarımla ikinci kata ulaştım ve bavulumu koridorun sonuna sürükledim. Her kapıda tatlı küçük bir çiçek vardı, zanaatkâr bir elle bir tahta parçasına oyulmuşlardı ve hepsi insanı öldürebilecek bitkilerdi. Zakkum. Kanotu. Yüksükotu. Süsen. Kadife çiçeği. Baldıranotu. Sondaki kapıdaki çiçek –Menekşe Suiti'ndeki– kurtotuydu. Kapımı açtım ve çatı-

ya konmuş kargaları unutmadığımdan tereddütle kafamı içeri soktum.

"Kimse var mı?.." diye fısıldadım.

Oda karanlıktı, sadece pencereden içeri kaldırımdaki sokak lambasının sarı ışıltısı giriyordu. Hiç hareket yoktu. Hayalet yoktu.

Asayiş berkemaldi.

Kapının yanındaki ışığı açıp bavulumu içeri sürükledim. Oda; Hoboken, New Jersey'de her ay kan ve gözyaşlarıyla ödediğim daireden daha büyüktü. İçinde tüm eşyalarımı ve beni alacak kadar büyük bir yatak, bir şifonyer, yere kadar uzanan bir boy aynası, hatta bir dolap vardı. Şifonyerin üzerinde bir kahve demliği, çeşitli özel çay ve hazır kahveler vardı, bir de duvara asılı düz ekran bir TV. Pençe ayaklı küveti ve geniş makyaj masasıyla banyo da çok güzeldi. Kesinlikle bunu kullanacaktım. Yolculuk her tarafımı ağrıtmış, bugünün stresi boynumun tutulmasına sebep olmuştu ve ortopedik yastığım sekiz yüz kilometre uzaktaydı. Ama Dana haklıydı, Menekşe Suiti adını verdikleri bir oda için yeterince mor değildi.

El bagajımı boşaltmaya başlayıp iç çamaşırlarımı üst çekmeceye koyup siyah cenaze elbisemi dolaba asarken, gerçekten çatıdaki kargaları unuttum. Ellerim meşguldü ve zihnim –bütün gün boyunca ilk defa– neyse ki boştu.

Sonra bir ses duydum.

Hızla kendimi korumak için jiletimi kaptım –bir jilet ne yapabilirdi ki?– ve yavaşça banyonun kapısına doğru döndüm.

Tereddütle, "Kimse var mı?" diye seslendim.

Deri ayakkabılı, baklava desenli çoraplı, buruşuk beyaz gömlekli ve düzgünce ütülenmiş pantolonlu, bir doksanlık bir aşk romanı editörü aramadığımı söylesem yalan olurdu. Ama otel odamda kimse yoktu.

"Aklımı kaçırıyorum," diye mırıldanıp makyaj malzemelerimi yerleştirmeyi bitirdim.

Babam ölmüştü ve bunu daha da karmaşık hâle getirecek

hayaletlere ihtiyacım yoktu. Kimsenin bunu daha karmaşık hâle getirmesine ihtiyacım yoktu. Ailem yeterince karmaşıktı, Mairmont'la olan geçmişim de cabası. Tekrar hayaletlerle konuşmaya başlarsam bir haftada Mairmont deikodu çevrelerinde yer alacağım kesindi: "Duydun mu, Florence dönmüş ve yine kendi kendine konuşuyormuş?"

Zavallı Florence ve hayali arkadaşları.

Florence ve hayaletleri...

Boğazımdaki düğümü bastırdım, tek kelime daha etmeden ışıkları kapatıp yatağıma yattım ve yorganı başımın üzerine çektim.

Tek düşünebildiğim; pansiyonun ne kadar sessiz, düşüncelerimin bu sessizlikte ne kadar gürültülü olduğu ve New York'ta asla sessizliği duymak zorunda kalmayışımdı. Hiçbir zaman Mairmont'u, buradaki insanları ya da neden buradan ayrıldığımı düşünmek zorunda kalmıyordum.

On yıl boyunca bir daireden diğerine geçip benim olmayan bir aşk hikâyesinin peşine düşmüş, kaide yerine istisna olmaya çalışmıştım ve tekrar tekrar sadece kalp kırıklığı ve yalnızlık bulmuştum, bir kere bile kurumuş bir meşe ağacında bir karga sürüsü ya da evimin önündeki basamaklarda hayalet görmemiştim çünkü ben herkes gibiydim, normaldim ve kaybolmuştum ve babam hâlâ hayattaydı.

Sadece bir saniyeliğine –bir saniyeliğine daha– o Florence olup zamanın o köşesinde yaşamak istiyordum.

Ama zamanın o köşesi artık yoktu, babam da.

11

Geçmiş

NEREDEYSE ÜÇ SAAT UYUDUM.

Neredeyse.

Hayaletlerin nasıl işlediğini biliyordum. Her zaman en beklenmedik yerlerde beliriyorlardı ve Benji Andor'un bir daha ne zaman ortaya çıkacağından emin değildim. Tabii bir daha ortaya çıkarsa. Çok küçük, çok güvenilmez bir parçam gerçekten de onu sadece hayal ettiğimi umuyordu. Ama gelin de bunu tam bir REM döngüsü uykusu almama izin vermemeye son derece kararlı olan anksiyeteme anlatın. Evin her gıcırtı ve çıtırtısı irkilerek uyanmama sebep oluyordu, ta ki nihayet telefonumun alarmı sabah dokuz buçukta ötene dek.

Bir kamyon beni ezmiş, geri geri gitmiş ve bana tekrar vurmuş gibi hissediyordum.

En azından ağır iş kapatıcımı yanıma almıştım, sağlam olanı. Kapatıcıyı gözlerimin altına sürüp en azından birazcık canlı göründüğümü umarak girişe inen basamaklarda ilerledim; orada, dün gece Dana'nın bulunduğu taburede daha iri, kızıl saçlı bir adam oturuyordu. Bir anime tişörtü giymişti ve yüzünde yaklaşık yarım düzine piercing vardı ve onu tanımam bir saniye sürdü.

"John?"

Adını duyunca başını dergisinden kaldırdı ve gülümsedi. "Flo-town! Dana burada kaldığını söyledi!" Ayağa kalkıp hızla

beni kocaman kucaklamak için resepsiyon masasının etrafından dolaştı. Yaklaşık üç kaburgam çatladı ve geberdim. Beni gülerek yere geri koydu. "Çok oldu... Ne kadar, on sene mi?"

"Aşağı yukarı," diye kabul ettim. "Seni zor tanıdım!"

Kızarıp ensesini ovuşturdu. Üzerinde pizza dizaynı olan bir şapka takmıştı ve şatafatlı çiçekli bir gömlek giyiyordu. Lisede çıktığım çocuktan kilometrelerce uzaktı: polo yaka tişörtler, kazıtılmış saçlar ve Notre Dame'a bir futbol bursu. "Ah evet, çok fazla olay oldu."

"Gerçekten öyle. Dana'yla evlendiğiniz için tebrikler!"

"Evet, şansıma *inanamıyorum*. New York nasıl geçiyor?"

"Güzel. Eh, kötü değil," diye düzelttim.

Güldü. "Bunu duymak güzel. Peki yazı iş–" Masasındaki eski çevirmeli telefon çalmaya başladı ve özür dileyerek telefonu açmaya gitti. "Mairmont Pansiyonu, ben John..." Sonra elini ahizeye koyup bana, "Seni görmek güzel ama baban için üzgünüm. Gerçekten çok iyi bir adamdı," diye fısıldadı.

Bu sözler beni bir kasırga gibi çarptı çünkü bir anlığına unutmuştum. Kendimi zorlayarak, "Teşekkür ederim," deyip yüzüme bir gülümseme yapıştırdım.

Telefondaki kişiye geri döndü, ben de elimden geldiğince hızla çıktım. Sanırım arkamdan kahvaltıyla ilgili bir şeyler bağırdı ama ben şimdiden Waffle Evi'nde ailemle buluşmaya geç kalmıştım ve pansiyondaki kahvaltıya ayıp etmek istemezdim ama hiçbir şey dağınık, sote soğanlı, erimiş peynirli kızarmış patatesin yerini tutamazdı.

Waffle Evi, ana caddenin sonunda, ilkokulla kitabevinin yakınındaydı ve otopark Güney Carolina'dan Kuzey Carolina ve Tennessee'ye gitmek için Mairmont'ta durmuş olan yolcularla doluydu. Burası, Biltmore'u turlamak için Asheville'e her gitmek istediğinizde Dollywood'u ziyaret edecek kadar Pigeon Forge'a yakındı. Mairmont, Appalachian Dağları'nın hemen eteklerindeydi, harika yürüme yollarına sahip olacak kadar engebeli ama dağ yollarının bir Prius'u katletmeyeceği kadar düzlüktü. Ailem

lokantanın en uçtaki masasında oturuyor, şimdiden peynirli patateslerini ve sosisli omletlerini yiyorlardı. Hızla yanlarına seğirtip masada annemin yanına geçtim.

Bir kahve kupasını bana doğru uzatırken, "Sana bir waffle ve patates söyledik bile," dedi.

Kahveyi uzun uzun içtim. "Mımm, akü asidi."

Carver pahalı Rolex'ine bakıyormuş gibi yapıp alayla, "Her zamanki gibi geç kaldın," dedi.

Alice de hemfikir oldu. "Bazı şeyler hiç değişmiyor."

"Kimse buluşma saatinin kesin olduğunu söylememişti," deyip dudak büktüm. Garson waffleımla beraber kavrulmuş soğanlı patatesimi getirince, "Ah, süper," diye ekledim. Kesinlikle çok lezzetli kokuyorlardı ve midem guruldayıp bana dün kaç öğünü atladığımı hatırlattı. (Üç öğün, üçünü birden atlamıştım.)

Garson başka bir masaya giderken, "Kutsal besleyici kahvaltı şekeri," dedim.

Carver bana masanın karşısından tuhaf bir bakış attı. "O kadar mı açsın?"

"New York'ta Waffle Evleri yok," diye yanıt verip çatalımı yumuşak wafflea batırdım ve o kadar büyük bir parça kestim ki ağzıma sokmak için açısını ayarlamam gerekti. Şuruplu, tatlı ve yumuşaktı, tıpkı hatırladığım gibi.

Annem, "Pansiyon nasıl? Nancy Riviera öldükten sonra yenilendiğini duydum. Güzel mi?" dedi.

Lokmalarımın arasında, "Çok güzel," dedim. "Dana harika bir iş çıkarmış."

"Babanla yıldönümünde gece orada kalmayı konuşmuştuk ve..." Annem neredeyse boşalmış çay fincanına doğru kaşlarını çattı. "Eh, sanırım bu olmayacak."

Alice sanki bu benim suçummuş gibi bana manalı manalı baktı.

Annem, "Her neyse," diye devam etti, "otellerde kalmak hep tüm kaslarımın tutulmasına sebep oluyor. Biliyorsun, odan tam da bıraktığın gibi. Eh, köşesindeki dikiş makinesi hariç. Bir de

biraz boya hariç. Ayrıca yolun kenarında bulduğum birkaç mobilya parçası..."

Alice, "Odanı sanat odasına çevirdi," diyerek annemizin sözünü böldü.

Annem asilce, "Zanaat ofisim," diye düzeltti.

"Sorun değil. Pansiyonu beğendim." Waffledan büyük bir lokma daha aldım. "Eh, bu sabah aile toplantısının konusu ne?"

Annem ellerini çırptı. "Doğru! Program."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Efendim?"

Alice, "Başta düzenlememiz gereken iki cenaze var, Bay Edmund McLemore ve Jacey Davis."

Carver başını iki yana salladı. "Başka kimsenin bunu belirtmeyeceğini biliyorum ama babam ölmüşken başka insanların cenazesini düzenlememiz sizce de biraz delice değil mi? Başkasını tutamazlar mı?"

Alice ona bitkin bir bakış attı. "Tam olarak kimi? Kasabada başka cenaze evi yok."

"O zaman yan kasabadan? Asheville'den? Otoyola atlarlarsa göz açıp kapatıncaya dek oraya varırlar. Hadi ama anne," diye Alice'i ikna edemeyeceğini anlayınca annemizle konuştu, "şu anda çalışman beklenemez."

Ama annem kabul etmiyordu. Önemsemez bir tavırla elini salladı. "Bir Day tarafından gömülmek istiyorlar ve bunu yapmak bir onur ve ayrıcalık! Onlara en iyi sonu biz verebilecekken onları başka bir yere göndermeyeceğim."

Annem kararını verdiğinde onunla tartışmak imkânsız gibiydi. Tıpkı Alice gibi o da fikrini değiştirmezdi. Carver mantıklı olandı ama ümitsiz bir dava olduğu zaman da bunu anlardı. Başını iki yana sallayıp kısık sesle bir şeyler mırıldandı (bu kulağa şüpheli derecede "işte bu yüzden hiçbir zaman tatile çıkmadık" gibi gelmişti), ben de waffleımı şuruba bandırıp, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sormak zorunda kaldım.

Annem, "Ah, tatlım, sanmıyorum," diye yanıt verdi. "Ayrıca bu haftaki çoğu cenaze Alice'in kontrolü altında. Sadece orada

bulunup– Orada bulunmalıyım. Bulunmazsam Xavier hayalet olarak gelip bana musallat olur. Ama ağır işleri yapabileceğimi sanmıyorum."

Carver, "Ben yapabilirim," diye önerdi. "Biraz birikmiş iznim var."

Waffleıma bakarak kaşlarımı çattım. Birimiz ölmüş olsak da her zamanki gibi iş yapıyorduk ve bu *Twilight Zone*'un tuhaf olduğu gibi tuhaftı. Sanki eve giden uçak yolculuğunda bir paralel evrene düşmüşüm gibi. Her şey garip olacak kadar değişikti. Babam ölmüşken herkesin hayatı nasıl hâlâ devam edebilir, ilerleyebilirdi...

Ellerimi yumruk yaptım. "Ama babamın cenaze düzenlemeleri ne olacak?"

Annem hüzünle içini çekip, "Biraz fazla eksantrik değiller mi?" dedi.

"Birinin onları yapması gerekiyor, anne."

Carver, "Yani biz," diye tahminde bulunup su bardağını çevirdi. "Korkarım çok da fazla yardımcı olamam. Hafta sonuna bir teknik raporum var ve diğer cenazelere yardım ediyorsam..."

Alice biraz sinirlenerek, "İki cenaze ve mumyalama işlemiyle vaktim olmayacak," diye ekledi. "babamın ricaları çok ama çok saçma.

"Ama babam bunları istedi."

"Biliyorum ama vaktimiz yok, Florence."

Bu sinirime dokundu. "Eh, benim vaktim var, o yüzden hepsini ben yaparım."

Küçük kız kardeşim gözlerini devirdi. "Hepsini birden yapmana gerek yok. Sadece demek istedim ki..."

"Vaktin yok. Anladım."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tabii! Her neyse! Kendin yap. Florence Day, her zaman ıssız bir kahramandır!"

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun..."

Annem monoton, yumuşak sesiyle, "Kızlar," diyerek böldü

bizi. Alice de ben de masaya geri çöktük. "Bu konuda kavga etmek hiçbir şeyi çözmeyecek."

Evet ama kavgaları başlatan ben değildim. Tam bunu diyecektim ki Carver akıllı saatine bakıp, "Karen birkaç dakika sonra babamın mali durum bilgileriyle gelecek. Oraya gidelim mi, anne?" dedi.

Annem içini çekerek, "Mecbursak," dedi. "Xavier en azından Elvis isteğiyle ilgili ne yapacağımız konusunda bir *ipucu* verebilirdi..."

Evet ama ben bunu çözecektim.

Avukatı, mali durumu sormak istiyordum; bir toplantı hakkında tek bir şey bile duymamıştım ama görünüşe göre kardeşlerim duymuştu. Belki benim bunun parçası olmamı istemiyorlardı ya da belki notu kaçırmıştım ya da... bilmiyordum. Çok çeşitli şeyler olabilirdi.

Ama her neyse, parçası olmam gereken bir şeyi kaçırdığım hissini üzerimden atmaya çalışırken hesabı aldım.

"Siz gidin, ben öderim," dedim. "Zaten sanırım sıra bende."

Ailem masadan kalkıp cenazeden ve davetiyeleri ne kadar geniş bir kitleye göndereceklerinden bahsetmeye başladılar. Lowcountry'deki akrabalara, poker kulübüne, Mairmont'taki çoğu kişiye... (Seçimi üç kere kazanmış, neşeli bir *golden retriever* olan Belediye Başkanı Fetch de dahil olmak üzere.)

Annem, Alice'le Carver'ı Waffle Evi'nden dışarıya doğru takip ederken iç çekti. "Acaba cenazede portresiyle dans etmem tepki çeker mi? O resmi biliyorsunuz, hani smokinli olan? Çok yakışıklı."

Carver ve Alice, "*Olmaz*," diye yanıt verdiler ve onlar giderken kapı zili öttü.

Gülümsememe engel olmak için yanağımın içini ısırdım. Alice'e hâlâ kızgındım –çok üzülüyordu, hepimiz üzülüyorduk– ama onları özlemiştim. Böyle sabahları özlemiştim, kötü ve yumuşak waffleları özlemiştim ve babamı özlemiştim.

Ama onu özlemenin bu kadar yalnız hissettireceğini düşünmemiştim.

Tezgâha, kendi kendine mırıldanan bir adamın yanına eğildim –ufak kasabalarda her zaman en azından bir tane tuhaf adam olurdu– ve kasiyere bir yirmilik uzattım. Gülümseyerek, "Sen Florence olmalısın!" dedi.

Yanımdaki adam donakaldı.

Kasiyer, "Baban her cumartesi buraya gelir," diye devam etti. "Her zaman aynı şeyi sipariş ediyor, fazladan kızarmış patatesle Yıldız Menü'yü. Parçalanmış, soğanlı ve peynirle kaplı. Baban bugün nerede?"

"Geçen gece öldü," deyince adam bana baktı. Göz göze geldik. Koyu saçlar, kahverengi gözler, keskin hatlı bir yüz. Önünde hiçbir şey yoktu –yemek ya da kahve– ve kimse ona dikkat etmiyor gibiydi. Waffle Evi'nde tezgâhta oturduğunuzda böyle olması gerçekten büyük başarıydı. Ya hiç sevilmiyor olmanız gerekirdi ya da–

Ya da gerçekten orada olmamanız.

Daha da kötüsü, koyu saçlarını, mavi pantolonunu ve manşetlerini düzgünce sımsıkı dirseklerine doğru kıvırışını tanımıştım. Ciddi bir iş adamının tablosu olabilecek gibi görünüyordu...

...Biraz ölü bir iş adamının.

Betim benzim attı.

Benji Andor, "Ba-bayan Day?" dedi.

Kasiyerin gülümsemesi kayboldu. "Ah, olamaz. Baban için çok üzüldüm..."

Birdenbire müzik kutusu tiz bir gürültü çıkardı ve ışıklar aniden titreşti. Müzik kutusu rastgele bir albüm seçip içindeki pikaba koydu. Neon ışıklar yandı ve şarkı kırk yıllık hoparlörlerden cızırdayarak yayılmaya başladı.

İrkildim. Sonra, "Kes şunu," diye fısıldadım.

Benji Andor'un büyümüş gözleri müzik kutusuna, sonra tekrar bana kaydı. "Ben– Bunu ben yapmıyorum."

"Sen yapıyorsun."

Kasiyer para üstümü sayarken, "O şey arıza çıkarıp duruyor," diye özür diledi. "Bazen kendi kafasına göre çalıştığını düşünüyorum."

Piyano çaldı. Tef. Birdenbire bir cenazeden sonra kırmızı salondaydım, babamın ayaklarının üzerinde dans ediyordum, o ise detone bir şekilde, "çiçeğim, kalbimi kırma," diye şarkı söylüyordu ve pencereden içeri altın renginde akşamüstü ışıkları giriyordu. Bu beni acıyla doldurdu çünkü bu geçip gitmişti. O an geçip gitmişti, tüm o anlar geçip gitmişti.

Boğazım düğümlendi.

Kasiyer bana birkaç banknot ve bozuk para uzatırken, "Para üstün dört dolar otuz yedi sent. İyi günler, hanımefendi," dedi. Paraları hızla ceketimin cebine koyup lokantadan çıktım. Ben de takip etti, kapı kapanırken açık kapıdan sıkışarak geçti.

"Dün gece –kapıdaki– sendin, değil mi? Kapıyı açtın," deyip beni takip etti.

Gözlerimi önümdeki kaldırıma diktim. "Bu gerçek olamaz."

"*Ne* gerçek olamaz?"

Ona bakma. Bakma.

Köpeğini gezdiren yaşlı bir bey sokağın karşısına geçmeye karar verdi ve bu benim yüzümden miydi yoksa köpek karşı taraftaki gül çalısına kaka yaptı diye miydi bilmiyordum ama bu tahmin etmemi engellemedi. Cebimden telefonumu çıkarıp bir aramaya cevap veriyormuş gibi yaptım.

İki adımda Benji bana tekrar yetişmişti. "Lütfen beni görmezden gelme, herkes görmezden geliyor. *Herkes*. O lokantada saatlerce *–saatlerce–* oturup birinin beni görmesini sağlamaya çalıştım. Kimse göremedi! Kimse! Bana ne oluyor? Son hatırladığım senin kapındaydım, sonra lokantadaydım ve... ve hiçbir şey mantıklı gelmiyor, üstelik sen de dinlemiyorsun..."

"*Dinliyorum,*" diyerek sözünü böldüm. "Sadece, anlarsın ya, kendi kendime konuşuyormuş gibi görünemem."

Omuzları çöktü. "Yani bu doğru... Beni kimse göremiyor. Sen hariç? Ama neden?" Yüzünde inanmazlıktan şaşkınlığa kadar

elli duygu belirip kayboldu, nihayet suçlayıcı bir ifadeye karar verdi. "*Seni* bu kadar özel yapan ne?"

"Vay canına. Çok tatlısın, biliyorsun değil mi?"

"Deli gibi korkmuyorken tatlıyımdır, Bayan Day."

Yüzümü ekşittim. Oldukça hızlı adımlarla yürüsem de uzun bacaklarıyla ter bile dökmeden bana ayak uydurabiliyordu. Ondan hızlı ilerlememin imkânı yoktu. Bazen kısa olmaktan nefret ediyordum.

Esasında sık sık.

Babamın cenazesiyle beraber Benji Andor'un hayaletine de ihtiyacım yoktu.

Ama... onu öylece *görmezden de gelemezdim.*

Özellikle sesinin öyle çatallandığını, onu görmem için yalvardığını duyduktan sonra çünkü...

Babam olsaydı ona yardım etmemi söylerdi. Babam bunun bizim işimiz, görevimiz, *sorumluluğumuz* olduğunu söylerdi. Yaklaşık on senedir yerine getirmediğim bir sorumluluk. Mairmont'tan ayrıldığımdan beri. Tabii ki şimdi yerine getirmem gerekiyormuş gibi geliyordu çünkü eğer babam burada olsaydı, bu sorumluluğu o yerine getirirdi.

Sokak köşesinde durup eh, sevgili babamı gururlandırmaya karar verdim ve hızla Benji'ye doğru döndüm. Birkaç santim ötede aniden durunca onun açısından muhtemelen ne kadar saçma göründüğümü fark ettim. Bu umurumda değildi. "Sen bir hayaletsin," diye başladım. "Bir ruh. Hayatın sonrasındaki bir deneyim içindesin."

"Hayat sonrası bir ne?" Şaşkınlıkla parmaklarını saçlarında dolaştırdı. "Ben ölmedim. Bu kötü bir rüya. Bir kâbus. Uyanacağım ve..."

"Her şey tamamen aynı olacak," diyerek sözünü böldüm. "Çünkü uyanmayacaksın."

"Hayır, *hayır.*"

Sesi yine gerilmişti, tıpkı Alice'inkinin panik atak geçirmeye başlarken gerildiği gibi. Daha önce hiçbir zaman hayatta olmak

konusunda bu kadar ısrarcı bir hayaletle tanışmamıştım. Ben çocukken beni aramaya gelen tüm hayaletler ölü olduklarını biliyorlardı. Bu düşünceye geçmek zor değildi ama Benji Andor, gece yarısı hayalet öyküleri ve efsaneler yerine kesin verilerle ilgilenen dar görüşlü bir adama benziyordu.

Bunu yaptığıma inanamıyordum.

"Bay Andor," dedim çünkü Benji ya da Ben fazla samimi geliyordu ve mesafemi mümkünce korumaya çalışıyordum. "Üzgünüm."

"Ben ölü değilim..."

Yumruğumu doğrudan göğsünün içine geçirdim.

Hayatta olsaydı göğsündeki kalbine masaj yapacak olan yumruğuma kaşlarını çatarak, "Biraz karıncalandı," diye mırıldandı.

"Gördün mü?" dedim. "Ölüsün."

"Olamaz. Ben... ben ölmüş gibi hissetmiyorum."

Yumruğumu çektim. Bir hayalete dokunmak benim de karıncalanmama sebep oluyordu. Soğuk geliyordu, biraz da ürpertiyordu, sanki parmaklarım uyuşmuş gibi. "İçin bile ölü değil mi? Birazcık bile mi?"

Çok komik esprimi duymazdan geldi. "Ölü olamam çünkü öldüğümü hatırlamıyorum, teşekkürler. Üstelik hayalet diye bir şey yok. Bu bilimsel olarak kanıtlandı."

"Öyle mi?"

"*Evet.*"

"O zaman dostum, sana ne diyeceğimi bilmiyorum."

Kasabanın ortasındaki göbeğe geldik. Ortasında beyaz bir çardağın bulunduğu yeşil bir park vardı ve eski orkestra öğretmenime benzeyen bir adam basamaklarda çellosuyla Journey'nin "Don't Stop Believin'" şarkısının hareketli bir yorumunu çalıyordu. Gerçekten de telleri ağlatıyordu.

Ben zekice, "Eğer ölüysem," diye öne sürdü, "beni nasıl görebiliyorsun?"

Ne soru ama.

Ona tüm hayalet öykülerimi anlattığımda Lee Marlow'un

asla sormadığı bir soru. Hatıralarımı romanına işlerken sadece inanmazlığını bir rafa kaldırmıştı. Hiç neden hayalet görebildiğime dair bir sebep bulabilmiş miydi? Editörü nasıl hayalet görebildiğimi sormuş muydu? Lee nihayet kendi başına bir şey mi yaratmak zorunda kalmıştı?

Bilmiyordum ve bilmek de istemiyordum.

Ama hikâyedeki tutarsızlıkları delip geçen sorular sormak tam da bir editörün işiydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim, "ama bildiğim şu ki Ben, sen öldün. Son derece ölüsün. Tarihe karışmış derecesinde ölüsün. Hayalet olmuş şekilde ölüsün..."

Beni durdurmak için elini havaya kaldırdı, diğer eliyle burnunun kemiğini ovuşturuyordu. "Pekâlâ pekâlâ, anladım. Sadece... nedenini anlamak istiyorum. Bir de neden *senin* beni görebildiğini."

"O zaman al benden de o kadar." Karşıya geçtim, tekrar pansiyona doğru ilerledim ve Benji uzun, rahat bacaklarıyla beni biraz arkamdan takip etti. "Düşünebildiğim tek şey o kitap taslağı, ama öldüysen o zaman teslim etmeme gerek yok."

"Zaten bitirmemiştin ki," diye mırıldandı.

Pansiyonun ferforje kapısını açıyordum ki donakaldım. "Bir saniye..." Tekrar ona döndüm. "*Biliyor* muydun?"

"Annie'nin hayalet yazarı olduğunu mu?" Biraz şaşırarak, "Evet," diye yanıt verdi. "Ben onun editörüyüm, tabii ki biliyordum. Sadece beklemediğim... eh, sen içeri girince şaşırdım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "*Ah*. Pekâlâ."

"Hayır, bir saniye, öyle demek istemedim."

Hızla arkamı dönüp verandaya giden yolda yürüdüm. "Hayır, hayır, ne demek istediğini kesinlikle anladım. İçeri benim gibi başarısızın teki girince şaşırdın."

"Neden bana onun için hayalet yazarlığı yaptığını söylemedin ki?"

"Bu herhangi bir şeyi değiştirir miydi?" diye meydan okuyunca cevap olarak dudaklarını büzdü. Bakışlarını kaçırdı. Çün-

kü haklıydım, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. "Gördün mü? Zaten bir önemi yoktu. Sana söylesem de söylemesem de başarısız biri olduğumu biliyordun."

Ciddiyetle, "Senin hakkında böyle *düşünmüyorum*," diye belirtti.

Ona inanmak istiyordum. Keşke inanabilseydim. Ama kendimi benimle otuz dakika konuşmuş ve beni havalı bir barın arkasında öpmüş birinden daha iyi tanıyordum ve tam olarak nasıl olduğumu, kim olduğumu biliyordum.

Bildiği tek yuvadan kaçmış bir korkak. Ona dünyayı vaat etmiş erkeklere âşık olmuş saftirik bir aptal. Üstüne üstlük, iyi olduğu tek konuyu tamamlayamamış başarısızın teki.

Birdenbire Benji'nin yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Şaşkınlık. Sonra merak. Başını yana eğdi. "Sesi sen de duydun m?.."

Sonraki an kaybolmuştu ve verandada tek başıma kaldım.

12

Duygusal Destek

ROSE'UN AÇMASI İÇİN TELEFONUN dört buçuk kere çalması gerekti.

"Ah, çok şükür aradın. Kasabanın seni yuttuğundan korkmaya başlamıştım," dedi. Arka planda tuvalet sesleri duyuyordum ve onun... *işte* olduğunu fark ettim?

Saatime baktım. "Hâlâ ofiste ne işin var? Öğle yemeği saatin değil mi?"

Trajik bir iç çekişle, "Üstelik cumartesi," dedi. "Ama aman Tanrım, haberlerim var; ama öncelikle, nasıl olduğunu sormak istiyorum. Ailen nasıl? Her şey... eh, yolunda değildir çünkü tabii ki değil ama her şey yolunda mı?"

"Olabileceği kadar." Menekşe Suit'teki yatağa cup diye atladım. Yatak yüksek sesle gıcırdadı. Balayına çıkan bir çift bu süiti alsa yandaki odalarda olmayı kesinlikle istemezdim. Menteşelerin biraz WD-40'a ve selobanda ihtiyacı vardı. "Alice kavga çıkarmaya çalışıyor ama böyle davranacağını tahmin etmiştim. Birkaç senedir anlaşamadık."

"Evet, bence Alice kazanır, kusura bakma."

"Onunla tanışmadın bile! Üstelik ben senin en iyi arkadaşınım!"

"Evet ve seni seviyorum ama anca bir sincap kadar korkutucusun."

"Ne ayıp," dedim ama yanıldığını söylemedim. Çünkü yanılmıyordu. Alice'le ilişkimiz boyunca yaşadığımız tüm kavgaların çoğunu Alice kazanmıştı. "Ama muhtemelen beni öldürse asla yakalanmaz. Duke'ta adli kimya okumuştu."

"Vay canına, çok havalı. Erkek kardeşin de fiyakalı bir teknoloji adamı, sana ne oldu?"

Kısaca, "Net başarısızın tekiyim," dedim. "Ayrıca görünüşe göre babamın cenazesini vasiyetinde planladığı şekilde düzenlemeye razı olan tek kişiyim."

"Bu çok cesurca."

"Çok yorucu." Rose'a yapmam gerekenleri sayınca ben kır çiçekleri, Elvis, karga sürüleri ve parti malzemeleri hakkında söylenirken bilgece dinledi. Ona bu sabah Waffle Evi'ndeki konuşmayı ve hepsini kendi başıma yapma yükünün üzerime kaldığını anlattım. "Yani, yapacak işleri var evet ama benim de var!"

"Belki onlar için çok zordur."

"Benim için de zor."

Rose derin derin içini çekti. "Evet, biliyorum ama sen ablalarısın, değil mi? Her zaman tüm hislerine rağmen devam edip işleri halletmek konusunda çok iyiydin. Mesela o adam –Quinn– seni randevuda ektikten sonra on iki saat içinde *Gece Yarısı Matinesinde Öpücük*'ün düzenlemelerini bitirmen gerektiği zamanı hatırladın mı?"

"Quinn berbattı."

O âşık olduğum upuzun berbat erkekler listesindeydi.

"Kendini zorlayıp o düzenlemeleri *hakkıyla yaptın*. Tuvaletimizin gerçek anlamda patladığı ve *teslim tarihin yakınken* YouTube ve safi kararlılık gücüyle tuvaletimizi tamir ettiğin zamanı hatırladın mı? O berbat mide virüsünü kaptığımda *tam üç ay boyunca* onca berbat kişisel gelişim makalesi yazıp faturaları ödediğin zamanı? Sen bir şeyleri öylece yapıyorsun. Onları bitiriyorsun. Zorlu süreçleri atlatıyorsun."

"Bunu bir de Anne'in bitirmediğim kitabına anlat."

"*Çok* boktan geçmiş bir yılda tek bir şey."

"Keşke Anne'in menajerine de bunu söyleyebilsem. Anne öğrendiğinde Molly'nin zaten bildiğim her şeyi söylemek için tekrar aramasını öylece bekliyorum; nasıl başarısız olduğumu, Anne'in bana asla güvenmemesi gerektiğini, sahip olduğum tek işte başarısız olduğumu ve başarısız olduğumu bildiğimi ve..."

"Dediğim gibi, çok boktan bir sene geçirdin. Sen başarılısın, Florence! Güvenilirsin. Çoğu zaman. Belki ailen, babanın cenazesiyle ilgili yardım istediğinin farkında değildir."

Yardımdan bahsedilince dikleştim. "Kim yardım istediğimi söyledi? Yardıma ihtiyacım yok. Ayrıca cumartesi günü ofiste ne işin var?" Konuyu değiştirip belki de bir zamanlar iyi olduğum ama artık iyi olmadığım şeylerden kaçmak istiyordum ki bunlar görünüşe göre her şeydi. "Sen– Sen tuvalette misin?"

"Tabii ki. Patronumun ofiste telefonda konuşmamdan nefret ettiğini biliyorsun," diye kısık bir sesle ekledi. "Ayrıca bugün burada her şey çok kaotik. Jessica Stone, kıyafet markası açılışından ötürü panikliyor, o yüzden patronum hepimizi cumartesimizde çalışmak için aradı çünkü anlaşılan Jessica Stone, *Şeytan Marka Giyer*'in yeniden yapımında bir rol için seçmelere katılıyormuş."

"Of."

"Ama *aman Tanrım* dedirten kısım o değil. Dün neler olduğuna inanamazsın."

Yatakta dönünce yaylar gıcırdadı. Benekli tavana baktım. "Sen... terfi mi aldın?"

"Benji Andor'a araba çarptı."

Ben.

Yatakta dimdik doğruldum. "Öyle mi?"

"Evet! Erin'i tanıyor musun? Falcon House'taki? Evet, arabanın çarpışını görmüş. Binanın hemen önünü biliyorsun, değil mi? Kavşağı? Tam doğru zamanda bakmış ve *bam!* Çok üzülmüştü. Çok ama çok üzülmüştü. Zavallıcık. Gerçekte nasıl olduğunu görmek için bu akşam onunla içeceğim, belki onu nihayet yayıncılığı bırakmaya ikna edebilirim. Gerçekten başka her yerde çok daha iyi iş çıkarabilir."

Ben hâlâ Ben Andor'a araba çarpmasında kalmıştım. Her yerin kan içinde kalmasına. Nedense zihnimde tekrar tekrar –bir Amerikan futbol maçının dördüncü çeyrek golünün hızlı tekrar oynatılışı gibi– *Meet Joe Black*'teki o sahne oynuyordu ama koyu mavi takım giymiş ve çizgili kravat takmış, yola üst üste fırlayan Brad Pitt yerine Benji Andor'du.

Yani *gerçekten* ölmüştü. Yani, tabii ki ölmüştü. Ama bu aynı zamanda delirmediğim anlamına geliyordu. Gerçekten de burada olduğu ve hayalet olarak beni ziyaret ettiği anlamına. Dün geceye kadar gelmemişti. Bu da benimle ilgili bitmemiş bir işi olduğu için burada kaldığı anlamına geliyordu.

"*Kahretsin,*" diye fısıldadım çünkü bu ancak tek bir şey olabilirdi. Kafamda Jumanji davulları çalmaya başladı, laptopumu bıraktığım sırt çantasından geliyorlardı. Mutlak dehşetin ağıtı.

Rose, "*Bence de,*" diye hemfikir oldu. "Dünya güzel bir kızı daha kaybetti."

"Aman Tanrım."

"Biliyorum, of, *kahretsin,*" diye mırıldandı ve ahizesini eliyle kapattığını duydum, o yüzden bağırdığı şey boğuk geldi. "Şey evet, benim! Bir dakikaya çıkacağım, Tanya."

Diğer taraftan bir ses geldi, sonra da banyodan dışarı çıkan topukluların tıkırtısı.

Rose bir an sonra telefonu üzgün bir ses tonuyla tekrar aldı. "Biraz önce patron bana bakmaya geldi. Gitmeliyim ama bana ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı? Bir sonraki uçağa binip yanına gelirim."

"Buna mecbur değilsin."

"Mecbur olmadığımı biliyorum ama teklif ediyorum. Manevi destekçi en iyi arkadaşın olurum. Sana şarap veririm, sen de bana küçük, tuhaf kasabanı gösterirsin."

Bu kulağa çok cazip geliyordu ama uçak biletleri pahalıydı ve Rose'a iş yerinde ihtiyaçları vardı. Ben iyi olacaktım. Hep iyi olurdum. "Hayır ama teşekkür ederim."

"Her şeyi tek başına yapmana gerek yok, Florence."

Şakalaşarak, "O kadar fazla yüküm var ki hiçbir zaman yalnız değilim," diye cevap verince güldü.

"Çok komiksin. Seni seviyorum."

"Ben daha çok seviyorum."

Telefonu kapatmasını bekledim, sonra yine gıcırdayan yatağa çöktüm. Biraz yardım alsam çok güzel olurdu ama buna ihtiyacım yoktu. Xavier Day benim babamdı. Onun cenazesi benim sorumluluğumdu. O yüzden onun yerine telefonumda Google'ı açtım ve en yakındaki çiçekçinin nerede bulunabileceğini arattım. İşleri kendi başıma yapabilirdim, başka kimseyi rahatsız etmeme gerek yoktu. Alice'in cenaze hazırlıklarıyla işi başından aşkındı ve Carver'ın kendi işi vardı, annem ise... annem ise her şeyi birden yapamazdı.

Kardeşlerimin bunu görebildiğinden emin değildim ama kendini zar zor ayakta tutuyordu.

Hayır, bu benim işimdi. En büyük kardeş bendim. Bunu yapabilirdim. Tek başıma.

Zaten şimdiye kadar hep tek başıma yapmıştım.

13

Ruh Oyunları

O AKŞAMÜSTÜ PANSİYONDAN ÇIKTIĞIMDA kargalar çatıdaydı, bu da Ben'in bir yerlerde gizlendiği anlamına geliyordu. Ama o sırada ya görülmek istemiyordu ya da bir çalıda saklanmış ağlıyordu. Ölü olduğumu öğrensem ve beni görebilen tek insan bana teslim tarihi gelmiş kitap taslağı yerine bitki vermiş başarısız hayalet yazar olsa ben de ağlardım.

Ona Rose'un bana söylediği şeyi anlatmalıydım, kazası hakkında söylediği şeyi. Bu sabah o kadar aniden kaybolmuştu ki nasıl öldüğünü hatırlayıp hatırlamadığını sorma fırsatım olmamıştı. Gerçi hâlâ hayatta olduğunu düşünmesi kesinlikle bu cevabın *hayır* olma olasılığını artırıyordu.

Telefonumdaki Google Maps, ana caddedeki Çiçek İmparatorluğu'nun bunca yıldır hâlâ açık olduğunu söylüyordu, o yüzden kasaba merkezine doğru yola çıktım. Lise balosu kavalyem sonradan hayaletli olduğu ortaya çıkan bir çiçek buketi almıştı.

Bunun nasıl gerçekleştiğini düşünmeyi hiç istemiyordum.

Tıpkı içimde hissettiğim derin, iç burkucu kederi ve Mairmont'ta zaman geçirdikçe, babam burada olmadıkça bu kederin büyüdüğünü düşünmek istemediğim gibi. Bu keder bir gün kaybolacak mıydı? Böğrümdeki hançer yavaş yavaş küçülüp bir kâğıt kesiğine dönüşecek miydi? Kederim kaybolacak

mıydı yoksa kalıcı mıydı? Ebediyen kalıp yüzeyin hemen altında ancak kederin yapabileceği gibi gizlenecek miydi?

Her zaman kederin bomboş olduğunu yazmıştım. Hiçlik dolu engin bir mağara olduğunu.

Ama yanılmıştım.

Keder bunun tam tersiydi. Doluydu, ağırdı ve boğucuydu çünkü kaybettiğiniz her şeyin yokluğu değildi; hepsinin toplamıydı, sevginiz, mutluluğunuz, acı tatlı anılarınız, düğüm olmuş bir yün yumağı gibi sımsıkı dolanmıştı.

Çiçekçiye girerken kapının üzerindeki çan çınladı. İçerisi gül, leylak ve ninemin hep banyoda tuttuğu potpuri gibi kokuyordu. Tezgâhta yaşlıca bir adam vardı, bir çiçek aranjmanını düzenliyordu. Arka planda eski bir radyoda Elvis çalıyordu.

Beni yedinci sınıftaki İngilizce dersinden hatırlayıp hatırlamadığını merak ederek, "Bay Taylor," diyerek selamladım onu.

Kalın çerçeveli gözlüğünün üzerinden bana bakınca kaşları havaya fırladı. "Bayan Florence Day! Gerçekten de sensin."

Ağzıma bir gülümseme yapıştırdım. "Benim. Nasılsınız?"

Başını sallayarak, "Olabildiğince iyi, olabildiğince iyi," diye yanıt verdi. "Mümkün olduğunca hızlı çiçek aranjmanları yapmaya çalışıyorum ama bugünlerde yeterince hızlı değilmiş gibi. Çok fazla şey oluyor. Sipariş vermeye mi geldin?"

"Ben... şey... Hayır. Eh..." Gözümün ucuna bir hareket ilişince dönüp Ben'in bir masadaki gül buketinin arkasma pek de gizlice olmadan saklanmaya çalışmasını izledim. Evet, bu gerçekten hiç belli olmuyordu. Özenle çiçekçiye döndüm, Ben'i görmezden gelmeye kararlıydım. "Acaba bin adet kır çiçeğini nerede bulabilirim, biliyor musunuz?"

"Bin mi?" Bay Taylor başının yanını kaşıdı.

"Biliyorum. Çok fazla."

"Ben stokta o kadar fazla kır çiçeği tutmuyorum ve tutsaydım bu..." Onu durduramadan eski püskü bir hesap makinesi çıkardı ve birkaç sayı girdi. "Yaklaşık bin beş yüz dolar tutardı."

Betim benzim attı. Bu benim payıma düşen aylık kiradan

daha fazlaydı ve *kesinlikle* böyle bir param yoktu. "Eh, şey... Sanırım öğrenmem iyi oldu."

"Bu babanın cenazesi için mi? Bir şeyler toparlayabilirim..."

"Ah, hayır. Hayır, hayır, hayır. Sizden bunu isteyemem."

"Tabii ki isteyebilirsin! Xavier iyi bir adamdı. Özür dilerim. Bunun zor olduğunu biliyorum. Bella nasıl?"

"Annem iyi," diye cevap verdim ama iyi olup olmadığını gerçekten bilmediğimi fark ettim. Rose'la konuşmamdan sonra onu aramaya çalışmıştım ama annem telefonu açmamıştı. O ve Carver hâlâ avukatla toplantıda olabilirlerdi. Bu tip şeylerin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. "Her neyse, zaten sadece annem için birkaç iş hallediyorum. İşleri kolaylaştırmaya çalışıyorum. Babam upuzun bir cenazesinde yapılacaklar listesi bırakmış."

Bay Taylor kahkaha attı. "Tabii ki bırakmıştır! Başka ne yapman gerektiğini sorabilir miyim?"

Böylece ona anlattım: çiçekleri, karga sürüsünü, parti dekorasyonlarını ve Elvis'i...

"Biliyor musun, hep BarOn'da şarkı söyleyen bir taklitçi var. Baban onu çok severdi. Her perşembe akşamı poker oyununa gitmeden önce durup zavallı adama 'Return to Sender' şarkısını söyletirdi."

Babamın poker gecelerinden önce *gerçekten* bir iki içki için oraya gitmeyi çok sevdiğini hatırlayarak, "BarOn," diye tekrarladım.

"Evet. Hep kalçalarını falan oynatırdı." Kalçasını çıkarmadan elinden geldiğince Elvis taklitçisine benzer şekilde hareket etmeye çalıştı. "Belki de baban onu kastetmiştir?"

"Belki," dedim. Bu en azından denemeye değerdi. Yarın ilk iş gidecektim. "Teşekkürler, bu çok yardımcı oldu."

"Her zaman. Kır çiçekleriyle ilgili fikrini değiştirirsen söyle," diye eklerken ben de veda etmek için el salladım, sonra bir şey hatırlamış gibi irkildi. "Ah, Florence, bunu rica etmek istemezdim ama..."

"Evet?"

Bay Taylor endişeyle, "Dediğim gibi," dedi, "boğazımıza kadar siparişlere battık ve biraz gerideyiz, babanın sipariş verdiği çiçekler biraz geç gelebilir."

Kalbim hopladı. "Babam çiçek mi sipariş etti?"

Bay Taylor, "Bu haftanın başında," diye yanıt verdi. "Foxglove Sokağı'na bir buket sarı zambak."

Yani kır çiçekleri değil. Babam tabii ki bunu bu kadar kolaylaştırmayacaktı. Ama Foxglove Sokağı... O sokağın nerede olduğunu biliyordum. Ama neden oraya çiçek gönderiyordu ki? Sonraki cümleyi niye söyledim bilmiyorum. Belki kaçırdığım günlük hayatı biraz görebilmek içindi. Belki bir an daha kendimi babamın yerine koyabilmek içindi. "Çiçekleri ben götürürüm," dedim.

"Ah, bunu isteyemem..."

"Benim için zevk. Ayrıca bugün yapacak başka hiç işim yok ve gittikten sonra kasabayı biraz keşfetmek güzel olacak." İyice ikna edici olmak için gülümsedim, onun da gerçekten yardıma ihtiyacı olmalıydı ki bana babamın büklümlü yazısıyla yazılmış adresi ve tek sarı zambak buketini uzatıp defalarca teşekkür etti.

Gerçekten çok büyük bir olay değildi ve gerçekten bugün yapacak başka hiç işim yoktu. BarOn'a gitmek istemiyordum çünkü cumartesiydi ve akşamüstünün geç saatleriydi, şimdiden kalabalığın biraz arttığına emindim. Mairmont'u sevsem de oradaki insanların çoğunu görmek istemiyordum. Mezun olduğum sınıftan kimlerin kasabadan gittiğini ya da kimlerin kaldığını bilmiyordum ve çoğu, Dana ve John'un aksine bana çok nazik davranmamıştı.

Şimdiye dek onlara rastlamadığım için şanslıydım ama burada yaklaşık sadece yirmi dört saattir bulunduğum göz önüne alınırsa... şansımın çok az olduğunu ve yakında tükeneceğini biliyordum.

Çiçekçiden çıkarken zamansız gölgemi görmezden gelmeye çalıştım ama Ben'i görmezden gelmek gerçekten zordu. Özellikle de beni takip etmiyormuş gibi yaptığı, bu da durumu daha da ürpertici hâle getirdiği için.

Sokağın sonuna varınca, "Biliyorsun, seni görüyorum," dedim. Omzumun üzerinden bakınca hızla arkasına döndü ve diğer tarafa gidiyormuş gibi yaptı. "Gerçekten mi?"

İrkilip tekrar bana döndü. "Pardon. Sadece... Seni gördüm ve..."

"Pansiyondan beri beni takip ediyorsun."

Ezilip büzüldü. "Hiç bahanem yok."

"Bir sorun olduğunu kabul etmek, iyileşmenin ilk adımıdır, bravo."

"Başka ne yapacağımı bilmiyorum." Ellerini ceplerine koydu, omuzları çökmüştü. Bu sabaha göre biraz daha dağılmış görünüyordu, saçları karmakarışıktı ve bakışları bitkindi. "Ya da başka nereye gideceğimi."

Başka hiçbir yer yoktu. Ben vardım, ardından da... sonra ne geliyorsa. Tabii eğer sonra bir şey geliyorsa. Ailem spiritüeldi ama dindar değildi. Hepimizin neler olduğuna dair kendi fikri vardı; dünyaya mı döndüğümüz, rüzgâra mı karıştığımız ya da sadece... durduğumuz mu konusunda.

Zaten söyleyeceğim herhangi bir şey ona yardımcı olamazdı.

O her hâlükârda ölmüştü. Rose bunu doğrulamıştı. En azından delirmediğimi biliyordum, gerçekten burada olduğunu. Şimdilik, bu ne kadar uzun sürerse.

Onun son durağı bendim.

Bukete daha fazla sarıldım. "Eh, benimle gelebilirsin," teklifinde bulundum.

"Gelebilir miyim?" Nihayet yürüyüşe çağırılan bir *golden retriever* gibi canlandı.

Çiçek aranjmanını kastederek, "Evet. Bu heyecanlı gizemi beraber çözebiliriz," dedim. "Acaba babam neden bir yabancının evine çiçek göndermiş?"

Ben, "Belki onu bir yerden tanıyordur," tahmininde bulundu.

"Poker oyunları olurdu. Belki oradaki arkadaşlarından biridir?" Ama bir poker arkadaşına sarı zambak göndereceğinden

şüpheliydim. Onlara orkide, ceset çiçeği ya da *biraz daha* kendi stili bir şey gönderirdi. Sarı zambak hiç onun tarzı değildi.

Düşünürken kaşlarım daha da çatılıp, Ben'in, "Sanırım oraya gidince göreceğiz," demesine sebep oldular.

"Sürprizlerden nefret ediyorum," diyerek iç çektim.

Foxglove Sokağı ana caddenin yakınındaki, kendinizi beyaz çitli bir ev alıp içinde yaşlanırken hayal edeceğiniz sakin sokaklardan biriydi. Evlerin hepsi Charleston tarzında dizaynların farklı renklerindeydi, verandaları batıya bakıyordu ve yapıları dardı. Sekiz ya da dokuz yaşlarındayken, Foxglove Sokağı'nda yaşayan birinin doğum günü partisine gitmiştim. Acaba Adair Bowman mıydı? Bu bir pijama partisiydi ve ruh çağırma tahtasını çıkarmışlardı, ben ise arkama yaslanıp buna hiç karışmamıştım.

Çünkü birincisi, ruh çağırma tahtaları, okült şeyleri orta sınıflara satmak için oyuncak şirketleri tarafından yaratılmış kitle piyasa çöpünden ibaretti.

İkincisi, ruh çağırma tahtaları, okült şeyleri orta sınıflara satmak için oyuncak şirketleri tarafından yaratılmış kitle piyasa çöpünden ibaret olsa da yine de ruhların üzerine gitmeyi reddediyordum.

Adair bana korkak fare demişti. Kesinlikle öyleydim. Ama aynı zamanda, geriye kalan çocuklar rüyalarına giren mezarlıktaki ihtiyar General Bortholomew hakkında kâbuslar görürken ben gayet güzel uyumuştum.

Söz konusu ev sokağın ortasında, Adair'in eski aile evinden çok daha uzaktaydı; sanırım ben meşhur cinayeti çözdükten bir sene sonra taşınmışlardı. O ev diğerlerinden daha ufaktı ama çok seviliyordu. Ön bahçe şirindi, evin etrafında budanmış gül çalıları ve bahar için yeni ekilmiş rengârenk bir çiçek yatağı vardı.

Ön kapıya çıkan tuğla basamakları tırmandım ve kapıyı çaldım.

Bu bir an sürdü ama nihayet kapıyı yaşlı bir kadın açtı. Kamburu çıkmıştı, yumuşacık pembe bir sabahlık ve yamalı terlikler

giyiyordu ve harikulade iri, kahverengi gözleri vardı. Camdan kapıyı açıp, "Ah," dedi. "Merhaba."

"Bayan..." Kartta babamın kötü elyazısıyla yazan ismi ve adresi kontrol ettim. "Elizabeth siz misiniz?"

Başını sallayarak, "Evet," diye yanıt verdi, "benim, canım."

Sarı zambakları uzattım. "Bunlar size."

Aranjmanı görünce gözleri aydınlandı ve çiçekleri damarlı ve lekeli elleriyle nazikçe aldı. Uzun tırnaklarının altında toprak kalmıştı. Demek ki bahçeyle ilgileniyordu. Tek başına mı?

Ben'in, "Florence," diye fısıldadığını duydum çünkü adamı ilk o görmüştü.

Arkasındaki koridorda bir parıltı vardı, turuncu kazaklı ve kahverengi pantolonlu, başının iki yanında kalan saçları geriye doğru taranmış ihtiyar bir adam. Gözleri dolarak, "Teşekkür ederim," der gibi ağzını oynattı.

Ah, şimdi anlıyordum.

Bayan Elizabeth zambaklardan birini koklayıp gülümsedi. "Charlie hep yıldönümümüzde bana zambak verirdi. Galiba yıldönümümüz bugün? Ah, Tanrım. Yaşlanınca zaman tuhaflaşıyor," diye gülerek ekledi. "Teşekkür ederim, canım. Biliyor musun, her sene bu çiçekleri alıyorum ama hâlâ kimin yolladığını bilmiyorum!"

"Bir dost," diye cevap verdim.

"Eh, bu dostum çok zevkli," diye karar verdi ve gitmeden önce bana kendi yaptığı limonlu kurabiyelerinden verdi.

Bazen bir ruhun geriye kalan nihai işi biriyle konuşmak, katillerini ortaya çıkarmak ya da kendi cesetlerini görmek olmuyordu, bazen sadece bekliyorlardı.

Benji ise kaldırımda farklı türden bir beklemede kalma taktiği uyguluyordu. Birkaç dakika önce olduğundan daha fazla solmuş görünüyordu. "O adam... benim gibi görünüyordu. Parıldıyordu ve..." Hızla nefes alıp çömeldi, ellerini ensesine koymuştu. "Ben gerçekten öldüm, değil mi?"

Kurabiye lokmamı bitirip yanına çöktüm. "Gerçekten nasıl öldüğünü hatırlamıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Yani ben... ben işten çıktığımı hatırlıyorum, sonra..." Hızla nefes aldı. Durdu. Dişlerini sıktı. "Tam... binanın önündeydi, değil mi? Geçirdiğim kaza?"

Sessizce başımı salladım ama beni gördüğünden emin değildim. Hatta herhangi bir şey görüp görmediğinden bile emin değildim. Gözlerinde dalgın bir bakış vardı, bir daha asla bulunmayacağı bir yere ve zamana binlerce kilometre öteden bakıyor gibiydi.

"Telefonumda bir e-posta yazıyordum ki... bir minibüs kaldırıma çıktı ve..." Yaşlı gözlerle gözlerini kırpıştırırken bana baktı. "Bunu nasıl unuttum?" derken sesi çatallandı.

Ona yardımcı olabilecek bir şeyi –herhangi bir şeyi– bilmeyi dileyerek nazikçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdim. Yanına çömelip kollarımı dizlerime sardım. "Üzgünüm."

Sanki ağladığı gerçeğini saklayabilecekmiş gibi başını eğdi ama aşırı büyük omuzlarının sarsılışı onu ele veriyordu. Omzuna uzanıp onu, *geçti, geçti,* der gibi pat pat vurarak rahatlatmak istiyordum ama ona dokunamıyordum bile. Diğer insanların duyguları konusunda iyi değildim çünkü genelde onlara nasıl yardımcı olacağımı bilmiyordum. Biri acı çektiğinde o acıyı düzeltmek istiyordum. Ama düzeltemiyordum.

Bu da beni hüsrana uğratıyordu.

Ben hüsrana uğradığımda ağlardım. Zaten yeterince utanmıyormuşum gibi. Bunun durması gerekiyordu, hemen. Bildiğim tek yolu denedim. Ağlayarak, "E-en azından hâlâ seksi sayılırsın," dedim.

Dikkati aniden bana kaydı. Gözleri kızarmıştı. "N-ne?"

Gözyaşlarım akıp duruyordu. Onları elimden geldiğince hızla bastırdım. "Hatta öldürücü bir caziben var."

"Ben... ben– Sen yoksa?.."

"E-eminim se-seni görenin nefesi kesiliyordur."

"Bir yandan ağlayıp bir yandan bana asılmaya mı çalışıyorsun?"

"Ağlamayı kesmen için seni güldürmeye çalışıyorum çünkü o zaman ben de ağlamayı keserim," demeye çalıştım ama bu daha çok *ağlamayıkesmeniçinsenigüldürmeyeçalışıyorumçünküozamanbendeağlamayıkeserim*, gibi çıktı ve beni anlaması bile mucizeydi.

Ama anladı ve güldü. Bu usul ve zayıf bir gülüştü, bir kahkahadan çok bir *hah* sesi gibiydi ama çıkmıştı işte. Avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu. "Tanıştığım en garip kadınsın."

"Biliyorum," deyip burnumu çektim. "A-ama işe yaradı mı?"

"Hayır," dedi ama yalan söylüyordu. Gözlerindeki yaşlara rağmen akşamüstü ışığında yanakları çok hafif bir kırmızı tonuna bürünüyordu ve bu dudaklarının sol tarafındaki izi daha da koyu gösteriyordu.

"Ah, sakın yanımda utançtan ölme," diye şakalaştım.

Usulca, "Anlaşılan zaten ölüyüm," diye yanıt verdi. "O yüzden bu imkânsız."

"Emin değilim, yanakların ölü gibi morardı."

Dudaklarını büzdü, sonra beni şaşırtarak, "Korkarım ölümcül biçimde yanılıyorsun," dedi.

Br kahkaha patlattım, hâlâ içimde taşıdığımı bilmediğim bir kahkahaydı bu ve beni şaşırttı. Onu da şaşırtmış olmalıydı çünkü Ben gülümsemesini gizlemek için bakışlarını kaçırdı ve gözlerinin kenarlarındaki yaşları sildi. Görevimi başarmış olmasam da sanırım onu birazcık daha iyi hissettirmiştim, en azından artık ağlamıyordu ve bu benim de ağlamayı kesmem anlamına geliyordu.

Başımı iki yana sallayıp, "Bu berbat bir kelime oyunuydu," dedim.

"Seninki de pek iyi değildi. Üstelik sen hayatını yazarlıkla kazanıyorsun."

"Eskiden kazanıyordum," diye hatırlattım. "Editörüm teslim tarihini bir kere daha uzatmama izin vermedi."

"Eski editörün," diye hatırlattı. Sonra çok usul, çok nazik bir sesle, "Teşekkür ederim, Florence," dedi.

Ona dokunamazdım –bu benim ilk hayaletim değildi, muhtemelen son hayaletim de olmayacaktı– ama bu içgüdüseldi. Onu teselli etmek için. Birinin de beni teselli etmesini istiyor olsam da. Sadece birinin beni durdurmasını, beni oturtmasını ve bana bir süre acı çekeceğimi ama sonsuza dek acı çekmeyeceğimi söylemesini istiyordum.

Ona bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini söylemek istiyordum.

Parmaklarım omzundan içeri kaydı, hissizleşip buz kestiler...

Sonra Ben kayboldu.

Yine.

14

Ay Yürüyüşü

BİN KIR ÇİÇEĞİ BULMAK beni öldürecekti.

Bay Taylor'ın teklifini kabul etmek istemiyordum çünkü kimsenin benim için uğraşmasını istemiyordum. Bir şey yapacaksam başka kimseyi rahatsız etmek istemiyordum. Bu ben inatçı olduğum ya da sadece yardım istemediğim için olabilirdi ama babamın listesindeki onca şeyi tek başıma yapmaya kararlıydım. O yüzden benden kırk kilometre ötedeki çiçekçiyi aradım ve bin lanet kır çiçeğinin fiyatını ve teslimat ücretini sordum. Görünen o ki Brooklyn'deki ilk dairemden daha pahalılardı, üstelik orası Godzilla'yla boy ölçüşebilecek kadar büyük bir hamam böceğiyle paylaştığım evdi.

Telefonumu sertçe bara koyup, "Onlar sadece *ot!*" diye bağırdım. "Neden otlar bu kadar pahalı?"

Ben kaybolduktan sonra pansiyona geri dönmüştüm, orada bin kır çiçeği arayışıma geri dönmüştüm. Odamın aşağısındaki barmeni olmayan ama bir çanı çalıp Dana'yı çağırarak bir rom ve kola daha söyleyebildiğim küçük bara geçmiştim. Ki bunu yapıyordum. Sık sık. Yanımda laptopum vardı, ekranımda Yelp, Google Haritalar ve bahsetmemeyi tercih ettiğim yirmi başka sekme açıktı.

Çiçekleri doğadan toplayabilir miydim? Nerede kır çiçeği tarlası vardı ki? Dağ Sırtı'nda olabilir miydi? Ama nisan ayında-

dık. Şimdiden birden fazla soğuk hava dalgası olmuştu. Onları bulana dek ölür ve kururlardı. Üstelik orası *Dağ Sırtı*'ydı.

Oraya gitmek istemiyordum. Asla.

Dana barın arkasındaki, resepsiyon masasına çıkan kapıdan başını uzattı. "Burada her şey yolunda mı?"

Ellerimi havaya kaldırıp, "Ot!" diye bağırdım. "Ot için bin dolar istiyorlar!"

"Sanırım sana indirim yapabilecek bir torbacım var..."

"Kır çiçekleri," diye düzelttim.

"Ah. Evet, korkarım bu konuda sana yardımcı olamam." Ön kapı açıldı ve Dana arkaya doğru bakıp gülümsedi. "Ama ne yardımcı olabilir, biliyor musun?"

"Kafama bir kurşun sıkmak mı?"

"Belediye başkanı! Dan, dan, DAAAAN!" diye şarkı söylerken arkamdaki ahşap parkede patilerin tıkırtısı yaklaştı.

Taburemde arkama döndüm.

Arkamda Fetch isimli *golden retriever* mükemmel şekilde oturuyordu. Burnunun etrafı hatırladığımdan biraz daha griydi ama hâlâ üniversiteye gitmeden önce onunla tanıştığım günkü kadar tatlıydı.

Bu on sene önceydi; kahretsin, birdenbire çok yaşlı hissetmiştim.

"Köpekcik!" diye bağırıp taburemden yere doğru kaydım. Kuyruğunu sallayarak hafifçe havladı ve beni öpücüklere boğdu. Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Nefesi bir fili bayıltabilecek bir köpek tarafından yalanırken birazcık mutlu hissetmemek imkânsızdı.

"Beni hatırlıyor musun, oğlum? Beni özledin mi?" diye sorup kulağının arkasını okşadım ve mutlu bir cevapla kuyruğu pat pat pat çarparak sallandı. "Tabii ki beni hatırlıyorsun, değil mi oğlum? Kasabayı güvende tuttun mu?" Pat pat pat! "Hiç iyi kanunlar koydun mu?" Patpatpatpat...

Köpeğin arkasından bir ses, "Artık resmi olarak ana cadde-

deki her mağazanın önünde günlük olarak değişen bir su kabı var," dedi.

Bakışlarımı kaldırdım.

Köpeğin sahibi Seaburn, elleri cebinde duruyordu. "Seni burada bulacağımızı biliyordum."

Belediye başkanı onun dilini öpmeye çalışırken başımı kaldırdım. "Seni annem mi gönderdi?"

"Hayır. Bu akşamki cenazeyle meşgul. Yardım etmeyi önerdim ama..."

"Ben de önerdim," dedim. Çiçekçiden sonra bugünkü ziyarete yardım etmek için cenaze evine uğramıştım ama annem kesinlikle kabul etmemişti.

Hatta biraz kızmış gibiydi. "Kendi işimi yürütemeyecek değilim!" diye bağırmıştı. "Ben hallederim! Bunu *otuz yıldır* yapıyorum!"

Oradan zar zor hasarsız çıkmıştım.

Seaburn yanımdaki tabureye oturdu. "Annen işleri kendi yoluyla, kendi zamanında yapıyor. Bunu yapmayı ona bırakmalıyız."

Bu *endişelenmediğim* anlamına gelmiyordu. Üstelik anneme odaklanmak, kendi üzüntüme odaklanmaktan çok daha yapıcıydı. En azından onun üzüntüsünü düzeltebilecekmiş gibi hissediyordum. Peki ya benimki? Benim üzüntüm, göğsümde kederimi bazen nefes almayı zorlaştıracak kadar ağırlaştıran onca şeyle dolu olan bir çukurdu.

Belediye başkanının kulaklarının arkasını son bir kez güzelce sevdikten sonra yerime döndüm ve romlu kolamdan büyük bir yudum daha aldım.

Seaburn'le birbirimizden birkaç sene farkla mezun olmuştuk. Ben Mairmont Lisesi'ne başladığımda o üçüncü sınıftaydı. Ailesi kasabanın diğer tarafındaki St. John Mairmont Mezarlığı'nın sahibiydi ve o mezarlığa bakıyordu, o yüzden babamın cenaze işini yönetmeye yardımcı olması için birine ihtiyaç duyduğunda Seaburn'e beraber çalışmak isteyip istemediğini sorması çok

doğal geliyordu. Aşağı yukarı son yedi yıldır babam ve Seaburn, kasabanın çoğu için cenazeleri ve mezarlık hizmetlerini düzenlemişlerdi. Ayrıca anlaşılan babam Alice'i de aynı konuda eğitmeye başlamıştı.

"Bana eşlik edersen çok sevinirim," dedim. "Çok bir şey yapmıyorum. Sadece..." Elimle Word dokümanına işaret ettim.

Seaburn, Dana'dan bir bira istedi ve bana, "Hâlâ yazıyor musun?" diye sordu.

"İnatla."

Kahkaha attı. "Güzel! İlk kitabını beğenmiştim, *Tutkuyla Seninim*'i. Çok komikti. Romantik kısımlara da bayılmıştım."

"Ah olamaz," -yüzümü ellerimin arasına gömdüm- "lütfen bana o kitabı okumadığını söyle."

"Merak etme, seks sahnelerinde gözümü kapattım."

Dehşet içinde ellerime doğru inledim.

"Hatta ilk çıktığında onun için bir kitap kulübü düzenledik," diye devam etti. "Herkes bayıldı. Çok... Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum." Başını yana eğip birasından bir yudum daha aldı. "*Mutlu* bir kitaptı dersem yaklaşmış olurum."

Bu onur vericiydi, özellikle de benim okuma alışkanlığımı muhtemelen gölgede bırakacak kadar fazla ve geniş yelpazede okuyan Seaburn'den geldiği için. "Aşk kitapları bittiğinde insanı mutlu ediyorlar, en azından memnun ediyor. Ya da öyle olmalı. Sanırım."

Çünkü artık bilmiyordum.

"Güzeldi. Çok iyi bir yazarsın," diye ekledi. "Sanırım Mairmont'taki herkes bir kopya aldı." Ufak kasabamdaki satışlar o kitabın gidişatını değiştirseydi tüm hayatım çok ama çok farklı olurdu.

Başparmağımı bardağımdaki buğuda gezdirdim.

Belediye başkanı gelip kafasını kucağıma koydu. Kulaklarının arkasını yine güzelce kaşıdım ve kuyruğu zemine saldırdı. *PATPATPATPATPAT...*

"Teşekkürler," dedim çünkü böyle bir övgüyü hak etmiyor-

muş gibi hissediyordum, şu anki durumumda değil. "Elimden geleni yapıyorum."

Seaburn, "Herkesin tek yapabileceği bu," diye yanıt verip derin bir nefes aldı. "Elinden geleni yapmaktan bahsetmişken... Carver'dan babanın vasiyetini tek başına ele aldığını duydum."

"Başka kimsenin vakti yok."

"Bu doğru değil."

Omzumu silktim. "Ben yapabilirim. Herkesin yapacak işleri var ve yardımcı olmak için elimden geleni yaparım... Bunu biliyor musun emin değilim ama son on yıldır yoktum," diye alayla ekledim.

"Kasaba seni burayı terk etmeye zorladı. Arada fark var."

"Ama geri dönebilirdim, değil mi? Sürgüne gönderilmiş falan değildim. Ben sadece..."

Zorbalığa maruz kalmıştım. Arkamdan *gulyabani* denilmişti. Sosyal medyam günbegün mimlerle, lakaplarla ve "Şimdi de Black Dahlia cinayetini çözebilir misin?" ve "Şeytanla konuşuyor musun?" gibi dalga geçen sorularla bombardımana tutulmuştu.

Ya da daha sık olarak, *yalancı* denilmişti.

Sırf on üç yaşındayken bir hayaletin kendi cinayetini çözmesine yardımcı oldum diye, yol yordam bilemeyecek kadar küçük ama bunu hayali arkadaşlara atfedemeyecek kadar büyüktüm.

Seaburn ciddiyetle, "Seni tanıyan hiç kimse gittiğin için seni suçlamadı," diye cevap verdi. Elime uzanıp elimi sımsıkı tuttu. Parmaklarım birbirine sürtündü, çok sert sıkıyordu. "Özellikle de baban."

Boğazım düğümlendi. "Biliyorum."

Ama yine de bunu duymak güzeldi.

Çaresizce, "Sadece aileme yardımcı olmak istiyorum," dedim. "Yapabileceğimi bildiğim tek şey bu. Ya da en azından yapmaya çalışabileceğim. Carver ve Alice..." Bu sabah ben kahvaltıya gelmeden önce annemle para durumları hakkında konuşuyorlardı ve konuyu dikkat çekecek kadar *fazla* hızlı değiştirmişlerdi. Bugün babamın hayat sigortacılarıyla görüşmeleri ve cenaze bütçe-

leriyle ilgili toplantıları vardı ve yardımcı olmak için bir şeyler yapmak istiyordum, herhangi bir şey. "Zaten çok şey yaptılar. Benden çok daha fazlasını. En azından bunu yapayım, değil mi?"

Seaburn içini çekti. "Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin, canım."

Ama ah, öyle daha kolaydı.

Onun yerine yıllar içinde öğrendiğim, *iyiyim* diyen rahatlatıcı bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," dedim.

Seaburn, "Pekâlâ, bil de," deyip bardağını kaldırdı. "Babana. Ne kadar tuhaf o kadar iyi."

"Ne kadar tuhaf o kadar iyi," diye yanıt verdim ve bardaklarımızı tokuşturup sessizce içtik. Birasını bitirince saate baktı ve eve gitmesi gerektiğine karar verdi, o yüzden ona sohbet için teşekkür ettim ve belediye başkanını son bir kez sevmeye gittim ama belediye başkanı gitmişti.

"Nereye gitti bu..." Seaburn belediye başkanını aramak için ayağa kalkmaya davranmıştı ki onu kendimin bulacağımı söyledim. Zaten bacaklarımı biraz çalıştırmam gerekiyordu.

"Ben belediye başkanını bulurum. Bir bira daha iç, ben ısmarlıyorum," diye ekleyip Dana'ya işaret ettim ve belediye başkanını aramaya gittim. Çok uzaklaşmış olamazdı. Dana dışarıya işaret edince onun gösterdiği yöne gittim. Dilimi damağımda şaklatıp, "Fetch," diye seslendim, "gel, oğlum."

Verandanın yan tarafını aradım. Sıcak bir akşamdı ve bu, çok fazla ateş böceğini saklandığı yerden çıkarmıştı. Bahçede açan gül çalılarının arasında yanıp sönüyorlardı.

Dışarıda Fetch'i buldum ve bir dostu.

Ben sallanan sandalyede oturuyordu, Fetch de başını koltuğun kol kısmına dayamıştı. Ben onu sevmeye çalıştı ama parmakları köpeğin kulaklarının içine geçince elini hızla çekti.

Fetch yine de kuyruğunu salladı.

Köpekler çok iyi insan sarrafıydılar. Ben'i görmenin güzel olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordum, onu... aklını kaybetmezken görmenin. Daha önce olduğu gibi. Çünkü gerçek duy-

gular karmaşıktı. Birini ağlarken görürsem ben de onlarla beraber ağlamaya başlıyordum ve bu büyük bir olaya dönüşüyordu, Ben'le olduğu gibi. Ah, o olay çok utanç vericiydi.

Ellerimi kotumun cebine sokup kendimi hazırladım ve ona doğru yaklaştım. "Demek köpekleri seviyorsunuz ha, Bay Andor?"

Başka kimse fark etmediğinden onu fark ettiğim için şaşırmış gibi görünüyordu. "Ah, ah, lütfen Ben de."

"Ben," ismini söyledim ve bu kulağa arkadaş canlısı geldi. Hoş geldi. Başı keskindi, sonda da bir mırıltı var gibiydi. Belediye başkanına işaret ettim. "Adı Fetch."

"Tatlı bir köpek. Belediye başkanı olduğunu duydum?"

"Evet, seçimleri şimdiden iki kere kazandı."

"Ne iyi bir köpeksin," dedi Fetch'e, belediye başkanının kuyruğu mutlu bir *PATPATPATPATPAT* ile verandaya çarpmaya başlamıştı.

Ah evet, Ben kesinlikle köpek insanıydı. İyi bilmiştim.

Fetch inildeyince dilimi damağımda şaklattım. Koşarak geldiğinde kulaklarının arkasını sevdim. Elimi yaladı.

Gece, Güney'deki çoğu bahar gecesi gibi yumuşak ve sıcaktı. Hâlâ son kışın serinliğinin su götürmez ısırışı vardı ama ateşböcekleri şimdiden çıkmıştı ve dışarıdaki bahçede daire çiziyorlardı. Ay o kadar parlaktı ki etraf neredeyse gümüşi bir gündüz gibi görünüyordu ve bir grup çocuk sokakta kickball oynuyorlardı.

Mairmont'un pek bir olayı yoktu. Sakindi, trafik azdı ve cırcır böcekleri o kadar yüksek sesle ötüyorlardı ki zar zor düşünebiliyordunuz.

Sonra söylediğim şeyi niye söylediğimi bilmiyordum, belki böceklerin ötüşü yüzündendi, belki sokakta topu tekmeleyen çocuklar yüzünden, belki de iki bardak romlu kola yüzünden ama dedim ki, "Babam böyle gecelerin ay yürüyüşleri için en güzel zamanlar olduğunu söylerdi."

Ben bana tuhaf bir bakış attı. "*Ay yürüyüşü* mü?"

"Bu bir gezinti, çoğu zaman bir mezarlıkta. Babam ancak

güzel bir ay olduğunda ay yürüyüşü yapılabileceğini söylerdi. Bulut ve yağmur yokken. Bana öyle bakma, evet. Mezarlıkta. Ne de olsa ailem bir cenaze evi işletiyor. Babam da cenaze evinin direktörü," kendimi durdurup, "direktörüydü," diye düzeltim. Parmaklıkta rahatsızca kıpırdanıp başımı iki yana salladım. "Önemli değil..."

Birdenbire, "Gitmek ister misin?" diye sordu.

"Nereye... gitmek?"

"Şu, şey, ay yürüyüşüne çıkmayı. Birkaç sorum var" –kendine işaret etti– "ve senin hakkında. Tam olarak anlamıyorum ve anlamak istiyorum. Belki senin de konuşmaya ihtiyacın vardır. Ayrıca biraz mekân değişikliği hoş olabilir."

"Mezarlıkta."

"Ne de olsa ölüyüm. Uygun görünüyor."

Yüzüme bir gülümseme yerleşmemesi için dudağımı ısırdım. Mantıklı bir şey söylüyordu. Ama bunu sorması... beklenmedikti. Sebebin ne olduğunu bilmiyordum –muhtemelen romlu kolalardı– ama gümüşi ay ışığının yüzüne düşüşü, saçlarının biraz dağınık olması ve gözlerinin hiç soğuk veya zalim değil, koyu ve derin olması da olabilirdi, tıpkı zihnimde hayal ettiğim gibi. Sanki bana bakıyormuş, gerçekten görüyormuş gibiydi; beni ve yaşadığım bu tuhaf hayatı tanımak istiyormuş gibi. Yalan veya kurgu duvarları olmadan, sadece kimsenin bilmediği bu garip küçük sır...

Ayrıca zaten, *gerçekten de* bir mekân değişikliğine ihtiyacım vardı.

15

Florence Day'in Acıları

ST. JOHN MAIRMONT KİLİSESİ, eski taş bir duvarla çevrili küçük bir yeşil çimen parçasıydı. Alçak tepelerden beyaz dişler gibi mezar taşları çıkıyordu. Bazılarından çiçekler fırlıyordu; diğerlerine ise on yıllardır el değmemişti. Mezarlık, çimenliğin altındaki ölülerden çok daha uzun süre önce burada bulunduklarına emin olacağım kadar geniş ve kalın meşe ağaçlarıyla gölgelikti. Her birinin üzerinde, çok rahatça yerleşmiş kargalar oturuyordu. Bütün bir sürü. Tomurcuklanan dallarda oturmuş, küçük gözleriyle bize bakıyorlardı, bizi izlemek üzere yerleşmişlerdi.

Ferforje kapılar kapalı ve kilitliydi ama bu daha önce hiçbir zaman içeri sızmamı engellememişti. Kapının yaklaşık yedi metre ötesinde dökülen bir duvar vardı ve ayağımı dayayıp kendimi duvarın ötesine atabiliyordum.

Ben tabelayı okuyup, "Ah, kapalı," dedi. "Mezarlıkların kapandığını fark etmemiştim, nereye gidiyorsun?" Beni duvarda taşların biraz döküldüğü yere doğru takip etti.

Duvara işaret ettim. "Şu şeyi ölçeklendiriyorum."

"Ama biz... bilemedim... izin isteyemez miyiz ya da burası yerine parkta yürüyemez miyiz ya da..."

"Park da geceleri kapalı, üstelik" –babetlerimi çıkarıp duvarın üzerinden fırlattım– "mezarlığın sahibini tanıyorum.

Sorun olmayacak." Mezarlığın bir önceki sahibi beni çok fazla defa izinsiz girerken yakaladığı için mezarlıktan ebediyen men edildiğim kısmını eklememeye karar vermiştim. Seaburn bunu önemsemezdi. Ama endişelendiğim konu Seaburn değildi.

Ben, "Emin değilim," diye mırıldandı.

"Sen ölüsün, neden korkuyor olabilirsin ki?" diye sordum.

Gözlerini bana dikti. "Konu bu değil."

Gözlerimi devirip ayaklarımı ergenliğimde oyduğum tırmanma yerlerine koydum ve üç metre yukarıya doğru çıkmaya başladım, sonra bacağımı duvarın üzerine attım. "Gelecek misin yoksa yalnız mı yürüyeceğim?"

Düşünürken ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi. Hesapları yaptı. Seçeneklerini tarttı. Omuzları kaskatı, kaşları çatıktı, sanki onu durduran şey sadece bir mezarlığa izinsiz girmekten fazlasıymış gibi.

Bacağımı geri indirdim. Daha yumuşak bir sesle, "Buna mecbur değiliz," dedim. "Eğer rahat değilsen parka gidebiliriz. Ya da Dağ Sırtı'na?"

Bunu önerdiğime inanamıyordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, sorun yok. Sadece... başkaları yok mu? Mezarlıkta? Yani, benim gibiler."

"Ah, yani hayat sonrası deneyimi yaşayan diğer insanlar."

Bana işaret etti. "Evet."

Mezarlığa baktım. Ay o kadar yuvarlak ve parlaktı ki uzak duvardaki kapılardan aradaki tüm kırık beyaz mezarları ve mezar taşlarını görebiliyordum. "Hayır, kimseyi görmüyorum, bir dakika. Sen hayaletlerden korkuyor musun?"

Kaskatı kesildi. "Hayır."

Bunu *fazla* hızlı söylemişti.

"Korkuyorsun! Aman Tanrım ama sen de hayaletsin!"

"Doğaüstü olaylar beni rahatsız ediyor."

"Söz veriyorum hiçbir *küçük hayaletçik* sana zarar vermeyecek, Benji Andor," diye alay ettim, "zarar verirlerse de karşılarında beni bulurlar."

"Hayaletlere yumruk atabiliyor musun?"

"Hayır ama çok kötü şarkı söylerim. Beni bir mikrofonla herhangi bir düşmanına salarsan *işleri biter.*"

Homurdanarak güldü. "Bunu öğrenmem iyi oldu." Sonra derin bir nefes alıp, "Hayır, sözümden dönmem. Bu beklediğim gibi ilerlemiyor ama eh, işler nadiren öyle ilerler zaten, değil mi?"

Kendi içinde bulunduğu durumdan bahsediyor gibiydi. Benden çok da büyük olamazdı ve ölmüştü. Planları vardı; herkesin planları vardır, fark etmeseler bile. Planları olmadığını sandıkları için ölenlerin bile. Hep çıkan bir şeyler olur.

Neden pişman olduğunu, hayatının hangi kısımlarını farklı yaşamayı dilediğini merak ettim.

Babamın da öldüğünde pişmanlıkları olup olmadığını merak ettim.

"O zaman hadi." Başımla mezarlığa işaret ettim ve bacağımı yine duvarın üzerinden aşırdım. "Biraz yaşamın tadını çıkar."

"Evet, eh, keşke çıkarabilsem."

"Galiba yanlış kelime seçimi oldu. Öbür tarafta görüşürüz!" Vücudumun geri kalanını duvarın üzerinden geçirdim ve çimenlere atladım. Beni takip edeceğinden sadece yüzde elli beş emindim, gerçekten de kurallara bu kadar bağlı mıydı? O *ölüydü.* Ona doğru, "Sadece duvarın içinden yürü, dostum," diye seslendim. "Sen bir *hayaletsin...*"

Bir an sonra duvardan geçti ve ürperdi. "Bu çok tuhaf hissettiriyor," diye söylenip tertemiz gömleğinden görünmez tozları silkeledi. "Hiç hoşuma gitmiyor. Karıncalandırıyor. Tuhaf yerlerimi."

Tüm mezarlıkta dolaşan patikaya doğru yürüyüp ona doğru, "Berbat bir hayaletsin," diye seslendim.

"Bu role ben başvurmadım. Ya yakalanırsak?"

"*Ben* yakalanırsam," diye düzelttim, "o zaman kaçarım. Sen hayaletsin. Başka kimse seni göremiyor."

Birkaç hızlı adımla bana yetişti ve yanımda yürümeye başla-

dı. Lee bunu asla yapmazdı. Hep onun adımlarına uymamı beklerdi. "Doğru," dedi, "bu konu açılmışken. Sorularım var."

Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. Sorularını cevaplamaya çalışacağım."

"Hayalet çağırabiliyor musun?"

"Hayır."

"Onları kovuyor musun?"

"Hayır. Daha önce de dediğim gibi, çoğu sadece konuşmak istiyor. Güzel hikâyeleri var. Birinin onları dinlemesini istiyorlar." Omzumu silktim. "Ben dinlemeyi seviyorum– Bana öyle bakma," diye ekledim, sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi baktığını hissetmiştim. Sanki onu şaşırtmışım gibi.

Hemen bakışlarını çevirdi. "Bu... hayatının bu yaşam sonrası kısmı bir aile işi mi?"

Buna güldüm. "Hayır. Kasabadaki cenaze evi aileme ait ama sadece ben ve babam ruhları görebiliyoruz. Hayaletleri. Onlara –*sana*– ne diye hitap etmek istersen. Bunun sebebini bilmiyorum. Belki cenaze eviyle ilgilidir? Kimbilir."

"O yüzden mi evden ayrıldın? Burnumu sokmak istemiyorum ama," diye hızla ekledi, esasında biraz fazla burnunu soktuğunu fark etmişti. "Bunu... yeni anladım. İnsanlar eve döndüğün için şaşkın."

"Sanırım şaşkınlar." Birkaç adım boyunca bu soruyu düşündüm. Ona ne söyleyeceğimi ve neyi söylemeyeceğimi. Ama ölü bir adama yalan söylemenin ne anlamı vardı ki? "On üç yaşındayken bir hayaletin kendi cinayetini çözmesine yardımcı oldum. Bundan önce tüm bu medyumluk olayı bir tür aile sırrıydı ama kasaba gazetesinde 'Kasabalı Kız Hayaletlerle Yerel Cinayeti Çözüyor' yazınca bu sırrı ortaya çıkarıyor sayılır."

"Yani yerel bir ünlü mü oldun?"

Bir kahkaha patlattım. "Keşke! Kimse bana inanmadı, Ben. En iyi olasılıkla bunu dikkat çekmek için yaptığımı düşündüler, en kötü olasılıkla da cinayetle bir *alakam* olduğunu. On üç yaşında olduğunu, tanık kürsüsünde olduğunu, ardından, 'Bir

hayalet söyledi,' demek zorunda kaldığını düşün. Bu çok..." O seneyi elimden geldiğince hatırlamamaya çalışıyordum. Hakkımdaki yazıları, tuhaf haberi, insanların bana yalancı deyişini. "Her neyse, çoğu insan bunun sadece çılgın bir hikâye olduğunu düşündü. Sanırım bu akla yatkın, küçüklüğümden beri yazar olmak istiyordum. Kelimeleri seviyorum. Onları şekillendirmeyi seviyorum. Yarattığın hikâyelerin nazik ve iyi olabilmelerini ve onları öyle yaratırsan seni asla hayal kırıklığına uğratmayacak olabilmelerini seviyorum." Bir taşa tekme atınca taş çimenlerde sekerek uzaklaştı. "Ya da anlarsın ya, teoride öyle olmalarını."

İkimiz sessizlik içinde yürürken başparmağımın tırnağını kemirdim. Çıkan tek ses, yumuşak çimenlerdeki adımlarımdı.

Bir süre sonra, "İlk kitabında bu hoşuma gitmişti," dedi.

Şaşkınlıkla ona döndüm. "*Çapkın* mı?"

"Hayır, ilk kitabın. Neydi, sanırım adı *Tutkuyla Seninim*'di?"

Gözlerim büyüdü. "Okumuş olamazsın."

"Bu niye bu kadar şaşırtıcı?"

"O kitabı kimse okumadı, Ben. İkinci kere basılmadı bile."

"Seni temin ederim, ben okudum."

Bunun ne kadarına inandığıma emin değildim. Önce Seaburn kitabı okuduğunu söylemişti, sonra da Ben, birbirini tanımayan iki insan. Bir keresinde babam, "Merak etme, çiçeğim, kitabın gereken insanları bulacak," demişti ama ona inanmamıştım.

Kendimden şüphe etmeye başlamıştım.

Mezar taşları arasında dolaştık. Babamın yerinin nerede olacağını biliyordum. Şimdiden tepenin üzerinde, kargaların konmuş olduğu büyük meşe ağacının altında yeri ayrılmıştı. Mezarlıktaki taş banklardan birine oturdum, Ben de yanıma geçti.

İki elimle mezarlığa doğru işaret ettim. "Ee? Değdi, değil mi? Mairmont'taki en güzel manzaralardan biri bu."

Ağzını iyice büzdü ve dudakları hafifçe büküldü. "Yani, hâlâ izinsiz giriş cezasına değmez ama... güzel."

Sırıtışımı dudağımı ısırarak durdurdum ve bağdaş kurmak için ayaklarımı altıma doğru çektim. Gökyüzü önümüzde uza-

nıyordu, sonsuz ve karanlıktı. Yıldızlar burada çok daha parlaktılar; o kadar parlaktılar ki burada, hiçliğin ortasında ışığa ihtiyaç olmadığını unutacaktım. Yıldızlar size ihtiyacınız olan ışığı veriyordu. "Küçükken babamla beraber buraya gizlice girerdik. Mezarlıkta dolaşırdık. Buna *egzersiz* diyordu. Bazen Uluslararası Uzay İstasyonu tepemizden geçtiğinde buraya gelip izlerdik. Bir sürü kuyruklu yıldız ve gökyüzünde düşen uzay çöpü gördük. Bu manzara gerçekten eşsiz."

"Evet," diye hemfikir oldu. "İnsan şehirdeyken ne kadar fazla yıldız olduğunu unutuyor. Maine'de büyüdüm, orada da çok fazla yıldız görünüyor."

"Anne, Maine'de," diye belirttim. "Belki komşuydunuz ve haberin bile yoktu."

"Maine'de çok fazla yazar var. Stephen King'le komşu olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Doğru."

"Hiç meşhur biri seni hayalet olarak ziyaret etti mi?" diye sordu.

"*Meşhur* mu?" Düşünerek başımı yana eğdim. "Hayır... Bildiğim kadarıyla etmedi. Baş ettiğim insanlardan çoğu Mairmontluydu ve New York'ta hayaletlerle pek konuşmadım, o yüzden bilemem. Esasında düşününce, sen tuhaf bir uç değersin. New York'ta öldün ama sekiz yüz kilometre öteden bana musallat oldun."

Çenesini ovuşturup, "Ben de aynı şeyi düşünüyorum," dedi. "Hiçbir zaman ölümden sonraki hayatımda gece yarısında hiçliğin ortasında mezarlıklarda yürüyeceğimi düşünmezdim."

"Eski sevgilim böyle şeylerden nefret ederdi."

"Ne tip şeylerden, mezarlıklara gizlice girip ölüleri çağırma seansı yapmaktan mı?"

"Bu eğlenceli olmaz mıydı? Evet. Hiçbir zaman bu tip olaylarla ilgilenmiyordu. Yani açıkça sen de ilgilenmiyorsun," diye ekleyip yukarı doğru kıvrılmış manşetlerine ve düzgünce ütü-

lenmiş pantolona işaret ettim, "ama o bu fikri göz önüne bile almazdı. Bunu sevdiğimi bilseydi bile bunu önermezdi."

Ben başını yana eğdi. "Doğru, pek mezarlık sevecek biri değil. Her zaman modern gotik korku hikâyeleri yazmasını tuhaf bulmuşumdur."

Kaskatı kesildim. "Doğru, onu tanıyorsun. Lee Marlow."

"Biz iş arkadaşıyız, iş arkadaşıydık," diye açıkladı, kendini geçmiş zaman kullanmak için düzeltmek zorunda kaldığından kaşlarını çatıyordu. "İkimiz de yayıncılığa aşağı yukarı aynı zamanda girdik, o yüzden onu etkinliklerde görüyordum; geçen gün ofise girdiğinde seni tanıdım," diye ekledi. "Ama hiçbir zaman tam olarak karşılaşmamıştık."

Hayır ama onu geçen gün ilk gördüğümde benim de onu tanıdığımı asla söylemeyecektim. "O yüzden mi geçen gün o yazar barındaydın?"

"Huşu'da mı? Evet. Barda Lee'yle içki içiyordum çünkü *anlaşılan* kitabında kullandıkları fontla ilgili söylenmek istiyordu."

Yüzümü ekşittim. "Aman fontu *okunabilir* olmasın."

Güldü. Bu bana kırmızı kadife pastaları hatırlatan sıcak, gırtlaksı bir sesti. Bir kitapta olsa buna lezzetli bir ses derdim. "Okudun mu?" diye sordu. "Marlow'un kitabını."

"Ah," diye dalgın dalgın cevap verdim. "Kitaba çok aşinayım. Sen?"

"Hayır, elimde bir ön kopya var ama hiçbir zaman ilgimi çekmedi."

"Kendini kurtarmış olabilirsin. Kitaptaki kadın kahraman çok yavan, alaycı ve hissiz, *her konuda.*"

Ben yüzünü ekşitti. "Herhalde bunun güçlü bir kadın karakter anlamına geldiğini düşünmüştür."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Evet, değil mi? Bir kadın duygusal ve canlı olabilir ve bir şeyleri çok sevebilir. Bu onu zayıf veya daha önemsiz yapmaz, *of!* Bu konuda söylenmeyeceğim, söylenirsem sadece sinirlenirim," diye ekleyip ellerimi tekrar zorla iki

yanıma doğru indirdim. Yanaklarım kızarmaya başladı. "Tabii ne yazdığını önemsiyor değilim. Hem de hiç."

Beni kitabına yazmış falan değildi. Ben o kadar yavan ve alaycı *değildim*. En azından öyle olduğumu düşünmüyordum.

Hissiz olmadığım *kesindi*.

"Üstelik," diye ekledim kendimi durduramadan, "onu kötü öpüşen biri yaptı. Yani, *zavallı derecede* kötü. Seni bilmem ama bence alaycı kaltaklar harika öpüşürler."

Hemfikir olarak başını salladı. "Benim deneyimlerime göre, sivri dilli kadınların genelde yumuşak dudakları vardır."

"Sivri dilli kızları çok mu sık öpüyorsun?"

Bakışları dudaklarımda kaldı. "Yeterince sık değil."

Kulaklarım kızararak yanmaya başladı ve bakışlarımı ondan uzağa çevirdim. O bir hayalet, Florence. Son derece ölü. Ayrıca o yasak. "Biliyor musun, başka tür bir insan olsaydım o lanet hipster Lee Marlow'a musallat olmanı rica ederdim."

"Kiralık hayalet."

"Bu konuda ürpertecek kadar iyi olurdun."

"Zaten onunla görülecek bir hesabım var."

"Öyle mi?" deyip güldüm. "Sen de mi ona âşıktın?"

"Hayır ama sen âşıktın. Canının yandığını görebiliyorum."

Bu beni şaşırttı. "O kadar belli mi?"

"Hayır, evet," diye itiraf etti. "Biraz. Artık *Tutkuyla Seninim*'i yazan insana benzemiyorsun. Kötü şekilde değil ama hani bir şeyi okurken ne aradığını fark edersin ya, o şekilde..." Ben kalkıp bankın önünde volta atmaya başlayınca, "Dinliyor musun?" diye ekledi. "Bence dinlemiyorsun..."

"Şşt, bir saniye." Sessizleşmesi için parmağımı kaldırdım. Beynim düşünüyor ve noktaları bir yıldız takımı gibi birleştiriyordu. "Kitap taslağı."

"Ne olmuş ona?"

"Bizi bağlayan şey! Bizi bağlayan şey *Anne* değil, kitap taslağı. Sen, ben kitap taslağını *bitirmediğim* için buradasın. Bitmemiş işin bu!"

Başını yana eğdi. "Eh, neredeyse bitirdin sayılır, değil mi?"

"Şey..."

Katı bir tavırla, "Florence," deyince iliklerime kadar ürperdim. "Bir *seneden* uzun süren vardı."

"Evet ama bir senede çok fazla şey oldu!"

"Tamam da..."

Birdenbire bir fener ışığı gözlerimi kamaştırdı. Elimle gözlerimi örttüm ve göz alıcı parlak ışıktan yüzümü ekşiterek uzaklaştım. Çakıl taşlarının ezilme sesi ve anahtar şıngırtısı geldi. *Kahretsin.* Mezarlık kapısını açtığını ya da içeri girdiğini fark etmemiştim bile. *Felaket* adlı bu gemiyle flört etmeye fazla dalmıştım.

Bankın arkasına daldım. Benji de benimle beraber saklandı.

Polis memuru, "Kimse var mı?" diye seslendi. "Baksanıza, çocuklar, burada olmamalısınız."

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Gelen Memur Saget."

"Bob' mu?"

"Ne? Hayır, yoksa bu bir espri miydi, Benji Andor?"

Utançla, "Fazla mı demode oldu?" diye sordu.

"Biraz... *kahretsin.*" Fener ışığı tekrar tepemizi tararken daha da eğildim. Ben'e Memur Saget'le aramda yıllardır biriken nefreti nasıl açıklayabilirdim ki? "Şey, komik hikâye aslında: Bu mezarlığa girmem yasaklanmıştı."

"Florence!"

"Daha çocuktum!"

Polis memuru bize seslendi ama parmağımı dudaklarıma bastırdım ve Ben'e sessiz olmasını söyledim. Bu sefer beni kandıramayacaktı. Ben bir yetişkindim. Bu sefer çalışan ve tamamen gelişmiş bir beynim vardı!

Eh, çoğunlukla çalışıyordu. İyi günlerde.

Memur karanlık çimenli tepede bize doğru yürüdü. Hakkımda önemli yakalama kararları olmasa da kesinlikle on yıldır ödemediğim bir park cezam vardı. Şimdi ne kadara mal olaca-

* Uzun seneler *Bizim Ev* dizisinde oynamış meşhur oyuncu, komedyen. –*çn*

ğını düşünmek istemiyordum. Sicilimdeki diğer hafif suçlar da cabası. Okulda yangın çıkarmak. Koç Rhinehart'ın golf arabasını çalmak. Mairmont County Müzesi'ne izinsiz girmek...

Bunlar beni kamu için zararlı kılmaya yeterdi.

Birdenbire, şaşkın bir ötüşle meşe ağacında oturan karga sürüsü aynı anda uçmaya başladı. Kargalar Memur Saget'in irkilmesine sebep oldular, onlar pike yapıp gece göğüne doğru uçarlarken memur küfredip eğildi. Sonra Ben'in bileğimi tutmaya çalıştığını gördüm ama eli bileğimin içinden geçti. Bir anlığına sinirlenmiş göründü.

"Hadi!" dedi tıslar gibi.

İki kere söylemesine gerek yoktu. Hızla dönüp mezarlığın arkasına doğru koşmaya başladım, mezar taşlarının ve plaketlere dayalı yapma çiçeklerin etrafından dolaşıp arka köşeye doğru ilerledim. Biz koştukça hava karardı, duvarın küçük bir parçası eski meşe ağacının arkasında çökmüştü.

Dökülmüş duvarın arasından sızıp Crescent Caddesi'ne doğru koştum ve pansiyonun bulunduğu çapraz yola dönene dek birkaç bahçeden atladım. Ferforje parmaklıktan girip ön kapıya giden yolu yarılayana dek nefesimi düzenlemek için durmadım.

"Daha önce hiç yakalanmanın bu kadar kıyısından dönmemiştim!" Kahkahalara boğulurken böğrümü tuttum. "Kargaları sen mi korkuttun?"

Öfkeyle, "Asla böyle bir şey yapmam," deyip kollarını göğsünde kavuşturdu.

Onu öpebilirdim. "Teşekkür ederim."

Kulaklarının ucu kızardı ve bakışlarını çevirdi. "Bir şey değil."

Sırıtışımı saklamaya çalışarak kaldırım taşı yoldan ön kapıya doğru yürümüştüm ki başladığımız veranda basamaklarında durup Ben'e baktım. "Sana mezarlıkta yakalanmakla ilgili yalan söylediğim için özür dilerim," dedim.

"Eh, en azından artık biliyorum," diye cevap verip başını iki yana salladı. "Ben... ne bileyim... Bir lokantaya musallat olabilir

miyim falan diye bakacağım. Kahve kokusu alabiliyor muyum diye. Soru," diye sonradan düşünüp ekledi.

"Cevap," dedim.

"Bir şeyler duymak normal mi? Konuşmalar –sesler– çok hafif de olsa? Sanki duyma mesafesinin hemen ötesindeler gibi?"

Kaşlarımı çattım. "Bildiğim kadarıyla hayır ama bunu hiç sormamıştım."

"Hah. Pekâlâ, eh, iyi geceler. Başını çok fazla belaya sokmamaya çalış," diye ekledi ve kaldırımdan Waffle Evi'ne doğru ilerledi. Bir süre pansiyonun verandasında durup şeffaf siluetinin yavaş yavaş karanlığa karışıp kaybolmasını izledim.

Zaten yasını tutacağım bir ölü insan vardı. Sağ duyum bana Ben'le yakınlaşmamamı, kalbimin bu kadar kısa sürede bir vedayı daha kaldıramayacağını söylüyordu ama sanırım şimdiden ona yardım etmeye karar vermiştim bile. Ne zaman karar verdiğime emin değildim, dün müydü? Yoksa ön kapıda ilk belirdiğinde mi?

Ahmakça davranıyordum ve sadece zarar görecektim çünkü ölüm hakkında tek bir şey biliyorsam, o da hayaletlerle vedalaşmanın cesetlerle vedalaşmaktan zor olduğuydu.

16

Ölüler için Şarkılar

CUMARTESİ, PAZARA DÖNÜŞTÜ VE annemi bugünkü cenazeye –babamın ölmeden önce programa aldığı sondan ikinci– yardım etmeme izin vermesi için ikna etmeye çalıştım ama annem tüm kahvaltı boyunca ısrarla bunu reddetti. Yıllardır herhangi bir cenazeye gitmemiştim. Ağıtlar, İncil öğretileri, ağlayan dullar, yas tutan çocuklar ve çocuklarını gömmek zorunda kalan ebeveynler ve...

Hayaletler.

Üzerime bir NYU sweatshirtü geçirip anneme, **Emin misin?** diye mesaj attım.

Annem, **Bir kelime daha edersen sana ev hapsi vereceğim,** diye bir kalp emojisiyle karşılık verdi.

Eh, peki o zaman.

Hayaletlerden bahsetmişken, bugün henüz yerleşik musallatımı görmemiştim, yemek salonunun kahvaltı kısmından bir simit ve krem peynir almak için aşağı indiğimde bile. (İkinci kahvaltı hep günün en sevdiğim yemeği olmuştur.) Simidime büyük miktarda krem peynir sürüp odanın köşesindeki sabah radyosu uğultusuna mırıldanarak eşlik ettim. Karton bir bardağa kahve koydum ve resepsiyona geri döndüm.

"Florence! Demek buradasın."

Bir inilti çıkardım. Resepsiyon masasında başını eline daya-

mış şekilde John duruyordu. Yanında ise masaya kendini beğenmiş bir edayla yaslanmış Memur Saget duruyordu.

Polis memuru, "Hayalet görmüş gibisin," dedi. Gündüz saatlerinde hatırladığımdan çok daha yaşlı görünüyordu. Saçları artık neredeyse tamamen griydi, sakalını çenesine yakın tıraşlıyordu ve birleştirilmiş bloklardan yapılma gibi görünüyordu. Olabildiğince kare şekilliydi.

Gergince, "Hah, çok komik," diye yanıt verdim. "Sizi görmek güzel, Memur Bey."

"Sizi de. Dün sizin için meşgul bir gece miydi, Bayan Day?"

"Kesinlikle değildi. Erken yattım. Çok iyi uyudum..." Ama esnememi durduramadım. "Şimdi de kalktım ve gidip kasabada dolaşmak üzereyim."

"Erken yattınız, öyle mi?"

"Kesinlikle."

Dün gece yüzümü görmemişti. Benim olduğumu bilmiyordu.

John bu konuşmayı bir badminton turnuvası gibi ileri geri izliyordu, izlemek için şu anki mangasına bir kitap ayracı koydu.

Saget, "Polis memurlarına yalan söylemenin yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye devam etti.

"Neden yalan söyleyeyim?"

"Yani gece yürüyüşü yapmadın mı?"

"Ah, kesinlikle hayır," diye yalan söyledim.

Dudaklarını büzdü. Burun delikleri açıldı. Ama bir an sonra stratejisini tekrar gözden geçirmiş gibiydi. "Bu seferliğine paçayı sıyırdın, sadece bu seferliğine, Florence. Eğer başka bir yer olsaydı sana izinsiz giriş cezası yazardım. Yaşına uygun davranmaya çalış, tamam mı?" diye uyarıp John'a veda ettikten sonra ön kapıdan çıktı, kaldırıma yasadışı şekilde park etmiş polis arabasına bindi ve uzaklaştı.

Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bıraktım. "Kahretsin, ucuz atlattım."

John bana bir bakış attı. "Ah, kızım, kaosa bayılıyorsun, değil

mi?" Bu sabah kızıl sakalını bir Viking gibi örmüştü ve yine pizza kasketini takmıştı.

"Genlerimde var," diye yanıt verip kahvemden büyük bir yudum aldım. "Benim bilmek istediğim kimin beni polise şikâyet ettiği. Seaburn karanlık bastıktan sonra mezarlığa girmemi önemsemiyor ama başka her yere o kadar fazla izinsiz girdim ki Saget beni yakalamak için fırsat kolluyormuş gibi hissediyorum."

"Bence hiçbir zaman o vahşi keseli sıçanı karakola getirmeni affetmedi."

"Başka ne yapacağımı bilemedim! Kuduz olduğunu düşünmemiştim!"

Gülerek başını iki yana salladı. Ön masanın yanındaki nakışlı köpek yatağının üzerinde belediye başkanımız vardı. Bana baktı, kuyruğu yere *pat-pat-pat* çarpıyordu. Kulaklarının arkasını sevdim. "Bir sorum var."

"Bir cevabım olabilir."

"BarOn'un ne zaman açılacağını biliyor musun?"

Akıllı saatine baktı. "Herhalde birkaç dakika içinde öğle yemeği için açılır. Oldukça güzel peynirli sosislileri var. Patates kroketleri de..." Eliyle çok iyi işareti yaptı. "Belediye başkanını da yanında götürsene? Zaten o kroketleri teftiş etmesi gerekiyor."

Seaburn'un cenazeye yardım ettiğini düşündüm, o yüzden en azından köpeğini de yanımda götürebilirdim. "Tabii. Belediye başkanı, benimle gelmek ister misin?" Köpek ayağa fırladı. "O zaman hadi gidelim! Teşekkür ederim, John!"

Bugünün görevlerine istekli değildim. Carver ve Alice anneme yardım ederken benim babamın imkânsız görevlerini nasıl yapacağımı çözmem gerekiyordu. Zaten dün çiçekleri bulmakta çok fena başarısız olmuştum. Bugün Elvis'i bulmak konusunda da başarısız olmak için sabırsızlanıyordum.

En azından yanımda iyi bir arkadaş vardı.

Ama çiçekçi bana bir ipucu vermişti ve o şarkıcı tam olarak Elvis olmasa da babamı her zaman tam olarak söylediği şeyi

kastetmediğini bilecek kadar iyi tanıyordum ve Tanrı'ya şükür BarOn'un katı çalışma saatleri vardı çünkü oraya tam sabah onda vardım.

Peşimde belediye başkanıyla içeri girdim. Barın içinde KÖPEKLER OY VERMELİ tabelası vardı ve bunu en iyi köpeği benimle beraber içeri almak için yeterli izin olarak gördüm. Barın arkasında bir adam durmuş, önümüzdeki gün için hazırlık yapıyordu.

"Florence Day'i mi görüyorum?" diye sorup gözlüğünü düzeltti. "Gözlerime inanamıyorum! Meşhur Florence Day."

Hançer, kalbimle tanış. Çalışılmış bir gülümsemeyle, "Beni yakaladın, "dedim.

"Perez. Baban için üzgünüm," deyip elini uzattı.

Elini sıktım. "Teşekkürler. Şey, sana garip bir sorum var. Çiçekçideki Bay Taylor burada bazı geceler çıkan bir Elvis olduğunu söyledi?"

"Elvis mi?.. Ah! Tabii ki!" Omzunun üzerinden başparmağıyla arkasındaki etkinlik panosundaki bir postere işaret etti. "*Elvistoo*'yu kastediyorsun."

Arkasına, kastettiği postere baktım ve kendimi pırıltılı pullar giymiş, bir mikrofon yutmak üzere olan, Elvis'in yaşlı bir versiyonuna bakarken buldum. "Ah, bu... heyecan verici?"

Arkaya doğru, "Baksana, Bruno!" diye seslendi.

Şef başını çıkardı. "Evet, patron?"

"Bu, Xavier'ın kızı."

Bruno'nun koyu gözleri, Dört Temmuz'daki* havai fişekler gibi parladı. Hızla mutfaktan çıkıp ellerini tertemiz beyaz önlüğüne sildi. "İnanmıyorum! Florence Day!" Sesi kadife gibiydi. İçimden bir ses onun– "Baban her perşembe şarkı söylememi izlemeye gelirdi." Kaşlarım şaşkınlıkla çatılınca, "Poker oyunlarından önce," diye ekledi.

"Anladım."

El sıkıştık ve yanımdaki tabureye oturdu. Barmen Perez

* Amerika Birleşik Devletleri Bağımsızlık Günü. –*ç.n*

içecek isteyip istemediğimi sordu, ben de bir limonatanın hoş olacağını söyledim. Bruno, "Baban hiçbir geceyi kaçırmazdı, perşembe günü gelmediğinde bir şeylerin yolunda olmadığını anladık," dedi. "Üzgünüm. Biliyorum bu pek bir şey değil ve gerçekleşen onca korkunç şeyi ifade etmek için iyi bir kelime de değil ama elimden tek gelen bu."

"Çok teşekkür ederim."

Barmen bir limonata uzatınca parmaklarımı soğuk, buğulanmış bardağa sardım. Buz kıpırdandı ve bardağın dışındaki buğu yağmur damlacıkları gibi top top oldu. "Baban hep seni överdi," dedi.

Bruno da başını salladı. "Hep büyük şehirde hayallerinin peşinden gittiğini söylerdi. Ölüleri uyandırabilecek sözcükler yazdığını."

"Öyle mi dedi?"

"Kesinlikle."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Tabii ki babam böyle bir şey söylemişti. Hayalet yazarlığı yaptığımı bile bilmiyordu, o kitapların havaalanı kitapevlerinde ve süpermarket kasalarının yanında satıldığını...

Şimdi de... ona asla söyleyemeyecektim.

Hiçbir zaman.

Duraksadı. "Xavier kimseye söylememem için yemin ettirdi ama doğru olup olmadığını öğrenmem gerek..."

Barmen, "Bruno..." diyerek uyardı onu.

Kaşlarımı çattım. "Neyin doğru olup olmadığını?"

Bruno onun yerine, "Sizinle çok gurur duyuyordu, Bayan Day. O kadar gurur duyuyordu ki ağlıyordu. Carver ve Alice gibi hayallerinizin peşinden gittiğinizi biliyordu ve siz çocuklarla çok gurur duyuyordu," dedi.

Ama hiçbir zaman tüm hikâyeyi öğrenmemişti. Ona annemle olan aşkından ilham aldığımı, bana büyükannelerim ve büyükbabalarım hakkında anlattığı tüm öyküleri, nesilden nesle aktarılan tüm aşk hikâyelerini ezberlediğimi söylememiştim. Kaide-

yi bozan istisna olmaya –hiçbir zaman harika bir aşk hikâyesi olmayan tek aile üyesi olmaya– o kadar takılmıştım ki neden aşk hakkında yazdığımı unutmuştum.

Evet çünkü gri saçlı, aşırı bol kazaklı bir kadın benden bunu rica etmişti ama aynı zamanda bunu istiyordum da. Çünkü bir zamanlar aşka inanıyordum.

Bruno, "Seni üzdüm mü?" diye sorunca limonatamı ellemediğimi fark ettim.

Büyük bir yudum alıp başımı iki yana salladım. "Hayır," diye yanıt verdim ve irkildim çünkü sesim kesinlikle ikna edici değildi. "Esasında size babamla ilgili bir soru sormaya gelmiştim. Perşembe günü üç civarı müsait olur musunuz?"

"Ya-yani, Perez'e sormam gerekir ama..."

Perez, "Evet," diye yanıt verdi. "Müsait."

"Sanırım müsaitim?"

"O zaman babamın cenazesinde şarkı söyler misiniz? Tabii ki size parasını öderim, acaba... tuhaf mekânlar için özel bir ücretiniz var mı?"

Bruno bana bakarak gözlerini kırpıştırdı. Bir kere. İki kere. Sonra öne doğru eğilip, "Doğru anlıyor muyum? Babanın cenazesinde şarkı söylememi istiyorsun," dedi.

"Evet. O kıyafetle." Postere işaret ettim.

Kalın siyah kaşları havaya kalktı. "Hah."

"Bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama..."

"Kesinlikle söylerim."

Şaşırdım. "Peki ya ücretiniz?"

Adam sırıttığında sol köpekdişinin altın kaplama olduğunu fark ettim. "Bayan Day, Elvistoo ölüleri bedavaya onurlandırır."

17

Ölü Saat

PARMAKLARIMI MEZARLIĞIN FERFORJE KAPISINA doladım. Kapı şimdiden kilitliydi ve arazinin arka tarafında tek bir el feneri vardı; Memur Saget dün gece neredeyse beni yakaladıktan sonra devriye geziyordu. Aslında bu gece mezarlıkta yürümek istemiyordum ama başka nereye gideceğimi de bilmiyordum. Fırtına yaklaşıyordu. Yıldırım uzaktaki şişkin bulutları aydınlatıyordu ve havada belirgin bir koku vardı.

Kurumak için asılmış temiz çamaşırlar gibi nemli ve taze bir koku.

Mezarlığın tepeleri boyunca gök gürültüsü yankılandı.

Sol tarafımdan tanıdık bir ses, "Şu ay yürüyüşlerinden biri için biraz fazla erken değil mi?" diye sordu. Sol tarafa baktığımda elleri ceplerinde Ben duruyordu, biraz dağılmış görünüyordu. Kravatı hafifçe kaymıştı, gömleğinin üst düğmesi açılmış, boynunu ve orada asılı olan kolyeyi açığa çıkarmıştı; kolyede bir yüzük asılıydı.

Altın bir alyans.

Onun muydu? Yoksa başkasının mı? Neden olduğunu bilmiyordum ama buna şaşırmıştım. Onun hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordum, değil mi? Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum. Daha önce hiçbir zaman hayaletlerin ne tür mücevherler taktığını önemsememiştim. *Aptal,* diyerek kendimi

azarlayıp kapıyı bıraktım ve ona döndüm. "Evet. Zaten fırtına geliyor."

Başını bulutlara doğru çevirdi. "Anlayabiliyor musun?"

"Havada kokusunu alabiliyorsun. Benimle pansiyona yürümek ister misin?"

"Benim için bir onur olur, Florence."

Yine ismimi söylemişti ve yine her bir sesli harf iliklerime kadar ürpermeme sebep oldu, bu çok da nahoş değildi. Esasında çok hoştu. İsmimi söyleyişinden hoşlanıyordum. İsmimi söylemesinden bile hoşlanıyordum. Lee bana sadece *tavşancık* şu *tavşancık* bu derdi.

Ama ah, Ben'in ismimi söylemesinde ne büyük güç yatıyordu.

Bir rüzgâr birkaç yeşil yaprağı uçurdu. Ben saçlarımı yüzümden uzak tutmak için kulağımın arkasına götürürken, rüzgâr Benji'nin içinden geçti. Rüzgâr saçlarını veya kıyafetlerini kıpırdatmadı. O durağandı, sonsuza dek böyle kalacaktı. Artık bir portreydi, asla değişmeyecek bir şey. Sonsuza dek altmış dört yaşında olacak babam gibi. Deneyimleri sonlanmıştı. Hayatı donmuştu.

Ben ellerini cebine koyup, "Biliyor musun, mezarlıktaki konuşmamızı düşünüyordum," diye konuşmaya başladı.

"İlerlemene nasıl yardımcı olacağım konusunda mı?"

"Evet ve belki de burada oluş sebebimin kitap taslağıyla hiçbir ilgisi olmadığını düşündüm," önerisinde bulundu. Bana dönüp çok kararlı bir şekilde, "Belki de *sana* yardım etmek için buradayımdır," dedi.

Ona bakakaldım. Gözlerimi kırpıştırdım. Sonra kahkahalara boğuldum.

Çok kızmış görünüyordu. "O kadar da komik değil."

"Kesinlikle komik!" diye kahkaha atarken böğrümü tuttum. Çünkü *bu* bir romantik komedinin konusu değilse, ne olabilirdi bilmiyordum. "Aman Tanrım, pardon. Sadece... bu doğru olamaz. Ne konuda yardıma ihtiyacım olacakmış ki?"

"Aşk. Tekrar aşka inanmana yardım konusunda."

Kahkaham hemen boğazıma takılıp kaldı. Bu artık birdenbire komik değildi. Şahsi bir meseleydi. Dudaklarımı büzdüm. "Sen Geçmiş Zamanın Hayaleti değilsin, Ben."

"Ama ya..."

"Bu olay bu şekilde işlemiyor," diye reddettim. "Hiçbir zaman yaşayan birine yardım etmeye dönmüş bir hayalet duymadım. Her zaman ben size yardım ediyorum. Onlara. Her neyse."

"Peki, ya yanılıyorsan?"

"Aşk konusunda yardıma ihtiyacım yok. Gözlerimin açık olmasından son derece memnunum. Hayatın dışına sıkışmış olan ben değilim, sensin. O yüzden *benim sana* yardım etmem gerekiyor. Anlıyor musun?"

Açıkça yanıldığımı düşünerek bana bakmadan, "Evet," dedi. "Sanırım."

"Güzel. Kitap taslağına da girişeceğim, söz. Sadece biraz zamana ihtiyacım var."

Alayla, "Eh, artık çok zamanın var," diye yanıt verince biraz yüzümü ekşittim. Haksız değildi.

Bir dondurmacının önünden geçtik, içeride bir çocukla babası pencerenin yanındaki masada oturmuş, kâseden dondurma paylaşıyordu. Ben küçükken, Carver ve Alice ise daha da küçükken, babam beni dondurmacıya götürüp benimle üzerinde süsleme şekerlemeleri olan bir çikolatalı dondurma kâsesi paylaşırdı.

Keşke babama Ben'e nasıl yardım edebileceğimi sorabilseydim. O olsaydı cevabı bilirdi. Elimdeki tek ipucu kitap taslağıydı ama... onu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Ayrıca Ben'in burada kalmasının sebebi buysa, korkarım ikimiz de şansımıza küsmeliydik.

Üstelik Ben'in önerdiği şeye bile sinirlenmiştim... Bunu teklif bile edebilmesine... Onun bana yar–

Of!

Aşkı denemiştim. İşe yaramamıştı. Hayatımda bu kadar boş bir şey yerine halletmem gereken daha büyük konular vardı.

Bir an sonra, "O barda aradığını bulabildin mi?" diye sordu.

"Bir şekilde, evet. Cenaze için Elvis'i tutabildim."

İrkildi. Neredeyse bir fısıltıyla, "Presley'yi mi? O bir... *hayalet* mi?" diye sordu.

Ah, bu neden sevimliydi? Bu neden bu kadar sevimliydi?

Sırıtmamı engellemek için yanağımın içini ısırdım çünkü ona hâlâ sinirliydim. "Hayır" –tam olarak hangi Elvis'i kastettiğimi göstermek için arka cebimdeki posteri çıkarıp açtım– "ama onun dışındaki en iyi seçenek."

Kahkahasını gizlemek için eliyle ağzını örttü. "Bir *taklitçi* mi? Bir cenaze için?"

"Babamı tanımıyordun," deyip posteri tekrar cebime indirdim.

"Kulağa çok eğlenceli biri gibi geliyor."

Babamın perşembe gecesi poker oyunlarından önce Bruno'nun gösterisini izlemeye gidişini düşününce gülümsedim, sonra bunu bir daha asla yapamayacağını hatırlayınca gülümsemem soldu. Kollarımı göğsümde kavuşturup kısaca, "*Öyleydi*," dedim.

"Doğru, evet. Pardon."

Sonraki üç bloku sessizlik içinde yürüyüp Lee Marlow'un *Ölüler Şarkı Söylediğinde* kitabının posterini taşıyan kitabevinin önünden geçtik ve sadece bir anlığına önünde oyalandım. Ben'in neden durduğumu görmek için arkasına bakacağı kadar uzun süreliğine, sonra kendimi bir ayağımı ötekinin önüne atmaya, posteri ve kitabın çıkış tarihini görmezden gelmeye zorladım. Tüm dünyanın hikâyemin onun kelimeleriyle mahvedilişini okumasına sadece birkaç ay kalmıştı.

"Aa bak! Annie'nin kitapları."

"Ne?"

Vitrinden aşk kitapları yığınına baktım, en üstte de Anne Nichols'ın yeni kitapları vardı. Benim yazdıklarım –*Gece Yarısı Matinesinde Öpücük, Bir Çapkından Kızı Kapma Rehberi*– hepsi. Babam her gün Fudge'ın Yeri'ne öğle yemeği arası vermeye giderken bu kitabevinin önünden geçerdi. Bu vitrini, bu kitapları

görmüş olmalıydı. Hiç kitabevine girip bir tanesini aldı mı diye merak ettim. Annemin, Nichols'ın yeni kitaplarındaki alaycı esprileri sevip sevmediğini merak ettim. Benimki başarısız olduktan sonra annemle hiçbir zaman kitaplardan pek bahsetmemiştik. Ondan sonra kitaplardan hiç bahsetmek istememiştim.

Yürümeye devam etmek üzere dönmüştüm ki Ben geri gelip başıyla kapıya işaret etti. "Hadi girelim."

"Neden?"

"Çünkü kitabevlerini seviyorum," diye yanıt verdi ve kapalı kapıdan içeri girdi.

Onu takip etmemeyi düşündüm ama bir parçam hangi bölüme gideceğini merak ediyordu. Edebiyat'a mı? Korku'ya mı? Onu aşk kitapları bölümünde tertemiz gömlekleri ve ütülü pantolonuyla upuzun yükselip düşünceli bir edayla dururken hayal bile edemiyordum.

Ben sıcak kitabevine girerken kapının üzerindeki zil öttü. Tezgâhtaki kadın, Bayan Holly, yirmi küsur senedir buradaydı. Gülümseyerek kitabından başını kaldırdı. "Aa, inanmıyorum! Florence Day."

Jersey'deki yerel kitabevlerim bile ismimi bilmiyordu ama görünüşe göre on yıl uzak kalmam bile beni küçük kasabanın hafızasından silmemişti. Nereye gitsem, "Hadi canım, Florence Day gelmiş!" deniyordu, sanki Mairmont'un yerel ünlüsüymüşüm gibi. Eh, sanırım öyleydim.

"Merhaba, Bayan Holly," diye selam verdim.

"Ne arıyorsun?"

Acaba bir hayaletin süzülerek geçtiğini gördünüz mü? Bir seksen seksi boyunda, hafif mi hafif bir inek havası var? diye sormak istiyordum ama onun yerine, "Sadece bakıyorum," dedim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Sanmıyorum," diyordum ki gözlerim Lee Marlow'un *Ölüler Şarkı Söylediğinde*'nin tezgâhtaki reklam kartonuna takıldı. Karton, BUGÜN ÖN SİPARİŞ VERİN! duyurusunu yapıyordu, üzerinde kapağın resmi vardı: Eski püskü, Viktorya tarzı bir

malikâne ve önünde gülümsemeden duran Wednesday Addams görünüşlü bir kız. Pencerelerden birinden bir tür gulyabani bakıyordu, iblis gibi gözleri ve sivri dişleri vardı.

Ne etkileyici.

Bayan Holly neyin dikkatimi çektiğini fark edince, "Yazar hayatı boyunca küçük bir kasabayı ziyaret etmemiş olmalı," dedi. Başını iki yana salladı. "Ama kitap satıcılarımdan biri kitaba bayıldı. Niye olduğunu anlamıyorum."

"Aklıma yazdım," diye cevap verdim.

Tabii ki küçük kasabaları yazamıyordu. Hiçbir zaman küçük bir kasabada yaşamamıştı, her küçük kasabanın ya Stars Hollow ya da Silent Hill gibi olduğunu düşünüyordu. Ona göre arası yoktu.

"Sen onun yazabileceğinden çok daha iyi yazıyorsun," diye devam etti Bayan Holly.

Kaskatı kesildim.

"Biliyor musun, hâlâ senin kitabından satıyorum! Bugünlerde o kadar sık değil ama satıyorum. Şimdiden baskısının bitmiş olması çok yazık. Karton kapağa bile zor geçiş yaptı."

Biraz acı bir alayla, "Zaten karton kapağı beğenmemiştim," diye yanıt verdim çünkü karton kapak o kadar çirkin olmuştu ki kimsenin kendiliğinden kitabı eline alacağını hayal edemiyordum. Bir yayıncı, dizayn stajyerinin kitap kapağı yapmasına izin verdiğinde onun bir kitaptan umudu kestiğini anlıyordunuz.

Bayan Holly'ye bakınmak istediğimi söyledim ve biyografi, kişisel gelişim, bilim kurgu ve fantastik bölümlerinden ilerleyip ta mağazanın arka köşesine, karton kapak aşk romanlarının olduğu yere geldim. İşte Ben oradaydı, çatlamış sırtları ve kıvrılmış sayfaları olan ikinci el aşk romanlarına bakıyordu.

Ona doğru yanaşırken, "Sen bir korku editörü değil miydin?" diye sordum. "Neden aşk romanlarına geldin?"

"Benim yayınevim kepenkleri kapattı," dedi. Raftan bir kitabı almaya çalıştı ama eli kitabın içinden geçti. Unutmuş olduğu için kaşlarını çatıp içini çekti.

"Tek sebep bu olamaz."

"Bir keresinde beni değiştiren bir kitap okudum. Sonra yazarların daha fazla bu tip kitaplar yazmasına yardımcı olmak, bu tip daha fazla kitap bulmak istediğimi ve onlara başka türlü sahip olamayacakları fırsatı sunmak istediğimi fark ettim."

"Harika bir kitap olmalı. Çoksatan mıydı? Ben duymuş muyumdur?"

Ağzı sanki komik bir şey söylemişim gibi bir sırıtışla kıvrıldı. "Son on sene boyunca editörlüğümden öğrendiğim bir şey varsa o da iyi olanların hiçbir zaman duyulmadığı."

Bakışlarımı raflarda gezdirdim –Christina Laurenlarda, Nora Robertslarda, Rebekah Whetherspoonlarda, Julia Quinnlerde ve Casey McQuistonlarda– ta ki bakışlarım çok tanıdık bir kitap sırtının üzerinde kalana dek. Kitabı Ben için çıkardım. Rafta sadece iki tane kalmıştı. Bayan Holly'nin daha ne kadar süre bu kitabın stokunu yapabileceğini merak ettim, sonra bu kitaptan bulamayacaktı. *Tutkuyla Seninim.*

Elimi kapakta, süslü yazıda ve lamine edilmiş parlaklıkta gezdirdim. Bu kitabı ne kadar sevdiğimi hatırlıyordum. Her kelimenin bir kalp atışı gibi geldiğini, her anlatımın bir aşk şarkısı olduğunu.

"Benimkini okuduğunu söylemiştin, asla duymadıklarından bir tanesi o muydu?" diye sordum kısık sesle. "İyilerden biri miydi?"

Başta cevap vermedi. Beni duymuş mu diye baktığımda, beni şaşırtacak şekilde kitaba bakmıyordu bile. O... o bana bakıyordu, midemin düğümlenmesine sebep olan yumuşak, sessiz bir hüzünle.

Bir gün doğumu kadar kesin ve emin, "Evet," diye yanıt verdi. "İyilerden biriydi."

Gözlerim yandı ve hızla bakışlarımı çevirip elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. Bunlar duymaya ihtiyacım olduğunu düşünmediğim kelimelerdi. Lee Marlow hiçbir zaman böyle bir şey söylememişti; kitabımın şirin, neşeli olduğunu söylemişti. Kita-

bım şeker gibiydi, gerçi şeker bile güzel olabilirdi. Tatlı, lezzetli ve ihtiyacınız olduğu anda tam da ihtiyacınız olan şey. Ama Lee Marlow bu kadarını bile söylememişti.

Rose hiçbir zaman Lee'nin kitaplarım hakkında ne düşündüğüne bu kadar takılmamı anlamamıştı ama insan sevdiği insanın yazdığı şeye saygı duymasını istemez miydi? Lee'nin en yakınımdaki insan olması gerekiyordu. Bana kitabımın iyi olduğunu, değerli olduğunu, *benim* bu övgüye değer olduğumu söylemesi gerekiyordu.

Ama bunun yerine bu, doğru dürüst tanımadığım bir yabancıdan gelmişti.

Ben bana bu açıdan Anne'i hatırlatıyordu. Anne masama oturmuştu ve şimdiden kelimelerimin değerli olduğunu biliyormuş gibi kendinden emin bir tavırla benden onun aşk romanlarını yazmamı istemişti. Bana hiçbir zaman almayacağımı düşündüğüm bir hediye vermişti. Onun vasıtasıyla okumak istediğim hikâyeleri yazmıştım ve bu çok güçlüydü...

Derin bir nefes alıp kitabımı rafa geri koydum. "Anne'in kitap taslağını nasıl bitireceğimi bilmiyorum."

Başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl olacağını bilmiyorum demek istiyorum. Ben... ben bitirebileceğimi sanmıyorum. Ama..." Boğazımdaki yumruyu yuttum, sonra kendimden emin bir tavırla, "deneyeceğim," dedim.

Bir saniye sessiz kaldı, sonra bir saniye daha, sonra üç. Sonra cilalı ayakkabılarının önümde durduğunu gördüm ve bakışlarımı kaldırdığımda elleri ceplerinde, hafifçe eğilmişti ve gülümsüyordu. "Teşekkür ederim. Annie buna sevinir. Elimden gelen her şekilde yardımcı olacağım."

"Öyle mi? Benim için mutlu sonu mu yazacaksın?"

"Sana birkaç fikir verebilirim."

Nihayet o gülümseme türünü tanıdım. Yabancılara pek göstermediğiniz türden bir gülümsemeydi bu. Dünya bir süredir boktan olduğu ve kalbiniz farklı insanlar, mekânlar ve hikâyeler tarafından defalarca kırıldığı için kendinize sakladığınız türden

bir gülümseme. Onun da hikâyeleri vardı. Boynundaki zincirde asılı duran alyansı. Mümkün olduğunca küçük görünmek için ellerini ceplerine sokuşu. Aşk romanlarını sevme sebebi.

Rose'un kibrit kadar dairesinde saçlarım hâlâ yağmurdan ıslak bir hâlde, bir şişe şarap ve yarısı yenmiş bir pizzayla Lee için ağladığımdan beri ilk defa, yeni bir hikâyeyi öğrenmek istedim. Ben Andor'un hayatındaki birinci bölümü okumak ve kalbiyle ruhunu oluşturan kelimeleri anlamak istiyordum. Tamam, evet, belki bir seksen beşlik vücudunu oluşturan bölümü de öğrenmek istiyordum ama açıkçası ona tırmanmak istesem bile bunu yapamazdım çünkü o kesinlikle bir hayaletti ve içinden geçip giderdim.

Zaten tırmanma konusunda kötüydüm.

Sarah MacLean'in yeni tarihi aşk romanını aldıktan sonra kitabevinden çıktık ve Ben son iki blok boyunca bana eşlik etti. Artık fırtına kasabanm ucuna gelmişti.

Pansiyonun kapısında durup, "Medyumluk vasfına uygun olarak," dedim, "birine mesaj iletmemi ister misin diye sormak zorundayım."

Başını yana eğdi. "Yani geride bıraktığım birine mi?"

"Evet. Annenle babana ya da şey, ninene, değil mi? Partnerine?" Son kısmı boynundaki alyansı düşünerek biraz daha sessiz söylemiştim. Yani... demek istediğim bizim aramızda bir şey yoktu... Bu... ben bir şeyler öğrenmeye *çalışmıyordum*.

"Şey." Ensesini ovuşturdu. "Ben... şey." Sonra derin bir nefes alıp, "Hayır," dedi.

Şaşırdım. "Kimse mi?"

"Bana öyle bakma."

"Bakmı–"

"Bakıyorsun."

Kendimi bakışlarımı çevirmeye zorladım. Sokağa doğru. Seaburn belediye başkanını gezdiriyordu ve geçerlerken onlara el salladım. *Kimse*. Bu kelimelerin bir ağırlığı vardı. Her zaman tek başıma iş yapardım ama aileme sahip olduğumu biliyordum:

Alice'e, babama, Rose'a ve Carver'a. Ama gerçekten yalnız olmak... Ben hayatımı güvenlik ağlarıyla geçirmiştim. Onlar olmadan cambaz ipinde yürümenin nasıl olacağını hayal edemiyordum, sonra nihayet düştüğünüzde...

Kimse.

Bu düşünceyle irkilmemeye çalıştım ama aklımdan çıkmadı. Çünkü yalnızlık, siz öldükten uzun süre sonra bile başınızdan gitmeyen türden bir hayaletti. Mezarlıkta tek bir ismin mermerde kazılı durduğu yerinizin üzerinde dikilirdi. Küllerinizin bulunduğu kabınızla beraber dururdu. Kimse ölünüz için gelmediğinde küllerinizi taşıyan rüzgârdı.

Seaburn ve belediye başkanı duyamayacak kadar uzaklaştıklarında, "Üzgünüm," diye fısıldadım. "Bilmiyordum."

"Bilmeni beklemiyordum ama merak etme. Önemli değil."

"Önemli–"

"Hayır, değil," diyerek sözümü kesti ve ellerini ferforje parmaklığa dayayıp kapıya yaslandı. "Önemi yok, Florence, gerçekten yok. Her şey benim irademde, ben aptal değildim. Tüm yakın akrabaları ölmüş olan otuz altı yaşında bir bekârım ve dairemi Timothée Catlomet adında bir kediyle paylaşıyorum."

"Hadi oradan."

"Evet. O mükemmel. İradem kedim konusunda son derece belliydi," diye ekliydi. "Tüm hayatımı planlamıştım. Nasıl yaşayacağımı. Ne yapacağımı ve ne zaman yapacağımı. Her şeyin bir yeri vardı. Temiz ve düzenliydi."

"Masan gibi."

Omzunu silkti. "Sürprizlerle aram çok iyi değildir. İşimi şansa bırakmam, bırakmadım. Risk almadım. Hiçbir şey konusunda ya da hiç kimse." Duraksadı, sonra, "Neredeyse hiç kimse," diye kendini düzeltti. "Bu hayattan memnundum. Kırk yaşından önce ölürsem neler olacağını bile planlamıştım, sadece... bunun olacağını düşünmemiştim. Yoksa uzun dönem planlarımın çoğunu keserdim," diye ekleyip espri yapmaya çalıştı.

İlk defa esprisini komik bulmadım. "Her şeyi planlayamazsın."

"İnan bana, artık bunu biliyorum," dedi ve sesinde bunun son zamanlarda çok pişmanlık duyduğu bir şey olduğunu düşündürten bir sertlik vardı. "Ölmeden önce, en azından bulabileceğimi düşünmüştüm..." Başını iki yana salladı. "Ama tabii ki bulamadım."

"Neyi bulabileceğini?"

Soğuk kahverengi bakışlarını bana kaydırdı. "İnanmadığın şeyi, Florence." Sonra başını iki yana sallayıp, "Sanırım herkes büyük aşkını bulsaydı o zaman dünya çoğu zaman bu kadar korkunç bir yer olmazdı, değil mi?"

"Benji..."

"Bana acımana ihtiyacım yok."

"Acımak mı?" Numaradan nefesimi tutup parmaklığın kilidini açtım. "Bunu da nereden çıkardın, Benji Andor? Seni Bekârlar Kulübü'ne davet edecektim, orası o kadar kötü değil. Bazı insanlar bu kulübü seviyor bile! Onları kıskanıyorum."

Bir homurtuyla gülüp kapıdan içeri girdi. "Ben de."

İçerideki resepsiyonda Dana masada Courtney Milan'ın bir romanını okuyordu ve odama geçerken ona el salladım.

"İyi geceler!" diye seslendim.

Ben, "Tatlı rüyalar," dedi.

Dana, "İyi geceler!" dedi.

Merdivenlerden çıkıp odama gittim ve yatağıma çöktüm.

O gece, Mairmont'ta fırtına eserken ölülerin ağaçların arasında şarkı söyleyişini duymaya çalıştım ama rüzgâr dalları eğip çatıyı kazırken tek duyabildiğim yağmurdu. Tek düşünebildiğim de kitabevinde çarpık bir gülümsemeyle bana doğru çok hafifçe eğilip, denediğim için teşekkür eden Ben Andor'du.

Daha önce kimse bana bunun için teşekkür etmemişti. Denediğim için. Başarısız olmama rağmen. Anne'in beklentilerinin üzerime devasa, karanlık bir fırtına bulutu gibi çökmesine rağmen. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum ve *Ben*'i de

kesinlikle hayal kırıklığına uğratmak istemediğimi fark etmeye başlamıştım. Ama ondan da ötesi, o kitap taslağını bitirmek istiyordum ki kendisinin iz bırakamayan boş bir keçeli kalem olmadığını anlasın. Gittiği her yerde iz bırakıyordu, bunu göremese bile.

Kimse ona, "Denediğin için teşekkürler," demese bile.

18

Cenaze Levazımatçısının Kızları

PAZARTESİ SABAHI YİNE AİLECEK kahvaltı ettik.

New York'tayken garip şekilde bunu özlemiştim. Şimdi dönmüşken, geldiğim kısa süre boyunca ailemin tıkır tıkır işleyen makinesine hiç gitmemişim gibi geri katılmıştım. Ben o son bölümden sonra hâlâ sinirli olsam da kahvaltıya oturduğumuzda Alice'le birbirimize çıkışmamıştık bile. Uyandıktan sonra yine yazmaya çalışmıştım ama sorun aynıydı. Bu sefer Jackson'ı yıldırım çarpmamıştı ama hâlâ Amelia'nın kalmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum.

Öte yandan Alice ise kendi sorunlarını yaşıyor gibi görünüyordu.

"...Yanlış tonda kapatıcı gelmesi bir yana," deyip ikinci bir yumurtaya çatalını batırdı, "gerçekten babamın cenazesi konusunda *tek* bir şey yolunda gidebilir mi?"

Bu dikkatimi çekti ve ilk kahve kupamdan başımı kaldırdım. "Yanlış kapatıcı mı sipariş ettin?"

Alice bana dik dik baktı. "Hayır! Şirket dolumu yanlış yapıp gönderdi. Üstelik sahne makyajı, o yüzden eczaneye gidip yeni bir şişe alamam. Üf, bu tam bir kâbus," diye ekleyip yüzünü ellerinin arasına aldı. "Dün gece mumyalama sıvısı bitti, şimdi de bu."

Annem onun omzunu sıvazladı. "Murphy Kanunu*, tatlım."

* Murphy Kanunu, yanlış gidebilecek her şeyin yanlış gideceğini söyler. -ç.n

"Murphy *tek bir cenaze* için siktirip gidebilir."

Tıpkı benim hep yazar olmak istemem gibi, küçük kız kardeşim de her zaman cenaze levazımatçısı olmak istemişti. Kendimi bildim bileli babamı kuyruk gibi takip etmişti. Adli kimya okumak için Duke'a girmişti ve hafta içi akşamları sırf eğlence olsun diye internetten morg bilimi ve cenaze hizmetleri derecesini almıştı. Bir parçam her zaman babamın yeteneğini Alice'in alması gerektiğini düşünüyordu. Bu konuda çok daha iyi olurdu ve bu yüzden kasabadan kaçırılacağından şüpheliydim. Sorunlara bodoslama girişen bir insandı. Hiçbir şey onu korkutmazdı. Ben çözülememiş vakayı çözdükten sonra her şey kötüleşmişti. İnsanlarla benim adıma kavga etmişti. Liseden mezun olduktan sonra mümkün olduğunca çabuk buradan gitmek istememin bir sebebi daha: Benim adıma kavga etme zorunluluğu hissetmemesi için.

Waffleımı dürtükleyip, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordum.

Alice hemen, "Hayır," dedi.

"Emin misin? Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin..."

Tabağından bakışlarını kaldırdığı anda yanlış bir şey söylediğimi anladım. "*Öyle mi?* Bunu şimdi mi konuşacağız?"

Annem, "Alice," diye uyardı.

Tüm bedenim kaskatı kesildi. "Hayır, ne demek istiyor? Bunu şimdi mi konuşacağız derken ne kastediyorsan? Sorunun ne, Al?"

"Benim sorunum mu? Sorun olan şey benim sorunum değil," diye çıkıştı. "İşler zorlaştığı anda gidiyorsun. Ne olursa olsun. Sana her zaman bu konuda güvenebiliyoruz."

"Bu hiç adil değil. Bunun adil olmadığını *biliyorsun*."

"O zaman neden eve hiç dönmedin?"

"Herkes beni New York'ta ziyaret etti!" diye karşı vuruş yaptım. "Her sene. Sen de geldin, ışıklar için, Noel ağacı için ve..."

"Çünkü *babam* seni görmek istiyordu. Ne kadar isterse istesin

evi ziyaret etmeyeceğini de biliyordu. Anneme sorabilirsin. *Bir kerecik olsun* Noel'de evde kalmayı çok isterdik."

Bu doğru değildi. Doğru olmadığını biliyordum. Bayramda beni ziyaret etmeye gelmeyi çok seviyorlardı, öyle demişlerdi! Babam beni eve çağırmamıştı, bir kerecik bile...

"Anne?" deyip dikkatimi ona çevirdim. "Bu doğru mu?"

Annem bakışlarını tavana dikti, sonra gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Baban hazır değilken eve dönmeni istemiyordu."

İçime çok kötü bir his oturdu.

Alice, "Hayır, onun yerine her zaman senin istediğini yaptık," diye ekleyip ayağa kalktı. "Hepimizin hayaletleri var, Florence. Sadece kendi hayaletiyle baş edemeyen tek kişi sensin." Sonra ellerini siyah ceketinin ceplerine soktu ve lokantadan çıktı.

Artık aç hissetmiyordum.

Annem sabırla, "Florence, öyle demek istemediğini..."

"Gidip bir şey yazmalıyım," deyip yalan söyledim, tabii ki yalan söyledim ve masadan kalktım. Carver bana sanki özür dilerim dermiş gibi manalı bir bakış attı ama özür dileyeceği hiçbir konu yoktu. Annem bardakla yanıma kahve almak isteyip istemediğimi sordu ama pansiyonda kahve vardı ve tanrı biliyor ki bardağı belirsiz bir yerde unutup bir daha asla bulamazdım.

Olay şu ki Alice yanılmıyordu.

Bu da kaçındığımız tartışmalardan biriydi, yıllardır. Şimdi tüm tartışmalar su yüzüne çıkıyordu.

Üstelik ölü editörümle, babamın cenaze hazırlıklarıyla ve Anne'in kitap taslağıyla uğraşmalıydım. Hepsiyle aynı anda.

Karmaşık olaylardan nefret ediyordum.

Pansiyona döndüğümde John *Örümcek Adam* çizgi romanından başını kaldırmadan bana el salladı. Odama giden merdivenleri tekrar çıktım ve uzun ve rahatlatıcı bir duşun tam da ihtiyacım olan şey olduğuna karar verdim. Boş bir zihin, sıcak su ve beynimde sadece duşun beyaz gürültüsünün yankılanışı. Şu anda düşünmek istemiyordum. Hiçbir konuda.

O yüzden yine NYU sweatshirtümü çıkarıp yerdeki kotumu

aldım ve duşu olan pençe ayaklı küvete girmeden önce kotumu yatağa koydum. Neyse ki pansiyon su ısısında cimrilik etmemişti. Suyu mümkün olduğunca ısıttım –beni canlı canlı kaynatacak kadar, tam da sevdiğim gibi– ve uzun süre boyunca duşun altında kaldım. Buğu yoğunlaşana ve başımın tepesinden inen istikrarlı su, zihnimde vızıldayan tüm düşünceleri susturana, cildim kızarana ve parmaklarım buruşana kadar.

Muhtemelen fazla uzun kaldım.

Sabun karamela gibi kokuyordu ve düşünmemeye çalıştım. Bu bana Ben'in ofisinin nasıl koktuğunu hatırlatıyordu ve düşünmeyi kesmeye çalıştım. Bana doğru eğilip teşekkür ettiğinde gözlerinin nasıl göründüğünü: Sıcak, yumuşak ve bal rengi. Kaslı kollarını gösterecek şekilde kıvrılmış manşetleri. Ne kadar iri yapılı olduğu, ellerinin ne kadar iri olduğu ve bedenimde nasıl hissettirecekleri, göğüslerimi sarıp nane tadındaki dudakları benimkilere bastırırken...

Hayır.

Birdenbire gözlerimi açtım. Şampuan köpükleri gözlerime kaçınca küfredip durulamak için yüzümü sıcak suya soktum.

Hayır, hayır, hayır, Florence. O *ölüydü*.

Son derece ölüydü.

Kendi kendime, "Aptal, aptal, aptal," diye mırıldandım. Benim *neyim* vardı böyle? Babamın cenazesi için on yıldır ilk defa eve dönmüştüm ve ölü bir adamla ilgili fantezi kuruyordum. Lee Marlow kalbimi söküp pizza farelerine yedirdiğinden beri başka kimseyi düşünmemiştim bile.

Onca zaman içinde neden şimdi?

Neden Benji?

Çünkü o güvenli şekilde ölmüş biriydi. Son derece ulaşılmaz biri. Bu çok çarpıktı.

Su sonunda soğumaya başladığında saçımdaki köpükleri yıkamayı bitirip duştan çıktım. Tüm banyo hâlâ çok buğuluydu, o yüzden aynayı silmek için havlumu kullanmak zorunda kaldım.

Gözümün ucunda bir şey belirdi. Küvetin önünde.

Baktım ve çığlık attım.

Ben bana bakmak üzere döndü ve bağırıp gözlerini örttü. Hemen... *oramı buramı* örtmeye çabaladım ama dünyanın *en küçük* havlusunu almış olmalıydım çünkü göğüs uçlarımla kukum arasında gidip gelmek zorunda kaldım ve birkaç tur döndükten sonra bunun iyi bir cevabı olmadığını fark ettim. O yüzden duş perdesini kapıp ona sarındım.

Ben, "Ah, Tanrım, gözlerim!" diye bağırdı.

"Ne yapıyorsun, Ben?" diye çıkıştım.

"Ben bilerek... Özür dilerim! Sadece... Hiçbir şey görmedim, söz." Sonra bir saniye sonra, "Ama dünyada mükemmel göğüs kıtlığı olduğunu duymuştum ve seninkiler..."

"Çık dışarı!"

Ben hediye diş macunuyla saç kremini kapıp ona fırlatırken, "Gidiyorum, gidiyorum!" diye bağırdı. Diş macunuyla saç kremi doğrudan Ben'in bedeninden süzülüp onun içinden geçtiği kapalı kapıya çarptı ve sonra Ben kayboldu.

Yine hüsranla bağırdım, kendimi küvette boğmak istiyordum. Kendi kendime ümitsizce, "Sadece iki saniyelik sessizlik istiyordum," diyerek inledim ve nihayet duş perdesinden çıktım. Küçük havlu beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Çok fena hayal kırıklığına uğratmıştı.

Kollarımı göğsüme doladım ve kulaklarımın utançtan kızardığını hissettim. Beni çıplak gördüğüne inanamıyordum. Üstelik...

Of Tanrım.

Daha önce kimse göğüslerime mükemmel dememişti. Bir avuç dolusu demişlerdi, evet ama mükemmel mi?

Berbat olmadıklarını düşünüyordum.

Ama göğüslerime iltifat etmek bakmasını mazur göstermiyordu. Sapık. Sadece bakmamış, senelerdir açmış da yemek görmüş gibi uzun uzun gözlerini dikmişti. Eh, benim göğ– *ben*, bir yemek değildim. O son derece ölüydü, açlık hissedemezdi.

Bu ihtimali düşünmüyordum bile.

Nihayet belime kadar gelen anne stili kotumu ve bol NYU sweatshitümü giyip sikilmezliğin doruk noktasındayken kız kardeşimden gelmiş, beni bekleyen bir mesaj vardı.

Dört basit kelime yazıyordu ama benden bir dağı oynatmam istenmiş gibi hissettim:

Babamın ölüm ilanını yaz.

19

Kaybolan bir Uygulama

Xavier Vernon Day sevgi dolu bir eş, baba ve arkadaştı. Mairmont'ta büyüdü, burada Geçmiş Günler Cenaze Evi'ni devraldı ve topluluğun kusursuz bir parçası ve sevilen bir ışık kaynağı oldu. Geride karısı Isabella'yı ve üç çocuğu Florence, Carver ve Alice Day'i bıraktı. O...

Parmaklarım klavyede sessizleşti. O neydi? Ölü mü? Son derece Bu Mairmont'un yerel gazetesi *Günlük Darbe'de* paylaşılmasın isteyeceği türden bir ölüm ilanına benzemiyordu.

Laptopumu hüsran dolu bir iç çekişle itip kahveme uzanmıştım ki Ben doğrudan koltukta beliriverdi. Şaşkınlıkla zıplayıp kahvemi döktüm. Lokantadaki garson kız bana tuhaf bir bakış attıktan sonra temizlememe yardım etmek için bir havlu kapmak üzere koştu.

Ben'e tıslar gibi, "Ne *yapıyorsun?*" dedikten sonra havluyla gelen garson kıza gülümsedim. "Pardon, çok sakarım!"

Ben, "Çok kötü bir yalancısın," yorumunda bulunup başını eline dayadı, dirseği de masadaydı.

Garson kız gittikten sonra Ben'e dik dik baktım. "Orada burada birdenbire belirmeyi kesseydin bu kadar irkilmezdim, değil mi?"

Biraz rahatsızca, "Elimde değil," diye yanıt verdi. "Öylece

oluveriyor. Bir an..." Sustu ve eliyle bir işaret yaptı ama biraz dertli görünüyordu. "Sonraki an ise burada oluyorum. Senin olduğun yerde. Anladığım kadarıyla bu diğer hayaletlerle olmuyor?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Sadece burada ne için kaldılarsa ben o konuda yardımcı olana dek takılıyorlar. Duşta çıplakken birdenbire uğramıyorlar."

Gülüşünü saklamak için öksürdü ve kıpkırmızı yanaklarla bakışlarını çevirdi. "Benim için de aynı derecede utanç vericiydi."

"Öyle mi? Gerçekten mi?" diye alayla sorup içimi çektim. "Boş ver, bunu görmezden geleceğiz." Dağınıklığımı temizlemeyi bitirdim ve esasında kahvenin tamamını dökmüş olduğumu fark ettim. Harika. Garsona kupamı doldurmasını işaret ettim ve yan masada *Günlük Darbe*'deki ilanları okuyan ihtiyar adamın kendi kendime konuştuğumu düşünmemesi için telefonumu çıkardım. "Kaybolduğunda nereye gittiğini hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

Garson kahve kupamı doldurmaya geldi.

Ben kaşlarını çatıp elini kupamdan yükselen buharların içinden geçirdi. Buhar parmaklarını delip geçti. "Kaybolduğumda çok tuhaf geliyor. Bir şeyler olduğunu biliyorum ama ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyorum."

Kahvemden bir yudum aldım. Of Tanrım, fazla sertti. İçine dünyanın şeker stokunun yarısını döküp tekrar tadına baktım. Artık daha iyiydi. "Belki de hiçliğe gidiyorsundur."

"Bu korkunç."

"Rica ederim."

Bilgisayar ekranıma bakmaya çalışıyormuşçasına biraz öne doğru eğildi.

Laptopumun ekranını aşağı indirdim. "Ne ayıp."

"Kitap taslağı üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Babamın ölüm ilanı," diye itiraf ettim. Bir parçam, babamın cenazesinde okumamız için yazdığı bir mektup yerine o zamanı kendi ölüm ilanını yazmak için kullanabilir miydi diye

düşünüyordu. Ne zaman yas tutan biri ölüm ilanlarıyla ilgili sıkıntı yaşasa, onların en iyi vedayı yazmalarına yardımcı olurdu. Ölüm ilanlarını yazma konusunda olağanüstü derecede iyiydi.

Ben ise kesinlikle değildim.

"Ah." Sandalyesinde arkasına yaslandı. Parmaklarını masaya vurdu. "Yüzündeki ifadeden iyi gitmediğini tahmin ediyorum?"

"Yüz ifadem sana o kadar fazla şey anlatıyor mu?"

"Kaşların birbirlerine yanaşıyorlar. Hemen şurada." Kaşlarımın arasına işaret etti, o kadar yakındı ki alnımda parmağının soğuğunu hissettim.

Arkama yaslanıp kaşlarımın arasındaki çizgiyi ovuşturdum. En son ihtiyacım olan şey daha fazla kırışıklıktı. "Ölüm ilanı, hayatımdaki diğer her şey gibi ilerliyor, Ben. *Berbat* şekilde." Babamın ölüm ilanı konusunda bu kadar başarısız olmam onun suçu değildi ve sesimi yükselttiğim anda kötü hissettim. İçimi çektim. "Özür dilerim. Ben sadece..."

Babamı özlüyordum.

Sonra yine beni çarptı: Babam için hissettiğim tüm duygulardan oluşan, uçsuz bucaksız bir tarla gibi uzanan keder. Hayatımı kompartmanlara ayırmaya çok alışıktım ama şimdi ikisi birbirine karışmıştı ve bu göğsümü acıtıyordu. Kahve içiyordum, babamın ölüm ilanını yazıyordum ve *babam ölmüştü.*

Gözyaşlarımı silip ona numaradan gülümsedim. Doğrudan arkasında yatanı görebiliyor olmalıydı ki koyu gözleri titreşti.

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Çok iyiyim. Sadece... Gitmem gerek."

Kahve için birkaç dolar çıkardım, laptopumu kapattım ve oradan çıktım.

20

Yeni bir Fikir

O AKŞAMÜSTÜ BARA OTURDUĞUMDA Dana bana bir rom ve kola daha verdi. Babamın ölüm ilanının hayatımdaki diğer her şey gibi ilerlediğini fark edince Alice'e mesaj atmıştım ve hemen çarşamba gününe kadar bitirilmesi gerektiğini söylemişti.

İnanılmaz. Muhtemelen yine geçireceğim bir teslim tarihi.

Bilgisayar ekranına baktım ve bugün hiçbir şey yapamayacağımı bile bile –kafamın içi pamukla dolu gibiydi– Google'ı açtım.

Arama çubuğuna *Benji Andor* yazdım.

Cenazesine, en azından ölümüne dair hiçbir haber olmadığını görünce şaşırdım ama öte yandan yaşayan hiç yakın akrabası olmadığını söylememiş miydi? O zaman vedalarıyla kim ilgileniyordu? Ben'i hiç tanımıyordum.

Cenazesiyle kim ilgileniyordu?

Ölümü hakkında hiçbir şey görmesem de bir sosyal medya hesabı vardı. Hesaba tıklayıp sayfasına gittim. Bu eski bir fotoğrafıydı, tam olarak gülümsemiyordu ama asık suratlı da değildi, bir gezi gemisinin parmaklığına dayanıyordu. Yanında çok hoş kızıl saçlı bir kadın vardı, gülümsüyordu, elinde de şu meyveli şemsiyeli içkilerden vardı. Ben'in sayfası gizliydi o yüzden kadının kim olduğunu ya da Ben'in paylaşmış olabileceği herhangi

bir şeyi bilemezdim ama fotoğraf beni biraz huzursuz etmeye yetti.

Ben, "O sayfayı uzun zamandır yenilemedim," deyince irkildim. Barda yanımda oturmuş, kafasını eline dayamış, hayatını merakla karıştırmamı izliyordu.

İnternetten hızla çıktım, yanaklarım utançtan yanıyordu. "Pardon, burnumu sokmak istememiştim. Sadece haber var mı diye görmek istedim. Cenazen hakkında."

"Var mı?"

Başımı iki yana salladım.

Şaşırmış görünmüyordu. "Eminim Laura bu işin başına geçmiştir. Hep bir şeylerin kontrolünü elinde tutmayı severdi, kötü bir anlamda değil. Sadece... bir anlamda."

"Laura mı?" diye sordum. Fotoğraftaki kızıl saçlı kadın mı?

"Eski nişanlım," diye yanıt verip sanki ona rahatlık veriyormuş gibi dalgın dalgın alyansını ovuşturdu. Bitmemiş işler konusunda irtibata geçeceği kimse olmadığını söylediğini hatırlayınca, *kendi alyansı,* diye tahmin ettim. Kimsenin olmadığını söylerken Laura'dan bahsetmemişti. Öte yandan ne de olsa Laura onun eski nişanlısıydı. Benim için de öldükten sonra en son görmek isteyeceğim insan Lee olurdu.

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Başını yana eğip doğru kelimeleri bulmaya çalışarak bir an düşündü. Nihayet, "Kış Enstitüsü'nde bir iş gezisine gitmiştim," dedi, "ama grip oldum ve eve erken döndüm. Ona söylemedim çünkü baş başa geçireceğimiz bir hafta sonuyla ona sürpriz yapacağımı düşünmüştüm. Sürekli ona ayıracak hiç vaktim olmadığından bahsediyordu. Her zaman çalışıyordum. İşteyken kitap taslaklarını düzenliyordum, sonra onları eve getiriyordum ve evde uyuyana dek düzenlemeye devam ediyordum." Kaşlarını çattı. "Bir iş arkadaşıyla duştaydı. O sırada artık birkaç aydır görüşüyorlarmış."

Nefesimi tuttum. "Ah, Ben..."

"Tamamen onun hatası değildi. Haklıydı, tek yaptığım çalış-

maktı. Çok az başka şey yapıyordum. Nişanlıydım ama ben hiç... ben..." Dudaklarını büzüp gözlerini ahşap tezgâhtaki koyu bir boğuma dikti. Boğumu dalgın dalgın tırnakladı. "Nasıl bir insan nişanlısını sevgi ve şefkat için başka bir insana gitmeye mecbur bırakır?"

"Mecbur mu bırakır?" diye tekrarladım. "Ben, bu senin hatan değildi. Başka insanların ne yaptığını kontrol edemezsin. Aldatması onun seçimiydi."

"Peki ya onun yanında olsaydım? Orada olsaydım, sevgi gösterseydim ve olmam gereken kişi olsaydım?"

"Seninle iletişim kurmalıydı."

"Buna gerek olmamalı..."

"Evet, gerek olmalı," diye çıkıştım. "İlişkiler her zaman mükemmel değildir. İnsanların birbirleriyle konuşması gerekir. Üzgünüm ama nişanlın aptalmış, bir hata yapmış ama bu *onun seçimiymiş.*"

Sertçe yutkunup bakışlarını çevirdi. "O da aynısını söyledi," diye yanıt verdi. "Tekrar deneyip deneyemeyeceğimizi sordu."

"Ama denemediniz?"

Başını iki yana salladı.

Anlamıyordum. Açıkça hâlâ Laura'ya çok âşıktı ya da en azından onu unutamıyordu. "Neden?"

"Çünkü bu zaten baştan benim hatamdı, Florence ve ona bu acıyı tekrar yaşatmayacak kadar fazla seviyordum onu. Benden daha iyisini hak ediyor."

Ellerimi yumruk yaptım. Ayrılmamızın ardından Lee benimle iletişime geçseydi, tekrar denemeyi, ortada buluşmayı isteseydi, ben– "Aptalın tekisin."

"Bana bilmediğim şeyler söyle."

"Yani ne, aşka inanıyorsun ama sadece kendin için mi inanmıyorsun? Romantizme, büyük romantik jestlere ve mutlu sonlara inanıyorsun ama *kendinde* aşkı hak etmeyeceğin kadar yanlış bir şeyler olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aşka hiç inanmamaktan iyi, değil mi?" diye çıkıştı.

Gözlerimi devirip laptopumu çat diye kapattım. "Benim gidip... bir şey halletmem lazım. Ama kusura bakma, yanılıyorsun." Sonra taburemden atlayıp bardan ayrıldım ve odama giden merdivenlerden çıktım, Ben de beni takip etmedi. Bir süre sonra ben odamda sakinleşmeye çalışarak volta atarken Carver bana mesaj attı.

Gidip bir iki mezar yıkamak ister misin? diye sordu.

Pek değil, diye yanıt verdim.

Şansına küs kardeşim.

Üf, peki. Kıyafetlerimi giyerken terlemekten rahatsız olmayacaklarımla değiştirdikten sonra geri inip bara baktım ama Ben gitmişti.

Güzel. Zaten şu anda onunla baş edemeyecek kadar kızgındım.

Çıktığımda Carver ve Nicki verandada beni bekliyorlardı. Nicki, sert hatlı yüzlü, kısa boylu, gür siyah saçlarıyla uyumlu kalın çerçeveli siyah gözlüğü olan ve sıcak kahverengi tenli tıknaz bir adamdı. Ailesinin Cancún'da oteli vardı, o yüzden bir *aile işletmesinin* zorluklarını anlıyordu. En azından buna minnettardım; ailemizin küçük nüanslarını, babamın ölümünün bizde bıraktığı ağırlığı anlıyordu. Carver ona sahip olduğu için memnundum, özellikle de şu anda.

Carver her zaman açık kalpli olanımız olmuştu.

Ön verandadaki Carver taşınabilir basınçlı püskürteci ve süngerle kazıma aletleriyle dolu mavi kovayı havaya kaldırdı. "Biraz eğlenmeye hazır mıyız?"

Soğuk soğuk, "Buna böyle diyeceksen, tabii," diye yanıt verdim.

Kısık sesle ıslık çaldı. "Sinirini ne bu kadar bozdu?"

Benji. Kendi suçu olduğunu düşünmesi– "Hiçbir şey. Sadece iş konuları," dedim, bu tam olarak yalan sayılmazdı.

"Eh, neşelen! Çünkü bu da iş," diye ısrar etti, sonra, "*mezara* kadar çalışacağız," diye ekledi.

"Bu çok kötüydü."

Burnunu kırıştırıp, "Ölüm sessizliğine mi bürüneceksin?" diye sordu.

Homurdanarak güldüm. "Hadi gidelim, tamam mı? Güneş bir saat sonra batacak ve karanlıktan sonra orada bulunamam."

"Tabii!" Carver havaya yumruğunu savurdu, sonra dönüp partnerini bileğinden tuttu ve onu patikadan kaldırıma götürdü. "Nicki bunu yapmaya bayılıyor."

Nicki başını salladı. "Çok rahatlatıcı ve kolu çok iyi çalıştırıyor."

"Bana daha sıkı sarılabilmene yarar."

"Sarıldıklarımdan en sıkısı sensin."

Öpüştüler, ben de yüzümü ekşittim. "Öf, iğrenç. Gerçek aşk."

Carver, "Tadı bir Taylor Swift şarkısı gibi," diye ekleyip, "The Story of Us"ı* mırıldanmaya başladı, bu da kendimi en yakın köprüden atmak istememe sebep oldu. Bu dürtüme karşı koyup onları mezarlığa doğru takip ettim ve Ben'e olan sinirimi mümkün olduğunca derinlere itmeye çalıştım.

Nicki, "Alice'i de çağıralım mı?" diye sordu.

Carver başını hayır anlamında salladı. "Yok. Eminim bu sabahki makyaj haberinden falan ötürü zaten sinir krizi geçirmek üzeredir."

"Zavallı Alice..."

Mezar taşlarını temizlemeyi pek önemsemeyen tek kişi Alice'ti. Biz küçükken babam bazen bizi bir elinde kova, bir elinde taşınabilir basınçlı püskürteciyle okuldan alır ve bize bazı arkadaşları ziyarete gittiğimizi söylerdi. Arkadaşlarının her zaman Mairmont mezarlığındaki mezar taşları olduğu ortaya çıkardı: Fırtınaları, hortumları, yarım yüzyıllık pislik ve yosunu atlatmış daha eski olanlar. Harfleri zamanla yarı yarıya gizlenmiş, tarihleri rüzgâr ve yağmurdan yıpranmış olanlar. Babam onların da sevgiye ihtiyaç duyduklarını söylerdi, onları hatırlayan herkes öldükten sonra bile.

* Bizim Hikâyemiz. –çn

O yüzden bazı akşamüstülerini mezar taşlarını temizleyerek geçirirdik. Bu hiçbirimizin yapmaktan kaçabildiği ya da kaçmak istediği bir şey değildi. Akşamüstü ışığında mezarlık yumuşak renkli ve huzurlu görünüyordu. Sol üst köşede, iri meşelerden birinin altında, bantla çevrili bir mezar yeri vardı. Kimse henüz kazmaya başlamamıştı ama boğazım yine de düğümlendi.

Babam orada olacaktı.

Gün ışığında farklı görünüyordu.

Carver sağ alt köşeye işaret etti. "Şunlar bayağı pis görünüyor. Ne düşünüyorsunuz?"

"Ben Madame Leota'ya benzeyeni temizlerim," diye yanıtlayıp üzerinde en az bir yüzyıllık pislik birikmiş olan daha eskilerden birine işaret ettim. Onlar daha titiz bir iş gerektiriyordu. O tür işleri seviyordum. Çok özen gerektirmesini.

Carver, Nicki ve ben kovadaki kazıma aletlerini aldık, süngerlerimizi köpüğe buladık ve işe koyulduk. Kazıma aletini alıp tüm pislik ve yosunu kazıdım ve basınçlı püskürteciyle ıslattım. Bir süre sonra nihayet havamı tekrar bulmuş, mezar taşını, üzerindeki yüzün gözlerinin narin çukurlarını çıkarabilecek kadar iyi temizlemiştim.

"Alice'le ebeleme oynarken yanlışlıkla bir mezar taşı kırmıştın ve babam tutkalla yapıştırmak zorunda kalmıştı, hatırlıyor musun?" diye sorup kolunun tersiyle alnını sildi.

Bu hatıraya güldüm. "Babam kendini kaybetmişti."

"Kırıldığı neredeyse belli olmuyordu. Ben kafan için daha çok endişelenmiştim. Mezar taşına fena çarpmıştın."

"Alice çok endişelenmişti," deyip isimle tarihleri ovuşturdum. *Elizabeth Fowl.* "Ölmediğimden falan emin olmak için tüm gece odamda kalmıştı. Hep öyleydi. Bana göz kulak olurdu."

Carver, "Lisedeyken senin için kavga ederdi," diye ekledi. "Heather denen o kız sana internette zorbalık yapmaya kalkınca Al'in avluda onunla yüzleşmesini hatırlıyor musun?"

Alayla, "Eh, şimdi hatırlıyorum," dedim. Çok uzun zamandır Heather'ı düşünmemiştim.

"Heather'a öyle bir yumruk atmıştı ki kız burun ameliyatı olmuştu."

"Alice'in bunun için uzaklaştırılacağına *emindim*," deyip güldüm.

Alice her zaman böyleydi. Hızla beni kurtarmaya gelir, daha da hızla yumruk atardı. Ben hiçbir zaman yüzleşmelerden hoşlanmazdım ama Alice beni seviyordu, o yüzden zorbalığa maruz kaldığımı görmekten nefret ediyordu. Yıllarca yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmemişti ama sonra ilk fırsatta gitmiştim. Burada kalmamıştım.

Bu onunla nasıl konuşacağımı hiç bilmediğim bir konuydu.

Nicki, "Şu Heather denen kıza biraz üzüldüm," dedi.

Carver önemsemez bir tavırla, "Üzülme, tatlım, son derece iyi durumda," dedi. "Üstelik hâlâ burada."

"Umarım ona rastlamam," dedim ve Carver ayağa kalkarken ben de çimenlere geri oturup basınçlı püskürtecini aldım ve hem onun taşlarını hem de benimkileri yıkadım. En az bir yüzyıl gençleşmiş görünüyorlardı. "Buraya geri taşınırsam eninde sonunda rastlarım."

Carver bana göz ucuyla baktı. "Bunu düşünüyor musun?"

"Yani, herkesi özlüyorum," diye itiraf ettim.

Orada kökleriniz varsa New York yaşamak için harika bir yerdi. Bir parçasıysanız. Ama bazı insanlar çelikten ormanlara, hızlı hayat tarzına ve –kabul edelim– hayat pahalılığına uygun doğmuyordu. Kalabalığa uyum sağlayabilmeye bayılıyordum, diğer yüzler arasında sıradan bir yüz olmaya, mahalle kafesinde hayallerinin peşinden giden yazarlardan biri olmaya... Ama orada yaşadıkça kaldırım daha çok sakızla kirleniyor ve daha fazla pas içeri sızıyordu.

Orada sonsuza dek yaşamayı hayal etmemiştim ama nereye gitmek istediğimi veya neresinin yuvam gibi geldiğini bilmiyordum. Kendime karşı dürüst olursam, hiçbir yer gerçekten yuvam gibi gelmiyordu. Babam her zaman yuva hissinin mekânla değil, orayı paylaştığın insanlarla ilgili olduğunu söylerdi. New

York'ta Rose vardı ve bir süreliğine Lee, o yüzden bir süreliğine nihayet bir yuva bulmuşum gibi gelmişti.

Kalıcı bir yer. Güvenli bir yer.

Sonra göz açıp kapatıncaya dek yağmurda bavulumla kaldırımdaydım ve Lee kapıyı kapatıyordu.

Ona söylediklerime rağmen eğer Lee ikinci bir şans isteyerek bana gelse, tekrar denemek için yalvarsa...

Evet derdim.

Ama artık bunun sebebinden emin değildim.

Kızılcık ağaçlarının arasında sessiz bir rüzgâr fısıldadı. Arabalara, inşaata ve birbirine çok yakın yaşayan insanların seslerine o kadar alışmıştım ki gerçek sessizliğin kulağa nasıl geldiğini unutmuştum. Bu esasında sessizlik değil, mezar taşlarının arasında usul bir iç çekişti. Eski ve bitmek bilmez bir evin istikrarlı gıcırtısı.

Carver başını yana eğdi. "Eve dönmen çok güzel olur. Ama sırf öyle gerektiğini düşündüğün için eve dönme. Eğer istiyorsan dön."

Tam olarak ne istediğimi bilmiyordum.

Ama istediğim, şimdiye dek sahip olduğum şey değildi.

"Güneş batmadan birkaç taş daha yıkayalım," deyip zihnimdeki huzursuzluğu bastırdım. Neyse ki ne Carver ne de Nicki itiraz etti ve Memur Saget kapıya gelene dek üç mezar taşı daha halledebildik.

Memur Saget bana baktı. "Bayan Day. Sizi görmek güzel."

Zoraki gülümsedim. "İyi akşamlar, Memur Bey."

Mezarlıktan çıkarken Carver cık cıkladı. "Daha döneli bir hafta bile olmadı ama Saget'ı huzursuz ediyorsun. Büyük skandal! Komşular ne diyecek?"

Önemsemez bir edayla, "Yanlış hiçbir şey yapmadım," dedim. "Şüphelenmesini engelleyemem."

"Eh, polis istasyonuna kuduz bir keseli sıçan bırakmıştın."

"Neden herkes bu konuyu açıp duruyor? Keseli sıçanlar genelde kuduz olmuyorlar. Şanssızlıktı! Neden bunu geride bı-

rakamıyor anlamıyorum." Ergenliğimde bir hayaletin yoluna devam edebilmesi için işlediğim izinsiz girme suçları ve muhtemelen dağ gibi diğer şeyler de cabası. "Sadece geçen gece ay yürüyüşüne çıktım. O kadar!"

Kardeşim güldü. "Beni de çağırmalıydın. Ay yürüyüşlerine bayılıyorum! Nicki, bir seferinde Florence'le ben– Kaç yaşındaydım? On iki mi? On mu?"

Hangi hikâyeyi anlatmak üzere olduğunu şimdiden anladığım için, "Öyle bir şey," diye hemfikir oldum.

"Her neyse, bir fırtına yeni dinmişti, hepimiz uyanıktık ve oldukça gergindik. Işıklar kesilmişti. O yüzden annemle babam bizi bir ay yürüyüşüne çıkardılar..."

Kasabanın ana merkezine giden yan sokakta yürürken dinledim. Çoğu mağaza akşam için kapanıp boşalıyordu. Mairmont'ta Waffle Evi ve BarOn hariç hiçbir yer geç saatte açık kalmazdı. Her şeyin meşgul ve telaşlı olduğu New York'tan çok farklıydı. Burada dünya yavaş çekimde gibiydi. Hiçbir şey acele etmiyordu.

Şimdiden bir senedir buradaymışım gibi hissediyordum ama daha sadece birkaç gün geçmişti.

Carver beni pansiyona geri bırakırlarken, "Ölüm ilanı nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Harika," diye yalan söyledim. "Yakında biter."

Yine yalan.

"Okumayı sabırsızlıkla bekliyorum. Babam senin yazdığına memnun olurdu," diye ekledi. "Senin yazdığın her şeyle gurur duyuyordu."

"Ah evet, yazdığım tek şeyle." Kendi kendime, *haberi olduğu*, diye ekledim.

Carver cevap vermek üzere ağzını açtı ama bunu yapamadan arkamı döndüm –teselliye ihtiyacım yoktu– ve pansiyona yürüdüm.

Benji etrafta görünmüyordu, o yüzden laptopumu odamdan çıkarıp tekrar bara gittim ve kendime bir rom ve kola daha söyledim. Bar taburesine yerleşip laptopumu açtım.

Yazdığım paragrafı sildim. Parmaklarımı çıtlattım.

Sonra da boş Word dokümanına baktım.

Yazmak istediğim şeyin kelimelerini nasıl düzenleyeceğimi bilmiyordum. Zihnimdeki tüm karmakarışık duyguları alıp kâğıda nasıl dökeceğimi bilmiyordum. Hiçbir kelime babamı tanımlayabilecek kadar büyük, güçlü ya da sıcak değildi. O tarifsizdi.

Her şeye sözcükler bulan –ve her zaman doğru olanları buluyormuş gibi görünen– Ben gibi birinin böyle bir sorun yaşamayacağına emindim. Beyninin de masası kadar temiz ve düzenli, düşüncelerinin ise gömlekleri kadar ütülü olduğuna emindim.

Babamın ölüm ilanını yazmak, Anne'in kitaplarını yazmaktan farklı türde bir başarısızlıktı.

Birinde söylemek istediğim çok fazla kelime vardı, diğerinde ise hiçbir kelime yoktu.

Faremi Dosya>En son'a getirdim ve ilkine indim. Anne_Nichols_4. Kitaplara hiçbir zaman bitirmeye yaklaşıncaya dek başlık vermezdim ve çoğu zaman başlıklar doğrudan yazının kendisinden gelirdi.

Doküman kaldığım yerden açıldı.

Bir sene öncesinden.

Sonun başlangıcını çok net hatırlıyordum. Lee'nin laptopuna bakıp kendimi esasında ona *güvendiğime* ama kitabının neyle ilgili olduğunu öğrenmek istediğime ikna etmiştim. Çamaşır yıkamak için dışarı gitmiş ve laptopunda Word dokümanını açık bırakmıştı. Laptopumu bıraktığımı hatırlıyordum –bu sahne açıktı– ve koltukta Lee'nin birkaç dakika önce oturduğu yere kaymıştım. Isıtıcı hafifçe uğulduyordu.

Okudukça dünyam yavaş yavaş paramparça olmuştu, dağılan bir yapboz gibi. Lee çamaşırlarıyla daireye döndüğünde girişte donakalmıştı. Ben bakışlarımı bilgisayarından kaldırmamıştım.

"Ölüler Şarkı Söylediğinde," diye okumuş ve okuduğum şeye

inanmayı reddederek nihayet bakışlarımı ona çevirmiştim. "Tatlım, bu... bu kitap benimle mi ilgili?"

Önemsemez bir edayla, "Hayır, tabii ki değil," deyip çamaşırlarını yere bırakmıştı. Gelip laptopunu kucağımdan almış ve kapatmıştı. "Hikâyelerin bana ilham veriyor. Sen benim ilham perimsin," diye eklemiş, beni hızla dudaklarımdan öpmüştü.

Sanki bu beni susturacakmış gibi.

Sanki her şeyi düzeltecekmiş gibi.

Sürprizbozan uyarı: Düzeltmemişti.

Ben kendim bunu *yapamazken* nasıl iki karakterin, Amelia ve Jackson'ın barıştığını, tekrar birbirlerine güvendiğini yazabilirdim ki? Bir an parmak uçlarımda her türlü romantik jest duruyordu, bu iki karakterin birleşeceğine inanıyordum ve onlara mutlu bir son yaratabiliyordum. Ama sonra hikâye dikişlerinden yırtılıyormuş gibi gelmişti. Artık onları hissetmiyordum. Her zaman ne istediğini bilen bu kadının ve altın kalpli, dünyadan bıkmış müzisyenin kim olduklarını bilmiyordum. Nasıl bir aşka sahip olduklarını, hatta aşka inanıp inanmadıklarını bile bilmiyordum.

Kendim inanmadığımı biliyordum.

İhtiyatla, hızla, parmaklarımı klavyeye yerleştirip F ve J tuşlarının katı çıkıntılarını hissettim. Bu, dans edecek bir partner olmadığından kaskatı kesilmiş eski, yıpranmış ayakkabıları tekrar giymek gibiydi.

Derin bir nefes aldım.

Tek yol içinden geçmekti...

Bir saniye.

İçkimden büyük bir yudum aldım ve parmaklarımı yeniden yerleştirdim.

Artık hazırdım.

Kendi kendime, "Bunu yapabilirsin, Florence," diye mırıldanıp sahneye tekrar gömüldüm.

Amelia onun itiraflarını duymak istemiyordu. Yaşamadığı bir hayatla ilgili uydurduğu yalanları. Jackson'ın neden gittiğini biliyordu. Neden onu terk ettiğini. Gerçekler, yağmurdaki ıslak kıyafetleri gibi üzerine yapışıyordu. Jackson ona yalan söylemişti; hayatına en çok işlemiş olan hikâyeyi gizlemişti, sanki Amelia bunu öğrense ona farklı bakacakmış gibi.

Eh, bu konuda haklıydı. Eski karısını öğrenmişti ve onu gerçekten farklı görüyordu. "Bana anlatacak mıydın?" diye sordu. "Eski karını?"

Jackson duraksayıp gerginlikle Amelia'nın çılgın parti gecelerinden kalma olduğunu düşündüğü ama esasında kazadan kalma olan elindeki yara izini ovuşturdu. "Anlamayacağını düşündüm."

"Bana bu seçeneği sundun mu?"

"Ben..."

"Hayır, bu seçimi benim yerime sen yaptın."

"Amelia, ben..." Birdenbire Jackson'ın beti benzi attı ve o söylediği tüm yalanlar yüzünden geberiverdi...

"Olmaz." Son cümleyi sildim.

~~Birdenbire Jackson'ın beti benzi attı ve o söylediği tüm yalanlar yüzünden geberiverdi...~~

Amelia onun açıklamalarını dinlemek istemiyordu. "Yalan söyledin. Yalan söylemek istedin. Şimdi sana neden güveneyim ki? Neden seni hâlâ seviyorum?"

"Çünkü kalp mantık dinlemez."

"O zaman hâlâ seni istiyorsa kalbim siktiriboktan bir budala."

"Bunun yardımı dokunmuyor, Florence." İçimi çekip yine sildim.

Fare imlecine baktım ama tek duyabildiğim Lee'yle olan kavgamdı, seslerimizin gitgide yükselip birbirimize bağıracak seviyeye gelmesi ve sorunun ben olup olmadığını düşünmem.

Sadece fazla tepki verip vermediğimi. Neden onu öylece atlatamıyordum? Niye hâlâ canımı yakıyordu?

Neden bu kadar güçsüzdüm?

"Çünkü kalp mantık dinlemez."

~~"O zaman hâlâ seni istiyorsa kalbim siktiriboktan bir budala."~~

Ona hüzünlü, yenilmiş bir bakış attı. "Ama neden sen?"

"İyi gidiyor." Bu sefer bunu söyleyen ben değildim, irkilmeme sebep olan yanımdan gelen bir sesti. Ben yanımdaki taburede oturmuş, ekranımı okumaya yetecek kadar eğilmişti.

Laptopumu çat diye kapattım, yanaklarım kızarmıştı. *"Çok ayıp!"*

Dana resepsiyon masasında öne doğru eğilip bana şaşkın bir bakış attı.

Ona nazikçe gülümseyip yüzümü Dana'dan uzağa çevirerek Ben'e sessizce, "Başkasının işine bakmak ayıp," dedim.

Özellikle de benimki kadar kötüyse.

Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı. "Şu anda çok hassas bir noktandan yazdığını tahmin ediyorum."

"Hadi canım," dedim alayla. "Bunu da nereden çıkardın?"

Bunun üzerine bariz bir şekilde yüzünü ekşitti ve biraz kendinden utanmış göründü. "Babanın ölüm ilanı üzerinde çalıştığını sanıyordum. Kitabını görmeye çalışmıyordum."

Gözlerimi kıstım.

Pes etmiş bir hâlde ellerini havaya kaldırdı. "Söz veriyorum, canım, başka bir şey değildi."

Canım. Boğazım düğümlendi ve hemen bakışlarımı çevirdim. Her türlü sevgi lakabından nefret ettiğimi düşünürdüm. *Hayatım, tatlım, balım* ama sanırım Lee'nin bana *tavşancık* demesinden

nefret ediyordum çünkü bir şey beni gafil avladığında şaşkın bir tavşana benzediğimi söylemişti. Bunun tatlı olduğunu söylemişti.

Değildi.

Ama o zaman neden *canım* kelimesi kalbimin hızlı atmasına sebep olmuştu?

"Ayrıca," diye ekledi. "Öncesi için özür dilemek istedim. Sana çıkıştım ve buna hakkım yoktu."

"Ben de üzgünüm," diye yanıt verdim. "Seni veya hayatını yargılamaya hiç hakkım yoktu, hele ki benim hayatım darmadağın hâldeyken. Açıkça," diye ekleyip laptopuma işaret ettim. "O kadar mahvolmuş hâldeyim ki bir öpüşme sahnesi bile yazamıyorum."

Başını yana eğip sessizce düşündü. Kelimelerini seçiyordu. Bu huyunu seviyordum, kelimelerin önemi olduğunda, onlan söylemeden önce düşünüyordu. "Aslında... birinin bunun benim suçum olmadığını söylemesi güzeldi. Ben hemfikir olmasam bile."

"Umarım bir gün fikrini değiştirirsin."

Biraz hüzünle gülümsedi. "Artık önemi olduğunu sanmıyorum." Çünkü ölmüştü. Bir şey söylemek, onu teselli etmek, ona hâlâ önemi olduğunu söylemek üzere ağzımı açmıştım ki, "Ee, takılmana sebep olan ne? Unutma: Elimden geldiğince yardım edeceğimi söyledim. Yardım etmek istiyorum," dedi.

Artık bundan bahsetmek istemiyordu.

Rom kolamı bitirdim. "Pekâlâ, sorunum şu: Yaklaşık bir senedir yazamıyorum. Artık yazmanın anlamını göremiyorum. Eskiden aşka inanıyordum ama artık gerçekten inanmıyorum. Ne zaman aşkı hayal etmeye çalışsam sadece benim aşkımın nasıl bittiğini düşünebiliyorum."

"Tek bir ilişki..."

"Sadece tek bir ilişki mi?" Yumuşak bir kahkahayla başımı iki yana salladım. "Eğer *bir* olsaydı Ben, şanslı olurdum. Babam bir dizi talihsizlik yaşadığımı söyledi ama artık öyle düşünmüyorum. Erkekler sadece... *benim* gibi birini istemiyorlar. Ya da belki

istiyorlardır ama *beni* istemiyorlar." Bardağımdaki buğuya bakarak kaşlarımı çattım ama tek görebildiğim terk edildiğim, birinin benden ayrıldığı, soğuk nisan yağmurunda –gerçek anlamda– dışarıda bırakıldığım zamanlardı. "Belki de sorun bendedir."

Ne diyeceğini bilemeden dudaklarını büzdü.

Ama en kötü kısmı?

Dana bana hüzünlü bir baş sallayışla bir teklik uzatıp, "Seni anlıyorum, kardeşim," dedi.

Kendi kendime konuştuğumu düşündüğünü fark ettim. Kendi kendime tartıştığımı. Kendi kendime acıma partisi düzenlediğimi. Bir iki teklik olmadan da parti olur muydu?

"Teşekkürler." Tekliği yuvarladım, of Tanrım, *votka*. Sek votka. Bardağı yüzümü ekşiterek bıraktım ve laptopumu çantama attım.

Yürüyüşe çıkmalıydım. Buradan gitmeliydim. Başka bir şey yapmalıydım –herhangi bir şey– çünkü açıkça bugün yazamayacaktım. Herhangi bir şeyi. Hem de hiç. Eskiden mutlak çaresizlikten bile yazarak kurtulabilirdim ama şimdi tek bir seks sahnesini bile yazamıyordum.

Bu utanç vericiydi.

Ama gitmek üzere döndüğümde, Ben orada belirdi.

İrkildim.

"Şaşırtacak bir şey bile yapmadım!"

"Uzun bir gün oldu," deyip telefonumu arandım. Odama giderken Dana'ya yine nezaketle başımı salladım, Ben de cesedimi silip süpürmeyi bekleyen bir akbaba gibi beni takip etti.

Dana'nın duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda, "Eğer kabul edersen bir fikrim var," teklifinde bulundu.

"Kesin harika bir şey."

"Evet."

Onu tepeden tırnağa süzdüm. Tam bir gizemdi. Fazla uzun boylu, fazla geniş omuzlu ve fazla düzenliydi, zihnimde *başrol erkeği* materyaline ayrılmış hiçbir kutuya uymuyordu. Çok zeki ve ısrarcıydı, bir şekilde kızdığında bile bana çok nazik davranı-

yordu (Kızdığı zamanları anlamaya başlamıştım çünkü çenesindeki bir kas seğiriyordu).

Odamın kapısının kilidini açtım ve içeri girmesini işaret ettim, sonra arkasından kapıyı kapattım ve NYU sweatshirtümü çıkardım. Gece soğuk olmaya başlamış olsa da odamdaki ısıtıcı kesinlikle iyi çalışıyordu.

Ona dönüp, "Pekâlâ, hadi söyle," dedim. "Duvara makarna fırlatıp yapıştığında oluşan şekillere mi bakacağız?"

Gülümsedi, kahverengi gözlerinde onları neredeyse bal rengine dönüştüren bir parıltı vardı. "Benimle kasaba merkezinde buluş. Yarın öğlen. Geç kalma." Sonra hızla dönüp doğrudan kapalı kapıdan çıktı ve ben sessiz odada şaşırmış ve biraz –pekâlâ, çok– meraklanmış hâlde kalakaldım.

Benji Andor ne dümenler çeviriyordu?

21

Olay Yeri

ESNEYİP KAHVEMİ KARTON BARDAĞA koydum ve içine yarım kavanoz şeker boca ettim. Hemen köşede sabahları üç shot espressolu, soya sütlü *chai latte*lerimi alabileceğim bir Starbucks olmadığından, elimdekiyle yetinmek zorundaydım. Bu da her yudum aldığımda köpek dişlerimin arasına şeker taneleri kalacak kadar tatlı, berbat kahveler demek oluyordu.

Dün gece hâlâ içime kaya gibi oturmuş olan keder ile Ben'in ne planladığına dair merak arasında denge kurmaya çalışırken uyuyamamıştım. Zihnim tam da ihtiyacım olan zamanların aksine hâlâ geceleri düşüncelere dalıp sabahları susuyordu.

Rose her zaman bana bir gulyabani olduğumu söylerdi. En iyi işlerimi gece onla sabah beş arasında yapardım, çoğu normal insanın ya uyuduğu ya da işe koyulduğu zamanlarda (Hunları yenmek için). (Hayır, *seks*, seks demek istiyorum.) Ben ise Fall Out Boy eşliğinde, sikişen çiftler hakkında yazıyordum. O günleri özlüyordum. Yazabildiğim günleri. Bütün gün sadece uyumadığım, tüm gece tavana bakmadığım ve yazar camiasında başka kimlerin kitap sözleşmeleri yaptığını, tura çıktığını ve çoksatan listelerine girdiğini görmek için Twitter'da gezinmediğim zamanları. Ruh emici türden bir yıl geçirmiştim ve yazmam gerekene dek içimin ne kadar boş olduğunu fark etmemiştim.

Fark ettiğimde ise artık yazamıyordum.

Ama dün gece pansiyonun tavanına bakarken biraz farklı hissetmiştim. Ya Ben bana gerçekten yardımcı olabilirse? Ya bu bir tuşa basmak kadar kolaysa ve ben o sadece o tuşu kaybettiysem?

Daha derinlerdeki bir parçam da, *Baban ölmüşken nasıl Ben'i, yazmayı ve kitapları düşünüyorsun?* diye soruyordu.

Bunları düşünüyordum çünkü babamı çok fazla düşünürsem içimdeki o taş beni dünyanın merkezine kadar çökertecekti ve bir daha asla dışarı çıkamayacaktım.

O yüzden akü yakıtımı yudumladım ve zihnimi önümdeki şeye odakladım, yani Ben'e.

Kasabanın ana yolu şimdiden işe yürüyen insanlarla, bebek pusetlerini iten annelerle ve okuldan kaçmış liselilerle doluydu. Çardakta iki çelloyu yerleştiren bir çift vardı, bir de yeşillikteki banklardan birinde gazete okuyan iş kıyafetli bir adam, diğer bankta ise başka kimsenin göremediği bir adam oturuyordu. Arkasına yaslanmıştı, kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuştu ve yüzünü güneşe çevirmişti. Onu her gördüğümde biraz daha dağılmış görünüyordu. Gömleğinin bir düğmesi açılmış, manşetleri yukarı kıvrılmış ya da saçlarının jölesi gitmiş oluyordu. Bu sabah üçü birdendi.

Kollarına fazla bakmamaya çalıştım. Sağ kolunun içinde bir dövme vardı, dirseğine kadar çıkıyordu ama kollarını kavuşturduğu için tamamen göremiyordum. Ama gerçekten hiç mahzuru olmazdı. Bazı insanlar omuzlardan, bazı insanlar sırtlardan, bazı insanlar kalçalardan etkilenirdi...

Ben ise kesinlikle kollardan etkilenen bir kızdım.

Onu izlerken bir gözünü açıp bana baktı. "Geç kaldın."

Telefonuma baktım. "Sadece on dakikacık!"

"On dakika da olsa geç kaldın," diye yanıt verip dikleşti. Bankta ona katıldım ve kahveden bir yudum daha aldım. Şeker taneleri dişlerimin arasında çıtırdadı. Karton bardağıma baktı. "Kahveyi özledim."

"Duayeni misin yoksa yaşam kaynağı olarak mı kullanıyorsun?"

"Son aldığım çok az bulunan kavrulmuş kahvelerdeki bazı notalar hoşuma gitmiş–"

"Duayenisin, peki. O zaman bundan nefret ederdin. Kesinlikle motor yağı ve şeker gibi."

Burnunu kırıştırdı. "Kulağa iğrenç geliyor."

"Vın vın gidebilmek için akü asidi sıvısını içiyorum," diye yanıt verdim. "Pekâlâ, neden buradayız? Bunun bana nasıl yardımı dokunacak? Vakit harcıyorum. Eğer yazmıyorsam cenaze düzenlemeleri için aileme yardımcı olmalıyım."

"Bu vakit kaybı değil. Vın vın sıvını bırakıp derin bir nefes al ve bana güven, tamam mı?"

Ona baktım. "Vın vın sıvımı bırakmam."

Gülüp, "Pekâlâ, pekâlâ," dedi ve kasabanın merkezine işaret etti. Karşı bankta gazete okuyan adama. Pusetlerini *brunch*a doğru sürüyen annelere. Okuldan kaçmış çocuklara. Yangın söndürücüye işeyen belediye başkanına. (Evet, otoriteye göster gününü, Belediye Başkanı Fetch!) "Bu öğrendiğim bir numara, sadece oturup insanları izlemek. Sahnelerini yazmak. Kim olabileceklerini hayal etmek."

İfadesiz bir alayla, "Gerçekten mi?" dedim. "Bu çok aptalca." Kalkmaya davranıyordum ki boğazını temizledi. Oflayarak geri oturdum. "Buna mecbur muyum?"

Kalın kaşlarından tekini kaldırdı. Bundan nefret ettim. Kaşı çok –ama çok– *mükemmeldi.*

"Pekâlâ!" Boş elimi havaya kaldırdım. "Bana yolu göster, yüce Jedi ustası."

"Öğrenmelisin derslerini, genç Padawan." Ben bana doğru eğilip çenesiyle *pomeranian* köpeklerini yürüten bir çiftle işaret etti. "Geçen hafta Tinder'da tanışmışlar. Tek gecelik ilişki. Ama ertesi gece yine eşleşmişler ve *sonraki* gece de."

"Burada Tinder gerçekten berbat," diye hemfikir oldum. "Çok seçenek yok."

"Dördüncü gece, oğlan kızı aramış. Onu dışarıda buluşmaya çağırmış. Ondan beri yedikleri içtikleri ayrı gitmiyormuş."

"Peki ya köpek?"

"Sokak köpeği, onları sürekli takip ediyormuş. O yüzden onu sahiplenmeye karar vermişler. Birlikte."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Vay canına, sen çok *iyi kalplisin.*"

"Biliyorum, çok tatlı değil mi?"

"Sinir bozucu," diye cevap verdim. "Bir Hallmark filminden fırlamışsın gibi."

Dudaklarını incecik büzdü. "Pekâlâ," diye yanıt verip aramıza işaret etti, "o zaman bu sahneyi yaz."

"Yani seninle beni demek istiyorsun."

"Mükemmel bir dinamik. Rafine bir editör ve onun kaotik, huysuz yazarı."

"Ah, çok teşekkürler."

"Bunu antrenman olarak gör, alıştırma. Nasıl bir sahne olurdu?"

"Olmayacak türden bir sahne."

"Ama buradayız." Başını yana eğdi. "Tanrı aşkına, Anne Nichols için yazıyorsun. Hayal gücün, 'parlak' ve 'hünerli' diye övüldü ve hâlâ öyle olduğuna eminim. O yüzden lütfen," –bankta bana dönmek için kıpırdandı– "bana bir sahne yaz."

"Yani... biz iki insanız. Bir bankta."

"Rafine bir editör ve kaotik bir yazar," diye hatırlattı bana.

"Ama editör kesinlikle düşündüğü kadar *rafine* değil."

"Ah."

"Yazar ise bitkin. Üstelik belki de hiçbir zaman yazmakta iyi değildi. Belki de hiçbir zaman romantizmi anlamıyordu. Belki de aşk hikâyeleri yazmaya uygun biri değildi..."

Bana doğru eğildi –o kadar yakındı ki hayatta olsaydı kullandığı parfümün, diş macununun ve şampuanının kokusunu alabilirdim– sonra kısık sesle, "Ya da belki sadece birinin buna uygun olduğunu göstermesine ihtiyacı vardır," dedi.

Kulaklarımın uçları ısınmaya başladı. Kızarmaya başlamışlardı. *Ben* kızarmaya başlamıştım.

Aptal Florence. O bir hayalet. Hayalet olduğunu da biliyordu.

Ayrıca profesyoneldi, lanet olsun, düzenliydi ve çok erdemliydi. Beni yatağa fırlatıp kıyafetlerimi parçalama düşüncesi muhtemelen aklından bile geçmemişti, bir kere bile.

Benim aklımdan da geçmemişti ama...

Kahretsin, başım beladaydı.

Sonra bakışlarını biraz benim arkama doğru kaldırdı. Kaşlarını çattı. "O... o senin *kız kardeşin* mi?"

"Ne?"

Arkamdan bir motor sesi geldi ve omzumun üzerinden tam da Alice'in babamın motosikletiyle yan bir sokaktan çıktığını ve sokakta ilerleyip kaybolduğunu yakalayacak zamanda baktım. Eh, görünüşe göre motosiklet artık düzelmişti.

Ayrıca gürültü beni kendime getirmişti.

Bu çok kötüydü, bu sahne, bu an, göğsümdeki bu sıkışma...

"Benim... benim birkaç iş halletmem gerek," deyip ayağa kalktım ve hızla kasaba merkezinden çıktım. Duyma mesafesinden yeterince uzaklaştığımda arkama baktım, hâlâ oradaydı, bankta arkasına yaslanmıştı. Sonra aramızdan bir araba geçti...

Ardından Ben kayboldu.

22

Ciddi Meseleler

KES DÜŞÜNMEYİ! DİYE KENDİMİ azarlayıp uyanmak için yanaklarımı tokatladım. *Kendine gel.* O ölüydü, ben hayattaydım. Bu koşullarla yazılmış *trajediler* vardı. Bir cenaze levazımatçısının kızıyla bir hayaletin arasında mutlu son olmazdı.

Benji bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Niyetini yanlış değerlendirmeyecektim. Önüne bakabilmek için bana yardımcı olmak istiyordu. Hayaletler asla burada kalmazdı. Alışık olduğum tek veda buydu. Neden kalmak istesin ki? Sadece ben onu görebilirken. İstemezdi. Sadece nazik davranıyordu.

O kadar.

Hâlâ çiçekleri almak imkânsızken ve Elvis cenaze için işe alınmışken, babamın vasiyetindeki faturayı alıp Sınırsız Parti'yi ziyaret etme vakti gelmişti de geçiyordu bile. Karen kitabevinin yanındaki yerel hukuk firmasının başavukatıydı. Mağazanın vitrininin önünden geçerken özellikle bakışlarımı çevirdim ve sokağın köşesindeki tuğla binaya girdim. Neyse ki Karen'ı müşteriler arasında yakalamıştım, o yüzden hızla dosyalardaki faturayı alıp tekrar dışarı çıktım.

Sınırsız Parti en az on beş dakika uzakta, daha büyük bir alışveriş merkezindeydi ama hiç değilse Uber şoförü konuşmuyordu. Bir gizemli cinayet podcasti dinliyordu, bu bana Rose'u

hatırlattı. Çok sevdiği bir podcastti. Sunan kadınları birden fazla defa Comic-Con'da canlı izlemişti. Onu özlemiştim.

Neler yapıyorsun? New York bensiz hâlâ duruyor mu? diye mesaj attım.

İşler yavaş olmalıydı ki Rose ânında cevap verdi.

Bir şekilde. Ama daire tek başıma ÇOK ürpertici. Seni özledim.

Hızla, **Hafta bitmeden dönmüş olacağım,** diye yanıt verdim.

Ne zaman istersen! Kasabanda her şey nasıl gidiyor?

Ah, sanırım ona son haberleri vermemiştim. O yüzden verdim. Bin kır çiçeği bulmanın bir şekilde göründüğünden çok daha zor olduğunu anlattım. Bir şekilde babamın cenazesinde şarkı söylemesi için Elvis'i tuttuğumu ve babamın ölüm ilanını yazmam gerektiğini anlattım. Babamın cenazesi için bıraktığı gizemli mektubu anlattım. Şu anda Sınırsız Parti'ye doğru gittiğimi çünkü –eh– babamın düdük ve süsler konusunda bizden önce davrandığını anlattım.

Faturayı artan bir umutsuzlukla okudum. Yarısı silinmişti çünkü 2001 ve bugün arasında ıslanmıştı. Babam cenaze yerine bir öğrenci yurdu partisi düzenleyeceğimizi mi düşünüyordu?

Açıkçası, muhtemelen.

Rose, **Baban hep kulağa havalı geliyordu zaten,** diye mesaj attı. Sonra noktalar belirdi; yazıyordu. Sonra hiçbir şey gelmedi. Sonra yine noktalar. Nihayet: **İyi misin? Yani işte... Her şey göz önüne alınırsa.**

Her şey. Keşke ona Ben'i anlatabilseydim. Anlatmak istiyordum. İçimdeki tuhaf, karmakarışık hisleri. Yas tutuyordum ama yüzüm kızarıyordu. *Çok fena* üzgündüm ama bazen dalganın geri çekildiği ve artık içinde boğulmadığım anlar oluyordu ve hepsinin Ben'le beraber geçirdiğim anlar olduğunu fark ettim.

Ben sayesinde.

Aklımı üzüntümden uzaklaştırıyordu. Tek yapmak istediğim şey o üzüntüye gömülüp ondan kendime bir yuva yapıp babamdan geriye kalanlara tutunarak yaşamakken.

Babam depresyonda olmamdansa âşık olmamı tercih edecek olsa da.

İyiyim, diye cevap yazdım ve Honda'sından çıkarken şoförüme beni bıraktığı için teşekkür ettim.

Sınırsız Parti'deki kasiyer, telefonunda bir el Solitaire oynarken sıkılmış görünüyordu. Ona yaklaşıp faturayı uzattım ve gerginlikle gülümsedim. "Şey, bunu almak istiyorum lütfen."

Telefonum titredi. Yine Rose muydu? Görmezden geldim.

Ekranda açtığı şeye bakarken şaşkınlıkla, "Şey, sen... sen emin misin?" diye sordu.

"Evet, niye?"

"Çünkü burada yazdığına göre..."

Telefonum yine titredi. Bu genelde Rose'un tarzı değildi. "Bir saniye izin verebilir misiniz?" diye sorup mesajı okudum.

Kız kardeşimdendi.

HEMEN DONDURUCUYA GEL!!!!

Sonra, bir dakikanın ardından: LÜTFEN!!!!

Alice lütfen kelimesini kullanırsa, bu acil durum demekti.

"Pekâlâ, yeni plan. Her ne soracaktıysanız evet" –yani, babam zaten bunları almıştı, o yüzden her ne aldıysa hayır diyemezdim– "ve Geçmiş Günler Cenaze Evi'ne teslim edebilir misiniz?"

Zavallı kasiyer, "Şey... bunları perşembe teslim edebiliriz?" diye önerdi.

"Harika! Teşekkür ederim!" Mağazadan çıkarken el salladım ve yeni bir Uber çağırdım. Kaldırıma aynı Hondalı adam çekti ve arabaya bindim. "Ah, bu harika bir dizi bölümü," deyince o da hemfikir olarak başını salladı. Kasabaya dönüşüm de on beş dakika sürdü, o zamana dek yağmur yağmaya başlamıştı.

Ön patika kaygandı ve verandaya koşarken neredeyse patikaya yapışacaktım. Tekrar doğrulduğumda Carver ön kapıyı biraz araladı. "O basamak kaygan," diye uyardı.

Dilimi çıkardım. "Biraz geç kaldın, kardeşim."

"Daha keyiflisin."

Öyle miydim?

Carver içeri girmem için kapıyı daha çok açtı. "Alice dondurucuda kafayı yiyor."

"Ne konuda?" diye sorup koridorlara çamur bulaştırmamak için girişte ayakkabılarımı çıkardım. Bana uzun, acı dolu bir bakış attı. Dondurucu, Alice'in aşağıda olması– "Ah. Babam."

"Evet."

"Hiçbir şey yapamadın mı?"

"Bodrumdan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Bütün gece orada kilitli kalan sen değildin," diye mırıldandım ama sanırım bu abla sorumluluğuydu.

İçeri girerken paltomu çıkardım ve Seaburn'le Karen'ın paltolarının da askıda olduğunu fark ettim, bir de annemin beyaz sahte kürk paltosu. Kaşlarımı çattım. "Toplantı falan mı var?"

Carver duraksadı. "Sadece konak ve vasiyet hakkında bir şeyler."

"Benim dışımda herkes bunun için mi burada?" diye çıkarım yaptım.

"Önemli bir şey değil, Florence."

"Önemli bir şey değil, Waffle Evi'nde herkesin bana orada olmam söylenen saatten önce buluşması gibi mi?"

Kapıyı kapatıp burnundan nefes verdi. "Florence, bu kişisel bir mesele değil. Birkaç yıldır aile işletmesinin bir parçası değilsin. On senedir de eve gelmedin. Biz... bunun parçası olmak isteyeceğini düşünmedik."

"Tabii ki istiyorum, Carver."

"Eh, biz istemeyeceğini düşündük. Yani, bu konuyu biliyordun, değil mi? Ama sormadın."

"Bu boktan bir şekilde suçu bana atmak oluyor, kardeşim."

Gözlerini devirdi. "Pardon."

"Her neyse," deyip içimi çektim. Koridordan morga inen son kapıya ilerlerken cenaze evi sessizdi. Her zamanki gibi kokuyordu, çiçekler ve dezenfektan gibi. Kulağa annem mutfakta

çay yapıyormuş gibi geliyordu. Yarınki cenaze öncesi toplaşma için şimdiden birkaç buket gönderilmişti. Sonra perşembe günü veda edecektik.

Zaman hem çok hızlı geçiyordu hem de çok yavaş.

Bodrum kapısının dış tarafında bir kilit vardı ama kilit açıktı. Gece boyunca orada hapis kaldığımda donduruculardaki cesetlerden korkmamıştım. Onlar boş kabuklar gibiydiler ve kişinin onlarla işi bittiğinde, kabuk çatlayıp kırılıyordu.

Cesetlerden nefret etmeye çok sonrasına kadar başlamamıştım. Kıpırtısız olmalarından ya da ağır fondötenin altından her zaman –her zaman– morluğun görünmesinden ya da anlarsınız ya, mumyalandıktan sonraki kokularından hoşlanmıyordum.

Alice aşağıdaydı, kısa saçlarına siyah beyaz çizgili bir bant takılıydı. Yumuşak gri bir odada siyah bir leke gibi görünüyordu. Lateks eldivenleri bile siyahtı. Önündeki çelik masada–

Kendimi hazırladım. Her şey yolundaydı. Her şey kesinlikle yolundaydı.

Alice, omzunun üzerinden bakıp ellerini havaya kaldırdı. "*Nihayet!* Nerede kaldın?"

"Sınırsız Parti'deydim," diye yanıt verirken merdivenlerin dibine yaklaştım, adım adım, her adımla gitgide yaklaşarak masadaki cesede doğru ilerledim.

Hayır, bu hiç adil değildi. Bunun bir ceset olduğunu söyleyemezdim çünkü bu *sıradan* bir kabuk değildi.

Babamdı.

Üstelik Alice o kadar iyi bir iş çıkarmıştı ki sadece uyuyormuş gibi görünüyordu. Kardeşim babama şimdiden en sevdiği smokini giydirmişti, uzun kuyruğu ve altın yakaları olan şu rüküş olanı. En sevdiği kol düğmeleri üzerindeydi ve küpeleriyle favorisi kafatası, kemik ve kılıç bezeli yüzüklerine uyuyorlardı.

Eskiden endişeliyken o yüzükleri çevirirdi, özellikle de başparmağındakini. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Alice kıpırdanıp ayağını yere vurdu. "Ee?!"

"Ee ne?"

"İyi görünüyor mu?" diye aniden sordu. Ancak o zaman diğer tarafındaki tekerlekli tepside duran makyaj kutusunu, tepside dağılmış duran fondöteni, farı ve ruju fark ettim. "Kendi gibi görünüyor mu? Rengini doğru ayarlamış mıyım? Fazla mı olmuş?"

"O..." Sesim boğulur gibi kesildi, çatallanıyordu. "İyi görünüyor."

Babam hatırladığım gibi görünüyordu, anılarımdan fazla kıpırtısız bir fotoğraf gibi ve omuzlarını kavrayıp onu sarsmamak için –uyanmasını söylememek için– ellerimi sımsıkı yumruk yaptım. Bu onun yapacağı türden bir şakaydı. Ölü taklidi yapmak. Sonra cenazesinde tabutta doğrulup, "Sürpriz! Emekli oluyorum!" derdi... ama bu sadece zihnimdeki mutlu sonlardan biriydi. Var olmayan mutlu sonlardan biri.

Çünkü ben baktıkça daha da kıpırtısız görünüyordu. Donmuş. Hareketsiz.

Ölü.

Alice devam etti. "Hastaneden kalma çok fazla çürüğü vardı ama en azından smokin ceketi çoğunu örtüyor ve yanakları hâlâ çökük ama cenaze öncesi toplaşma yarın ve bence kendine hiç benzemiyor, o yüzden fotoğrafları kontrol edip duruyorum. Ona dair hatıralarım şimdiden kayıp mı oluyor yoksa..."

"Alice," diye tekrarladım. "Kendine benziyor."

Duraksadı.

"Sana neden yalan söyleyeyim? Kendisine benzemeseydi sana söylerdim."

"O... Tony Soprano'ya benzemiyor mu?"

"*Six Feet Under*'ı çok severdi..."

"Florence!" Bir saniye sonra, "Onlar aynı dizi bile değil!" dedi.

Gözlerimi devirdim. "Babam çok iyi görünüyor. İnan bana, işinde ustasın. Hatta babamdan bile iyisin."

Bu en azından onu biraz sakinleştirdi. "Hiçbir zaman babamdan iyi olamam," deyip yine kollarını göğsünde sımsıkı kavuş-

turdu. Ağırlığını bir ayağından diğerine verip babamıza baktı. Yaptığı şeyi asla yapamazdım. Gözyaşlarına boğulmadan babama uzun süre bakamıyordum bile, o yüzden *bu* merasimi yarına bıraktım.

Bu hafta zaten sayamayacağım kadar çok ağlamıştım, buna devam edersem dehidrasyondan ben de ölecektim.

Onun yerine omzumu Alice'inkine çarptırdım. Nazikçe, "Hadi," diye ısrar ettim, "işi halletmişsin. Babam harika görünüyor. Onu dondurucuya geri koy da anime falan izle."

Gülümsemesini engellemek için yanağının içini ısırdı. "Babam da böyle derdi. 'Ah, onları dondurucuya geri koyayım! Yukarıda buluşuruz.' Tanrım, Florence, onu çok özlüyorum."

"Ben de."

Alice'in babamı donduruculardan birine geri koymasını bekledikten sonra basamakları beraber çıktık. Alice bodrumun kapısını arkamızdan kilitledi ve bir şekilde Carver'ı onu yemeğe götürmeye ikna edebildim. Beni de davet ettiler ama pek aç değildim.

Bir bahane uydurdum. "Çalışmam gerek, pardon." Bu sadece yarı yarıya yalan sayılırdı. "Ölüm ilanı kendi kendini yazamaz."

"Bunun bir kitap olması gerekmiyor, Florence," dedi Alice.

Ona kibarca gülümsedim. "Bazen kelimeleri bulmak zor oluyor."

"Yardıma ihtiyacın varsa..."

"Hayır, ben iyiyim."

Birdenbire bodrumdaki yakınlığımız eriyip kayboldu ve Alice gözlerini devirdi. "Her neyse, sadece geç bitirme," dedi ve mutfaktan Karen'ı, Seaburn'ü ve annemi almaya gitti. Olive Garden'a gitmeye karar verdiler, yüksek sesle. Ailemin çok fazla tuhaf özelliği vardı ama bazen sadece öngörülebilirdiler. Bu güzeldi.

Carver paltosunu giyip yavaş yavaş düğmelerini iliklemeye başladı. "Aranız iyi mi? Al'le senin?"

"Bu sefer kafamı koparmadı," diye yanıt verdim. "Eh, en azından biraz önceye kadar."

"Belki bütün bunlardan sonra bir konuşma yapmalısınız."

"Carver..."

Bana bir bakış attı. "Bir kerecik olsun en ortanca erkek kardeşini dinle."

Ayrıca mantığın da sesiydi. Bir şekilde. Mairmont'ta kaldıkça kasaba içime daha çok işliyordu. Burası fazla küçük, fazla rahattı ve babamla ilgili sevdiğim her şeyi fazlasıyla içeriyordu. Ve de ailemle ilgili sevdiğim her şeyi. Gitme sebebimle ilgili her şeyi. Burada bulunmak bile canımı acıtıyordu.

"Dinleyeceğim," dedim.

Serçe parmağı dışarıda, elini uzattı. "Söz mü?"

"Söz," diye cevap verip serçe parmağımı onunkine geçirdim, sonra Carver, Alice, Karen ve Seaburn'le kapıdan çıkıp gitti.

Annem bir an oyalanıp eski sahte kürk paltosunu giydi. Bu paltoyla perdeleri kapatıp ışıkları söndürürken bana Morticia Addams'ı, Cruella de Vil'i ve cenaze evindeki yumuşak kış akşamlarını hatırlatıyordu. "Yemeğe gelmek istemediğine emin misin, Florence?"

"Sınırsız salata ve ekmekler *gerçekten* cazip," diye yanıt verdim. "Son iki cenaze nasıl geçti?"

"Sorunsuz. Şimdi geriye sadece mühim cenaze kaldı, sonra sanırım haftanın geri kalanında cenaze evini kapatacağız. Kendimize biraz zaman tanıyacağız."

Geçmiş Günler Cenaze Evi daha önce hiçbir zaman kapanmamıştı. Ne kar fırtınalarında ne hortumlarda ne de sellerde.

Kapılarını birkaç günlüğüne ancak babamın ölümü için kapatması çok yerindeydi.

"Bence bu iyi bir fikir," diye yanıt verdim. "Ayrıca teşekkürler ama bir süreliğine burada kalmak istiyorum. Sadece... oturmak istiyorum. Sessizlik içinde."

Annem başını yukarı aşağı sallayıp bana sımsıkı sarıldı ve

yanağımdan öptü. "Ben bazı şeyleri senin gibi göremiyorum," dedi, "ama onun burada olduğunu biliyorum."

Ona babamın burada olmadığını söylemeye içim elvermedi. Hayaletinin gıcırtılı koridorlarda dolaşıp salondaki en sevdiği koltukta oturmadığını ve o sert ve tatlı puro dumanı kokusunun sadece annemin oyunlar oynayan hafızası olduğunu söylemeye.

"Sana tavuklu Alfredo paketi yaptırtacağım ve sonra istersen diye evde tutacağım," diye yanıt verdi ve girişe, meşe merdivenlere ve salonlara son uzun bir bakış attıktan sonra gitti ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Cenaze evi çok boş, büyük ve eski geliyordu. Kırmızı salondaki –babamın en sevdiği– yüksek sırtlı kadife koltukta oturdum ve sessizliğe gömüldüm. Akşam o kadar sessizdi ki rüzgârın eski evde uğuldadığını duyabiliyordum.

Ölülerin şarkısını.

Rüzgârın babam olup olmadığını merak ettim. Babamın bu esintide ya da bir sonrakinde olup olmadığını. Herhangi bir an, parkelerdeki sesleri, rüzgârın eski meşelerde dolaşıp belki de hayalet sesleri olabilecek gürültüler çıkarışını tanıyıp tanıyamayacağımı merak ettim.

Her şey nihayet gerçek hâle gelmişti. Bu hafta. Bu cenaze. Bu dünya, babam olmadan dönüp duran, dönüp duran, dönüp duran...

Rüzgâr gürültüyle esmeye devam etti.

23

Gerçek Aşk Tabutu

"FLORENCE?"

Sesi duyunca bakışlarımı kaldırıp hemen gözlerimdeki bir iki yaşı sildim.

Ben elleri ceplerinde salonun girişinde duruyordu ama tek görebildiğim belli belirsiz siluetiydi, yüzü açık pencerelerden giren sarı sokak ışıklarıyla gölgede kalmıştı. Tabii ki de şimdi belirecekti. Onu en az istediğim anda.

"Zamanlaman bir harika," diye mırıldanıp burnumu çektim. Tanrım, muhtemelen berbat görünüyordum. Göz kalemimin yarısı şimdiden avucuma bulaşmıştı.

Salona geldi, adımları ahşap zeminde sessizdi. "Her... her şey yolunda mı?"

Derin bir nefes aldım. Sanki zaten çok belli değilmiş gibi... "Hayır," diye itiraf ettim, "ama bu yardımcı olabileceğin bir konu değil. Ama teşekkürler. Sorduğun için." Sonra biraz daha kısık, çatallanan bir sesle: "Onu özlüyorum. Onu çok özlüyorum, Ben."

Sessizce yaklaşıp zeminde önüme oturdu ve ilk defa –ilk defa– benimle göz göze gelmek için bakışlarını kaldırmak zorunda kaldı ve gerçekten istemediğimi düşündüğüm bir şey sundu: Pürdikkatini.

"Baban nasıldı?" diye sordu çünkü o düzgün biriydi. İyi biriydi.

Babamın sevdiği şarkı hangisiydi? *Sadece İyiler Genç Ölür* müydü?

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken sessiz kaldım, açılmaya korkuyordum. Ona hikâyemi anlatmaya korkuyordum. Ben'le birbirimize yabancıydık, babamı hiçbir zaman tanımamıştı. Hiçbir zaman da tanımayacaktı. Benji iyi ve nazik bile olsa ve beni üzüntüm bu harcanan vakte değermiş gibi hissettirse de...

Yine de korkuyordum.

Her zaman bu kadar korunaklı mı olmuştum? Hatırlayamıyordum. O kadar uzun süredir kapalıydım, sımsıkı kapalıydım ki bu güvenli ve doğal geliyordu. Kendimi kandırıp sonsuza dek böyle yaşayabileceğime ikna etmiştim ve Ben gelene dek belki de bunu yapabileceğimi düşünüyordum.

Ama şimdi...

"Babam nazik ve sabırlıydı; futbol maçlarının yayımlandığı zamanlar hariç, o zaman televizyona çok sinirlenirdi. Çok fazla sigara içerdi, perşembe akşamı poker oyunlarında fazla içki içerdi ve her zaman cenaze çiçekleri ve formaldehit kokardı." Ondan yüksek sesle bahsetmek rahatlatıcıydı, bir bakıma sanki tekrar hissedebilene dek inşa ettiğim barajı yavaş yavaş, tuğla tuğla, hatıra hatıra açıyormuşum gibiydi. Keşke ağlamadığımı söyleyebilseydim ama ağlıyor olmalıydım çünkü ağzıma yuvarlanan yaşların tadını alıyordum. "Küçükken burada yaşıyorduk, bu eski cenaze evinde ve bazen babamla annemi salonda pencereler açık, kafalarında duydukları bir şarkıyla dans ederken yakalardım. Yazar olmam gerektiğini söyleyen oydu. Kelimelerimin ölüleri uyandırabilecek kadar sesli, parlak ve canlı olduğunu söylerdi." Güldüm ve bu bir sır olduğu –daha önce kimseye söylemediğim bir sır olduğu– için daha kısık sesle, "O parkelerin altında bir yerlerde açık seçik kitaplar saklamıştım," dedim.

"Öyle mi? Ne büyük skandal."

"*Asla* bulamazsın," diye ekledim. "Carver senelerce aradı. Sonunda pes etti."

Güldü ve gülüşünü gerçekten çok sevdim. Yumuşak, derinden ve samimiydi ve gergin kaslarımla kaskatı kemiklerimin rahatlamasını sağladı. Çok tatlıydı. Yani, ölü bir adama göre. Koltuğuma yaslandı, başını koltuğun kol kısmına koydu, gözlerini kapattı. Ellerimi yumruk yaptım çünkü parmaklarımı gür siyah saçlarında gezdirmek istiyordum. Ama bunu yapamıyordum.

"Peki, büyük Benji Andor hep editör mü olmak istiyordu?" diye sordum. Başını düşünceli bir edayla yana eğdi. "Hiçbir zaman kelimeler yaratmak istemedim, hep kendimi başkalarının kelimelerine gömmek istiyordum. Ama dürüst olmak gerekirse, editör oldum çünkü hissettiğim bir duygunun peşindeyim, bu duyguyu ilk..." Kendini hemen durdurup boğazını temizledi. "İlk aşk romanımı okuduğumda hissetmiştim."

"Hangisi?"

Ben kıpırdandı. Bana gerçeği söylemekle hiçbir şey söylememek arasında kararsızmış gibi uzun bir süre sessiz kaldı. Bana bu noktada yalan söyleyeceğini sanmıyordum, mecbur kalsa bir kese kâğıdından kurtulmak için bile yalan söyleyemezdi. "*Hayaller Ormanı.*"

Bu... beklediğim bir şey değildi. "Gerçekten mi? Bir Anne Nichols romanı mı?"

Omzunu silkti. "Sanırım on bir yaşındaydım?"

"Herhalde çok popüler bir çocuktun."

"Yani, bu bir şey gösteriyorsa, Tolkien okuyup Dungeons & Dragons oynuyordum."

"Vay canına, evet, *gerçekten* popülermişsin."

Alayla, "Benimle dalga geçiyormuşsun gibi hissediyorum," diye yorum yapıp yüzünü benden uzağa çevirdi, dudaklarının kenarında gizli bir gülümseme vardı.

Yarım bir gülüşle güldüm, bu bir burun çekişinden geriye kalanlar da olabilirdi. "Esasında sana hayranlık duyuyordum. Bir

çocuğun oğlanlar için hedeflenen, 'oğlan kitapları' dışında şeyler okumasının ne kadar sağlıklı olduğunu biliyor musun?"

"Öyle duydum. Sanırım aşk hikâyelerini seviyorum. Dünyayı şu *Technicolor* hayal dünyası gibi boyamalarını, takip etmeleri gereken tek kuralın bir mutlu son olmasını seviyorum. Yetişkin hayatımın çoğunu da bu mutluluğun peşinde geçirdim."

"Sonra hayatına ben girdim ve romantizmin öldüğünü söyledim. Benden nefret etmene şaşmamalı."

"Senden nefret etmiyordum," diye düzeltti. "Gafil avlandım. Güzel, genç bir kadın romantizmin öldüğünü dile getiriyordu."

Başımı iki yana salladım. "Ben o kadar güzel değilim, Ben."

Bana tuhaf bir bakış attı. Kirpikleri uzundu ve kahverengi gözlerindeki bal rengi benekler loş akşam ışığında parıldıyordu. "Ama *öylesin*."

Nefesim kesildi. Çünkü burada, karanlıkta hem rimelim hem de burnum akarken güzel olduğumu mu düşünüyordu? En kötü, en bencil, en muhtaç, en soğuk olduğum anda mı?

Hızla bakışlarımı kaçırdım.

Birdenbire evin içinde bir rüzgâr esintisi uğuldadı. Kirişler gıcırdadı; pencereler sallandı. Ben irkildi.

"Sadece ölülerin şarkısı," diye yanıt verdim. Belki de bir yerlerde rüzgâra takılmış olan babamdı.

"Ölülerin şarkısı mı?" Gözlerinde tuhaf bir bakış belirdi. "Lee'nin kitap başlığı gibi mi?"

Cevap vermedim. Cevaba ihtiyacı yoktu.

"Florence..."

"Sürpriz." Tırnak diplerimdeki derileri kopardım, bu Rose'un senelerdir durdurmam için uğraştığı bir alışkanlıktı ama o burada değildi ve ben gergindim. "Lee'nin o olduğunu düşündüm, anlarsın ya? Onun hayatımın aşkı olduğunu düşündüm. Tüm ailem imkânsız aşk hikâyelerinden oluşuyor ve Lee'nin de benimki olduğunu düşündüm. Yani, o Lee Marlow'du. Faux'un genel yayın yönetmeni. Üstelik benden hoşlanıyordu. İlk defa birlikte olduğum bir erkek bana önemliymişim gibi bakıyordu ve benim

hakkımdaki tüm tuhaf detayları öğrenmek istiyordu." Omzumu silkip dudağımın kenarını kemirdim. Ne kadar aptal olduğumu itiraf etmek istemiyordum. Bir sene sonra bile her şey çok can acıtıcıydı. "Şimdiye dek... *yeteneğimi* anlattığım en yakın insan oydu. Yardımcı olduğum tüm hayaletleri. Ama sonra korktum. Ona bunların bir gün yazmak istediğim hikâyeler olduğunu söyledim. Bir duvar ördüm çünkü ona bunların gerçek olduğunu söylersem bana bakışıyla yüzleşemeyecektim. Böyle yapmamam gerektiğini bilmeliydim. Onun için de sadece bir hikâyeye dönüştüm."

Hikâye yazıldıktan sonra artık ona bir faydam kalmamıştı.

Dışarıda bir yerde bir karga öttü. Şaşırtmayacak şekilde dışarıdaki ölü meşeye konmuşlardı. Ölümle ilgili mekânlara sızan belli türden bir sessizlik vardı. Bu sessizlik kapalı ve özeldi, sanki ölülerin onurlandırıldığı yerler, dünyanın geri kalanından aynymış gibi. Daha küçükken, beynim kaygılı döngülerle doluyken, cenazeler arasında zemine uzanıp yanağımı soğuk ahşap parkelere dayar, evin sessizliğini dinlerdim. Bu her zaman bana düşünecek alan tanırdı.

Şimdi ise ruhumdaki kederin sessizliği sünger gibi emmesinden korkuyordum. Her nefesle daha ağırlaşmış hissediyordum. Artık bu yumuşak bir sessizlik değildi, kıpırtısız bir sessizlikti.

Ben, kafasını koltuğun kolundan kaldırdı. Çenesindeki bir kas titreşti. "*Şerefsiz* herif."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Pardon?"

Biraz daha yüksek sesle, "Şerefsiz herif," diye tekrarladı. "Yapılacak onca boktan şey arasında en kötüsünü yapıp hatıralarını mahvetmiş. Ona gizli olarak anlattığın şeyleri, *güvenerek* anlattığın şeyleri. Lanet olası ölü bakışlı narsist piç." Arkasında orkidelerle dolu vazo sallanmaya başladı. Ben'in bunu yaptığını bildiğini sanmıyordum. "Onu bir daha gördüğümde..."

"Bir dakika, şampiyon, sen ölüsün."

Vazo ânında sallanmayı bıraktı.

Kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturup burnundan soludu. "Önemsiz bir zorluk."

Öfkesi beni o kadar gafil avladı, başıma gelenlerle ilgili duygularımdan o kadar uzaktı ki bilmiyorum, kendimi kaybettim. Gülmeye başladım. Ayrıca da ağlamaya. Ama koltuktan kayıp yanında yere çökerken daha çok güldüm. Bu kontrolden çıkan türden kahkahalardandı çünkü bu hikâye hakkında nasıl hissetmem gerektiğini şimdiye dek fark etmemiştim.

Kederle, "Sana o kadar komik mi geliyorum?" diye yakındı.

"Hayır– Evet," diye ekledim ama sesimde sadece sevgi vardı. Çok az tanıdığım bir erkek için. "Benim adıma birinin kızmasını ne kadar uzun süre bekledim, biliyor musun? Delirdiğimi düşündüm, Lee'ye bunların sadece hikâye olduğunu söylediğim için belki de kızmaya hakkımın *olmadığını*... Düşündüm ki belki..." Sonra duraksadım çünkü çok mu fazla konuşmuştum? Genelde bunlardan bahsetmezdim, kimseye, Rose'a bile. Benim sorunlarımdı, başka kimsenin sorunları değil. Ama Ben, sanki nazikçe devam etmemi istiyormuş gibi birazcık bana doğru eğildi ve itiraf etmek güvenli geldi. "Hak ettiğimin bu olduğunu düşündüm. Çünkü..."

"Koşulsuz sevdiğin birine güvenme cüretini gösterdiğin için mi?" diye sordu, sesindeki öfke kaybolmuştu. Artık daha yumuşaktı, bal rengi gibi sıcaktı.

Hızla başımı ondan uzağa çevirdim. Girişe ve vitraylı camdan içeri sızan rengârenk ay ışığına baktım.

"Onun pisliğin teki olması senin suçun değil, Florence," dedi. "O piçten çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Çok küfür ediyorsunuz, efendim."

"Hemfikir değil misin?"

Başımı tekrar ona çevirdim, hayalet, umutlarımı ve hayallerimi yer parkelerinin altına sakladığım salonda kıpırdamadan oturuyordu. Basitçe, "Hemfikirim," diye yanıt verdim, sonra gülümsedim. "Biliyor musun, benim adıma sinirlenmen tatlı sayılır. Keşke hayattayken daha önce tanışsaydık."

Hüzünlü gülümsememe karşılık verdi. "Bence de."

24

Ne Büyük Çığlık

KAPIDA ANAHTARLAR ŞINGIRDADI VE annem kapıyı açıp içeri girdi. Ayağa fırlarken gözümü Ben'den sadece bir anlığına ayırdım ama arkamı döndüğümde gitmişti. Tekrar kaybolmuştu ama nereye gittiğini bilmiyordum. Annem beni salonda dururken görünce irkildi ve elini kalbine götürdü.

"Beni böyle korkutma. Seni baban sandım," dedi.

"Onu mu bekliyorsun?"

Gizemli bir gülümsemeyle, "Evet dersem deli sayılır mıyım?" dedi.

Başımı iki yana salladım. "Hiç de bile."

Gülerek, "Güzel! Öz kızımın deli olduğumu düşünmesini istemezdim," dedi ve Olive Garden'dan getirdiği paketi uzattı. "Eh, hâlâ burada olduğuna göre tavuklu Alfredo'nu al."

Ben paltomu giydikten sonra bana yemeğimi uzattı. "Teşekkürler. Burada çok kalmadım, değil mi? Daha yeni gitmiştiniz."

Omzunu silkti. "Xavier olmadan tuhaftı. Orada duramadık."

"Onsuz her şey tuhaf."

"Evet ama hüzünlü değil. Baban hüzünlenmemizi istemezdi." Sonra atkımı düzeltti ve boynuma bir kere daha sardı. "Çıkıyorsan bana bir iyilik yapıp yaşlı anneni eve götürür müsün?" diye asilce sorup koluna girebilmem için kolunu kıvırdı, ben de koluna girdim.

Benden daha uzun boyluydu ve Alice gibi inceydi. İkisinin de koyu saçları vardı ve Alice asi zamanlarındayken annemin dolabından koyu dantelli elbiseler çalıp gerçek hayattaki Lydia Deetz'miş* gibi onları okulda giyerdi ama o sırada ben çoktan üniversitedeydim ve Mairmont'tan çok uzaktaydım.

Annem çıkarken cenaze evi kapılarını kilitledi ve serin nisan gecesine çıktık. Hâlâ rüzgârda bir serinlik vardı ama nisanın şoke edecek kadar hızla yaz gibi ısındığını hatırlıyordum. Bir hafta paltolar giyiliyordu, bir sonrakinde ise şortlar ve parmak arası terlikler. Belki de bu akşam son soğuk akşamdı ya da belki yarın ama iki türlü de zaman yavaş yavaş *geçiyor*, insanları teker teker yapraklarını kaybeden çiçekler gibi geride bırakıyordu.

Annem, "Buraya döndüğüne sevindim," diye başlayıp ileri baktı. "Bu koşullarda olmamasını tercih ederdim ama yine de sevindim. Xavier öyle ya da böyle seni buraya geri döndüreceğini söylerdi."

"Bunu planladığından şüpheliyim."

"Kesinlikle hayır! Ama onun tarzına uyuyor," diyerek hafifçe güldü. "Ah, çok erken öldü, Florence. Çok ama çok erken öldü."

"Keşke hâlâ burada olsaydı."

"Ben de bunu istiyorum ve hayatımın geri kalanı boyunca bunu isteyeceğim." Kolumu iyice sıktı. "Ama biz hâlâ buradayız ve rüzgâr dindikten uzun süre sonra o hâlâ bizimle olacak."

Boğazım düğümlendi. "Evet."

Annemle babamın ben küçükken, annem de Alice'e hamileyken her hafta sonu gittiği dondurmacının önünden geçtik. Annem o sıralarda hep fıstıklı dondurma aşerirdi. Gözlerimi kaparsam babamı pencerenin yanındaki masada dondurma kâsesinden Carver'a küçük plastik bir kaşıkla dondurma yedirirken görebiliyordum. "Douglas DC-3 uçağı inişe geçiyor! *Vuuunnn!*"

Ama dondurmacı artık farklıydı, yeni bir kat boya atılmıştı, yeni bir sahibi ve yeni dondurma çeşitleri vardı. Mairmont

* *Beterböcek* filmindeki gotik karakter. –çn

ne kadar aynı kalsa da azıcık değişip duruyordu. Sadece benim kaybolmuş hissetmeme, geçmişimin bir ömür önceymiş gibi gelmesine yetecek kadar.

"Eve dönmeliydim, anne. Yıllar önce. Ziyaret etmeliydim. Ben..." Sesim çatallandı. Sertçe yutkundum. "Beni kaç kere ikna etmeye çalıştın, bilmiyorum. Ama sonra bunu kestin."

Annem, "Senin fikrini değiştirmeye çalışmak güneşi kementle yakalamaya çalışmak gibiydi," diye yanıt verdi. "İnatçısın -baban gibi- ve tıpkı onun gibi her şeyi omuzlarında taşıyorsun. Diğer herkesin sorununu. Hiçbir zaman kendi sorunlarını taşımazdı."

"Ama ben tam tersiyim. Bencilim. Ben... ben hiçbir zaman eve dönmedim. Dönmeliydim. Babama hiç..." Hayalet yazar olduğumu söylememiştim. Başarısız olduktan sonra tıpkı onun istediği gibi gerçekten de roman yazmaya *devam ettiğimi*. Kelimenin en tuhaf anlamıyla da olsa, tam olarak yapabileceğime inandığı şeyi yaptığımı. Ama bunu asla öğrenmemişti.

Annem hoşnutsuzlukla, "Senin gitmene sebep olmalarından sonra bu kasabadan nefret ettim," dedi.

"Onlar gitmeme sebep olmadı, ben gittim."

"Çünkü diğer insanlar on üç yaşındaki birinin kendilerinin asla yapamayacağı bir şeyi yapmasını kaldıramadı."

"Hayaletlerle konuşmamı mı?"

"İnsanlara yardımcı olmanı. Dinle beni. O kadar fedakâr bir şey yaptın ki bu yüzden buradan gitmen gerekti. Ah, bana hiç öyle bakma." Sonra, "Polise gitmene gerek yoktu ama gittin. Onların başka türlü çözemeyecekleri bir cinayeti çözmelerine yardımcı oldun ve sonra onlara gerçeği söyledin, sana inanmamaları senin suçun değildi. Bütün kasaba siktirip gidebilir, umurumda değil," diye devam etti.

"Anne!"

"Söylediğimi geri almayacağım. Sen bir şey söylemeseydin o oğlanın cesedi hâlâ Dağ Sırtı'nda gömülü olurdu."

Hayaleti de muhtemelen hâlâ münazara takımı seçmelerine katılmam için bana ısrar ediyor olurdu. Mecbur kalırsam tartışarak başımı beladan kurtarabileceğime emindi. Lise ikideyken Memur Saget beni çok fazla defa, çok iyi sebepler yüzünden biraz yasadışı şeyler yaparken yakaladığında hayaletin haklı olduğunu kanıtlamıştım.

Eve giden yolu yarıladığımızda annem keder dolu bir iç çekişle, "Ah, Carver ve Nicki evlenince ne yapacağız? Babanın cesediyle dans edemem ki," dedi.

Ciddiyetle başımı salladım. "Kolların o kadar kuvvetli değil."

"Öyle bir ölü ağırlığı taşıyamam!"

Darağacı mizahı.

Bunu özlemiştim. Ölümden sadece yolculuktaki adımlardan biriymiş gibi bahsetmeyi özlemiştim. Lee Marlow benim mizahımdan nefret ederdi. Ölümden bahsetmeyi iğrenç ve çocuksu bulurdu. Lee'den önceki sevgilim de –Sean– ölümle ilgili espri yapmamı tuhaf bulurdu. William pek önemsemezdi. Quinn ise kesinlikle dinlemek istemezdi.

Ailemi özlüyordum.

Bunu özlüyordum. Mairmont'un sessiz akşamlarını, kaldırımda dolaşan esasında *palmetto* böcekleri olan seken siyah noktaları, sokak lambalarının etrafında uçuşan pervaneleri ve böcek vızıltıları ile ağaçların arasından geçen rüzgârın uğultularıyla dolu akşam seslerini. Annemin kendinden eminliğini, Alice'in isyankârlığını, Carver'ın ortancalığını, Seaburn'ün azmini ve Mairmont'un yavaş yavaş çiçek açışını özlemiştim.

New York her göz kırpışımda değişiyor gibiydi. Bir an başka türlüydü, sonraki an ise bambaşka; asla tek bir kutuya sığmayan, asla tek bir tasvire uymayan bukalemun gibi bir şehir. Her zaman yeni bir şey, heyecan verici bir şey, daha önce hiç görülmemiş bir şey oluyordu.

Uzun süre boyunca bunu sevmiştim, imkânsız bir şeye doğru istikrarlı ilerleyişi, fırtınalara, pandemilere ve seçimlere rağmen kendini tekrar tekrar yeniden inşa edebilme becerisini. O sokak-

larda tanıştığım herkesi de sevmiştim, Williamları, Seanları ve Lee Marlowları...

Ama gökyüzü her zaman karanlıktı, asla uyumayan şehrin ışık kirliliğinde sadece en parlak yıldızlar parlıyordu.

Babam yıldızları ve kalıcılıklarını çok özleyeceğimi söylemişti. New York'ta yıldızları seçmek zordu ama burada, Mairmont'ta, onları ufuktan ufka görebiliyordum, kasabanın güney eteklerinde toplanan bahar şimşek fırtınalarını da.

Babamın bayıldığı türden fırtınalar.

Hiçbir zaman Lee Marlow'un kitabına girmeyen şimşek fırtınaları... Ani bir farkındalıkla neden burada bu kadar rahatsız hissettiğimi anladım. Eve dönmek ayrı bir olaydı ama buraya döndüğümden beri annemle, Carver'la ve Alice'le arama mesafe koymuştum. Bu onları sevmediğim veya özlemediğim için değildi.

Utanıyordum ama Ben'le konuşmak, Lee Marlow'un yazdıkları üzerinde bir kontrolüm olmadığını fark etmemi sağlamıştı. Bunun benim suçum olmadığını.

Her yükü omzumda taşıyamazdım, özellikle de Lee Marlow'unkini.

"Anne?" Verandada durup siyah kaşını kaldırarak bana döndü. Derin bir nefes aldım. "Sana söylemem gereken bir şey var. Sen bunu... bunu başka birinden duymadan önce."

"Hamilesin."

Tiksinerek hızla, "Hayır!" diye yanıt verdim. "Hayır, hayır kesinlikle *değilim*."

Nefesini bıraktı. "Tanrı'ya şükür. Aynı anda kocamı gömüp bir torun sahibi olamazdım. Duygu kapasitem o kadar esnek değil."

"Benimki de değil," dedim gülerek. Verandadaki sallanan sandalyelerden birine işaret ettim, annem bir tanesine oturdu, ben de diğerine. "Ben... çıktığım o adamı hatırlıyor musun? Lee Marlow'u?"

"Seni sokağa atan pisliği mi?"

Duraksadım. "Bundan fazlası var."

Sonra derin bir nefes aldım ve ona anlattım. Lee Marlow'u ve ona ailemizle ilgili anlattığım hikâyeleri. Anneme Lee'nin kitap sözleşmesini, bunu nasıl öğrendiğimi ve kendimi dışarıda yağmurda bulmadan önce onunla yaptığımız son konuşmayı anlattım. Çıkıp gitmek benim seçimim olmuştu. Ayrılmak benim seçimim olmuştu.

Ama gerçekten, diğer seçenek neydi ki? *Kalmak* mı?

Nihayet, "Sanırım en kötüsü," dedim, "Marlow'un babamı yanlış yazmış olması. Babam tuhaf, gizemli veya korkutucu değildi. Sanırım tüm bu kâbusun en kötü kısmı bu, babam o şerefsiz tarafından ölümsüzleştirildi ve o pislik bunu *yanlış* şekilde yaptı."

Annem bacak bacak üzerine attı, sonra arka cebinden bir paket sigara çıkardı. "Siktirsin," dedi.

"Anne!"

Annem sigarasını yakıp, "Hayır, gerçekten," diye tekrarladı. "Ona anlattığın tüm iyi hatıraları karmakarışık bir *Twilight Zone* bölümüne dönüştürdüğü için o orospu çocuğu siktirip gidebilir. Biz gotik bir korku romanı değiliz. Biz bir aşk hikâyesiyiz."

Ben... hiçbir zaman kendimi, hikâyemi, hayatımı, sıkıcı bir kasabada sıkıcı bir kütüphanenin rafında duran sıkıcı bir kitaptan fazlası olarak görmemiştim. Ama ailemi, kardeşlerimle fıskiyelerin etrafında koşuşturduğumuz, mezarlıkta saklambaç oynadığımız yazları; annemin Elvira kılığına girdiği, babamın da bir tabuta saklanıp şeker toplamaya çıkan bütün zavallı çocukları korkutmak için fırladığı Cadılar Bayramlarını ve Alice'le çatı katında bulduğumuz nostaljik kıyafetlerle giyinip süslendiğimiz yılları; hayvan kemikleri topladığımız yazları ve salonlardaki gece yarısı valsleri için mum yakışlarımızı ve rüzgârın şarkısını dinlemek için babamla mutfakta çok sessizce oturuşumu düşününce...

O hatıralarda sevgi dışında hiçbir şey yoktu.

Siyah giyen bir aile olabilirdik ama hayatlarımız ışık, umut ve neşeyle doluydu. Bu, Lee Marlow'un asla anlamadığı, hiçbir zaman o soğuk, teknik kitabında yazmadığı bir şeydi.

Hiçbir zaman anlayamayacağını düşündüğüm türden bir sihir, bir aşk hikâyesiydi.

Bahçemizdeki meşe ağacının dallarından bir karga öttü ve birkaç arkadaşı onu tekrarladı. Göğsüm sıkıştı.

Ben.

Annem kendinden emin bir şekilde; gün doğumları, bahar şimşek fırtınaları ve gıcırtılı eski cenaze evlerinde dolaşan rüzgârlar kadar kesin bir tavırla, "Bir gün," dedi, "hikâyemizi anlatılması gereken şekilde yazacağına eminim."

"Ben... ben bunu yapabileceğimi hiç..."

"Tabii ki yapabilirsin," diye yanıt verdi. "Tek kitapta olmayabilir. Beş ya da on kitapta olabilir. Ama hepimizden küçük parçaları hikâyelerine serpiştirebilirsin. Ama ne kadar dağınık olursak olalım bizi yazacağını ve bunun iyi olacağını biliyorum."

"Bana benim kendime güvendiğimden çok daha fazla güveniyorsun."

Annem burnuma nazikçe dokunup gülümsedi. "İşte bu sayede iyi bir anne olduğumu biliyorum. Şimdi, bu yaşlı kemiklerin biraz dinlenmeye ihtiyacı var," deyip içini çekti ve ayağa kalktı. Beni alnımdan öptü. Veranda ışığında daha önce hiç olmadığı kadar yaşlı görünüyordu. Kederle ağırlaşmıştı ama hâlâ umut ile ayakta duruyordu. "Sabah Waffle Evi'nde görüşürüz. Tatlı rüyalar, canım."

Sonra eve girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Fırtına yaklaşırken rüzgâr ağaçların arasından ulumaya başladığında bir süre daha oturdum. Gökyüzünde bir şimşek parladı.

Hatıralarımda babamı evin basamaklarında oturmuş, fırtınanın yaklaşmasını izlerken bir elinde bira, yüzünde bir gülümsemeyle pis kokulu bir puro içişini, annemin ise bir elinde şarap, gök gürültüsünü dinlerken gözlerini kapatmış bir hâlde başını onun omzuna dayayışını görebiliyordum.

Bir keresinde şimşek fırtınalarını niye bu kadar sevdiğini sorduğumda babam bana, "Gökyüzünün sesinin kemiklerini sars-

ması gibisi yok, anlarsın ya?" demişti. "İnsanı canlı hissettiriyor. İçinde sadece deri ve etten fazlası, altında kemiklerin de olduğunu hatırlatıyor. Daha güçlü şeyler olduğunu. Sadece gökyüzünün şarkısını dinle, çiçeğim."

Gökyüzünde yine bir şimşek belirdiğinde nihayet geceye doğru çıktım.

Hava ağır ve insaniydi. Alice, yağmurun kokusunu alamadığını söylemişti ama nasıl *alamadığını* hiçbir zaman anlamamıştım. Yağmur kokusu o kadar belirgin, o kadar dolu, o kadar canlıydı ki sanki içime sadece hava değil, beraber kıvılcımlar çıkarıp gökyüzünü aydınlatan elektronların hareketini de çekiyormuşum gibiydi.

Pansiyona doğru yola koyulduğumda kasabada yankılanan, evleri sarsan, kulaklarımı çınlatan bir gök gürlemesi oldu. Babamı toprağa indirirlerken toprağın yıldırım için açılacağını umuyordum. Bu sesin yine de kemiklerini sarsıp benimkileri yaptığı gibi onunkileri de dans ettireceğini umuyordum. Rüzgâr uzaklardaki bir kıyıdan sert eserken babamın fırtınada daha önce şarkısını duyduğum tüm ölüler kadar yüksek sesle ve canlılıkla şarkı söyleyişini duyabilmeyi umuyordum.

Ben'in, "Florence?" dediğini duydum ve birdenbire yanımda yürüyordu.

"Yakında yağmur yağacak."

"Eve gitmen gerekmiyor mu?"

"Zaten gidiyorum."

Pansiyonu geçtim ve kasaba meydanına doğru yürümeye devam ettim. Gece ve yaklaşan fırtına sebebiyle bomboştu. Sonra yağmur usul, kısık bir uğultuyla yağmaya başladı. Başta bir damla, ardından başka bir tane, sonra gök yarıldı ve nemin yerini soğuk, sivri su tanecikleri aldı. Başımı geriye eğip yüzümü şimşekli gökyüzüne çevirdim.

Lee'nin kitabında yağmur yağdığında Mairmont çamur ve çam gibi kokuyordu ama kasabanın ortasında durmuş, ayakkabılarım suyla dolarken dünya, yeşillikleri kaplayan meşelerin ve

çimenlerin tatlılığının keskin kokusunu taşıyordu. Lee, yağmur yağdığında kasabanın sessizleştiğini yazmıştı.

Ama benim kulaklarım gürültüyle doluydu.

Birkaç saniye içinde sırılsıklam olmuştum. Yağmur doğrudan Ben'in içinden geçiyordu. Daha önce olduğu kadar kuru görünüyordu çünkü artık gerçek değildi. O bir hayaletti.

Ama *buradaydı*. Şimdi. Şu anda. Yine de.

Ben, "Burada biraz daha kalırsan hasta olacaksın," dedi.

"Biliyorum," dedim.

"Islanıyorsun."

"Zaten ıslandım."

"Ayrıca..."

Cümlesini onun yerine, "Şemsiyem ya da paltom yok, hava soğuk ve fırtına var, üstelik ya üzerime yıldırım düşerse?" diye tamamladım ve başımı arkaya atıp yağmurun yüzümü ıslatmasına izin verdim. "Hiçbir zaman yapmaman gereken şeyleri yapmaz mısın?"

Cevap vermedi, ben de hiçbir zaman yapmadığını varsaydım.

Tüm hayatım yapmamam gereken türden şeyler üzerine kuruluydu. Taşınmamam gerekiyordu, bir aşk yazarı için hayalet yazarlığı yapmamam gerekiyordu ve son kitabı teslim ederken başarısız olmamam gerekiyordu, Lee Marlow'a âşık olmamam gerekiyordu ve buraya dönmemem gerekiyordu.

Bu şekilde değil. Babamın cenazesi için değil.

"Muhtemelen senin için daha iyi olmuştur," dedim. "Her şeyi enine boyuna düşünmek, kurallara uymak, olman gereken kişi olmak..."

Bunun üzerine Ben, "Eh, öldüm ve elime hiçbir şey geçmedi. Benden sonra var olan hiçbir şey yok. Biraz önce buradaydım ve şimdi... şimdi değilim." Sesi hüsran dolu ve hüzünlü geliyordu. "Çok fazla planım vardı, çok fazla. Şimdi hiçbirini yapamayacağım ve istediğim tek şey..."

"Çığlık atmak," diye tamamladım.

Bana şaşkınlıkla baktı. "Evet. Bunu istiyorum."

"O zaman at."

Duraksadı. "Atayım mı?" diye tekrarladı. Sonra birdenbire Ben çığlık attı. Vitrinlerde ve kasaba meydanında yankılanan yüksek, vahşi bir çığlık.

Şaşırarak ona baktım.

"Böyle mi?" dedi.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunu *gerçekten* yapacağım düşünmemiştim ama... "Daha iyi hissediyor musun?"

"Henüz değil," dedi.

Sonra tekrar çığlık attı. Sesinde öfke, kalp kırıklığı ve hüzün vardı çünkü o bir hayaletti; hayatını geride bırakmıştı, hayatının altın çağında ölmüştü ve ben onun nasıl hissettiğini düşünmemiştim bile. Ölü olmanın nasıl olduğunu. Görmezden gelinmenin nasıl olduğunu. Görünmez olmanın.

Çığlık attığını tek duyan bendim.

Ama bunu başka insanlar için yapmıyordu. Bunu duyulmak için yapmıyordu.

O yüzden derin bir nefes aldım ve onunla beraber çığlık attım. Uluyan fırtınaya doğru çığlık attım, rüzgâr sesimi uzaklara taşıdı ve sesim yıldırımla çarpılıp yağmurla boğuklaştı. Tekrar çığlık attım. Sonra tekrar.

Bu gerçekten de ikimizi birden birazcık daha iyi hissettirdi.

25

Ölü Ağırlık

PANSİYONA DÖNDÜĞÜMDE BOĞULMUŞ BİR fareyi andırıyordum ve dişlerim tangırdıyordu ama pek umurumda değildi. Yine iyi hissediyordum, havaalanına indiğimden beri olduğumdan daha iyi. Sanki üzerimden bir ağırlık... hayır, kalkmış gibi değildi, hâlâ oradaydı ama birazcık hafiflemişti. Babam ölmüştü ve yas tutuyordum ve her şey yoluna girecekti.

Henüz yoluna girmemişti ama girecekti. Böyle hissedilebileceğini bilmiyordum. Tekrar böyle *hissedebileceğimi* bilmiyordum: İyi.

Harika değildim ama daha iyiydim.

Pansiyonun demir kapısını kapattıktan sonra Ben'e, "Teşekkürler," demiştim ve verandaya giden taş patikada yürümeye başlamıştım. Girişte bir ışık yanıyordu, Dana resepsiyonda oturmuş kitap okuyordu. Artık üzerime yağmur gelmemesi için verandaya girip durdum ve hızla tekrar ölü editörümün hayaletine döndüm. Üçüncü basamakta dururken onunla neredeyse göz hizasına geliyordum ama hâlâ birazcık daha uzundu.

"Bunu muhtemelen benim söylemem gerek," diye yanıt verdi, elleri ceplerindeydi, manşetleri yine kolundaki dövmeyi ortaya çıkaracak şekilde dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Dövmesi sayılardan oluşuyordu. Bunun bir tarih olduğunu fark ettim. Yaklaşık beş sene öncesinden. Bir de tanıdık gelen bir imzanın yarısı ama manşeti imzayı yarı yarıya gizliyordu. Ben, birkaç

saat öncesine göre daha dağınık görünüyordu. Gömleğinin ilk üç düğmesi açılmış, kravatı burasıyla orası arasındaki ölüler diyarında kaybolmuştu.

"Hep hayaletleri yağmurda çığlık atmaya götürür müsün?" diye sordu.

Bakışlarımı kolundan çektim. "Hayır, sadece hoşlandığım insanları götürüyorum."

"Demek benden hoşlanıyorsun?"

"Henüz sana ruh kovma seansı düzenlemedim."

Bir kahkaha patlattı. "Böyle bir yeteneğin de mi var?"

"Son hayaleti görecektin. Onu kutsal suyla kovmam gerekti."

Tekrar gülüp ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Utangaçça durduk. Kalbim boğazımda gümbürdüyordu ve elimi sımsıkı yumruk yaptım çünkü tek yapmak istediğim uzanıp dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırmaktı. Saç kestirmeye ihtiyacı vardı. Öte yandan saçlarının mükemmel şekilde jöleli olmayan hâlini seviyordum. Kulaklarında ve ensesinde kıvrılıyordu, parmaklarımı dolayıp oynayacağım türden bukleler.

Bu, bir şey söylemem gereken anlardan biri gibiydi. Herhangi bir şey. Yardımına ne kadar minnettar olduğumu, yanımda olmasından ne kadar hoşlandığımı, ölü olduğu için ne kadar üzüldüğümü...

Köprünün altından geçen bir gemide gibiydik, bir saniyeliğine gölgede kalmıştık, bir anlığına –*o* an– Lee'yle o kütüphanede hissettiğim, elini tutup beni bilinmeyen yerlere çekmesine izin verdiğim, SoHo'daki üniversite barında bana en sevdiğim dondurma çeşidini sorduğunda Stacey'yle deneyimlediğim, bana yurttaşlık bilgisi dersinde sakız uzattığında Quinn'le deneyimlediğim ya da John'la lise mezuniyet balosundan sonra beni arkadaşlarıyla pizzaya çağırdığında deneyimlediğim gibi. Yakalayıp ateş böcekleri gibi cam kavanozlarda sakladığınız, sonra bıraktığınız küçük anlar.

Bu anı yakalayamazdım; bunu saklayamazdım, Ben'i kendime saklayamazdım. Zaten ölmüş birine fazla yakınlaşınca, kalbi-

mi açıp birini kalbime alınca neler olduğunu diğer herkesten iyi biliyordum. Bu daha önce olmuştu ve üç gün sonra Dağ Sırtı'nda cinayete kurban gitmiş cesedini bulmuştum. Küçük, aptal bir parçam onun hâlâ hayatta olduğunu düşünüyordu. Ama o hayatta değildi. Bir hayaletti.

Ben de bir hayaletti. Canlı değildi.

Gerçek değildi.

Dikkatli olmazsam bu hatayı yine yapacaktım.

O da bunun bir hata olduğunu biliyordu çünkü ikimiz de o ânın geçmesine izin verdik ve kendimizi köprünün diğer tarafında bulduk. O titizdi. Her şeyi enine boyuna düşünüyordu. Tabii ki hiçbir şey yapmayacak, hiçbir şey söylemeyecek, ikimiz için birden aramıza mesafe koyacaktı.

Ama aramıza mesafe koyduğu için neden bu kadar fazla hüsran duyuyordum?

Boğazını temizleyip başıyla kapıya işaret etti. "Sen de üşütüp ölmeden önce içeri girsen iyi olur."

"Evet, haklısın," diye yanıt verdim ve hızla ona arkamı dönüp içeri girdim.

Dana resepsiyonda oturmuş, başka bir kitap okuyordu. Bu sefer fantastik bir N. K. Jemisin romanı. Kapının üzerindeki zilin öttüğünü duyunca bakışlarını kaldırdı ve taburesinden indi. "Sırılsıklam olmuşsun!" diye bağırıp masanın altından bir havlu kaptı ve havluyu bana uzatmak için resepsiyon masasının yan tarafından çıktı.

"Çok teşekkür ederim." Havluyu ondan alıp ahşap parke zemine su damlatmadan önce saçlarımı kuruladım. Sonra havluya sarınıp ürperdim. "Bu akşam hava çok kötü."

"Bilmez miyim," diye yanıt verip yerine döndü. "Hava durumu uygulamaları bizi uyarmadı bile..."

Oturma alanından, "Ah, *meşhur* yazarımız gelmiş," diyen bir ses geldi. İliklerime kadar ürperdim. Orada, oturma alanındaki IKEA koltuklarından birinde son derece düzgünce Heather Griffin oturuyordu.

Herkesin liselerini çekilmez kılan biri vardır, Heather ise benimkiydi. Kısa süreliğine arkadaş olmuştuk, ta ki Heather cinayet davasından sonra deli olduğum sonucuna varana dek. Hiçbir zaman hayaletlerle konuştuğuma inanmamıştı, dikkat çekmeye çalıştığımı düşünmüştü. Ayrıca Mairmont'un geri kalanının da böyle düşünmesinin ana sebeplerinden biri oydu.

Heahter masum bir bakışla, "Dışarıda kiminle konuşuyordun, Florence?" diye devam etti. Yanında kitap kulübüne benzeyen bir grup kadın vardı, Anne Nichols'ın *Gece Yarısı Matinesinde Öpücük* kopyalarının arkasında gülüyorlardı.

"Ben sadece –anlarsın ya– konuşuyordum. Kendi kendime," diye saçmaladım. Aptal. Mairmont'ta bu kadar rahatladığım için aptaldım. Böyle yapmamam gerektiğini bilmeliydim.

Gözümün ucuyla Ben'in yavaş yavaş lobiye ilerlediğini gördüm, elleri artık ceplerinde değil, belindeydi. Kitap kulübüne büzülmüş dudaklarla bakıyordu.

Dana, sağ olsun, taburesinde öne doğru eğilip yüksek sesle konuştu, "Pansiyondan memnun musun, Florence? Bir şeye ihtiyacın var mı? Havluya veya şampuana? Huzura?" diye manalı manalı ekleyip bakışlarını Heather'a çevirdi.

Heather yüzüne bir gülümseme yerleştirip masanın öteki tarafındaki musluktan kendine bir bardak limonlu su doldurdu. "Eh, fazla kaldığım zaman bunu anlarım. Seni görmek güzeldi, Florence. Bir ara buluşmalıyız," diye ekleyip sırıtarak burnunu kırıştırdı ve kitap kulübünün devam ettiği oturma alanına geri döndü.

İçimi çekip masaya yaslandım. "Kahretsin. İki saniyeliğine de olsa onu unutmuştum."

"Ne şanslısın." Dana güldü. "Sana bir şişe şarap gönderebilirim? Biltmore'dan gelme, *harikulade* şekilde acı yeni bir kırmızı şişe geldi."

"Aklımı çelme! Hâlâ babamın ölüm ilanını yazmam gerekiyor. Ayrıca bir şekilde *kır çiçekleri* bulmalıyım."

"İstersen arka bahçede birkaç tane var."

"Bin tane mi?"

Yüzünü ekşitti. "Hay aksi, maalesef ki hayır."

"Anladın mı? Sorun bu. Üstelik kır çiçekleri çok *muallak* bir tabir, bir çiçekçiden bana kır çiçeği bulması için harcayacak bin dolarımın olmaması da cabası."

Oturma alanında kitap kulübü biraz daha çene çaldı. *Gece Yarısı Matinesinde Öpücük* hakkında ne dediklerini duymak istemediğimi söylesem yalan söylemiş olurdum. Ben, kapı pervazına yaslanmış, ellerini göğsünde kavuşturmuş onları dinliyordu. Yüzündeki ifade, bana sadece benim yazımı analiz edişlerinden sıkıldığı ya da onlara hiç dikkat etmediği dışında hiçbir şey anlatmıyordu.

"Hımm." Dana düşünerek parmaklarını meşe masaya vurdu. "Belki Dağ Sırtı'nı deneyebilirsin? Artık eyalet parkının parçası hâline geldi. Sezonun çok başı değilse orada kır çiçeği bulabilirsin."

Yüzümü ekşittim. "Evet, Dağ Sırtı'nı ben de düşünmüştüm." O günden beri Dağ Sırtı'na gitmemiştim. Tabii ki kır çiçekleri orada, bakmak istemediğim tek yerde olacaktı. Ama anlaşılan bakmama seçeneğim olmayabilirdi. "Teşekkürler. Yarın oraya yürüyüp bakarım."

"Harika, nasıl geçtiğini söylersin?"

"Tabii. Hayatımı kurtardın."

"Yaa!"

Kâsedeki nane şekerlerinden bir tane alıp merdivenlerden çıkmaya başlamıştım ki kulaklarıma ismim çalındı, sadece bir fısıltı olarak ama söylenmişti. Oturma odasından. Kitap kulübündeki kadınlar artık benden bahsediyorlardı ve lisedeki karakterlerine bakılırsa iyi şekilde değil. Omuzlarım gerildi.

Dana ağzını oynatarak gitmemin gerekmediğini söyledi ama gittim. Bu pisliklerden kaçarak on senemi geçirmiştim ve artık bundan bıkmıştım.

Yanından geçerken, Benji, "Kavga çıkarma," diye uyardı.

Ah, çıkarmayacaktım.

Heather hemen masum bir havayla koltuğunda doğruldu.

Diğer kadınlardan bazılarına doğru eğilmiş, ayraçla işaretlenmiş kitaplarının üzerinden fısıldıyordu. Kitabı gerçekten okuyup okumadıklarını ya da asla okumayacakları aşk romanları alıp o kitapların üzerinden dedikodu yapmanın yeni moda olup olmadığını merak ettim. Heather onu hatırladığım gibiydi, güzel kahverengi saçlar, güzel kahverengi gözler ve yumuşak pembe dudaklarında güzel bir gülümseme. Şık siyah bir etek ve desenli bir bluz giyiyordu. Babamın bana, Karen'ın onu kasabadaki hukuk firmasında yazman olarak işe aldığını söylediğini hatırladım.

Göz alacak kadar beyaz dişlerle sırıttı. "Bize katılmak ister misin? Anne Nichols'ın büyük hayranlarıyız."

Eminim öyledir.

Boğazımdan yükselen ters cevabı bastırıp koltukta yanına oturdum. "*Gece Yarısı Matinesinde Öpücük*'ü çok seviyorum."

Diğer kitap kulübü katılımcılarından biri mutlulukla, "Nichols şimdiye dek hiç kötü bir kitap yazmadı. Hepsini çıkar çıkmaz yalayıp yutuyorum," dedi.

Başka bir kadın, "Bu sonbaharda yeni bir tane çıkacağını duydum," dedi. Yaşça daha büyüktü, kıvırcık gri saçları vardı ve leopar desenli bir kazak giyiyordu. "Ama henüz kitap hakkında hiçbir şey duymadım."

Bu yorum üzerine Ben'in enseme baktığını *hissedebiliyordum*.

Heather yüzüne yapıştırdığı gülümsemeyle, "Senin yazdığın o kitap hangisiydi, Florence? Gelecek ay kitap kulübümüzde okumayı çok isteriz," dedi.

Gülümsemesine karşılık verdim, benimki samimiydi. "Seaburn çıkar çıkmaz okuduğunuzu söyledi."

"Öyle mi? Unutmuş olmalıyım..."

Unutmadığına emindim. Derin bir nefes aldım. Duygularımı kontrol altına aldım. Ben bir yetişkindim ve artık kaçmayacaktım. "Beni sevmediğini ve lisedeyken hakkımda dedikodu yayanın sen olduğunu biliyorum, Heather; deli olduğum, şeytana taptığım falan hakkında."

Heather donakaldı ve bakışlarını kitap kulübünün geri kala-

nında dolaştırdı. Birkaçı bizimle beraber liseye gitmişlerdi. Biliyorlardı. Diğerleri ise neler olduğunu hayal meyal anımsıyorlardı. Ne de olsa burası küçük bir kasabaydı. "Sadece ben değildim. Bradley, TJ ve..."

"Seni affediyorum."

Gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

"Kendimi de affediyorum," diye devam ettim. "Herkesin benim hakkımda ne düşündüğüne o kadar odaklandım ki esasında iyi bir şey yaptığımı fark edemedim."

Gözlerini devirerek önemsemez bir edayla, "Bir ceset buldun, Florence," dedi. "Bilmem kimin *cinayet davasını çözmüş* falan değilsin..."

"Harry. Adı Harry O'Neal'dı." Dudaklarım büzülüp incecik bir çizgi hâlini aldı. "Bizim sınıfımızdaydı. Matematikte arkanda oturuyordu."

Gözlerini kısarak baktı. Hatırlıyor muydu? Muhtemelen hayır. Muhtemelen on beş senedir Dağ Sırtı'nda öldürülmüş oğlanı düşünmemişti.

"Olay şu ki Heather," diye devam ettim. "Ben insanlara inanıyorum. Bu tuhaf olsa da mantıklı olmasa da onlara inanmak istiyorum. Onlardaki iyiliği görmek istiyorum. Tanıştığım herkese kalbimi veriyorum ve yaptığım her işe yüreğimi koyuyorum. Bazen bu beni kırıyor; aslında, genelde kırıyor..." Ben'e bakıp verandadaki o ânı alıp bir kavanoza koymuş olmayı diledim. "Başka birinin bana nasıl davrandığını kontrol edemem ama nasıl yaşayacağımı ve başkalarına nasıl davranacağımı seçebilirim. Senelerce başka insanların ne düşündüğü ve benden ne istediği konusunda endişelendim çünkü bunun gerçekten önemli olduğunu düşünüyordum." Artık sadece Heather'dan değil, Lee'den de bahsettiğimi fark edince kaşlarım çatıldı. İnsanlar benden istediklerini almış, iyi niyetimi suistimal etmiş ve iyi niyetimi ekşimiş bir şeye dönüştürmüştü.

Heather şaşırmış gibi yapıp, "Florence, bunlar nereden çıktı anlamıyorum," dedi ama kitap kulübünün geri kalanı sessiz

kalmıştı. Bazıları kitaplarını açmıştı; diğerleri telefonlarına bakıyorlardı. Benim hakkımda ne düşündüklerini bilmiyordum ama bunu hiç siklemediğimi fark ettim.

"İşte bu yüzden seni affediyorum," dedim, "çünkü anlamıyorsun ve sana açıklamayacağım. Ama o senden hoşlanıyordu. Harry. Ölmeden önce." Sonra ayağa kalkıp sehpadaki kurabiyelerden birini alıp ısırdım. "İyi eğlenceler," diye ekleyip salondan ayrıldım.

Merdivenlerden çıkarken Dana bana asker selamı çaktı ve ağzını oynatarak, "Vay canına," dedi.

Gerçekten de vay canına. Merdivenleri çıkana dek kendime durma izni vermedim. Ellerim titriyordu.

Nefesimi bıraktım ve çantamda oda anahtarımı arandım.

Ben merdivende arkamdan geldi. "Harry kim? Yardımcı olduğun oğlan mı?"

"Evet. Ben on üç yaşındayken, Harry –yani hayaleti– bir akşam tıpkı senin gibi geldi ama ben onun öldüğünü düşünmedim çünkü, anlarsın ya, onu daha o gün okulda görmüştüm. Ama ölmüştü. Neden hâlâ bu dünyada olduğunu anlamıyorduk. Nasıl öldüğünü de hatırlayamıyordu. O yüzden ben... bunu öğrenmesine yardımcı oldum." O seneyi, polis araştırmasını, ulusal habere çıkışımı, okulda insanların bana en iyi ihtimalle deli, en kötü ihtimalle ise cinayet ortağı dediği dedikoduları düşünmemeye çalıştım. "Geri kalanını biliyorsun."

Biraz hüzünle, "Ondan hoşlanıyormuşsun," dedi.

"Hep bir şeyleri zor yoldan öğrenmem gerekti." Espri yapmaya çalıştım ama başarılı olmadı.

Ben, bana doğru uzandı, sonra kendini durdurup kollarını göğsünde kavuşturdu. Kasları, üzerine uygun dikilmiş gömleğini geriyordu ama tabii bakmıyordum. Çünkü bakmıyordum. Çünkü o son derece yasaktı.

Kilit açıldı ve omzumla kapıyı açtım. "Her neyse, bu akşam için teşekkürler."

"Tatlı rüyalar," diye yanıt verdi ve gitmek üzere duvardan uzaklaştı.

Koridorda ilerlerken aklıma bir şey geldi. "Nereye gidiyorsun?" Soru onu şaşırtmış olmalıydı ki aniden bana doğru döndü. "Yani... hayaletler uyumuyor, o yüzden..."

Omzunu silkti. "Dolaşıyorum. Kaybolana dek, sonra genelde senin yakınında bir yere geri dönüyorum."

"Hâlâ nereye gittiğini bilmiyor musun?"

Başını iki yana salladı.

"Eh, istersen..."

Odamda *oturabilirsin* ama bu kulağa tuhaf geliyordu. Zaten tuhaftı. Onu ben uyurken Edward Cullen gibi beni izlemeye davet ediyor gibiydim. Romantik biri olduğunu söylemişti, o yüzden ya *Alacakaranlık* rolü yapmak konusunda gururu okşanırdı ya da bunu düşündüğüm için bile dehşete düşerdi. Başımı iki yana sallayıp, "Boş ver. İyi geceler, Ben," dedim.

"Sana da, Florence."

Kapıyı kapatıp sırtımı kapıya yasladım çünkü kalbimin hızla attığını hissediyordum, o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden dışarı fırlamak istiyormuş gibiydi. Bana çok yaklaşmıştı, o kadar yaklaşmıştı ki sağ kaşının altındaki ince yara izini fark etmiştim, dudağının üzerindeki beni, kollarındaki ince siyah kılları ve–

Laptopumu açarken kısık sesle, "Başım çok fena belada," dedim.

Üstelik bu sadece âşık ol–

Tabii âşık oluyor *değildim.*

Âşık olamazdım.

Babamın ölüm ilanını açarken bu fikri düşünmemeye çalıştım ve boş dokümana baktım.

Sonra annemin bana daha önce söylediği şeyi hatırlayıp derin bir nefes aldım ve basit bir hikâyeyle başladım.

Bir vedayla.

26

Geçmişin Dağ Sırtları

AÇIK HAVA SPORLARINI SEVEN türden bir insan değildim. Mezarlıkta yetişmemiş doğa unsurlarından nefret ederdim. Böceklerden, doğa yürüyüşlerinden, dikkat etmeniz gereken yılanlardan, hamam böceklerinden, karıncalardan, kenelerden, tuhaf tüylü tırtıllardan, *rakunlardan*. Bir keresinde lisede arabaya giderken kıvrık kuyruklu bir keseli sıçan tarafından kovalanmıştım. *Kovalanmıştım*. Arabama kadar!

Henüz hayatımın başlarında, doğanın da beni sevmediğini öğrenmiştim. New York'a taşındığımda bile güvercinler bana doğru pike yapıp üstüme pisliyorlardı ve lağım fareleri her zaman ayağımın *üzerinden* sıçramaya odaklanmış gibiydiler. İlk dairemde yaşayan Godzilla boyundaki hamam böceklerini düşünmek istemiyordum. O lanet hamam böceği istilası yüzünden hayatım boyunca tuvalete oturup huzur içinde işeyemeyecektim.

O yüzden ertesi sabah Dağ Sırtı'na doğru çıkarken keyif almadığımı söyleyebilirim. Dağ Sırtı'na dair hatıralar da cabası. Dağ Sırtı'ndan özellikle kaçınmış değildim ama... doğadan da nefret ettiğimden dolayı hiçbir zaman buraya geri dönmek için bir sebebim olmamıştı.

Daha da kötüsü, Ben'i sabahtan beri görmüyordum. Nerede olduğunu merak ediyordum. Genelde beni aşağıdaki salonda

beklerdi ama bu sabah aile kahvaltısına gitmek için günlük akü asidi kupamı hazırlamaya gittiğimde ortada yoktu.

Onu bekleyemezdim de o yüzden waffle ve yumurtalarımdan sonra Dağ Sırtı'na gitmiştim. Mairmont'un diğer ucunda tarlalara çıkan bir orman patikası vardı. Aslında şimdi düşününce, babam *gerçekten de* Dağ Sırtı civarında yürüyüşe çıktığında kır çiçekleri toplardı. Farklı farklı renklerde bir sürü çiçek toplar, onları bizimle beraber patikadan indirip evde anneme verirdi.

Patika burada bulunmadığım on sene içinde değişmişti. Artık patika boyunca Harry'yi anmak için konmuş banklar vardı ve toprak patika daha belirgindi ama ağaçlar çoğunlukla aynıydı: İri, yaşlı meşeler ve bahar için yapraklarını açan çamlar. New York mevsimleri harikaydı çünkü dördünü birden *deneyimleyebiliyordunuz*. Mairmont'ta ise ya kış ya da yaz oluyordu, aralarında ise bir haftalık bahar veya güz. Bu hafta bahar olmalıydı ve buraya tam da doğru zamanda gelmiştim. Sabah havası serin, güneş parlak, orman ise sessizdi.

Patikadan çıkarken sadece ben ve kesik nefeslerim vardık.

Neredeyse tepeye vardığımda nefesimi düzenlemek için iki büklüm hâlde bir çam ağacına dayandım. Sırtımdan aşağı terler dökülüyordu ve bu kesinlikle rahat bir his değildi.

"Biliyor musun, çoğu insan babetle yürüyüş yapmaz."

Dimdik doğruldum ve neredeyse bayılacaktım. Benji bağırıp ellerini bana doğru savururken ben de ağaca tutundum. Gözlerimi kırpıştırarak görüşümde beliren noktaları geçirdim. Sinirle, "Ne yapacaktın, beni mi tutacaktın?" diye sordum.

"Denememek kabaca olurdu," diye yanıt verdi.

"Ah, peki o zaman, denediğin için teşekkürler."

Alayla eğilerek selam verdi. "Kır çiçeklerini mi bulmaya çalışıyorsun?" diye sorduğunda ağaçtan kuvvet alıp uzaklaştım ve patikanın son adımlarını tırmandım.

Ağaç sırası aniden kesildi; ağaçların yerinde neredeyse futbol sahası kadar geniş bir çayır uzanıyor, sonra biraz aşağı doğru eğim yapıyordu –"Sırt" denilen kısım– sonra yine ağaçlar başlı-

yordu. Sol tarafımda bir bank ve en az bir haftadır boşaltılmamış gibi kokan bir çöp kutusu vardı. Dağ Sırtı'nın karşı tarafında, cesedi bulduğum yerde kasaba tarafından bağışlanan ve kasaba kurulu tarafından yerleştirilen küçük bir plaket vardı. Harry'nin babası onu burada en az birkaç sene boyunca kimsenin bulamayacağını düşünmüştü, o yüzden bir hafta sonra polis kapısına dayanınca şaşırmıştı.

Son duyduğuma göre devlet hapishanesinde çürüyordu.

Ama beni Dağ Sırtı hakkında en çok şaşırtan şey, tarlanın küçük beyaz pofuduk çiçeklerle kaplı olmasıydı. Karahindibalarla. Yeni yağmış taze karlar gibi uçsuz bucaksız uzanıyorlardı. Çok güzeldi, berrak mavi gökyüzüyle iyice belirginleşiyordu. Çayıra uzanıp çiçeklerin arasına tamamen gömülebilir, orada uyuyabilirdim.

Onlar ottu, teknik olarak kır çiçekleri olduklarını tahmin ediyordum ama aradığım tür değillerdi.

Nefesimi uzun uzun bıraktım. "Of, *kahretsin*."

Ben yanımda durup çayıra baktı. "Burada çok fazla dilek var."

"Ne?"

Çayıra doğru işaret edip, "Biliyorsun ya, dilekler," diye yanıt verdi. "Hiç karahindibanın pofuduk tohumlarını üflemedin mi?"

Savunmaya geçerek, "Tabii ki üfledim," diye yanıt verdim. "Sadece şu anda karahindibalar hiçbir işime yaramıyor. İhtiyacım olan şey onlar değil."

"Hayır ama... Birazcık daha kalabilir miyiz?" diye sorup onu çayıra doğru takip etmemi işaret etti. Gün ışığında gölgede olduğundan biraz daha soluk, biraz daha hayaletimsi görünüyordu, üniversite yurdumda astığım süs ışıklarından yapılmaymışçasına parıldıyordu. Karahindibalar rüzgârda hafifçe bükülüp bileklerinin içine geçtiler ve onunla beraber yürümek istedim.

"Sadece birazcık," diye hemfikir oldum.

Elleri ceplerinde ona yetişmemi bekledi, her zamanki gibi sa-

birli ve dimdikti. "Bu karahindibalarla kaç tane dilek dileyebileceğini bir düşün. En azından bir tanesi gerçekleşmek zorunda."

Benji hiçbir zaman beni şaşırtmayı kesmiyordu. "Karahindiba dileklerine mi inanıyorsun?"

"İstatiksel olarak bunca karahindiba arasında en azından bir tanesinin gerçekleşmesi gerek, o yüzden evet."

"Peki ya tek bir dilek dilersen? Hepsinde birden?"

Başını yana eğip soruyu tarttı. Nihayet, "Dileğe bağlı," diye karar verdi.

Bu nasıl bir dilek olurdu?

Bir karahindibayı koparıp parmaklarımın arasında çevirdim. "O zaman sahneyi yaz," diye konuşmaya başladım. "Rafine bir ölü editör neyin dileğini tutardı? Kaotik yazarıyla beraber yürüyor. Öğlen saatleri –eh, artık muhtemelen akşamüstü– ve dilek dileyebilecekleri yüz binlerce karahindiba var. Ne dilek tutardı?"

Dudaklarının kenarları oynadı. Sonra bana doğru eğildi, yakınlığından ötürü ürperdim, sonra yumuşak bir tonla, "Eğer yazara söylerse dileği gerçekleşmez," dedi.

Nefesim kesildi. "Yazar kitap taslağını zamanında bitirmeyecek."

"Editör bununla ilgili dilek tutmazdı. Yazarın bunu kendi başına gayet güzel başarabileceğini biliyor. Sadece kendine biraz daha inanması gerek." Ben'in kulakları kızarmaya başladı. "Çünkü yazar ne kadar yetenekli olduğunu göremese de editör onun günün birinde bunu anlayacağını biliyor."

"Peki ya anlamazsa?"

"Belki de editörün dileği budur. Yazarın ne kadar yetenekli olduğunu anlaması."

Hızla bakışlarımı kaçırdım, yanaklarım kızarmıştı. Kendimi zorlayarak, "Bu berbat bir dilek," dedim. "Harcanmış bir potansiyel, editörüm olsa bunu işaretleyip bana tekrar yazmamı söylerdi."

Kaşını havaya kaldırdı. "Pekâlâ, o zaman yazar ne dilek tutardı?"

Zekice, "Dünya barışı," diye yanıt verdim çünkü ona gerçeği söylemeye dayanamazdım.

Çayırdaki bu ânın sonsuza dek sürmesini istediğimi. Asla gitmek istemediğimi, zamanı dondurup güneşin tepede ve sıcak, gökyüzünün berrak mavi olduğu, kalbimin göğsümde canlılıkla attığı ve Ben'in burada bulunduğu bu anda yaşayabilmemizi istediğimi.

Hiç bitmeyecek bir an istediğimi.

Bu ânı.

Orada karahindiba tarlasında durmuş Ben'in yumuşak bal rengi gözlerine bakarken aşkın ölmediğini ama sonsuza dek de sürmediğini fark etmeye başladım. Arada bir şeydi, iki insanın tam aynı anda, evrendeki tam aynı noktada var olduğu bir an. Buna hâlâ inanıyordum; bunu annemle babamda, kardeşlerimde, Rose'un biraz huzur aradığı çılgın tek gecelik ilişkilerinde görüyordum. Bu yüzden üst üste kalp kırıklığı yaşaya yaşaya bunu arıyordum. Bu, aşkın var olup olmadığını öğrenmek istediğim için değildi –tabii ki aşk vardı– aşkı bulacağımı umduğum içindi. Zihnimde uydurduğum kaidenin istisnası olduğumu umduğum için.

Aşk, sessiz bir gecedeki bir fısıltı değildi.

Boşluğa doğru, burada olduğunuzu haykırdığınız bir çığlıktı.

Ben derin bir nefes aldı. "Aslında benim dileğim..."

Ağaçların arasında uğultulu bir rüzgâr dolaştı ve rüzgâr tarlaya ulaştığında karahindibaların beyaz pofuduk tutamlarını okyanustaki dev bir dalga gibi uçurdu. Tarlayı süpürdü ve kara benzeyen bir tohum girdabıyla bana doğru geldi. Dalga bana, üzerime, etrafıma çarpıp karahindibaları tarla boyunca taşıyıp berrak gökyüzüne doğru uçururken yüzümü örttüm.

Arkamı dönüp karahindiba tutamlarının uçuşunu izledim. "Vay canına, bahar rüzgârına bak. Değil mi, Ben?" Cevap gelmedi. "Ben?"

Ama o gitmişti.

27

Hayatta Olmaz

DAĞ SIRTI'NIN AŞAĞISINA ULAŞTIĞIMDA otoparkta Carver'ın mavi Ford kamyoneti duruyordu. Carver açık pencereden kafasında ters duran bir John Deere şapkasıyla başını uzattı ve eliyle gelmemi işaret etti. Yolcu koltuğunda kendi yaptığı, güzelce oyulmuş ahşap bir kuş kafesi vardı, güvenceye almak için kemerle bağlanmıştı.

Kafesi görünce kısık sesle ıslık çaldım. "O *maun* mu?"

Küçümseyerek dudak büktü. "Kesinlikle hayır. Vişne. Paradan yapılma falan olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Teknoloji alanında düzenli yüksek maaş aldığın bir işin var ve *zaten* evden çalışırken istediğin kadar tatil yapabiliyorsun, o yüzden evet, aynen öyle düşünüyorum," diye yanıt verdim.

Oyuncu bir edayla koluma vurdu. "Şşt. Bir sonraki Harry Potter'ı satana dek bekle. O zaman para içinde yüzeceksin ve herkes en iyi arkadaşın –şanslılarsa seks de yapan arkadaşın– olmak isteyecek."

Gözlerimi devirdim. "Kimse bir sonraki Harry Potter'ı yazmayacak. Harry Potter bir daha asla yaratılamayacak bir zirveye ulaştı ve artık çok fazla seçenek olduğu için bir sonraki yayın modasını tahmin etmek neredeyse imkânsız..."

"Pekâlâ, pekâlâ," diye homurdandı. "Anladım! Pes, pes ediyorum!"

Dilimi çıkardım, sonra çenemle kuş kafesine işaret ettim. "Bu ne için?"

Bunun üzerine sırıttı. "Babamın vasiyetinin bir kısmı için aklıma bir fikir geldi."

Şaşkınlıkla, "Bu konuyu düşünüyor muydun?" diye sordum.

"Tabii ki düşünüyordum! Ne olduğumu sanıyorsun, burnunu hiçbir işe sokmayan bir ortanca kardeş olduğumu mu?"

"Haklısın."

"Pekâlâ, diyorum ki sincap mamasını çalıp duran küçük pislikleri besleyip on iki tanesini yakalayalım ve onları cenazede salalım."

"Çok kızgın kargalar olacaklar..."

"Ee? Ne yapacaklar ki? Arabamın ön camına mı sıçacaklar?"

"Rolex'ini çalarlar."

Sinirlenmiş görünüyordu. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Hayır ama kuş kafesini beğendim. Beni pansiyona bırakabilir misin?"

"Tabii, atla." Ben diğer tarafa doğru yürürken, "Sadece kafese dikkat et," diye ekledi. Arabaya bindiğimde koltukta *Günlük Darbe*'nin bir kopyası olduğunu fark ettim. *Günlük Darbe*'yi alıp arkasını çevirdim. Ben gazeteyi bulduğumda, "Ölüm ilanı çok güzeldi," diye ekledi.

Güzel, babamın en sevdiğim fotoğraflarından birini kullanmışlardı. Birkaç sene önce, herkes yılbaşı kutlamaya New York'a geldiğinde, hepimiz şampanyamızı alıp yangın merdivenlerinden çatıya tırmandığımızda çekilmişti. Bir elinde puro, geceye doğru gülüyordu, yüzü New York havai fişekleriyle aydınlanmıştı. Bu hatıraya gülümsedim.

Carver tekrar yola çıktı ve kasabaya doğru bir U-dönüşü yaptı. "Biliyor musun, tüm bunları tek başına yapmak zorunda değilsin. Ben hazine avlarını çok severim."

Gazeteyi tekrar katlayıp koltukların arasına yerleştirdim. "Biliyorum ama hepiniz çok meşgulsünüz. Ailenin işsizi benim."

"Ben öyle demezdim," dedi. "Stephenie Meyer için hayalet yazarlığı yapıyorsun."

"Aynı tür bile değil, tatlım."

Omzunu silkti. "Denemeye değerdi." Konsoldan bir *Slim Jim* şekeri alıp paketini tek eliyle yırttı. "İster misin?"

"Çiğnemeyi hiç kesemiyorum."

"Anlamı da biraz o zaten." Şekeri ısırıp dişleriyle kopardı. "Heather'a rastladığını duydum..."

Yüzümü ekşittim. "Haberler o kadar hızlı mı yayılıyor?"

"Bu sabah kafede Dana'yla karşılaştığımda ne kadar havalı olduğundan bahsedip durdu," diye yanıt verdi. Kasabadaki tek trafik ışığında durduk. Belediye başkanı liseli bir köpek gezdiricisiyle tur atıyordu ve önümüzden karşıdan karşıya geçerken çok mutlu görünüyordu. El salladık, liseli de el salladı. "Ayrıca annemle dahil edilmekle ilgili konuştuğunu duydum."

Cidden, bu kasabada hiçbir şey kutsal sayılmıyor muydu?

Gözlerimi devirdim. "Sorun değil, annem açıkladı–"

"Çok üzgünüm," diyerek sözümü böldü.

Bu beni şaşırttı.

"Hiç düşünemedim. Alice de düşünmedi. Biz sadece... sen daha önce hiç... bunun çok fazla geleceğini düşündük," diye itiraf etti. "Özellikle de senin biriyle konuşmaya başladığını fark ettikten..." Hızla taktik değiştirdi. "Yine göremediğimiz biriyle konuştuğunu fark ettikten sonra. Babamın eskiden yaptığı gibi."

Ellerimi yumruk yaptım. "Onun da deli olduğunu mu düşünüyordunuz?"

"Deli olduğunu düşünmüyorum, Florence."

"O zaman söylesene, ne düşünüyorsun?" diye patladım. Seneler geçse de aynı öfke derimin hemen altındaydı ve çabuk köpürüyordu. "Hayali bir arkadaşla konuştuğumu mu? Kafayı üşütmeye başladığımı mı?"

"Bunu *asla* düşünmeyeceğimi biliyorsun–"

"*Numara* yaptığımı mı?"

"Babamla mı konuşuyorsun?" diye sözümü böldü. *Ah.* "Öyle

olsa bize söyler misin? Yoksa kendine mi saklarsın? Diğer her şeyi kendine sakladığın gibi. Issız ada, Florence!"

Bu kadarı yetmişti. Gidecektim.

Başta *tam* da zamanında mucizevi bir Houdini numarası çevirmiş olan Ben yetmezmiş gibi, şimdi de Carver açıkça üzerinde çalışmam *gerekmeyen* konularda beni azarlıyordu.

Sabrım zaten taşmak üzereydi ama artık tamamen tükenmişti.

Kapı koluna uzanıp kamyonetin kapısını açılmaya zorladım, hâlâ kemer taktığımı unutmuştum. O yüzden kendimi neredeyse boğduktan sonra kemerimi açtım ve arabadan dışarı çıktım. "Anma töreninde görüşürüz, Carver."

Küfretti. "Hayır, bekle, Florence!"

Ne diyecekse onu bitiremeden araba kapısını çarparak kapattım. Zaten diyeceklerini duymak istemiyordum. Issız ada Florence yorgun ve terliydi ve sıcak güzel bir duştan önce kendi kusurlarını düşünmek istemiyordu.

Daha da endişe verici olanı, birinin beni Ben'le konuşurken yakalamış olması ve yine dedikoduların çıkmış olmasıydı. Pansiyona doğru seğirtirken ceketime iyice sarınıp kollarımı kavuşturdum. Ben geçerken insanlar bana bakmıyorlardı; ama ya bakıyorlarsa? Ya birbirlerine doğru eğilip, "İşte hayalet fısıldayıcısı geçiyor," diye fısıldaşıp kısık sesle gülüyorlarsa?

Kes şunu. Gülmüyorlardı.

Benim aptal beynim tersine dönmüştü. Artık lisede değildim. Lise biteli bir on sene geçmişti. Daha büyüktüm. Daha akıllıydım. Üstelik Carver'a rağmen zihnim hâlâ rüzgârdaki karahindibaların hatırasıyla kaplıydı ve geri kalanının önemli olmadığını fark ettim.

İyiydim.

Bir şekilde.

28

Ölülerle Dans

DAHA ÖNCE PEK ÇOK anma töreninde bulunmuştum ama hiçbir zaman böyle bir tanesinde değil. Alçak sivri ökçe ayakkabılarımı verandada giyip ana caddeden Geçmiş Günler Cenaze Evi'ne giderken siyahlar ve kırmızılar giymiş olan kasaba halkı mağazalarını kapatmaya başladılar; peynir ve kraker, lazanya, kızarmış tavuk, karalahana ve çeşitli fırın işleri dolu tabaklar taşıyorlardı.

Bir saatliğine Mairmont durmuştu, siyah panjurlu, parapetlerinde ferforje parmaklıklar olan ıssız, Viktorya tarzı ev hariç. Yaklaştıkça daha fazla insan olduğunu gördüm. Bir derya insan ön kapıdan kaldırıma doğru taşıyordu.

Seaburn ön kapıda kahverengi bir takımla duruyordu, cebinde de bir orkide vardı. Karşıdan karşıya geçerken beni gördü ve bana sımsıkı sarıldı. "Neden herkes dışarıda?" diye sordum.

"Eh," Seaburn eliyle ön kapıya işaret etti, "gel de kendin gör."

Ön basamaklara çıkan yolu yürüdüm ve tereddütle kapıyı açtım, sonra donakaldım. Çünkü üç salondan ikisi çiçeklerle doluydu. Sıradan çiçeklerle de değil, *kır çiçekleriyle.* Hepsi berrak cam vazolarda rengine göre ayrılmıştı. Burada... burada *bin* tane kır çiçeği olmalıydı.

Hayrete düşmüştüm. "Bu nasıl... nasıl..."

Annem, babamın tabutunun bulunduğu kırmızı salondan çıktı. "Ah, Florence! Çiçekler çok güzel değil mi?"

"Kim... nasıl... ne zaman..."

Sonra salonlardan birinden Heather çıktı, elini bir mendile siliyordu. Onun burada ne işi vardı? Tam da ona bunu soracakken elini uzatıp, "Baban iyi bir adamdı. Her zaman mümkün olduğunca yardım etmek istiyoruz. Ayrıca haklıydın. Ama insanlar değişir. Ben bile değiştim," dedi.

Önce eline, sonra ona baktım. "Bunu... sen mi yaptın?"

Heather, "Dana yardım etti," diye cevap verdi, elini geri çekmemişti, bekliyordu. "Dün gece ve bu sabah ihtiyaç duyulan çiçekleri satın alıp teslim edebilmek için bağış topladık. Başın sağ olsun," diye ekledi.

Doğruyu mu söylüyordu yoksa yüzleşmemiz duyulursa iyi görünmek gibi bir art niyeti mi vardı bilmiyordum. Beni asla büyümemiş şımarık bir kadın gibi göstermek gibi. Görüyor musunuz? Heather gerçekten değişti, geçmişi geçmişte bırakamayan Florence'ti!

Ya da... belki de beynim soğuk ve sert davranıyordu. Herkesin art niyeti olduğunu düşünüyordu ama belki de bu olay tam da göründüğü gibiydi.

Elini sıktım. "Teşekkür ederim," dedim.

Tokalaştık.

Sonra mavi kır çiçekleriyle dolu vazoyu alıp mavi salona doğru kayboldu. Annem hazır olduğumda ziyaret odasına gelmemi işaret etti.

Seaburn bana hafifçe dirsek attı. "Git babanı gör de evi açalım."

"Evet, görmeliyim."

Uzun uzun nefes alıp omuzlarımı dikleştirdim. Yavaş yavaş. Carver ve Alice kırmızı salonda bekliyorlardı –babamın en sevdiği odada– ve ellerini bana doğru uzattılar. Ellerini tutup iyice sıktım ve nasıl veda edeceğimizi çözmeye başlamak için beraber-

ce mavi, kırmızı, sarı ve pembe kır çiçekleriyle süslenmiş koyu maun tabuta doğru yürüdük.

Akşamüstü cenaze evine girip çıkan, elimi sıkıp baş sağlığı dileklerini ileten insanlarla bir hengameydi. Mutfaktaki buzdolabına güveçler yığılmaya başladı ve ahşap parkelere birden fazla şampanya döküldü. Tüm kasaba buradaydı, en iyi siyah kıyafetleriyle eski Viktorya tarzı eve ve bahçeye tıkışmışlardı. Teker teker babamı sonsuzluğa uğurladılar ve biz üç Day kardeş, ellerimiz birbirimizinkiyle kenetli, birbirimizi dik tutarak yanda durduk. Annem çok yürekliydi, bir kadeh şampanyayı yudumluyor, veda etmeye gelmiş herkese çok zarif davranıyordu.

Karen makyajının akmaması için gözlerini silerek, "Tabii ki o berbat kırmızı takımla gömülecekti," dedi. "Tabii ki."

John en iyi siyah şortu, siyah gömleği ve pizza şapkasıyla, "Alice harika bir iş çıkarmış," dedi. "Hâlâ canlı gibi görünüyor."

Başka biri, "Sizinle çok gurur duyuyordu," dedi.

Diğer herkes ise âdeta anlaşılmaz bir hengameydi. Yüzlerini doğru düzgün algılayamadım bile.

"Siz üçünüz bir cenaze levazımatçısının sahip olabileceği en iyi çocuklarsınız."

"Çok gurur duyardı."

"Harika bir adamdı."

"Sizinle gurur duyardı."

"Çok iyi bir adamdı."

Alt dudağım titredi ama kendimi toparlamak için dudağımı ısırdım. Ne zaman çökecek gibi hissetsem Carver sanki, *Yalnız kalmaya ihtiyacın var mı?* diye sorarcasına elimi sıkıyordu. Ben de iyi olduğumu söylemek için onun elini sıkıyordum ve Alice'in elini de daha sıkı tutmaya başlıyordum. Dünya fırıl fırıl dönüyordu ve biz hâlâ buradaydık.

Arkasında hayalet kocasıyla beraber pembe takım giymiş olan Bayan Elizabeth de dahil olmak üzere –"Siyah benim rengim değil," demişti– son ziyaretçiler de nihayet gidince ön kapıyı kapatıp kilitledim. Kır çiçeklerinin kokusu o kadar güçlüydü ki

mekânı havalandırmak için bazı pencereleri aralık tutmaya karar verdik. Ama pencereler açık bile olsa cenaze evi o kadar sessizdi ki buna neredeyse dayanamayacaktım. Annem kırmızı salonda bir şeylerle uğraşıyor, yerden kurumuş kır çiçekleri toplayıp kır çiçeği vazolarını düzenliyordu. Aranjmanların yarına, cenazeye kadar taşınması gerekmiyordu ve tüm bu lanet çiçekleri nasıl mezarlığa götüreceğimizi merak etmeden edemedim.

Dış kapıya yaslanıp uzun uzun nefesimi verdim.

"Her şey yolunda mı?"

Sesi duyunca bakışlarımı kaldırdım. Ben girişin ortasında utangaç bir şekilde duruyordu, elleri yine ceplerindeydi. Onu Dağ Sırtı'nda kaybolduğundan beri görmemiştim ve sırf onu görünce bile ânında daha iyi hissettim. Onun varlığı merhem gibiydi.

Selamlamak için, "Tüm eğlenceyi kaçırdın," deyip gözlerimin kenarlarını sildim. Neyse ki bugün suya dayanıklı göz kalemi sürmüştüm.

Etrafına bakındı. "Anma töreni... bitti mi? Ne kadar süreliğine yoktum?"

"Birkaç saat," diye yanıt verdim. Dağ Sırtı, odada konuşulmayan bir konu gibiydi. Oradayken ne diyecekti? Ne dilek tutacaktı?

Endişeyle, "İyi misin?" diye sordu. "Yani... bu yanlış bir soru. Yapabileceğim... yapabileceğim bir şey var mı?"

Dünyayla iletişim kuramamasına rağmen, başka kimsenin onu görememesine rağmen, ona yardımcı olması gereken ben olmama rağmen... "Çok düşüncelisin."

"Acı çekiyorsun. Bunu izlemek zor."

"*O kadar* mı çirkin ağlıyorum?"

"Hayır, yani evet ama hayır. Demek istediğim..." Dudaklarını büzdü. "Keşke elimden bir şey gelse. Herhangi bir şey. Seni kollarıma alıp sarılsam ve sana bir süre üzüleceğini ama durumun yavaş yavaş *daha iyi hâle* geleceğini söylesem."

Boğazım düğümlendi. Kapıya o kadar fazla yaslandım ki dış

kapıdaki yivler sırtıma battı. Artık bir ömür gibi gelen bir zaman önce ona söylemek istediğim şey de bu değil miydi? "Öyle mi? Daha iyi hâle geliyor mu?"

Başını salladı. "Yavaş yavaş. On üç yaşındayken annemle babamı bir araba kazasında kaybettim ve beni ninem evlat edindi. Bu babamın yüzüğü," deyip kolyesini çıkardı ve parmaklarıyla yüzükle oynadı. "O kadar yalnız hissetmemek için yanımda taşıyordum. Ninem bana yasın asla geçmediğini ama bir parçan hâline geldiği için onu sevmeyi öğrendiğini ve sonra parça parça azaldığını söyledi. Nihayet kendini toparlayıp iyi olduğunu fark edeceğini. İyi olacağını fark edeceğini. Nihayetinde bu doğru olacak."

"Ninen babama benziyor," deyip burnumu çektim ve ellerimin tersiyle gözlerimi sildim.

Yüzüğünü tutup cebine koydu. "Üzgünüm, Florence. Bugün bu sözleri çok duyduğunu biliyorum ama..."

"Teşekkür ederim," diye yanıt verdim. "Gerçekten beğenilecek şekilde davrandın." Sonra kendimi durduramadım ve güldüm. "Ah Tanrım, şimdi fark ettim. Ben ve beğen, anladın mı? İsmin? İsmin beğen kelimesine benziyor, özür dilerim, sen ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyorsun ama ben... karmakarışık hâldeyim." Dehşete düşerek yüzümü ovuşturdum.

Alayla, "Bu esprini Ben'dim," dedi.

"Açıkçası Ben'meyeceksin diye korkuyordum."

İçini çekti, sonra çok hafifçe güldü. Yüzünün yan tarafları kırıştı ve gülümsedi. Neredeyse gözlerime inanamayacaktım. Daha iyi görebilmek için ona doğru eğildim. "Ne oldu?" diye sordu.

"Gerçekten gülümsüyor musun yoksa halüsinasyon mu görüyorum diye bakmak istedim."

"Çok tuhafsın."

"Kesinlikle. Ofisinden gitmeme hiç izin vermemiş olmayı istiyorsun, değil mi?" diye şakalaştım.

"Evet." Bunu öyle bir kararlılıkla söyledi ki kızardım.

Dileğin bu muydu? Dağ Sırtı'ndaki? diye sormak istiyordum ama bunun faydası olmazdı. Ben onun önüne bakmasına yardımcı olmak için buradaydım, o da dünyadan ayrılmak için buradaydı.

Hayalet hikâyelerinin hiçbir zaman mutlu sonu olmazdı.

"Eh, o zaman şansın yaver gitmiş," diye yanıt verip kapının yanındaki küçük çöp kutusunu aldım ve misafirlerin geride bıraktığı çöpleri toplamaya başladım. Plastik şampanya kadehleri ve dışarıda yenen atıştırmalıklardan kalan peçeteler. İnsanlar çöp kutularının var olduğunu unutmuş gibiydi.

Sonraki yirmi dakika boyunca cenaze evinde sessizce yürüyüp her şeyi düzelttim, masaları temizledim ve misafir defterini kapattım.

Carver'ın tabuttaki babama baktığı kırmızı salona geldiğimde durdum. Kardeşim kısık sesle bir şeyler fısıldıyordu ve yavaşça babamın göğsüne doğru düzgünce kıvrılmış eline uzanıp elini bir an orada tuttu.

Odadan sessizce gerileyip çıktım.

Ben, kapı pervazına dayanıp babamın tabutunun bulunduğu odaya baktı. "Babanın tarzını sevdim. Harika bir smokin," dedi.

"En sevdiği smokindi," diye yanıt verdim.

Carver tabutun kapağını yavaşça kapattı. Son defa. Sonra babamın bulunduğu kırmızı salondan çıkıp sehpadaki bardakları topladı. Çöp kutusunu taşıyıp plastik bardakları atabilmesi için Carver'a uzattım.

Masanın üzerinde bir müzik seti vardı, genelde anma törenleri ve ziyaretler sırasında ciddi org müzikleri için kullanılırdı. Bugün çalıp çalmadığımızı hatırlayamıyordum.

Kardeşim müzik setinin düğmelerinde parmaklarını gezdirirken hüzünle gülümsedi. "Babamın biz temizlik yaparken müzik çaldığı zamanları hatırlıyor musun?"

İnledim. "*Tekrar tekrar* Bruce Springsteen çalıyordu."

Güldü. "'Born to Run'da hayali gitar çalarken belini sakatlayışını hatırlıyor musun?" Gözlerinin kenarları kısıldı ve Carver'ın

gözleri tek bildiği ağlama yöntemiyle doldu. "Tanrım, Florence, keşke burada olsaydı," derken sesi çok duyguluydu.

"Keşke. Ayrıca... yardıma ihtiyacım var. Vasiyet konusunda. En çok da kargalar konusunda. Bir de... vişne kafesin."

Alayla nefesini tuttu. "Aman. Tanrım. Florence Day gerçekten *yardım* mı istiyor?"

"Lütfen bunu büyütme..."

"Al!" diye mavi salondaki küçük kız kardeşimize seslendi. "Florence bayağı bayağı yardımımızı istedi!"

Alice kapıdan kafasını uzattı. "Siktir oradan," diye yanıt verdi.

"Yani bu evet mi demek?" diye karşılık verince kız kardeşim dilini uzatıp yine mavi odaya çekildi.

Carver omzunu benimkine çarptırdı. "*Her zaman* evet." Sonra annem bazı vazoları taşımasına yardımcı olmak için onu üçüncü salondan çağırdı ve Carver giderken kafamı okşadı. Kendi kendime mırıldanarak saçlarımı düzelttim.

Ben hoparlörün bulunduğu masayı temizlemeyi bitirirken Benji bana yaklaşıp, "Bir sorum olacak," dedi. "Lee'nin doğru bildiği herhangi bir şey var mı?"

"Ha?"

"Kitabında."

Başımı yana eğdim. "Beethoven'ın 'Für Elise'ini dinlediğimizi yazmıştı –Carver bir ara klasik müziğe sarmıştı– ve babamın iskeletlerle dans ettiğini. Gerçekten de dans ediyordu," diye ekledim, "ama sadece Cadılar Bayramı'nda."

Bir homurtuyla güldü. "Eminim çok korkunçtur."

"Ah, kesinlikle değildi. Sesini değiştirip iskeletçiğin çenesini oynatırdı, bu çok komikti! Babam komikti. Biraz komik görünüşlü de olabilir," diye kabul edip parmaklarımı dalgınca müzik seti düğmelerinde gezdirdim. "Sanırım en kötü kısmı, Lee'nin çocukluğumun üzücü olduğunu ve yalnız geçtiğini düşünüyor olması. Belki bazen öyleydi. Ayrıca her zaman harika değildi ama Tanrım, Ben, kesinlikle iyiydi. Biraz bozuktu ve haşat hâldeydi

ama iyiydi." Ben'e babamın çaldığı CDlerimizi göstermek için müzik setinin altındaki çekmeceyi açtım. "Çok iyiydi."

Çünkü babam şarkı koleksiyonu yapıp annemle salonda dans ederdi ve beraberce bize veda etmeyi öğretmişlerdi. Bize çoğu çocuğun sadece nadiren aklına gelen pek çok şeyi öğretmişlerdi. Bize dullarla beraber nasıl yas tutacağımızı, henüz ölümü pek bilmeyen küçük çocukları nasıl teselli edeceğimizi öğretmişlerdi. Bize cesetlere nasıl makyaj yapılacağını ve kanı akıtıp yerine nasıl formaldehit konacağını, serumlardan, şok aletlerinden ve etiketlerden kalma hastane çürüklerinin o kadar belli olmaması için kıyafetleri nasıl ayarlayacağımızı öğretmişlerdi. Bazı insanların ne kadar az çiçek aldığını gizlemek için bir tabuttaki çiçekleri nasıl düzenleyeceğimizi. Annem ve babam bize çok fazla şey öğretmişti ve hepsi bunun zeminini hazırlamıştı.

Bize onlar öldüğünde ne yapacağımızı anlayacağımız yöntemler öğretmişlerdi.

İşte şimdi babam ölmüştü.

En üstteki CD'yi aldım. Üzerinde babamın kargacık burgacık elyazısı bulunan gümüş renginde kopya bir disk:

Güzel Vedalar.

Babamın uzun tabut görüntülemeler ve hüzünlü anma törenlerinden sonra kaç kere bizi temizliğe yardım için cenaze evine çağırdığını hatırlayamıyordum, tıpkı şimdiki gibi. Tıpkı şu anki gibi. Geçmiş Günler Cenaze Evi ufaktı ve babam mecbur olmadığı sürece elemanlarını fazla çalıştırmayı sevmezdi, o yüzden onun yerine bizi çalıştırırdı. Hep bundan nefret ediyormuş gibi yapardım, dezenfektanın ve çiçek buketlerinin fazla temiz kokusundan, aydınlık odalardan, bodrumdaki ölü insanlardan ama bir sırrım vardı:

Bundan hiçbir zaman söylediğim kadar nefret etmemiştim.

Annem genelde okulun olduğu akşamlarda beni, Carver'ı ve Alice'i cenaze evine sürüklediğinde babam çoktan ceketini çıkarmış, gömlek kollarını dirseklerine doğru kıvırmış, gençliğinde yaptırdığı dövmeleri sergiliyor olurdu (Miarmont halkının çoğu

dönmelerini görse çok şaşırırdı). Bu CD'yi koymuş olurdu ve bizi bir gülümseme ve güzel bir şarkıyla ölüm evine çağırırdı.

Ben'e CD'yi bir sır gibi göstererek, "Dinlemek ister misin?" diye sordum.

"Nedir bu?"

CD'yi müzik setine koyup oynata bastım.

Salonda müzik setinin uğultusu yankılanınca gözlerimi yumdum ve müzik başladı. Eski müzik; tefin mutlu, neşeli ve hafif sarsıntısı odadan odaya dolaştı ve nihayet –nihayet– yuvama dönmüş gibi hissettim. Şarkı hareket etmemi, kollarımı havaya kaldırıp dönmemi, zıplamamı istiyormuşçasına iliklerime yerleşti.

Nereye gittiğimi görmeme gerek yoktu. Bu cenaze evinin her köşesi çocukluğumdu, her santimi uzun zamandır kayıp bir define haritası gibi ruhuma işlemişti.

Babamın müzik setinin yanında duruşunu hatırlıyordum. Ayaklarının tempo tutuşunu hatırlıyordum. Anneme işaret edişini, ağzında bir orkideyle, kalçalarını sallayarak onu yanına çağırışını.

Ben şaşırarak, "Bunu beklemiyordum," dedi.

"Sürprizlerle doluyuzdur, Benji Andor." Başımı yukarı aşağı oynatarak koridorda ilerlerken tef çalıyormuş gibi yaptım.

Ofise misafir defterini yerleştirmekte olan Carver bana aklımı kaçırmışım gibi bakarken, annem de en küçük salondan başını çıkarıp baktı. Gül kırmızısı dudaklarının kenarları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Nicki, "Bu müzik de nedir, tatlım?" deyip kıvırdığı manşetlerini düzeltti, annemin yarın için çiçekleri taşımasına yardım ediyor olmalıydı.

Carver, "Babam," diye yanıt verdi, ben görünmez tefimi sallarken gülümsemesine karşı koymaya çalışıyordu.

Sıkı topuzumu açıp saçlarımı salladım çünkü anma töreni bitmişti ve Foundations grubunun "Build Me Up Buttercup" şarkısına eşlik etmeye başladım. Babam müzik setinin sesini

mümkün olduğunca açardı, o kadar fazla açardı ki bodrumdaki cesetlerin sarsıldığına emindim, sonra annemi elinden tutup şarkı sözlerini ağzını oynatarak söylerdi ve beraber ölüme çok alışık salonlarda dans ederlerken annem gülerdi ve annemle babam yuvalarındaymış gibi görünürlerdi.

Yuvalarındaydılar zaten.

Burası *yuvamızdı.*

Çünkü babam bize yalnız olmamamız için bir şeyler bırakmıştı, küçük şeyler. Annemin yalnız olmaması için. Sadece bir şarkının melodisinde bile olsa hâlâ bizimle beraber olabilmek için. Herhangi bir şarkının. Her şarkının. Sadece Foundations'ın, Bruce Springsteen'in, Bon Jovi'nin, Fleetwood Mac'in, Earth Wind&Fire'ın ya da Taylor Swift'in şarkılarında değil.

Bizi *canlı* hissettiren her şarkıda, her şeyde.

Carver partnerini elinden tutup onu dans etmesi için salona çekti.

Güzel vedalar.

Her zaman bu CD'nin çiçek aranjmanlarıyla, buketlerle ve misafir defterleriyle tabutlara konulmuş insanlar için olduğunu düşünürdüm ve belki de öyleydi.

Ama belki bir yandan da yaşayanlar içindi.

Önümüze bakmamıza yardımcı olmak için.

Ben şaşkın bir bakışla izliyordu, ışık ve seslerle dolu bir cenaze evinde o kadar yersiz duruyordu ki kendimi durduramadan elini tutup onu bizimle beraber dans etmeye ikna etmek için uzandım ve elim onunkinin içinden geçti.

Hüzünle gülümseyip elini uzattı. "Dans ediyor numarası yapabiliriz."

"Numara yapmayı severim," deyip yine elimi uzatıp onunkinin üzerinde tuttum. Sonra diğer elini tutuyormuş gibi yaptım ve o da bana uydu.

Birdenbire hepimiz hareket edip şarkı söylüyorduk. Ben beni önce dışarı doğru, sonra yine içeri doğru çevirdi ve senelerdir gülmediğim gibi güldüm. Ben de gülümsüyordu. Gerçek-

ten, samimiyetle gülümsüyordu. Bu beni iliklerime kadar sarstı çünkü daha önce hiç böyle gülümsememişti. En azından benim için değil.

O çok güzeldi.

Bu düşünceyle kalbim tekledi, sonra müzik iliklerimde canlılıkla titredi ve –birdenbire– bu hissi tanıdım. Bu seneler önce yazdığım türden bir histi, onun bahsettiği, parmaklarımın hemen altında belirmek için yanıp tutuşan, kahverengi tuğlalı bir Brooklyn evinin basamaklarında kaybolmuş bir histi ya da ben kaybolduğunu düşünmüştüm.

Bu bir soruya cevaptı, usul ve belirsizdi ama oradaydı; gizlenen, bir hayaletin elimi tutup beni parkelerin üzerinde dans ettirmesini bekleyen türden bir his, bir umut.

Bu his bir anlığına, mutluluk gibi geldi.

29

Ölüler Şarkı Söylediğinde

ALICE MUTFAĞA BİR KUTU Domino's getirirken, "Pizza geldi!" diye bağırdı. Hepimiz evde mutfak masasında oturmuş batak oynuyorduk; Annem, Alice, Carver, Nicki ve ben (eh, bir de Ben ama o musluğun yanında, tezgâhta oturuyor; daha önce Nicki'nin yanlışlıkla içinden geçip ürpererek, "Şeytan yokladı," demesinden sonra herkesten uzakta duruyordu). Alice dolaptan tabakları indirip pizza kutusunun yanına koydu, sonra kendine ve anneme birer porsiyon kaptı. Tekrar masaya otururken, "Kimse kartlarıma bakmadı, değil mi?" dedi.

Carver, "Hiç kimse," diye yalan söyledi. Nicki ikisine tabak almak için sandalyesini geriye itti.

Alice kardeşimize baktı. "Yalancı."

"Ah, kız kardeşim! Beni incitiyorsun!"

"Batakta hile *yapmadığın* hiç olmadı," diye belirtip bir dilim almak için sandalyemde geriye kaykıldım. Elim çok kötüydü ve oyunu kaybediyordum ama pes etmeyecek kadar inatçıydım. Kaybedenin mutfağı temizlemesi gerekiyordu ve bu ben olmayacaktım. On senedir bu sorumluluktan kaçıyordum.

Şimdi başlayacak değildim.

Carver tabağı için Nicki'ye teşekkür edip onu rahatça yanağından öptü. Hepimiz teknik olarak hâlâ anma töreni kıyafetlerimizleydik ama artık ceketlerimizi, ayakkabılarımızı ve mü-

cevherlerimizin çoğunu çıkarmıştık. Masada yarısı boşalmış bir Maker's marka viski duruyordu, beraberinde de herkesin kadehleri.

Carver, "Ben kesinlikle hileci değilimdir. Nicki onlara benim iyi ve dürüst bir adam olduğumu söyle," diye devam etti.

Nicki, Carver'ın omzuna vurup, "Dürüstçe acayip bir şeysin," dedi.

"*Sevgilim!*" diye bağırdı Carver.

Ben omzuna doğru güldü. Onu izlediğimi fark ettiğini düşünmüyordum, en azından ilk başta, ailemi izlerken değil. Alice'i ve kırık siyah tırnaklarını, Carver'la sevgilisinin birbirlerine gizlice yumuşak dokunuşlarda bulunmalarını ve annemin kartlarını tekrar tekrar düzenlerken kendi kendine "Build Me Up Buttercup"ı mırıldanışını. Ben'in parmaklarını saçlarına geçirip Carver'ın eline gizlice bakmak için eğilmesi ve Alice ne zaman kendi kendine zekice bir şey mırıldansa gülmesi çok tatlıydı.

Biraz üzülerek, babamın tanısa onu ne kadar seveceğini düşündüm.

Nihayet baktığımı görüp kalın siyah kaşlarından birini havaya kaldırdı. Tam da ağzıma pizza tıkmakla meşguldüm ve hemen bakışlarımı kaçırdım. Ağzım peynirle dolu, "Nerede kalmıştık?" deyip pizzayı benim gibi bir barbara uygun şekilde masaya koydum. Kendi kendime, Ben ona baktığımı görmedi, diye yalan söyledim.

Hiçbir şey görmedi.

Carver, "Nicki'yle hepinizin canına okumak üzereydik," diye yanıt verdi.

Annem sessizce masanın başında oturuyordu. İçkisinden bir yudum daha aldı. "Hadi ama, hayatım. Xavier'la seni yalancı olarak yetiştirmedik."

"Anne! Artık iki taraftan birden mi laf yiyorum?"

Annem, "Açıkça ben kazanıyorum," diye ekleyip elinden bir kart çekip masaya koydu. Kupa valesi. Bu da batakta eğer kupan varsa onu mutlaka oynaman gerekiyor anlamına geliyordu ve

bu elden önce sadece tek bir kere kupa oynamıştık. Kupası olmayan varsa bir maçayla koz çıkabilirdi.

Benim ne yazık ki kupam kalmıştı. Hatta iki tane.

Alice elinden bir kart çıkardı. Ortaya fırlattı. Kupa dörtlüsü. Harika. Carver sinek sekizlisi oynadı. Bu da ya kupası ya da maçası olmadığı... ya da bir karttan kurtulmaya karar verdiği anlamına geliyordu. Nicki'nin eli alacağını bildiği için.

Carver diliyle tiktak sesi çıkardı. "Sıra sende, abla."

Başparmağımı kemirdim.

"Ah, elinde bir şey yok mu? Bu eli kaybedersen... bulaşıklar seni bekliyor," diye ekledi.

Alice, *"Tanrı'ya* şükür ilk defa bulaşıkları ben yıkamayacağım," deyip içini çekti.

Ben tezgâhtan inip mutfağın öteki tarafına geldi. Ellerini masaya koyup üzerime doğru eğildi, boğazından usulca bir hımmmm çıktı. Bana yakın olduğu noktada tenim soğukla ürperdi. Bu elinizin uyuşması gibiydi, hayatta olsa ve bu kadar yakınıma eğilse olacağından çok farklıydı. Hayattayken kokusunun nasıl olduğunu merak ettim. Hangi tıraş kolonyasını kullandığını, hangi şampuanı kullandığını, çıplakken nasıl göründüğünü...

"Zor seçenekler," diye fikrini belirtti. "Çok zor durumdasın."

Kendi kendime yanaklarımın sadece viskiden dolayı yandığını söyleyip, "Şşşş, ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum," deyip kadehimin geri kalanını bitirdim. Bardağın dibindeki buzlar şıngırdadı.

"Şunu oynamalısın," diye önerdi. "Nicki'nin bir kupası kaldı ve–"

"Hile yapmayacağım–"

Carver ağzında pizzayla, "Ne fısıldıyorsun?" diye sordu.

Alice küstahça, *"Hayalet* arkadaşın sana yardım mı ediyor?" diye ekledi.

"Hayır," diye itiraz ettim.

Carver da hemfikir oldu. "Bir hayalet arkadaşı yardım ediyor olsa bu kadar kötü kaybediyor olmazdı."

Nicki koluna vurdu. "Nazik davran!"

"Öyle yapıyorum!"

Benji kulağıma doğru eğilip, "Bitir onları," dedi, kelimeler boğazından kısık bir fısıltıyla çıkmıştı.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kimsenin haberi olmazsa bu hile sayılmazdı. Elimdeki kupa kızını çıkarıp masanın ortasına attım. Sonra tıpkı Ben'in dediği gibi, Nicki'nin kendi kupasını oynaması gerekti. Eli ben kazandım.

Sonraki eli de. Ailem ellerini oynuyor, sonra Ben bana ne atacağım konusunda tavsiye veriyordu, sesi kulağımı gıdıklıyordu.

Üst üste beşinci elimi kazanınca Carver kollarını kavuşturdu. "Eh, bu hiç adil değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Puanları annem tutuyordu. "Florence, sadece yirmi geridesin."

Carver ellerini havaya kaldırdı. "Bu! Sen bu kadar usta değilsin."

"Ya öyleysem?"

Annem kalemi bırakıp bana ciddi ciddi baktı. "Florence, hayalet arkadaşın burada mı?"

Alice gözlerini devirdi. "Anne, bu konudan bahsetmeyeceğini biliyorsun–"

"Burada," diyerek kardeşimin sözünü böldüm. Belki sebep içtiğim bir buçuk kadeh viskiydi ya da belki sadece Ben'e yakın olup güvende olduğumu hissetmekti. Uzun zamandır hissetmediğim kadar.

Carver, "Burada mı?" dedi vurgulayarak.

Alice gözlerini kısarak bana baktı. "Hile yapıyorsun. Hayalet arkadaşına elime bakmayı kesmesini söyle!"

Hayalet, "Bana Ben demesini tercih ederim," dedi.

"Ona Ben denmesini tercih ediyor," dedim Alice'e.

Alice, "Tabii, tabii, Ben," dedi sonra –sanki Ben'in arkasına geçtiğini hissetmiş gibi– elini hızla çarpıp kartlarını masaya kapalı bir şekilde koydu. "Ona eğer burada oturup kartlarımıza

bakacaksa en azından bizimle beraber oynayıp senin canına okumama izin vermesi gerektiğini söyle."

"En yüksek kartı paticik onlusu olan birinden büyük laflar."

Ben'e gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Sinek mi demek istiyorsun?"

Omzunu silkerek, "Paticik," diye tekrarladı.

Alice bana şüpheyle baktı. "Peki ya yonca?"

"Yonca mı? Sinek."

"Dediğim gibi: Yonca."

Onu duymazdan geldim. "En yüksek kartı sinek onlusu olan birine göre büyük laflar ettiğini söylüyor," deyince Alice'in gözleri büyüdü. Bana parmağını salladı. "Ah, bu hiç adil değil! Otomatik bulaşık görevi! *Mızıkçı!*"

Carver kartlarını göğsüne bastırdı. "*Benim* elimi de gördü mü?"

Hayretle, "Cidden mi?" dedim. "'Aman Tanrım, hayaletler gerçekmiş!' Ya da 'Aman Tanrım, bu ev *perili*!' demek yerine bunu mu diyorsunuz?"

Ailem başlarını yukarı aşağı salladı, Nicki bile.

Annem, "Xavier de aynı şeyi yapardı, hayatım," diye açıkladı.

Carver da ona katıldı. "O poker oyunlarını nasıl hep kazanıyordu sanıyorsun?"

Annem, "Hayaletin –pardon, Ben– batak oynayabiliyor mu?" diye sordu.

Ben keyifle, "Uzun zamandır oynamadım," dedi.

Başımı salladım. "Evet, oynayabilir."

"Güzel! Çünkü berbat oynuyorsun, kusura bakma, tatlım. Sana yardım edebilir ama hile yapmak yok, anlaştık mı?"

Ben, "Kesinlikle, Bayan Day," diye yanıt verdi.

"Dedi ki," deyip en iyi Ben taklidimi yaptım, "Kesinlikle, Bayan Day."

"Hiç de öyle konuşmuyorum."

"Kesinlikle konuşuyorsun," diye yanıt verdim.

Annem güldü. "Ona bana Bella demesini söyle. Bayan Day denmesinden nefret ediyorum. Nicki, sıra sende canım."

Böylece konu kapandı. Benji arkama geçip kartlara işaret ederek aile üyelerimin çeşitli kartlara sahip olmasının ihtimalinden ve hangi kartları oynamamın en güvenlisi olacağından bahsederek mırıldandı. Ben hep bir kaos katalizörü olarak kartları fırlatıyordum ama Benji özenli ve stratejikti, tıpkı ofisini düzenleyişi gibi. Bazen bir karta işaret etmek için üzerime doğru eğiliyor, kısık sesle ve hızla mırıldandığında iliklerime kadar ürperiyordum çünkü usulca konuşmasını, kelimelerinin sonunu vurgulayışını seviyordum...

Seviyordum.

Ah.

Birkaç el sonra oyunu sonlandırmaya karar verdik. Carver kazanmıştı ki bu hiçbirimizi şaşırtmamıştı ve Nicki nazikçe "hayalete" oynadığı için teşekkür etti. Hayalet yardımı almama rağmen yine de bulaşıkların üzerime kalmasına gülerek mutfaktan çıktılar. Salonda yüksek sesle anma törenindeki ziyaretçilerden bahsettiklerini duyabiliyordum.

Ben tüm kartları çıkarıp jokerlerle beraber kutularına koymakla meşgulken annem bir yandan masayı temizlediği sırada, "Biliyor musun, baban her zaman paylaştığınız yetenek konusunda içsel çatışma yaşıyordu. İstemediğin bir şeyin üzerine yük olmasındansa seçim yapabilmeni istiyordu," dedi.

Bu beni şaşırttı. "Bunu daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Ben hep... bunun Alice veya Carver gibi birinde daha çok işe yarayabileceğini düşünmüştüm. Onlar benden çok daha iyiler."

"Bence hepinizin aşması gereken zorluklar olurdu. Alice hızlı öfkeleniyor, Carver ise biraz hercai. Sen kalbinin çok fazlasını veriyorsun. Baban gibi." Bulaşıkları eviyeye koyup suyu açtı ve suyun ısınmasını bekledi.

Bu en büyük kusurlarımdan biriydi. "Sence okumam gereken mektupta ne yazıyor?"

Annem biraz düşündü. "Gerçekten emin değilim."

"*Aşağı yukarı* bir fikrin vardır."

"Evet, var," diye hemfikir oldu, "ama emin değilim. Ama mektupta her ne yazıyorsa, baban senin okumanı istedi.

"Ama neden? Alice ve Carver, insanların önünde konuşmak konusunda *çok* daha iyiler!"

"Çünkü muhtemelen buna en çok senin ihtiyacın olduğunu düşündü," diye yanıt verip eviyedeki tabakların üzerine Dawn sabunu sıktı. "Gerçekten, o adamın zihninde olup biten her şeyi anladığımı mı düşünüyorsun? Tabii ki anlamıyordum. Beni her zaman şaşırtıyordu. Sanırım yine şaşırtacak. Şu hayalet arkadaşına yardım mı ediyorsun?" diye ekleyip konuyu değiştirdi.

Ben, "Harika bir iş çıkarıyor," yorumunda bulundu.

"Deniyorum," diye yanıt verip annemi mektup konusunda daha fazla rahatsız etmemeye karar verdim. "Şu anda senin yanında tezgâha yaslanıyor. Sağında, yani solunda."

Annem soluna dönüp, "Ne zaman istersen bekleriz, Ben," dedi.

Ben, "Çok güzel olur," dedi ve dudaklarımı ısırarak gülümsememi durdurdum çünkü annemin onun hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum; uzun boyuyla kafası neredeyse kapı pervazına değiyordu, saçları kabarıktı ve gözleri parlıyordu.

"Teşekkürler diyor," diye tercüme ettim.

"Güzel. Şimdi..."

"Bulaşık!" Carver kafasını yine mutfağa sokup bana işaret etti. "Kaybettin!"

"Kaybetmedim!" diye karşı çıktım.

"Hile yaptın ama yine de kaybettin! Anne, bulaşıkları yıkamayı bırak–"

Alice, Carver'ın yanından geçip, "Ben hallederim," diye araya girdi.

"Ama Alice."

Kız kardeşim, "Sakin ol. Sorun değil. Yorgun görünüyorsun," deyip süngeri annemden aldı. "Muhtemelen uyumalısın. Yarın görüşürüz."

Tereddüt ettim. "Ama bulaşıkları ben yıkayabilirim–"

Alice gözlerini devirdi. "Pekâlâ, beraber yıkayabiliriz. Anne, galiba Carver o lanet kuşları yakalayabilecek mi diye görmek için o ahşap kafesi dışarı koymak istiyor ve Nicki kuşlardan aşırı korkuyor–"

Nicki diğer odadan, "Hiç de bile!" diye bağırdı. Sonra bir saniyenin ardından, "Ama çok korkunçlar!" diye ekledi.

Alice, anneme bir bakış attı. "Kendine zarar vermemesi için ona yardım edebilir misin?"

Annem iç çekti. "İlla gerekiyorsa..."

Carver, "Yardıma ihtiyacım yok!" diye karşı çıktı ama annem onu omzundan tutup arka kapıdan dışarı çıkardı.

Alice'le beraber sessizlik içinde bulaşıkları yıkadık. Ben mutfaktan çıkmıştı ama nereye gittiğini bilmiyordum. Şapşal erkek kardeşime göz kulak olmaya gittiğini umuyordum çünkü annemin ne yapacağını bilemeden bilgece başını sallamak dışında bir şey yapacağına pek inancım yoktu.

Sürekli Alice'e bir şey söylemek istiyordum –babamın morgdaki cesedini saymazsak ilk defa gerçekten yalnız kalmıştık– ama aklımdaki hiçbir şey doğru gelmiyordu. Eskiden Alice'le konuşmak konusunda *çok iyiydim*. Birbirimizin en iyi dostuyduk ve iyi anlaşan kız kardeşlerin aralarındaki bir sürü özel espriye sahiptik.

Sonra da birbirimizin en iyi dostu olmamaya başlamıştık. Mairmont'tan ayrılmamın sevdiğim herkesi nasıl üzeceğini pek düşünmemiştim ama özellikle de Alice'i nasıl üzeceğini düşünmemiştim ve son kavgamızı aklımdan çıkaramıyordum. Eh, son *birkaç* kavgamızı.

"Özür dilerim," diye başladım, "hiç geri dönmediğim için."

Neredeyse Day ninemizin en sevdiği tabaklardan birini düşürecekti. "Aman Tanrım, bunu yapmadan önce beni uyar."

"Sadece özür diledim!"

"Evet, biliyorum. *İğrenç*."

"Pekâlâ," dedim, biraz kırılmıştım çünkü açıkçası bunu *içten-*

likle söylemiştim ve tabağı elinden alıp öfkeyle kuruladım. "Bir daha olmaz."

"Lütfen olmasın," diye hemfikir olup kızgınlıkla başka bir tabağı ovaladı. Sonra içini çekti ve omuzları gevşedi. "Zaten yanlış şey için özür diliyorsun. Seni *gittiğin* için suçlamıyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Suçlamıyor musun?"

"Canavar değilim. Gerçekten yapabileceğin tek şey buradan gitmekti. Ziyarete gelmediğin için de suçlamıyorum, öyle demiş olsam da. Babam hiçbir zaman eve dönmeni istemedi. Hiçbir zaman seni ziyaret etmenin bizim için uygun olup olmadığını sormadı. Öylece *ziyaretine geldik*." İçini çekip başını iki yana salladı. "Ben sadece... uzun süre boyunca beni yanında götürmediğin için sana çok kızgındım. Senin için kaç kere kavga ettim biliyor musun?"

Bunu biraz düşünmem gerekti. "On üç mü?"

"On dört! Sen gittikten sonra da biriyle kavga ettim. Mark Erie'yi tanıyor musun?"

"Heather'ın evlendiği futbolcu çocuk mu?"

"Ta kendisi. Çenesini çatlattım. Bir ay boyunca pipetle içmek zorunda kaldı," dedi muzaffer bir edayla. Sonra içini çekip içkisinden bir yudum aldı. "Sanırım bir süre sonra sadece sana kızmaya başladım. Çünkü gitmiş olsan da babamla her zamanki kadar yakındın. Bunu kıskanıyordum. Seninle babamı ve hayaletlerinizi."

Ne diyeceğimi bilmiyordum, hiçbir zaman bu açıdan bakmamıştım. Kaçtığım tek şeyin aynı zamanda babam hakkında en hoşnutlukla hatırladığım şey olduğunu ve de Alice'in, Carver'ın ya da annemin onunla asla paylaşamayacağı bir şey olduğunu.

"Babam iyi bir adamdı," diye devam etti, "ama mükemmel değildi. O parçasını sana sakladı. Onu her gün gördüm. Onunla tartıştım. *Bizim* için burada kalmaktansa başka insanlara vedalarını sunmanın daha önemli olduğunu düşündüğü için sağlığını ihmal edişini izledim. Bizi unuttuğunu düşünüyordum."

"Alice..."

"Kendini unuttu. Ben ise hiçbir şey *yapamadım.*" Burnunu çekti ve ağzım açık bakakaldım çünkü gözleri nemliydi ve Alice *asla* ağlamazdı. Üçüncü sınıfta kaykay yapmaya çalışırken bacağının yan tarafını sıyırdığında ağlamamıştı. Carver yanlışlıkla üzerine araba kapısı kapatıp ilk defa parmağını kırdığında ağlamamıştı. Düğünlerde, cenazelerde ya da mezuniyetlerde ağlamamıştı o yüzden ne yapacağımı bilmiyordum.

Havluyu bıraktım, ona sarılmakla yardım çağırmak arasında kararsız kalmıştım. Sesim titredi. "Alice..."

Çünkü *beni* de ağlatmak üzereydi.

Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Belki benim yerime burada sen olsaydın–"

"Hayır," diyerek sözünü böldüm. "Bu cümleyi bitirme."

"Ama bu..."

"*Doğru değil,*" diye vurgulayarak söyledim, bunu düşündüğü için bile dehşete düşmüştüm. "Babamın doktora gitmemesi babamın suçuydu, senin değil. Asla senin suçun olmayacak."

Bana baktı, gözleri kıpkırmızıydı ve alt dudağı titredi. "Onu koruyamadım," diyerek hıçkırdı.

"Ben... ben de koruyamadım, Al."

Birbirimize sımsıkı sarıldık ve birbirimizin omuzlarında ağladık. Bu hafta daha önce hiçbir şeyin olmadığı kadar katartikti. Tüm acıyı içimde tutuyordum ve Alice'in bunca zamandır nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. Ona sormalıydım. İyi olup olmadığını merak etmeliydim çünkü hiçbirimiz iyi değildik.

Ama iyi olacaktık.

Bir an sonra kollarımdan kurtulup kalan yaşları gözünden sildi. "Bulaşıkları tek başıma bitirebilirim."

Ben de gözlerimi silerek şüpheyle, "Bulaşıkları bana karşı kullanmayacak mısın?" diye sordum.

Gülerek, "Tabii ki kullanacağım," diye yanıt verip bana iyi olacağını ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlattı ve beni kovdu.

Askıdan paltomu kapıp üzerime geçirirken gözüme salonda-

ki çiçekli koltukta oturan Ben ilişti. Koltukta rahattı, gözlerini kapatmış, bacak bacak üzerine atmıştı, neredeyse uyuyormuş gibi kollarını göğsünde gevşekçe kavuşturmuştu. Son birkaç günde önümde yavaş yavaş açılmıştı, başta saçları dağılmış, gömlek manşetleri yukarı kıvrılmış, pantolon paçaları katlanmış, kravatı cuma gecesiyle burası arasındaki öbür dünyada bir yerlerde kaybolmuştu ve şimdi –çok azıcık– çenesinin keskin hatlarında hafif bir kirli sakal belirmişti. Daha önce hiçbir hayaletin değiştiğini görmemiştim. Onlar sabitlerdi. Kalıcı. Ama öte yandan, daha önce hiç bu kadar dikkat de etmemiştim.

Bir gözünü açtı. "Hazır mısın?"

Kalbim altüst *oldu*. Bu aşırı tuhaf şekilde çok tanıdıktı. Sanki başka bir evrende buradaymış, gerçekmiş, canlıymış, bu koltukta oturup eve gidebilmemiz için kız kardeşimle bulaşıkları bitirmemizi bekliyormuş gibi.

Belki başka bir hayatta.

Başımı salladım. "Evet."

Ayağa kalkıp ben ayakkabılarımı giyerken dış kapının önüne geldi ve beraber basamaklardan kaldırıma indik. "Seni eve bırakayım mı?" teklifinde bulundu.

"Ah, ne büyük centilmensin."

"Arada sırada."

Sokaktan geriye, pansiyona onunla beraber yürümek hoştu. Hiç üstelemeden bana kız kardeşimi, aramızın iyi olup olmadığını sordu, ben de ona konuşmamızı anlattım. Alice'in bu kadar fazla acı çektiğini bilmiyordum ve onun acı çekişi, onun acı çekmesine sebep olan kişiye yumruk atmak istememe sebep oluyordu. Ama bu durumda, ona acı çektiren kişi babamdı. Ayrıca bir yere kadar, bendim. Alice'in gitmiş olmamdan *hoşlanmadığını* biliyordum ama hiç düşünmemiştim...

Sadece düşünmemiştim.

Nazikçe, "Sorun değil, en azından konuştunuz," dedi.

"Evet."

Lee, biz beraber yaşayana dek beni hiç eve bırakmamıştı ve

o zaman bile bazen yayın etkinliklerinden erken kaçıp eve tek başıma metroyla dönerdim. Bunun her zaman o sosyal bağlantılar kurarken onu rahatsız etmek istemediğim için olduğunu söylerdim ama esasında genelde istenmeyen bir çanta gibi hissediyordum; o genel yayın yönetmenleriyle, ödüllü şairlerle ve Tanrı bilir başka kimlerle konuşurken yanında sessizce duruyor, son derece parçası olduğum bir camiada bile dışlanmış hissediyordum.

Gizlice o camianın parçası olsam bile.

Paltoma daha sıkı sarındım. Ben kaşlarını çatarak bana baktı. "İyi misin?"

"İyiyim," diye mırıldandım. "Sadece... çok yoruldum."

Usulca, "Bu çok yorucu," diye hemfikir oldu. "Tamamı. Etrafındaki tüm dünya değişirken ve seni geride bırakıp bulduğun kayıplarla oturmaya zorlarken iyiymiş gibi yapmak."

Gerçekten tam olarak böyle geliyordu. "Ama sen bunu atlattın, o yüzden bence ben de atlatabilirim."

"Buna eminim. Benim olabileceğimden çok daha cesursun. Ben senin yaptığını yapamazdım. Benim gibi hayaletlerin önlerine bakmalarına yardım edemezdim. Çok sık veda etmek zorunda kalıyorsun."

"Bu onlarla daha farklı –şey, seninle– çünkü veda edebiliyorum. Babama söylediğim son şey..." Onunla olan konuşmamı hatırlamaya çalışırken duraksadım. Cuma çok geride kalmış gibiydi ve sohbetimiz şimdiden bulanıklaşmıştı. Babama onu sevdiğimi söylemiş miydim? Söylediğimi biliyordum ama bunu sorgulayıp duruyordum. Ya o sefer söylemediysem?

Hatırlayamıyordum.

Gözlerimdeki yaşları kırpıştırarak uzaklaştırıp boğazımı temizledim. "Her neyse, kart oyununda yardım ettiğin için teşekkürler."

Bir homurtuyla güldü. "Eh, batakta çok kötüsün."

"*Hiç* de bile!"

"Ah, kesinlikle öylesin." Başını yana eğdiğinde bir bukle si-

yah saç alnına düştü. "Ama biliyor musun, senden bu yüzden hoşlanıyorum."

"Benden *bu yüzden* mi hoşlanıyorsun? Ben mükemmel göğüslerim yüzünden olduğunu sanmıştım?"

Kulakları kızardı ve hızla bakışlarını kaçırdı. "Evet, eh, senden hoşlanma sebebim göğüslerin değil. Onlar bir bonus. Bir kitap promosyonu gibi. İki tane alana bir tane bedava."

Gülümsememi saklamaya çalışarak yanağımın içini kemirdim. "Ben de senden bu yüzden hoşlanıyorum."

"Geniş ve son derece mükemmel göğsüm yüzünden mi?"

"Gerçekten de geniş," diye hemfikir olunca güldü. Kahkahası yumuşak ve gırtlaksıydı ve çok hoşuma gitti.

Bir bahar rüzgârı tomurcuklanan meşelerle kızılcık ağaçlarının arasmdan eserken soğuk akşam havasında kışın son damlacıkları vardı ve parmaklarımın tüm bunları yazmak için yanıp tutuştuğunu hissettim. Gökyüzünü koyu mavilere, morlara, gümüşlere boyayıp kaldırımı parıltılı cam kırıklarıyla bezemeyi ve yanında olmaktan, senin onun yanında olmaktan hoşlandığın kadar hoşlanan biriyle beraber sessizce yürümekten coşkuyla bahsetmeyi.

Asgari seviyeden bu kadar etkilendiğime inanamıyordum, *nezaketten.*

Biz pansiyona girdiğimizde Dana resepsiyondaydı ve yeni bir aşk romanınm üzerinden bana gülümsedi. Bu sefer bir Christina Lauren romanıydı. "İyi akşamlar, Florence."

"İyi akşamlar, Dana!" diye selam verdim.

Benji beni merdivenlerden koridorun sonundaki odama getirdi ve ben çantamda oda anahtarımı ararken durup bekledi. "Ailen çok tatlı."

"Ah, onları iyi bir akşamlarında yakaladın."

"Onları bu hafta her gün olabilecek en kötü şeyle baş ederken gördüm," diye hatırlattı.

Yüzümü ekşittim. "Doğru. Bizi bir de *düğünlerde* düşünsene. Çok eğlenceliyiz."

Hafif bir hüzünle, "Bunu görmeyi çok isterdim," dedi. Çünkü görme ihtimali düşüktü. Böyle bir şey olmadan önce Anne'in kitabını bitirip onu bu tuhaf yarı hayattan azat edecektim.

Bunu çok düşünmemeye çalışırken anahtarımı çantamın dibinde bulup kapıyı açtım. "Gerçekten, o kadar da özel– Ben?"

Birdenbire beti benzi atmıştı ve düşmemek için duvarın kenarına tutunuyordu. Anahtarımı atıp ona uzandım ama elim kolunun içinden geçti.

"Ben... Ben, iyi misin?"

"Sen de duyuyor musun?" diye sordu. Bakışları dalgınlaşmıştı.

"Hayır... hayır hiçbir şey duymuyorum?"

"Bu sanki... sanki..." Ama sonra yüzünü ekşitti. Masadaki lamba sarsılmaya başladı.

Aşağıdan Dana geldi. "Florence? Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye seslendim, merdivenlerden çıkıp portrelerin duvarlarda yavaşça yamulduğunu görmemesini umuyordum. Kapımı itip açtım. "Lütfen içeri gir," diye fısıldayınca Ben başını sallayıp duvardan odama sızdı.

Eh, bu da olurdu.

İçeri girip kapıyı kapattım. Dışarıdaki lamba sarsılmayı kesmişti. "Lütfen otur. Beni endişelendiriyorsun."

Göğsünü tutmuş, başını iki yana sallıyordu. "İyiyim."

"Hayır, iyi falan *değilsin*."

Bana itiraz etmek üzere dudaklarını büzdü ama fikrini değiştirmiş olmalıydı ki yavaşça yatağa oturdu. Hafif hafif sallanıyordu. Normalden daha mı soluk görünüyordu? Beti benzi daha da mı atmıştı? Emin olamıyordum ama keyfimin kaçacağı kadar korktuğumdan emindim.

"İyi değilsin," diye emin oldum. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye yanıt verip yüzünü ovuşturdu. "Bir şey yok."

"Bir şey var–"

"Zaten ölüyüm, ne fark eder?" dedi, sesi sert ve duyguluy-

du. "Öldüm ve her kaybolduğumda biraz daha azı olarak geri dönüyorum. Ölüyüm ve hâlâ kalbimin kulaklarımda attığını duyabiliyorum, gitgide daha hafifçe. Ölüyüm ve yokum, sonra buradayım ve olay kitap değil, olay kitap olamaz, Florence."

"Tabii ki öyle."

"Olmasını istemiyorum. Çünkü o zaman sen kitabı bitirdiğinde..."

Kalbim boğazımda atıyor gibiydi. "Sadece yorgunsun. Burada kalıp istediğin kadar dinlenebilirsin. Yüzümü yıkayacağım, tamam mı? Birazdan döneceğim." Banyoya giderken bileğime bir soğukluğun değdiğini hissettim ama bunu duymazdan geldim çünkü duymazdan gelmeseydim bir cambaz ipinde dans etmeye başlayacağımızdan korkuyordum ve zemin çok uzaktaydı.

Banyoda uzun kaldım. Fazla uzun. Çıktığımda onun gitmiş olmasını mı istiyordum, yoksa hâlâ yatağımın ucunda oturuyor olmasını mı istiyordum bilmiyordum. Hayır, ne istediğimi biliyordum ama korkuyordum.

Kalmasını istiyordum.

"Ben..." Banyodan çıkarken boğazım düğümlendi ve onu yatakta uzanmış, yana doğru dönmüş hâlde buldum. O kadar uzun boyluydu ki ayakları neredeyse yatağın ucuna kadar geliyordu. Kıpırtısızdı –tabii ki öyleydi, o ölüydü– ama bu, diğer taraftan yavaşça yorganın altına girene dek gerilmeme sebep oldu.

Gözleri birdenbire açıldı. "Şey, ben kalkayım–"

"Gitme," dedim.

"Çok buyurgansın. Çok tatlı."

"Sen de inatçısın." Sonra daha kısık sesle: "Lütfen."

Başını tekrar yastığa koydu. "Tek bir şartla."

"Neymiş?"

"Bana bir daha gitmememi söyle."

Ona doğru yaklaştım, o kadar yaklaşmıştım ki hayatta olsaydık nefeslerimiz karışır, dizlerimiz çarpışırdı ve parmaklarımı saçlarına geçirebilirdim. Usulca, bir sır ve dua gibi söyledim: "Gitme."

30

Tuhaf Yatak Arkadaşları

MOR PERDELERİN İÇİNDEN SABAH ışığı sızarken uyandım ve telefonuma bakmak için döndüm. Sekiz buçuk. Perşembe, 13 Nisan. Babamın cenazesi bugündü. Bir yastığa sımsıkı sarılıp yüzümü yastığa gömmüştüm ki Ben'i hatırladım.

Yanımda gözleri kapalı, taş gibi kıpırtısız yatıyordu. Hayaletler nefes almıyor ve uyumuyorlardı ama gözlerinin altında mor halkalar oluşmaya başlamıştı. Yanaklarında biraz kirli sakal da vardı ve düşünmeden sakalına dokunmak için uzanmıştım ki gözlerini açtı.

Elimi hemen çektim. Yüzüm kızardı. "Uyanıksın, pardon. Tabii ki uyanıksın, uyumuyorsun ki. Günaydın."

Kısık sesle, "Günaydın," diye yanıt verdi. "İyi uyudun mu?"

Başımı sallayıp yastığa daha da sıkı sarıldım. "Bugün hiç gitmek istemiyorum."

"Biliyorum. Ben de orada olacağım."

"Söz mü?"

Başını evet anlamında salladı. "Ama bunun ne kadar işe yarayacağından emin değilim."

Dudaklarımı yastığa bastırıp, "Düşündüğünden daha fazla yarayacak," dedim, kelimelerim boğuk çıkmıştı. İnanmamış görünüyordu, o yüzden yastığı indirip, "Sen varken çok kızgın ya da hassas hissetmiyorum. Sen varken... iyi hissediyorum. Çok

uzun zamandır iyi hissetmemiştim, senin için bir maske takmama gerek yok gibi. Havalı, şirin ya da... ya da *normalmiş* gibi yapmama gerek yok."

Bakışları yumuşadı. "Ben de yanında olmayı seviyorum."

"Çünkü seni görebilen tek kişi benim."

"Evet," diye yanıt verince yüreğim ağırlaştı, ta ki, "ama hayalet olduğum için değil, Florence," diye ekleyene dek. Sonra yüzümden bir tutam saçı çekmek için uzandı. Parmak uçlan yanağımın içinden geçtiğinde soğuk, tenimde çiçek açıyormuş gibi hissettim. Ürperdim, kendimi durduramadım. Elini çekip dudaklarını büzdü. "Özür dilerim."

Başımı iki yana salladım. "Özür dilemesi gereken benim. Kitap taslağını bitiremedim. Ne zaman bitireceğimi bilmiyorum. Seni... seni hayal kırıklığına uğratıp duruyormuş gibi hissediyorum."

"Hayat işten fazlası ve şu anda babanın yasını tutuyorsun. Senden bunu istemek... hayır. Kitap taslağını bitirmek için canını dişine takıp çalışmanı beklemiyorum."

"Bunu diyen kişi işkolik."

"Keşke olmasaydım. Keşke tatil yapsaydım, *bir şeyler* yapsaydım." Sırtüstü uzanacak şekilde dönüp kabarcıklı tavana baktı. Sertçe yutkundu, âdemelması tereddütle kıpırdadı. "Keşke... ofisime geldiğinde kapımı kapatıp gözlerinin önünde yıldızlar uçuşana dek seni öpseydim."

Viyakladım. "Bunu istiyor olamazsın!"

"Ah evet, istiyorum," diye yanıt verdi. "Ama önce sana sorardım."

Bunu alternatif bir evrende hayal edebiliyordum. Ayağa kalkıp kapıyı arkamdan kapattığı, kaktüs tutarak oturduğum yere doğru eğilip o vurgulu, hırlar gibi sesiyle, "Seni öpebilir miyim, Florence Day?" dediğini.

Ben de evet derdim.

Başımı hararetle iki yana salladım. "Saçmalama, hayır. Saçla-

rım yıkanmamıştı! Ayrıca ikinci el kadife ceketimi giyiyordum! Üstelik atkımda *kahve lekeleri* vardı!"

"Çok seksiydin. Ama bakışlarıma karşılık vermiyordun," dedi gülerek. "Benden nefret ettiğini düşünmüştüm."

"Senden nefret etmek mi? Ben." Gözlerine bakmak için dirseğimin üzerinde doğruldum ve büyük bir ciddiyetle, "Üzerine tırmanmak istiyordum," dedim.

Aniden, yüksek sesle ve canlılıkla güldü. "Tırmanmak mı!"

Pişmanlıkla, "Lanet bir ağaç gibi," diye inledim. *Bırakın da burada utançtan öleyim,* diye düşündüm. O zaman en azından bugünkü cenazeye katılmak zorunda kalmazdım. "Sana bakamıyordum çünkü aklımda seninle ilgili küçük bir kriz geçiriyordum. Yani karşımda aşırı yakışıklı yeni bir editör vardı ve kitaplar *tarihinde* hiçbir yazarın yapmak istemeyeceği şeyi yapmam gerekiyordu: Romanı bitirmediğimi itiraf etmek."

"Açık konuşmak gerekirse, benimle buluşmaya hayalet yazarın geleceğini biliyordum," dediğinde yatağın kenarına kayıp şilteden kuvvet alarak oturdum. Bavuluma gidip bugünün kıyafetlerini karıştırmaya başladığımda beni gözleriyle izledi. "Florence Day adındaki bir kadının."

"Sonra ben bir kaktüsle geldim."

"Giderken aşağı yukarı bana o kaktüsü kıçıma sokmamı söyledin."

"Biliyorum, bu konuda kötü hissediyorum. İyi bir kaktüstü." Başımı yana eğdim. "Ama seni çok fazla yayın etkinliğinde görmedim. Hiç gitmiyor muydun?"

"Çok fazla gitmedim ama *Dante'nin Motosikleti*'nin yayımlanışı için Faux'nun düzenlediği partiye gittim."

Bavulumdan elbisemi aldım ve donakaldım. "Bir dakika... birkaç sene önceki mi?"

"Evet. Kırmızı tabanlı topuklular giyiyordun? Kesinlikle yürüyemiyordun."

Dalgınca, "Louboutin ayakkabılar," diye düzeltip külotlu çorap mı yoksa dize kadar gelen çorap mı giymem gerektiğini

düşünürken kıyafeti üzerime tuttum ama zihnim senelerce ötedeydi; o sıkışık özel kütüphanede, ayaklarımın o ayakkabılar yüzünden zonkladığı zamanda. "Orada mıydın? O partide tanışmıştım..."

Lee'yle.

Ben, söylenmeyen isme başını salladı ve eli dalgınca boynundaki alyansa gitti. Alyansı düşünceli bir edayla ovuşturdu. "Kütüphanedeydin ve kendi kendime kaç kere oraya gitmemi söyledim bilmiyorum. Seninle konuşmamı. İsmini bile bilmediğim bu yabancıyla."

"Ne yeni bir fikir."

"Benim için öyleydi. Ama Laura'yla da yeni tanışmıştım ve korkunç derecede tek eşliyimdir. Sonra... o anı kaçırdım. Lee yanına geldi ve konu kapandı."

Baştan beri orada olması ne tuhaftı. Birbirimizin yanından okyanustaki gemiler gibi geçip hiç haberimizin olmaması. Tüm kalp kırıklığım önlenebilirdi, onun tüm acısı onarılabilirdi. Beni o kütüphanede bulsaydı nasıl insanlar olurduk? Ya da Rose'la beraber insanlarla tanışıp ben onu bulsaydım?

"Keşke biz tanışsaydık," diye fısıldadım.

Başını iki yana sallayıp, "Bu senin için berbat olurdu," diye cevap verdi. Sesi daha yumuşaktı, daha yakından geliyordu. Yataktan çıkmış, yanıma gelmişti. Onu aynadan izledim, gözlerini halıya dikmişti. Gözlerime bakamıyordu. "Herkes için berbat olurdum. Kendim için de berbattım."

"Laura'nın aldatması senin suçun değildi."

Cevap vermedi.

"Değildi. Onun suçuydu. Bana bundan sonra Laura'nın daha iyisini hak ettiğini düşündüğünü söyledin. Onu aldatmaktan alıkoyacak birini ama... yanılıyorsun." Derin bir nefes aldım çünkü bu benim de anlamaya başladığım bir şeydi. O değer başka birinin size duyduğu sevgiyle ya da faydanızla ya da onlar için neler yapabileceğinizle ilgili değildi. "Daha iyisini hak eden o değil. *Sensin,* Benji."

Sertçe yutkundu. "Nasıl oluyor da aynı şeyi binlerce kere söyleyince kendime inanmıyorum ama sen söyleyince doğru geliyor?"

"Çünkü ben nadiren yanılırım."

"Aşkın öldüğünü söylemiştin."

Başımı yana eğip aynadaki yansımasına baktım. "Ölmedin mi?"

Güldü ve nihayet bakışlarını kaldırdı, gözleri sıcak bir bal rengiydi. Karahindiba tarlasında olduğu gibi. "Bunu kastettiğini düşünmemiştim," diye yanıt verdi, sesi yumuşak ve pürüzlüydü ve üzerime ne kadar ateş bastığını fark ettim. Bana dokunmasını, parmaklarını tenimde dolaştırmasını istiyordum. Yüzünü boynumda istiyordum, dudaklarının oradaki çilli tene bastırmasını. Keskin hatlarına dolanıp orada kalmak istiyordum. Orada var olmak. Çünkü orada, *orada* altüst olmayacağımdan, dağılmayacağımdan, paramparça hissetmeyeceğimden emindim.

Kendi başıma var olamayacağımdan değil, bazen sadece bunu istemiyordum.

Bazen sadece duvarlarımı indirmek, parçalarımın yere düşmesine izin vermek, keskin kısımlardan rahatsız olmadan beni bir araya getirecek birine sahip olduğumu bilmek istiyordum.

"Ama ölüyü istediğin gibi değerlendirebilirsin," diye mırıldandı, o kadar kibar olmasaydı koyu gözleri alev alev olurdu. "Yapabileceğimiz çok şey var. Kitaplardan bahsedebiliriz, romantik akımı övebiliriz, Lord Byron'ı, Keats'i ve Shelley'yi..."

"Mary mi, Percy mi?"

"Tabii ki Mary."

"Tek seçenek o," diye hemfikir oldum.

Güldü. "Ayrıca gençlerden, Tiktoklarından yakınıp beraber banklarda oturup hikâyeler uydurmak ve gece yarısı mezarlıklarda yürüyüşe çıkmak istiyorum."

"Bunlardan birkaçını yaptık gibi hissediyorum..."

"Ama sana hiç dokunamam."

"Bu sorun olmaz."

"Başka kimse beni görmez."

"O zaman tamamen bana kalırsın."

İçini çekip tekrar yatağın ucuna oturdu. Sabah ışığı öyle bir eğimle geliyordu ki üzerinde canlı, altın bir parlaklık oluşturuyordu. "Bu, *Sonsuz Ev*'in konusuna çok fazla benziyor."

"Anne'in en iyi kitaplarından biri."

"Aynı zamanda mutlu sonu olmayan tek kitabı."

Ona tuhaf bir bakış attım. Kıyafetlerimi toplayıp üzerimi değişmek için banyoya giderken, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Kapıyı aralık bıraktım. "Sonunda beraber oluyorlar!"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Kadın eve taşınıyor ve sonra kapı çalıyor. Tabii ki gelen *adamdı*."

"Ölümden mi döndü?"

"O romanda daha tuhaf şeyler de oldu," diye belirttim ve kapıdaki aralıktan Ben'in zaman yolculuğunu ve belki kurtadam olan, belki de *olmayan* komşuyu düşünmesini izledim.

Nihayet, "Pekâlâ. Annie için hayalet yazarlığa ne zaman başladın?" diye sordu.

"Neden ona Annie deyip duruyorsun?" Külotlu çorabımı giydim –diz boyu çoraplar yetmeyecekti– ve beyaz bluzumu eteğimin içine soktum.

Son derece yalan gibi gelen o soğuk edayla, "Herhalde alışkanlık," diye yanıt verdi ama üstelemedim. Belki de bu tuhaf bir editör olayıydı. "Seninle iletişime mi geçti?"

"Aslında hayır. Eh, sayılır. Onunla beş sene önce bir kafede tanıştım. Seksen Beşinci Sokak'la Park arasındaki kafeyi biliyor musun?

"Ah, çörekleri harika."

"Değil mi? Çok iyiler. Her neyse, kafe boştu ve yayıncım beni terk ettikten sonra daha yeni menajerimden ayrılmıştım, o yüzden ateşli müstehcen sahneler yazıyordum..."

"Anlaşıldı, moralin bozukken seks sahneleri yazıyorsun."

"Sadece ön sevişme. Son derece tahrik edici şeyler. *Her ney-*

se, masama oturup yazdıklarımı eleştirdi. Anlaşılan bir süredir omzumun üzerinden okuyordu, ben de ona *ne yapıyorsun be* diye sordum ve olay kapandı. Yazdıklarımı eleştirdi ve iş ister miyim diye sordu."

Şaşkınlıkla, "Beş sene önce mi?" diye sordu.

"Evet." Eteğimi çekiştirip arkasındaki fermuarı çektim. "Neden?"

"Çünkü ben... Onun dikkatini çekmek için ne yazmış olabilirsin ki?" diye sordu ama başka bir şey sormak istiyormuş gibi geldi.

Banyodan dışarıya kafamı uzattım. "Tahmin et."

"Değişik bir şey olmalı. Uzaylı barbar erotik sahnesi mi?"

"Hayır ama bunu okurdum."

"Erkeklerin de hamile kalabildiği bir evren miydi?"

Yüksek sesle, "*Her neyse,*" deyip saçlarımı yine topuz yaptım ve banyodan çıktım. "Bana bir itiraf sahnesiyle ilgili tüyolar verdi. Bana insanların genelde çok dilbaz olmadığını ve büyük romantik jestlerin klişe oldukları için aptalca olduğunu ve yapılmadığını söyledi. Ben ise tam tersini savundum, insanların büyük romantik jestleri klişe *oldukları için* sevdiğini. Çünkü insanların hayatlarında klişeye ihtiyaçları var. Mesela bu," Odayı, bu anı göstermek için kollarımı açtım, "klişe. Tamamı klişe. Sana bu kadar dokunmak isteyip dokunamamam dahil."

"Söylesene, bana ne kadar dokunmak istiyorsun?"

"Çok kötüsün."

"Konuyu sen açtın! Ayrıca bu sahnenin klişeden çok romantik bir gerginlikle dolu olduğunu belirtmek isterim. Eğer klişeyse o zaman belki de yanlış yazıyorsundur."

"Eh, o zaman söylesene bu sahneyi nasıl yazardın, üstat?"

"Eh, önce," diye başlayıp koyu bakışlarını bana çevirdi, "sana ne istediğini sorardım."

"Oo, rızamı alıyorsun. Çok seksi."

Hemfikir olarak, "Son derece," diye mırıldandı, sesi kısık ve pürüzlüydü. Ayağa kalkıp bana yaklaştı. Ensemdeki tüyler

diken diken oldu. "Şakalaşmayı keser, içimizi sorgulamayı bir kenara bırakırdım. Sabah olmuş, güneş ışığı saçlarında müthiş görünüyor ve harikulade derecede inatçısın. Bana asla ne istediğini söylemezsin."

"Hah! Devam et." Sesimi sakin tutmaya çalışmıştım. "Peki, ne istiyormuşum?"

Arkamdan yaklaşıp kollarını uzattı, elini tenimin hemen üzerinde tutarak kalçalarımın hattından belime doğru geldi. "Elimi güzel dantelli iç çamaşırının içine sokmamı," diye fısıldadı, dudakları kulağımın dibindeydi, "ve seni yavaş yavaş okşamamı isteyeceğini tahmin ediyorum. Bunu yaparken boynunu öpüp kulağını dişlerdim."

Kızardığımı hissettim, kalbim boğazımda hızla atıyordu. Bana hiç dokunmadan daha da yakınıma, hiç olmadığı kadar yakma eğilirken nefesimi tuttum, parmakları bir heykeltıraşınki gibi beni boyuyor, biçimimin tadını çıkarıyordu.

"Peki ya sonra?" Sesim gergindi. Kontrollüydü.

Bundan çok daha tutkulu sahneler yazmıştım. Bu hiçbir şeydi.

Peki o zaman neden üzerime bu kadar ateş basmasma sebep oluyordu?

Gözlerindeki bakış yüzündendi, o karanlık parıltı yüzünden. Tam olarak bana söylediklerini yapacağının vaadi. Listelerden ve düzenden hoşlanan bir adam söz konusu olunca, bu çok etkileyiciydi.

Dudakları kulağımın dibinde havada kaldı. "Romantizm bir depar değildir, Florence. Bir maratondur. Yavaş başlarsın. Bluzunla, düğmelerini teker teker açarak. Benim özenli olduğumu söyledin, sana tam olarak ne kadar özenli olabileceğimi gösterirdim." Parmakları bluzumun düğmelerini açar gibi yaptı. "Her düğme için boynuna, kürek kemiklerine ve nihayet mükemmel göğüslerine yeni bir öpücük kondururdum..."

"Gerçekten de göğüs adamısın, değil mi?"

"Çok hoşlar," diye cevap verdi.

"Evet ama burada bir sorun görüyorum," dedim, belki biraz fazla yüksek sesle demiştim çünkü bu –ben– evet, bir sorun görüyordum. "Bu senaryoda sana çok az zevk veriliyor."

Dudaklarının kenarı kıpırdandı. "Ah, bunun benim için de olmadığını kim söylemiş? Ben son derece bencil bir adamım–"

"Beni tatmin etmek *seni* de mi tatmin ediyor?"

"Neden bu benimle ilgili? Neden sadece seninle ilgili değil? Bunu hak ediyorsun."

Sertçe yutkundum. Öyle miydim? Birinin tüm dikkatini hak ediyor muydum? Çünkü Lee'yle hiçbir zaman böyle hissetmemiştim, beni öpüp bana ne yapacağımı, dudaklarımı nereye koymam gerektiğini söylediğinde bile.

"Tanrım," deyip hafifçe güldüm, "gerçekten çok fazla aşk romanı okuyorsun."

Güldü. "Ben bunu kusur olarak görmüyorum. Sen?"

"Değişir. Bu sahne nereye gidecek?"

"Senden bir şey isterdim..."

Derin bir nefes aldım. "O zaman iste."

Aynada bakışları benimkileri buldu. Bakışları keskin, dikkatli, düşünceliydi. Bunun benim zevkim için olduğunu söylemişti ama ben bencil olmak konusunda çok kötüydüm. Bunu gözlerindeki parıltıda, boğazının yutkunarak kıpırdayışmda görebiliyordum. Hiçbir şeyi bu kadar istememişti, ne zamandan beri? Beni ilk gördüğünden beri mi? İsmini bilmemden bile önce mi?

Titrek bir nefes aldığını duydum. Sonra, "Bluzunun düğmelerini aç. Yavaş yavaş," dedi.

Parmaklarım buruşuk iş gömleğimden aşağı kayıp düğmeleri teker teker açtı, ta ki hepsi açılana ve gömlek sutyenimin üzerinden dökülene dek. Omuzlarımı gevşetince bluz düşüp dirseklerimde kaldı ve Ben'in çok güzel olduğunu düşündüğü göğüslerimi en güzel dantelli sutyenimle açığa çıkardı. "Böyle mi?"

Onaylayan bir ses çıkardı. "Mükemmelsin."

"Öyle miyim?"

"Kendimi tekrarlamam mı gerekiyor?"

"Ben ne kadar sık tekrarlamanı gerekli görürsem."

Parmakları titredi ve ellerini sımsıkı yumruk yaptı. Tekrar, "Mükemmelsin," dedi. "Manzarayı izlemek hoşuma gidiyor." Sonra, "Gözlerini kapat," diye buyurdu.

Dediğini yaptım.

"Sahneyi hayal et. Parmaklarımı saçlarına geçirirdim; dişlerimi teninde gezdirirdim, o güzel dantel sutyenini açıp dilimle göğüs uçlarını okşardım. İçine bir parmağımı daldırırdım, iki parmağımı, çok ıslanırdın ve sana yavaş yavaş zevk verirdim, istediğin kadar yavaşça..."

"Seni delirtirdim," diye yorum yaptım.

"*Florence*, zaten delirtiyorsun."

Gülüp gözlerimi açtığımda ellerini benimkilerin üzerinde buldum. Arkama döndüm ve nihayet ilk defa ona baktım –gerçekten baktım– ve bluzumu tekrar omuzlarıma doğru çektim. "Bu güzel bir sahne olurdu," derken sesim biraz çatallandı, parmaklarım ise bluzumun düğmelerini tekrar ilikliyordu. "Klişe ama iyi anlamda."

"Klişeleri severim," diye hemfikir olurken bakışları dudaklarımda kaldı.

Alarmım çalıp ikimizin de irkilmesine sebep oldu. Hızla ondan uzaklaşıp alarmı kapatmak için odada çabucak ilerledim. Sonra gerçeklik tekrar çarptı çünkü bugün babamın cenaze günüydü ve hâlâ vasiyetinde halletmem gereken iki şey vardı. "Özür... özür dilerim. Giyinmem gerek. Yapmam gereken çok şey var. Çok az vaktim var.

"Yardım edebilir miyim?"

Başımı yana eğip gülümsedim. "Hayır, sadece burada olman yeterli."

"O zaman?.." diye sorup biraz daha dik oturdu, ellerini gergince yumruk yapmıştı. "O zaman kalabilir miyim? Bu şekilde, yanında?"

Kalbim boğazımda atıyor gibiydi. *Ama peki ya Anne'in son ki-*

tabi? diye düşündüm ama bunu dile getirmek istemedim. Fikrini değiştirmesini istemiyordum çünkü. "Bu güzel olur."

Çünkü insanlar her zaman gidiyordu. Seçenekleri olduğunda gidiyorlardı.

Ama Ben kalmak istiyordu.

Boğazımı temizleyip bluzumu tekrar eteğime sokuşturdum. "Acele etsem iyi olur. Babam kendi kendini gömemez," diye ekleyip dişlerimi fırçalamak için banyoya döndüm ama Benji Andor'la yaşayabileceğim onca klişe ânın düşüncesiyle kalbim hızlanıyordu. O ölmüş olsa bile.

Bu gittiği anlamına gelmiyordu.

31

Ölülerinizi Getirin

ANNEMİN MESAJINA BAKILIRSA MEZARLIĞA yürümeden önce hepimiz cenaze evinde buluşacaktık. Ben ise tam Florence Day'e yaraşır şekilde geç kalmıştım. Kardeşlerim çoktan dışarıda, mezarlığa doğru yola çıkmak üzerelerdi.

"Pardon, pardon!" diye bağırıp taş patikadan verandaya doğru koştum. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Carver, "Tahmin ettik," diye yanıt verdi. "Çiçekler çoktan mezarın yanında. Bu sabah almak için birkaç adam geldi."

Alice, "Elvis'te de program listesi var," diye ekledi. "Ona dün gece bıraktığın şarkı listesini verdik. Kargacık burgacık elyazın yüzünden neredeyse okuyamayacaktı ama babamın elyazısı da seninki kadar kötüydü."

Şarkı listesi mi? Bu soruyu sonraya sakladım. "Teşekkürler, çocuklar." Carver'a umutla, "Peki ya kargalar?" diye sordum.

İçini çekip boş vişne kafesini kaldırdı. "Evet, bir tanesini bile yakalayamadım."

"Sana Rolex'ini kullanmanı söylemiştim."

Kızarak nefesini tuttu. "Asla!"

Gerçi zaten karga sürüsünün dün gece pansiyon çatısından gitmediğini tahmin ediyordum çünkü Ben de gitmemişti. Bu... kısmen benim hatamdı. Tabii bunu kabul edecek değildim. Alice başını yana eğip yaşlı söğüt ağacına baktı. Ağacın altında Ben

elleri ceplerinde duruyordu. Üstelik neşeli görünüyordu. Alice başıyla ağaçlara konmuş karga sürüsünü işaret etti. "Şu pislikleri mi kastediyorsun?"

Annem, "Şu işe bak," dedi. "Biliyor musun, baban onların ancak..."

"Ağacın altında Ben var," diye bilgilendirdim.

Carver, "Eh, bu şansımıza olmuş," dedi. "Sence onları yakalamalı mıyız?"

"Hayır, bizi takip edeceklerdir," diye yanıt verip Ben'e göz kırptım. Gözlerini devirdi. Aileme bensiz gitmelerini, birazdan onlara yetişeceğimi söyledim. Hâlâ makyaj yapmam gerekiyordu ve evde son bir tur atmak istiyordum. Sokakta ilerlemelerini bekledim, sonra cenaze evinin basamaklarını çıkıp içeri baktım.

Derin bir nefes aldım. "Baba?"

Sesim binada yankılandı. Sabırla bekledim ama cevap gelmedi.

"Burada olduğunu biliyorum. Alice'e şarkı listesi bırakmadım." Duraksadım. "Ama sen bıraktın."

Ev cevap olarak gıcırdadı.

Bir gün ön verandada oturup bir fırtınanın yaklaşmasını izlerken, "Her şey ölür, çiçeğim," demişti. Carver oyun havuzunda oynuyor, Alice ise babamın dizinin üzerinde gurultular çıkarıyordu. "Bu bir gerçek. Ama bir sır vereyim mi?"

Söyleyeceği şeyin ölümün bir çaresi, ölümü kovacak bir şey olduğundan emin, ona doğru eğilmek zorunda kalmıştım.

"Ölen her şey hiçbir zaman tam olarak gitmiyor. Ufak şekillerde hepsi burada kalıyor."

Lee'nin yazdığı korkunç şekilde değil. İnleyen hayaletler, korkunç hortlaklar ve yaşayan ölüler gibi değil; güneşin tekrar doğması, çiçeklerin çürüyüp toprağa karışıp ertesi sabah yeni tohumların açması gibi. Her şey ölüyordu ama parçaları kalıyordu. Babam rüzgârdaydı çünkü benim içime çektiğim havayı içine çekiyordu. Babam var olduğu için geçmişte bir iz bırakmıştı. Geleceğimin parçasıydı çünkü ben yaşamaya devam ediyordum.

Onu yanımda taşıyordum. Bu ev de onu taşıyordu.

Bu kasaba.

Ben utangaç bir şekilde, "Florence?" diye sordu. "İyi misin?"

Gözlerimi kapatıp yaşlarımı geride kalmaya zorladım. Bugün yeterince ağlayacaktım. Erken başlamak istemiyordum. "Evet. Muhtemelen kargaları götürsek iyi olur."

"En azından bir işe yarıyorum."

"Seni bu yüzden yanımda tutuyorum," diye alay ettim ve Ben birdenbire öne doğru düştü. "Ben!" diye bağırdım.

Kapı pervazına tutundu. Başını iki yana salladı. "Pardon... Ben... Başım döndü," diye mırıldandı. Elleri titriyordu ve cildi dün geceki o soluk, hastalıklı tona bürünmüştü.

Boğazım düğümlendi. "Sen iyi değilsin."

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Sanırım değilim."

Kapı çaldı.

Ben'le birbirimize baktık.

Kapı tekrar çaldı.

Kalbim güm güm attı. En son kapı çaldığında gelen Ben'di. Belki de bu sefer... bu sefer... Dış kapıya koştum, neredeyse kapıya çarpacaktım ve kapıyı ardına kadar açtım.

"Rose?"

Geçmiş Günler Cenaze Evi'nin paspasında en iyi arkadaşım duruyordu, arkasında da bir bavul vardı. Hayranlıkla Ray-Ban'ini indirdi. "Vay *canına,* seni şıllık! Bana Addams Ailesi'nin evinde yaşadığını söylememiştin!"

"*Rose!*" Kollarımı ona dolayıp onu sımsıkı kucakladım. "Geleceğini bilmiyordum!"

"Tabii ki gelecektim. Bununla tek başına baş edebileceğini biliyorum ama buna mecbur değilsin." Yüzümden tutup alınlarımızı birbirine bastırdı. "Sen benim küçük sarılma arkadaşımsın."

"Hiçbir zaman durumu garipleştirmeyi kesmiyorsun."

"Asla. Tuvaletin nerede? Yarış atı gibi işemeli ve Louboutinlerimi giymeliyim."

"Bu dışarıda yapılacak bir cenaze, Rose."

Bana boş bir bakış attı.

"Boş ver, hadi gel." Onu eve aldım. Çantasını kollarıma bırakıp merdivenlerin altındaki küçük banyoya koştu. Bavulunu biz cenazedeyken güvende olması için ofise koydum ve koridordaki Ben'e bakmaya gittim. Alt basamaklarda oturmuş, başını ellerinin arasına almıştı.

Kapı pervazına vurup, "Baksana," dedim kısık sesle. "Her şey yolunda mı?"

"Şey... hayır. Biraz? Ben... emin değilim. Bir şeyler duyup duruyorum," dedi. "Başta kısık seslerdi ama şimdi çok gürültülü."

"Nasıl şeyler?"

"Konuşmalar. İnsan sesleri. Gürültüler..."

Tuvaletin sifonu çekildi ve Rose kırmızı tabanlı topuklularıyla, yıllar önce o korkunç *Dante'nin Motosikleti* kitap tanıtımı partisinde giydiğim ayakkabılarla banyodan çıktı ve beni koltuk altımdan tuttu. "Babana veda etmeye hazır mısın?"

Tereddüt edip Ben'e baktım ama beni rahatlatmak için gülümseyip, "Orada görüşürüz," diye söz verdi.

Rose kolumu sarstı. "Florence?"

Rose'un elini sıktım. "Evet. Hadi gidelim."

Rose benim yardımcı pilotumdu. Sırtımı dayadığım kayaydı. Fevri, harika, en iyi dostumdu.

Burada olduğu için çok ama çok mutluydum.

32

Ölüm Zamanı!

MEZARLIK HUZURLUYDU VE ÇİMENLER soluk mezar taşlarıyla beraber suluboya bir tabloyu andırıyordu. Mezar taşları çarpık dişler gibi dışarı fırlıyorlardı, bazıları yamuktu, çoğu temizlenmişti. Daha koyu, yosunlu mezar taşlarını geçerken geri dönüp onları yine temizleyip güzelleştirmek için aklıma not aldım, sonra kendimi durdurdum.

Buraya çalışmaya gelmemiştim. Yas tutmaya gelmiştim.

Ama babamın da aynı şeyi yapacağından emindim.

Neredeyse tüm kasaba bahçe sandalyeleri ve piknik atıştırmalıklarıyla beraber gelmişti. Bağışladıkları kır çiçekleri –rengine göre ayrılmış tam tamına bin tanesi– babamın tabutunun etrafında çiçek yapraklarından bir dağ gibi dizilmişti, bir yandan da Elvisto taşınabilir karaoke makinesinden "Suspicious Minds"ı söylüyordu.

Belki de en güzeli...

Rose nefesini tutup, "Aman Tanrım, o *balonlar*, "dedi. "Üzerlerinde... üzerlerinde gerçekten..."

Gülümsemeden edemedim. "Evet, gerçekten öyle yazıyor."

Sınırsız Parti istenileni yapmış, cenaze alanını dekore etmiş, sandalye sırtlarına balon bağlayıp meşe ağaçlarına süsler asmıştı, süslerin üzerlerinde ÖLÜM ZAMANI! VE ÖLÜM GÜNÜN KUTLU OLSUN! yazıyordu. Ayrıca parti şapkaları ve düdükler dağıtmışlardı

ve kasaba çocuklarından bazıları ağlayan bir melek heykelinin yanında "Imperial March"ı çalıyorlardı.

Rose'la yerleştirilmiş sandalyelerin ön sırasındaki aileme katıldık, Alice migren ağrısı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Carver üzüntüyle, "Buna balonlar sebep oldu. Alice o kadar kızdı ki neredeyse kalp krizi geçirecekti," derken Alice, zavallı Alice, "Onu geberteceğim. Onu *geberteceğim*..." diyordu.

"Al, o zaten öldü."

Rose'u ailemle tanıştırdım. Ne zaman Noel için gelseler Rose, Indiana'ya evine dönmüş oluyordu, hep birbirlerini havaalanında birkaç saatle kaçırıyorlardı. Ama şimdi nihayet tanıştılar. Annem, Rose'un elini sıkmak için Alice'in üzerinden eğildi. "Tanıştığıma çok memnun oldum, keşke bu koşullarda olmasaydı."

Rose ise, "Başınız sağ olsun," diye yanıt verdi.

Alice, "Balonları sipariş etmek zorunda mıydı?" diye inleyince Nicki onu rahatlatmak için kız kardeşimin omzuna pat pat vurdu ve Rose'a uçuşunun nasıl geçtiğini sordu.

Ben'i görmek için kalabalığı taradım ama onu göremedim. Yine kayıp mı olmuştu? İyi olduğunu umuyordum. Kargalar teker teker yakındaki meşe ağacına kondular ve rüzgâra karşı sessizce tüylerini kabarttılar. O yüzden Ben buralarda bir yerde olmalıydı. Bu beni biraz rahatlattı.

Birkaç dakika sonra Elvisto'nun, "Return to Sender" şarkısının etkileyici yorumu düşüncelerimi böldü ve listeye baktım.

Carver, "Sıra sende," diye fısıldadı.

Evet.

Babam vasiyetinde bir vaiz, rahip ya da herhangi bir kutsal kimse istemediğini söylemişti. Ölümle baş etsek de organize dinle ilgilenen türden bir aile sayılmazdık. Babam konuşmacı için sadece yazdığı mektubu bırakmıştı.

Mektubu Karen'dan, babamın avukatından aldım. Kâğıt yumuşak ve buruşuktu. "Gösteri zamanı."

Alice endişelenmiş görünüyordu. "Florence–"

"Bunu yapabilirim. Gerçekten."

"Tüm bunları tek başına yapmak zorunda değilsin–"

"Zaten yapmıyorum," diyerek nazikçe sözünü böldüm. "Çünkü herkesin benimle beraber oraya çıkmasını istiyorum. Eğer sorun olmazsa."

Alice'in bir an önce omuzlarında bulunan gerginlik kayboldu ve kız kardeşim dediğimi kabul etti. Carver, beni omuzuyla nazikçe dürtüp başını salladı. Annemin elini tuttum, o da Alice'inkini tuttu, Alice de Carver'ın elini tuttu ve beraber ilerleyip babamın tabutunun önündeki alana geldik. Elvisto mikrofonu bana uzattı.

Ben her zaman her şeyi kendi başıma yapardım. Her şeyi kendi başıma çözebileceğimi düşünürdüm, gerçi sanırım hiçbir zaman bunu yapmama gerek olmamıştı. Ailem ve arkadaşlarım vardı ve beni seven ve her zaman, ebediyen sevecek annemle babam ve...

Tanımadığım ve tanımak istediğim insanlar da vardı, tüm kaotik kusurlarımı, inatçılığımı görüp yine de yanımda kalmak isteyen Ben gibi.

Kalmak istiyordu.

Ben de kalmasını istiyordum.

Boğazımı temizleyip mezarlığa ve bahçe sandalyeleriyle gelmiş olan, parti şapkaları takan ve çocuklara düdüklerini öttürmeyi bırakmalarını söyleyen herkese baktım. "Herkese merhaba. Geldiğiniz için teşekkürler. Bu, alışık olduğunuzdan farklı bir cenaze olacak ama sanırım babamı tanıyorsanız zaten bunu bekliyorsunuzdur." Zarfı açıp mektubu çıkardım. "Babam size okumam için bana bir mektup verdi. İçinde ne yazdığını bilmiyorum, o yüzden hadi beraber öğrenelim."

Sararmış kâğıdı açarken ellerim titriyordu. Babamın elyazısı bir hikâye gibi önümde serildi. Mürekkep lekelerine ve harflerin birbirine karışmasına bakılırsa, ona birkaç yıl önce doğum günü için verdiğim dolma kalemle yazmış olmalıydı.

"Benim sevgili canlarım," diye başladım, sesim şimdiden titremeye başlamıştı bile.

Aslında mektupta yazanların önemi yoktu. Neden cenazesi için bu kadar uğraşmamızı istediğini açıklıyordu. Daha uzun süre kalamadığı için özür diliyordu. Berbat kelime oyunları ve olabilecek en kötü baba esprileriyle dolu bir vedaydı.

Bana yazılmış bir mektuptu bu. Alice'e, Carver'a. Anneme.

Yumuşak bir vedaydı.

Isabella için kır çiçekleri. Onu sonsuza kadar seveceği her gün için on bin yapraklı bin çiçek. Salonlarda dans ettiğimiz şarkılar; yumuşak, güzel ve parlak vedalar. Süsler, düdükler ve parti şapkaları, asla katılamayacağı tüm doğum günleri içindi. Onu her zaman aramaya devam etmemiz için de karga sürüsü. Çünkü burada olacaktı.

Sonsuza dek.

Ayrıca benim bu mektubu okumamı istemişti çünkü bu imkânsız işleri tek başıma yapmaya çalışacağımı biliyordu.

Carver kahkahasını gizleyince Alice onun böğrüne dirsek attı.

Babam yardım istediğimi umuyordu çünkü yardım istemek zayıflık değildi, aksine güçlülüktü. Daha sık yardım isteyeceğimi umuyordu çünkü izin verirsem hayatıma kimlerin geleceğine şaşırabilirdim.

Tüm arkadaşlarım hayalet olmazdı.

Keşke o anda ağaçların arasında bir esintinin dolaştığım söyleyebilseydim. Keşke rüzgârda babamı duyduğumu, bana bu cümleleri kendinin söylediğini söyleyebilseydim ama akşamüstü sessizdi ve meşe ağacındaki siyah kuşlar, aşırı komik bir espri yapmışım gibi birbirlerine öttüler.

Ben ise elleri ceplerinde kalabalığın arkasında duruyordu ve her şeyin iyi olacağına dair güvenilir bir kesinlik hissettim.

Belki şimdi değil. Bir süre boyunca değil.

Ama iyi olacaktı, nihayetinde.

Tüm arkadaşlarım hayalet olmayacaktı ama bazılarının olmasında sakınca yoktu.

Çünkü nihayetinde, babam sevgi konusunda haklıydı. Sevgi sadık, inatçı ve umutluydu. Cenazeden önce arayıp son kitabın

nasıl gittiğini soran bir erkek kardeşti. Her zaman kaçtığı için ablasını azarlayan bir kız kardeşti. Fırtınalı bir gecede bir cenaze levazımatçısının kucağında oturmuş, gıcırtılı Viktorya tarzı evde dolaşan rüzgârın sesini dinleyen küçük bir kızdı. Kocasının hayaletiyle ve boğazından dökülen bir şarkıyla boş bir salonda dönen bir balo dansçısıydı. Uslu köpekleri sevmek, imkânsız derecede koyu gözleri ve kaliteli bir viskinin şurup gibi tatlılığını taşıyan sesi olan bir adamın yanında uyandığın sessiz sabahlardı. Ânında New York'tan uçup gelen bir en iyi arkadaştı.

Sevgi hayattı, çılgın ve fani.

Kıvrımlı bir elyazısıyla yazılmış birkaç basit kelimeydi.

Sesim titreyerek, "Sevgi hayatla ölümü kutlamaktır," diye okudum. "Sevgi sizinle kalır. Ben gittikten çok sonra bile kalmaya devam eder, canlarım. Rüzgâr ağaçlarm arasında estiğinde beni duymak için kulak kabartın. Sizi seviyorum."

Mektubu tekrar katlayıp usulca, gizlice, son kez fısıldadım: "Hoşça kal, baba."

33

Son Veda

SESİM ÇATALLANARAK, "ELVISTO, ARTIK söz sende," deyip mikrofonu tekrar beyaz giymiş olan adama uzattım.

Bruno kendini tekrar tanıtıp, "Love Me Tender"ı söylemeye başladığı anda, Alice, Carver ve annem bana sarıldılar, kucaklaşarak kollarımızı birbirine geçirdik. Onları o kadar çok seviyordum ki ağlamaya başladım; ya da belki zaten ağlıyordum? Ne zaman ağlamaya başladığımı hatırlamıyordum, onların da ne zaman ağlamaya başladığını hatırlamıyordum ama birbirimize mümkün olduğunca sıkıca sarıldık. Çünkü tüm Daylerin bir sırrı vardı, başkasını ağlarken gördüğümüzde biz de ağlamaya başlıyorduk. Peki bir Day ağladığında? Diğer hepsi de ona katılıyordu ve o sırada bunu ben mi başlatmıştım, Carver mı, annem mi bilmiyordum (kesinlikle Alice değildi, asla Alice başlatmazdı) ama bunun bir önemi yoktu.

Alice bir süre sonra, "Ko-konuşma yapmak konusunda çok kötüsün," deyip gözlerindeki yaşları sildi. Göz kalemi aktı ve başparmağımla sildim.

"Biliyorum," diye yanıt verdim.

Carver derin bir nefes aldı. "Galiba evlenme teklifi edeceğim. Nicki'ye."

Annem nefesini tutup, "Ah, hayatım! Çok sevindim!" dedi.

Alice hayretle, "Burada mı?" diye sordu.

"Hayır... Tabii ki burada değil! Ama yakında."

"Güzel çünkü Alice'in burada evlenme teklifi ettiğini hayal edebiliyorum ama senin değil," diye yorum yapınca Alice bana çimdik attı. "Ah! Hadi ama! *İltifat* ediyordum!"

Alice dilini çıkardı. "Partnerim bile *yok*."

Annem bilgece, "Bu sonsuza dek partnerinin olmayacağı anlamına gelmiyor," deyip akan rimelini sildi. "Aşk en az beklediğin anda geliyor. Babanla tanıştığımızda..."

Annem babamla üçte bir *furry* toplantısı, üçte bir balo dansı şampiyonası ve üçte bir cenaze semineri olan bir etkinlikte tanışmasını anlatırken cenazenin öteki tarafında duran, uslu belediye başkanının arkadaşlık ettiği Ben'e baktım. Bu güzel bir hikâyeydi ama daha önce defalarca duymuştuk.

Daha defalarca dinleyebilirdik.

Ben hakkında böyle hikâyeler anlatamazdım. İnsanların yarısı bana inanmazdı, diğer yarısı ise bunun bir trajedi olduğunu düşünürdü. Belki de öyleydi. Babam hayatım boyunca hayaletlerle arkadaş olamayacağımı söylemişti ama ya yanımda tutmak istediğim bir hayalet varsa?

Ya bu hayalet farklıysa?

Ben ona baktığımı hissetmiş olmalıydı ki koyu gözlerini bana çevirip dudaklarını oynatarak, "Çok iyi iş çıkardın," dedi.

Gülümsemeden edemedim.

Alice, alayla Carver'a, "Ah, yine hayalet sevgilisini gördü," diye fısıldadı.

Omuzlarım dikleşti. "O sevgilim *değil!*"

Carver şüpheyle, "Hı hı," dedi. "Ah hadi ama, dün gece kim hile yapmana yardım ettiyse açıkça ona abayı yakmıştın."

Annem, "Keşke onu görebilsem," dedi.

Alice gönülsüzce omzunu silkip, "Keşke o hayalet babam olsaydı, hayalet sevgilin üstüne alınmasın ama," diye ekledi. "Ama babam olsaydı bunu büyük ihtimalle sır olarak saklamayacağını fark ettim."

"Evet. Babamı görmedim," diye biraz hüzünle doğruladım.

Kardeşlerim birbirlerine benzer bakışlar attılar, sonra ellerini tutup iyice sıktım. "Birbirimize sahip olacağımızı biliyordu. Burada kalmaya ihtiyaç duymadı."

Alice elini çekti. "Öf, bu benim için fazla duygusal olmaya başladı. Git hayalet sevgilin midir nedir onu getir."

"O benim sevgilim de–" Ama ben itiraz etmeye davranırken kardeşlerim ayrılıp başka insanlarla konuşmak için cenazenin zıt taraflarına doğru gittiler ve annem kaşlarını oynattıktan sonra Elvisto'nun etkileyici, "Build Me Up Buttercup" yorumuyla ileri geri sallanan küçük insan kalabalığına katıldı.

Ben ayağa kalkıp başıyla mezarlığın öteki ucuna, birkaç gece önce oturduğumuz yere işaret etti ve ben insanlara geldikleri için teşekkür edip baş sağlığı dileklerini kabul ederken sabırla meşe ağacının altında bekledi.

Heather'a, "Çiçekler çok güzel," deyince Heather o *ben demiştim* tavrıyla hemfikir oldu ve bunu pek önemsemediğimi fark ettim. En çok ihtiyacım olan anda bana yardımcı olmuştu ve bunun kıymeti vardı. Bu her şeyi silmiyordu, onu affedebilirdim ama lisedeyken bana nasıl davrandığını unutmayacaktım.

Ama artık o daha fazla zamanıma değmezdi.

Elvisto ikinci şampanya kadehini içmeye başlayıp kalabalığın haykırdığı her şarkıyı söylemeye koyulana dek banka gidemedim, o yüzden Elvisto şimdi ulur gibi "Welcome to the Black Parade"i* söylüyordu.

Ben nihayet yanına oturduğumda, "Dürüstçe daha önce hiç bu kadar eğlenceli bir cenazeye katılmadığımı söyleyebilirim," dedi. "İnsanlar *gerçek anlamda* mezarların üzerinde dans ediyorlar."

"Eh, mezarların etrafında. Üzerlerinde dans etmek saygısızca olurdu," diye düzelttiğimde ellerini dizlerinde bembeyaz olacak şekilde yumruk yaptığını fark ettim. "Hâlâ duyuyor musun? Sesleri."

* Ölümle ilgili bu punk rock şarkısı Elvis'e değil, My Chemical Romance adlı gruba aittir. –*çn*

Başını salladı. "Daha yüksek sesle. Bu... gitgide zorlaşıyor. Burada kalmak."

Tüylerim diken diken oldu. "Ama kitap üzerinde hiç çalışmadım! Hiçbir yere *gitmemelisin,*" diye panikle cevap verdim.

Bunun üzerine sertçe yutkundu. Dudaklarını büzdü. Sonra, "Bunun kitap taslağıyla ilgisi olduğunu sanmıyorum, hayatım," dedi.

"Öyle olmak *zorunda.* Burada hayalet olarak yanımda bulunmanın tek sebebi bu ve–"

Kararlılıkla, "Değil," diye sözümü bölünce acıyla yüzümü ekşittim.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Neden? Bana söylemediğin ne?"

Başını iki yana salladı. Banka geldiğimden beri gözlerime bakamıyordu. Bunu neden daha yeni fark ediyordum? Gözlerime bakamıyordu çünkü eğer bakarsa gerçeği göreceğimi biliyordu. "Şey..."

"Ben."

Dişlerini sıktı.

"*Benji.*"

"Bu uzun bir hikâye," diye konuşmaya başlayıp sol ayakkabısının yanındaki kuruyan çimenlere baktı, "ama sanırım sana söylemeliyim. Sanırım daha en baştan *söylemeliydim.*"

Ellerimi yumruk yaptım. Bilmek istediğimden emin değildim. Eğer kitap taslağı için burada değilse... o zaman başka ne olabilirdi ki? "Pekâlâ. Nedir?"

"Anne Nichols benim büyükannemdi."

Zoraki bir şekilde güldüm. *Hadi oradan! "Ben!* Hadi ama, onu sevdiğini biliyordum. Hepimiz için aşk kitaplarının azizesi gibiydi–"

"O şekilde demek istemiyorum." Yavaş yavaş bakışlarını bana çevirdi. Gözleri dalgın ve nemliydi. Dünya yavaşladı. Ah, olamaz. "O gerçekten benim *büyükannemdi.*"

Bu cümlede beni şaşırtabilecek çok fazla bilgi vardı. Büyü-

kannesinden defalarca bahsedişimizde bana bunu söylememesi gibi. Belki de biraz Anne Nichols'ınkini andıran burnu gibi. Çenesinin keskin hatları gibi. Anne Nichols hakkında bu kadar fazla şey *bilmesi* gibi. Ona her zaman Annie demesi gibi.

Hayır, hiçbiri değildi. Beni en çok şaşırtan tek, basit bir ekti: "Büyükannem*di* mi?"

Derin bir nefes alıp gözlerini yumdu. "Beş buçuk sene önce vefat etti."

Beş... buçuk sene mi? Tam da onunla tanıştığım, karşıma oturup bana iş teklifi ettiği zamanda. Başımı hararetle iki yana sallıyordum. "Bu– Bu doğru olamaz. Hayır, o kafede tanıştık..."

Ben nazikçe, "Tanışmış olamazsınız," diye yanıt verdi. "En az bir sene öncesinden son kitabı *Sonsuz Ev*'i yazarken yatağa bağlı kalmıştı. Gizli bir cenaze yaptık. Böyle istemişti çünkü bir fikri vardı. Kontratında dört kitap kalmıştı ve onların yazılmasını istiyordu ama bu kitapları ölümünün gölgesinin tanımlamasını istemiyordu. O yüzden bir hayalet yazar bulup hayalet yazarın o kitapları bitirmesi için bir plan oluşturdu. Ayrıca bana yayıncısına haber vermememi söyledi."

"Peki ya menajeri?" Öğrendiğinde Molly'nin ne kadar ateş saçacağını hayal bile edemiyordum.

"Molly biliyordu."

Bu durumu daha mı iyi yapıyordu daha mı kötü, bilmiyordum. Sakin kalmaya çalıştım ama hiç sakin değildim. Başım dönüyordu. "Peki... sen... vârisi... bana öylece *izin* mi verdin? Ben onun *öldüğünü* bilmeden?"

"Hayır." Nihayet gözlerini açıp bana baktı. "O noktada birkaç aydır hayalet yazar arıyordum ama yazarlardan hiçbiri uygun değildi. Sonra sen sordun ve belki Annie'nin ölmeden önce seninle irtibata geçip bana hiç haber vermemiş olabileceğini düşündüm." Biraz gönülsüzce omzunu silkti.

"Ama öyle yapmadı. Bana kendi sordu. Öldükten *sonra*," diye fark edip içimi çektim. "Bir hayalet bana iş verdi. İşte *bu* ilk kez oluyor..."

Ben usulca gülüp bana yaklaştı. Eli benimkine o kadar yakındı ki hayatta olsaydı uzanıp elini tutabilirdim. "Annie, evrenin ihtiyacın olan şeyleri tam da ihtiyacın olan anda yolladığını söylerdi ve evrenin seni gönderdiğini düşünmek istiyordum. Öbür dünyalar veya sonra –bundan sonra– ne oluyor bilmiyorum ama... Kitabını bulmak muazzamdı. Sana Annie'nin mirasını bırakıp onun mirasının kaleminin altında yeşermesini izlemek bir lütuftu. Ayrıca, bu?" Gözlerime baktı ve bu birdenbire artık bir sohbet gibi gelmemeye başladı. Bir veda gibiydi. "Bu son birkaç gün... Çok güzeldi. Bu güzel bir son, hayatım. Editörün olarak hiç eleştirim yok."

Boğazım düğümlendi. "Benji..."

"Üzgünüm ama galiba... galiba niye burada olduğumu biliyorum. Senin yanında. Annie'nin kitabı için değil. *Senin* kitabın için. Sana teşekkür etmek için." Sonra gülümsedi. Bu gülümseme gözlerine de yansıdı ama ağlamanızı bastırmaya çalışırken gülümsemelerin gözlerinize yansıdığı şekilde. "Annie'nin hayatının son senesi çok zordu; ailesinden geriye tek kalan bendim, benim ailemden geriye tek kalan da oydu. Senin kitabının bana ne kadar yardımcı olduğunu anlatmaya kelimeler kifayetsiz kalır. O sene çok kasvetliydi ama kitabını açıp kelimelerinde kayboluyordum ve o anlarda her şey iyi olacak gibi geliyordu. Tam olarak neden o kitap, bilmiyorum ama o kitaptı. O yüzden geriye hiçbir kelime kalmadığını düşündüğümde bana kelimeler verdiğin için teşekkür ederim. Umarım hiçbir zaman dünyaya kelimelerini vermeyi bırakmazsın."

Tam olarak bu sözleri birinden –herhangi birinden– kaç defa duymak istediğimi bilmiyordum bile ve işte bu adam gelmiş, bana kelimelerimi *sevdiğini* söylüyordu. Onlara değer verdiğini.

Usulca, suçlulukla, "Gitmem gerektiği için özür dilerim," dedi, "ama arkadaşlarının her zaman hayalet olmayacağına söz veriyorum, hayatım."

Bunu daha önce duymuştum. "Kalmasını istediklerimin bile," diye yanıt verdim. Kalbim kırılıyordu.

"Özür dilerim," diye cevap verdi ve bana hüzünlü, yalvaran bir bakış attı. Bu bakış içimin burkulmasına sebep oldu. "Seninle olmak istiyorum ama bu şekilde değil. Seninle yaşlanmak istiyorum. Her sabah seninle beraber uyanıp seni yanımdaki yastıkta görmek istiyorum. Hayatlarımızın her ânının keyfini çıkarmak istiyorum ve–"

"Bunu yapamayız," diyerek sözünü böldüm. "Biliyorum."

Bunun üzerine içimdeki bir şey koptu. Tam olarak umut değil de bu hafta yaşadığım küçük, mutluluktan oluşan o iplikti kopan; çünkü beni taşıyamıyordu. Daha güçlü bir maddeden yapıldığını düşünerek kopan bir ipin üzerinde tehlikeyle yürüyordum.

"Florence..." diye konuşmaya başladı, sonra yine yüzünü ekşitti. Göğsünü tuttu. "Ben... ben kalmak istiyorum ama..."

Kalamıyordu. Gitmesine izin vermem için yalvarıyordu.

Derin bir nefes aldım. Güzel vedalar, sizin yaratmanızla oluyordu. Elvisto arkada The Supremes'in, "You Can't Hurry Love" şarkısını söylüyordu, Seaburn annemi çimenlerde döndürürken annem gözyaşlarıyla beraber gülüyordu.

Tekrar Ben'e döndüm ve becerebildiğim tek gülümsemeyle gülümsedim. Bu gülümseme hüzünlü ve çarpıktı ama bana aitti. "Birkaç sene boyunca büyükannenin dünyasında yaşamama izin verdiğin için teşekkür ederim, Benji Andor. Benim dünyamda yaşamak istediğin için de teşekkür ederim."

Tek istediğim yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpmekti ama bunu denemek için uzandığımda, gözleri büyüdü. Kesik bir nefes aldı.

Sanki arkamda bir şey görmüş gibi. Benim göremediğim bir şeyi. Asla göremeyeceğim bir şeyi.

Sonra kayboldu.

Bu sefer sonsuza dek.

34

Parkelerdeki Hayaletler

GEÇMİŞ GÜNLER CENAZE EVİ'NİN köşesinde, yerinden oynayan bir parkenin altında en derin hayallerimi ve müstehcen hayran kurgularımı taşıyan metal bir kutu vardı. Herkesin diğer herkesin hayatını bildiği bir ailede büyüyünce sır saklamanın yollarını bulmanız gerekiyordu. Carver kendilerininkini arka bahçeye saklardı. Alice şiir yazar, Dağ Sırtı'nda bir yerlerdeki bir ağaca gizlerdi. Ben ise parkelerin altına saklardım.

Alice, "Kendime bir içki alacağım. Bir şey istiyor musun?" diye sorup paltosunu astı ve koridordan mutfağa ilerledi. Benji kaybolduktan sonra mezarlıktan izin istemiştim, Alice de gelmesini isteyip istemediğimi sormuştu. Sanırım bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmişti.

Yani babamı gömmemizin ötesinde bir şeylerin.

"Sen ne içiyorsan," diye yanıt verip kırmızı salona gittim. Oynayan parkenin tam olarak nerede olduğunu biliyordum, bir sehpanın altında gizliydi ve iki ahşap parkenin arasına ocak demiri sokup parkeyi yerinden çıkardım.

Kutuyu alıp üzerindeki tozları sildim.

Sonra kutuyu açtım.

Tepede bir mektup vardı, o tanıdık büklümlü elyazısıyla yazılmıştı. Babamın elyazısıyla. Salonu temizlerken kutuyu bul-

muş olmalıydı, yerinden oynayan bir parkeye basıp altında ne var diye bakmak için çıkarmış olmalıydı.

Ya da belki hiçbir zaman düşündüğüm kadar sinsi davranamamıştım.

Belki de her zaman sırlarımı buraya sakladığımı biliyordu.

Seninle çok gurur duyuyorum, çiçeğim.

Kâğıdın altına faturalar zımbalanmıştı. Boğazım düğümlendi. Bunlar kasabadaki kitabevinde yapılmış alışverişlerdi. *Bir Çapkından Kızı Kapma Rehberi, Gece Yarısı Matinesinde Öpücük* ve *Aşk Olasılığı*. Hepsini satın almıştı. Onları benim yazdığımı biliyordu.

Biliyordu.

Notu göğsüme bastırdım.

Eğer biliyorsa, bu da demek oluyordu ki o bar sahibinin Bruno'nun sözünü kesişi... Yazılarım hakkındaki yarım kalan cümleler... Vitrinde Anne Nichols'ın yeni kitapları...

Alice beni kırmızı salonda o hâlde buldu. Girişte gözleri büyümüş hâlde donakaldı, iki kadeh buzlu viski tutuyordu. "Ne oluyor be? Define avcıları gibisin."

Hıçkırarak, "Bu benim zulam," diye yanıt verdim. Yaklaşıp yerde yanıma oturdu ve içkilerimizi bıraktı. *Gece Yarısı Matinesinde Öpücük*'ü alıp arkasını çevirdi. "Biliyordu, değil mi?"

Alice masum numarası yaparak, "Neyi biliyordu?" diye sordu. Yalan söylediğini anlayabiliyordum, *anlayamasam* nasıl bir abla olurdum ki? Ona dik dik bakınca omzunu silkip kitabı tekrar kilitli kutuya koydu. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum. Babam kesinlikle bunu tüm kasabaya söylemedi."

"Alice!"

"Ah, sana kim söylediyse onu öldüreceğim."

"Kimse söylemedi. Eh... babam söyledi sayılır." Ona mektubu gösterdim.

Alice, "Güzel," dedi. "Anlaşılan kimse onları tabuta koyacak adamı kızdırmak istemiyor. Palyaçoya benzemek istemiyorlardır."

"Aman Tanrım, kimseyi tehdit etmedi, değil mi?"

Omzunu silkti. "Söylemeyeceğime söz verdim." Sonra notu ve kitapların geri kalanlarını kutuya koyduk ve ben yavaş yavaş geri kalanını karıştırmaya başladım. Günlükler, konser biletleri, kısa hikâyelerle dolu küçük notlar. Alice kadehindeki buzları karıştırarak izledi. "Biliyor musun, babam benimkileri de buldu."

"Zulanı mı?" diye sordum. "Evet, Dağ Sırtı'nın yakınındaki ağaçtaki budağın içinde."

Hayret dolu bir bakış attı. "*Biliyor muydun?*"

"Carver ezelden önce buldu."

"Onunki ise..."

Aynı anda, "Arka bahçedeki tahta yığınının altında," deyip güldük.

İçkimden bir yudum aldım. Bu, Dana'nın hazırladığı içkilerden çok daha sertti. Alice'in vücut bulmuş hâli gibiydi; Alice buradaydı, şiddetliydi, unutulmazdı. Bu özelliğine hayrandım. O olsaydı eski sevgilisinin hikâyelerini çalıp bastırmasına izin vermezdi. Onu bulur, ayakkabılarına sıçar ve *New Yorker*'a Lee Marlow'un ne büyük bir yalancı olduğunu incelikle detaylandıran bir makale yazardı. Sadece bana karşı ne büyük yalancı olduğunu değil, iş arkadaşlarına, dostlarına, gazetecilere ve konuk profesör olmasını isteyen üniversite ve dekanlara.

Onu mahvederdi.

Güneş akşam göğünde batmaya başladığında salondaki gölgeler uzayıp karardı ama ışıkları açmak için ayağa kalkmadık. Sarı ışığın pencerelerden girip karanlık köşeleri öpüşünde bir yumuşaklık vardı. Zaten bu cenaze evini avucumuzun içi gibi biliyorduk ve zemin henüz o kadar rahatsız gelmiyordu.

"Sana bir süredir söylemek istediğim bir şey var." Alice kıpırdanıp bağdaş kurdu ve içkisinin yarısını bitirdi.

"Acaba ne yumurtlayacaksın," diye şakalaştım.

Alice kıvrandı. Fiziksel olarak bedeninden kaçmaya çalışan bir sırrı tutmaya çalıştığında böyle yapardı. "Karen sen gelmeden önce vasiyetin çoğunu okumuştu, o yüzden vasiyetin bu

kısmını kaçırdın." Dudaklarını sımsıkı büzdü ve uzun bir an boyunca sessiz kaldı. "Senin babamla hayaletlerin vardı ve ben hiçbir şeye sahip olmadığımı düşünüyordum. Ama..." Salona hep babamın baktığı kadar sevgiyle baktı. "Buraya sahibim. Eh, buraya sahip *olacağım*."

Anladığımda nefesimi tuttum. "Babam sana işi mi devretti?"

Çok hafifçe başını salladı. "Tabii ki annem öldükten sonra ama bunu vasiyetine koymuş. İşin benim olacağını söylemiş. Annem de ölmeden önce seve seve işi bana devredeceğini söyledi ama bunu o kadar da çok istemiyorum ve..."

"Ah, Alice, senin adına çok *sevindim!*"

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki *gerçekten*, seni aptal! Çok mutluyum! Burayı anlayan *-gerçekten* anlayan- tek kişi sensin. Senden daha çok hak edeni düşünemiyorum."

Alt dudağı titredi ve kollarını bana doladı. Omzuma doğru, "Teşekkür ederim," dedi.

Ona sımsıkı sarıldım. "Harika iş çıkaracağını biliyorum, Al."

Nihayet sarılmayı bırakıp tekrar ayaklarının üzerine oturdu ve gözlerini sildi. "Sanırım bir senelik ağlama kotamı doldurdum."

"Arada bir ağlamak iyidir."

"Otuz dolarlık rimelle değil!"

"Eh, bu kimin suçu?"

"İmkânsız güzellik standartları ve kalın kirpiklerimin olmaması mı?" deyip öfkeyle burnunu çekti ve viskisinden bir yudum aldı. "Ee, zulanla ne yapıyorsun? Birinin bulduğundan mı korkmuştun?"

"Ah, hayır. Sanırım sadece... bir şey arıyordum," diye cevap verdim. Soru sorar gibi başını yana eğdi. "Sanırım bir cevap arıyordum. Biraz önce giden biri bana kitabımın en sevdiği kitap olduğunu söyledi. Bana kitabım için teşekkür etti. Bu... bu yüzden buradaymış."

Alice'in gözleri büyüdü. "Ah, abla. Ben mi?"

Nedense başka birinin ismini söylemesi beni tekrar hüzünlendirdi. Gözlerimin kenarları yaşlarla yandı ama onları görev duygusuyla sildim. Daha önce düzinelerce hayalete yardım etmiştim. Çoğu zaman gitmelerinden önce onları –bir hikâyeyi– dinlemem gerekiyordu.

"Şu anda neden bu kadar üzgün olduğumu bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Çok fazla insana veda ettim, artık bunun kolaylaşması gerekmez miydi?"

Alice bana tuhaf bir bakış attı. "Sana bu yalanı kim söyledi? Bu hiçbir zaman kolay değil. Ayrıca hiçbir zaman gerçek bir veda olmuyor, inan bana, vedalar işindeyiz. Bu dünyadan geçen insanlar sende, bende ve iz bıraktıkları herkeste yaşamaya devam ediyorlar. Mutlu son diye bir şey yok, sadece... mutlu yaşamak var. Elinden geldiğince. Ya da öyle bir şeyler. Metafor, metafor, benzetme vesaire."

Gülmemek için yanağımı ısırdım.

"Bu senin yardım ettiğin hayaletler için de geçerli. Bence onu tekrar göreceksin."

Elimin tersiyle burnumu sildim. "O öldü ve kayboldu."

"Bunu rüzgâra söyle."

Belki de Alice'in dediklerinde doğruluk payı vardı ama henüz bunlara inanmıyordum. Hayran kurgumu çıkarıp günlüklerimi karıştırdım, o ergen kızın kelimelerinde, istediklerinde, olduğu kişide, hâlâ tutunduğum parçalarda, Ben'in çok sevdiği ilk kitabımın parçalarında bir kesinlik vardı. O kız mutlu sonlara, büyük romantik jestlere, kitaplardaki sonlarının ötesine uzanan tek gerçek aşklara inanıyordu. Artık o kız değildim ya da en azından hep kendime öyle söylüyordum. Belki de hâlâ o kızdım.

Belki de bu kötü bir şey değildi.

Lee Marlow, aşk kitaplarının sadece onlar tek elle okunduğu için iyi olduklarını söylemişti.

Yanılıyordu. Hikâyelerimi çalıp onları *ödül kazanma potansiyeli* olan edebi boş laflarla tekrar yazmıştı ama ben, salonlarda vals yapan annemle babamın, mezarlıkta öpüşen Carver ve

Nicki'nin, kimsenin bakmadığını düşündüğünde saçlarına kır çiçeği takan Alice'in anılarına sahiptim. Lee konuyu almış olabilirdi ama yüreği yoktu.

Ben gitmişti ama Alice haklıydı. Hâlâ buradaydı ve hâlâ yazmam gereken bir kitap vardı. Artık nihayet o kitabı nasıl yazacağımı biliyordum. Hâlâ Amelia ve Jackson'ın sonunu nasıl yazacağımı bilmiyordum ama bunu yapabileceğimi biliyordum. Bunu becerebileceğimi biliyordum.

Sanırım Ben bunu duysa gurur duyardı.

Nihayet Alice'e, "Nasıl bu kadar zeki bir kardeşim oldu?" diye sordum.

Alice sırıtıp omzuma yumruk attı. "Ne kadar zeki olduğumu nihayet fark ettin! Lütfen bundan sonra bana Azize Alice de."

"Bu biraz fazla oldu."

"*Bilge* Alice..."

"Gerçekten mi?"

"Ayrıca sonraki kitap karakterine benim ismimi ver."

"Kesinlikle olmaz," deyip güldüğümde evin kapısı çalındı ve girişte Rose'un sesi yankılandı.

Rose, "Benim! Çok fena tuvalete gitmem lazım, aman Tanrım, bu bir *zula* mı?" diye sordu salon zemininde sır dolu kutumla oturduğumuzu görünce ama sonra hemen tuvalete koştu. Rose çıktığında hâlâ Alice'le yerde içiyorduk. Rose bir *X-Files* hayran kurguma bakıp, "Vay canına, şu müstehcen yazılara bak. Belki editörün sonraki kitabın için bunlardan birini ister," diye espri yaptı. "Gerçi Ben, Mulder ve Scully seven bir tipe benzemiyor."

Ona tuhaf bir bakış attım. "Kim?"

Rose, "Editörün, yani," deyip Alice'e baktı, "*Anne'in* editörü."

Alice elini salladı. "Zaten biliyorum."

"Rose, bu hiç komik değil." Ben'in ölmüş olması beni tekrar vurdu, tam da midemden, kusmak istedim.

En iyi arkadaşım sutyeninden telefonunu çıkardı. "Mezarlıktan dönerken Erin mesaj attı. Biraz önce uyanmış."

"O öldü," dedim.

"*Ne?* Hayır... Sana ona araba çarptığını söylediğime eminim."

"Evet ve de öldüğünü söyledin!"

Rose başını yavaş yavaş iki yana salladı, yüzünde çeşit çeşit şaşkınlıklar belirdi. "Ben... öyle demedim."

Dememiş miydi? Yani bunun bir önemi yoktu, Ben buradaydı. Beni hayalet olarak ziyaret etmişti. O ölmüştü, ölmüş olmalıydı. Ama konuşmalarımızı düşündükçe kendimden daha az emin oldum çünkü... Rose onun öldüğünü mü söylemişti yoksa bu anlamı ben mi çıkarmıştım, emin olamıyordum. Rose, Ben'e araba çarptığını söylemişti, ben de geri kalanım aklımdan tamamlamıştım.

Yani ne de olsa o lanet bir hayaletti.

Şimdi de tamamen gitmişti. Onun rüzgâra karışıp yok olmasını izlemiştim ama...

Ya...

Ya bu öbür dünyaya gittiği için olmadıysa?

Kırılgan bir sesle, "Yani... Yani o uyanmış mı?" diye sordum. Ayağa kalkıp Rose'a baktım, göğsüm kaygı, inanmazlık ve... ve umutla sıkışıyordu.

Evet, bu *umuttu*.

Rose bana Erin'den gelen mesajı gösterdi.

YAKIŞIKLI YAKIŞIKLIOĞLU DİRİLDİ! Uyanmış!!

Mesajı tekrar tekrar okuyup, "Yakışıklı Yakışıklıoğlu mu?" dedim. Bu acayip derecede komikti. Çünkü ona daha yeni veda etmiştim. Onun öbür dünyaya gidişini izlemiştim ve şimdi biri onun hakkında sanki o...

Sanki *o*...

"O hayatta."

Onca defa birdenbire kayboluşu. Duyduğu sesler. Gürültüler. Acısı... Çoğunu görmezden gelmiştim çünkü bunun bir önemi yoktu. O ölmüştü çünkü inatçı kafam öldüğünü söylüyordu. Ama ölmemişti ve burada var olurken bir parçası hâlâ bedenine

doğru geri çekiliyordu ama o gideceği yerin daha kötü olduğunu düşündüğü için *burada* kalmaya çalışıyordu.

Daha dikkatli olsaydım, tuhaf deneyimlerini görmezden gelmeseydim, durumların her zaman aynı olmadığını, her zaman kesin olmadığını birazcık olsun *düşünseydim*...

Hıçkırığımı bastırmak için ağzımı örttüm.

Rose beni omuzlarımdan tuttu. "Florence? Canım? İyi misin?"

Başımı iki yana salladım. Dünya gözyaşlarımdan bulanıklaşmıştı. Hıçkırıklarımın arasında, "O... o hayatta," dedim. "B-Ben hayatta."

Alice zeminde oturduğu yerden bakışlarını kaldırdı. "Hayalet sevgilin Ben mi?"

Rose bunun üzerine, "*Hayalet* mi?" diye sordu.

Bu daha da fazla ağlamama sebep olunca Rose anlamamasına rağmen beni kendine çekip kollarını bana doladı. Ben tekrar kedisini besleyebilir, kitabevlerine gidebilir, en sevdiği kitapları okuyabilir, daha önce hiç yapmadığı tatilleri yapabilir, yeni insanlarla tanışabilir, yeni bir aile bulabilir ve...

Beni. *Beni* bulabilirdi.

Ben'le anılarım olsun istiyordum. Onu verandada görmek, oturup kaldırımdan geçen insanlarla ilgili saçma hikâyeler uydurmak istiyordum. Onunla BarOn'da bir bira paylaşmak ve onunla dans etmek istiyordum; ellerimiz kenetli, asi kalbim beni ele verecek kadar yüksek sesle gümbürderken gerçekten dans etmek.

Tabii ki onu öpmek de istiyordum ama kesinlikle bundan çok daha *fazlasıydı*.

Lee'yleyken tüm hayatımın etrafında serileceğini görebiliyordum. Nereye oturacağımı, hangi rolü oynayacağımı ve bu rolü nasıl oynayacağımı biliyordum. Hayatında bir yerim vardı ve o yere kendimi elimden geldiğince sıkıştırmış, azize arayan biri için mükemmel sevgili olmaya çalışmıştım.

Ama Ben'i, dağılmış saçlarını, utangaç gülümsemesini ve yu-

muşak sesini düşününce, kalbim göğsümde o kadar sızladı ki neredeyse kırılacaktı ve içim acıdı. Çünkü bence...

Bence onu *sevebilirdim*.

İhtiyatlı, organize ve sabırlı hâliyle. *Tam olarak* olduğu hâliyle. Hayatımda mükemmel bir yere oturmak zorunda değildi. Sadece... *var olması* gerekiyordu.

O yaşıyordu. Dünyamın geri kalanı da ona yer açıyordu.

Nihayetinde, Ben haklıydı. Anlaşılan aşk ölmemişti.

35

Asi Kalpler

NORMALDE LAGUARDIA HAVALİMANI'NA UÇARKEN tahtaya vurup en iyisini umardınız. LaGuardia'ya uçmaktan nefret ediyordum: türbülanslı hava, suyun tam üzerinden geçiyor olmak, o suya inecekmişsiniz gibi gelirken son saniyede bir asfalt pistin belirip uçağınızın alçalması ve...

Uçmayı sevmiyordum.

Hiç. Ama buna katlandım. Hatta neredeyse hiç mahzuru olmadı. Çünkü *Ben'i* görecektim.

Cenazeden sonra birkaç gün daha kalacağımı düşünüyordum ama ailem neler olduğunu duyduğu anda –Alice'ten duymuşlardı çünkü o da sır tutmak konusunda babam gibiydi– hepsi birden gitmemi söyledi. Rose'la beraber New York'a geri uçup eve sabah varmamı ve hastanesine gitmemi... *Onu* bulmak için.

Annem, "İyi şeyler beklemez, sen de beklememelisin," demişti.

Belki bu büyük aşkım değildi ama bu benim hikâyemdi ve kaide veya istisna olmam umurumda değildi. Sadece onu görmek istiyordum. İyi olduğundan emin olmak istiyordum.

Rose'un telefonu birkaç mesajla öttü. Muhtemelen hepsi Alice'tendi. Dün gece BarOn'da bir randevuya çıkmışlardı ve Rose ondan beri kız kardeşim konusunda susmuyordu. Buna bayıl-

mıştım ve nefret etmiştim. Kaotik en iyi arkadaşım ve ukala kız kardeşim mi? Bu bela demekti.

Peki, Benji ve ben neyiz? Aramızda bir şey var mı? diye düşündüm. Bilmiyordum. Onunla son konuşmamı düşününce tekrar çok utandım. Büyükannesi Anne'di, Ben bütün seks sahnelerimi okumuştu! Beni çıplak görmüştü!

Hangisi daha kötüydü bilmiyordum.

Hepsi epey kötüydü.

Gerçi, bunları hiç hatırlayacak mıydı? Uyandığında bu bir rüyadan uyanmak gibi mi olacaktı? Erin, Rose'a yaralarının az miktarda olduğunu ve doktorların onun neden uyanmadığını anlamadığını söylemişti. Çünkü Ben orada değildi. Ruhu –hayaleti– her neyse. Bizi neyin yaşattığını bilmiyordum. Elektronlarımızdaki anılar mı? Ciğerlerimizdeki rüzgâr mı? Kelimelerimizin yankısı mı? Bu her neyse, Ben artık uyanmıştı ve ofisinde oturup ona kaktüs vermemin üzerinden bir ömür geçmiş gibi gelse de diğer herkes için sadece bir hafta olmuştu.

"Ah, bu arada." Rose bana dirsek attı. Yolcular uçaktan köprüye doğru çıkmaya başlamıştı. "Uçuştayken Erin mesaj attı. Ben artık ziyaretçi kabul ediyormuş!"

"Ah."

Kusmak istiyordum.

Havaalanından çıkmak her zaman havaalanına gelmekten kolaydı ama LaGuardia durumu ne olursa olsun zorlaştırıyordu. Burayı tasarlayan her kimse, gelen herkesin mümkün olduğunca acı çekmesini istemiş gibiydi. Tüm açık kapılar havaalanının bir tarafındaydı ama taksi sırası otoparkın öteki tarafında, yokuş aşağı gidince, bir inşaattan geçince, muhtemelen bir zamanlar otobüs durağı olan yerin ta öteki ucundaydı. Oraya varmak otuz dakika sürüyordu ve araba çağırmak da aynı derecede uzun sürerdi çünkü arabaya biniş alanı da taksilerin *hemen* yanındaydı.

Ama nihayet bir taksi kapmayı başardık; Rose bizi Manhattan'ın alt kısmındaki New York Presbyterian Hastanesi'ne götürmesini söyledi ve mümkün olan en kısa yoldan gitmesini.

Charlotte'taki aktarma yüzünden şehre iş çıkışı trafiği saatinden önce varamamıştık, o yüzden normalde otuz dakika olan yol bir saatten uzun sürüyordu. Şehir hakkında özlemediğim tek şey buydu. En azından Mairmont'ta bir buçuk saatlik trafiğe sebep olacak kadar insan yoktu.

Hastaneye vardığımızda –ve doğru binaya– sadece eve gitmek istiyordum ama Rose çok katıydı.

"Onu görmek *istemiyor* musun?"

Tabii ki görmek istiyordum. Soru bu değildi. Soru onu görmek isteyip istememem değildi ama bu son hafta tuhaf ve uhreviydi ve onun *beni* görmek istediğini nereden bilebilirdim ki?

Rose taksinin parasını ödeyip çantasını kaldırımda bir yangın söndürücüsünün yanına, çoğu insanı rahatsız etmeyecek yere koydu. "Ben burada olacağım," deyip içeri girmemi işaret etti. "Hastaneleri pek sevmiyorum."

Tıslar gibi, "Ben de pek sevmiyorum, anlarsın ya, *hayalet* olayından dolayı," dedim.

"Bir tanesi de seni yukarıda bekliyor. Beş yüz otuz sekiz. Unutma!"

Sanki unutabilirmişim gibi. Sayıyı tüm taksi yolculuğu boyunca zihnimde tekrar etmiştim ama incecik, duymazdan gelmeye, uzaklaştırmaya çalıştığım bir ses sürekli, *Ya seni hatırlamıyorsa?* diye sorup duruyordu.

O zaman ne yapacaktım?

Bilmiyordum ama asansöre binip beşinci kat düğmesine basarken bunu düşünmedim. Bir saniye sonra asansörde yanıma yaşlı bir kadın bindi. Şimdiye kadar gördüğüm en cafcaflı kazağı giyiyordu; üzerine gökkuşağının her rengi yığılmış, birbirine geçecek şekilde örülmüştü. Böyle bir kazağı daha önce sadece tek bir kere görmüştüm.

"Kaçıncı kat?"

"Ah, sanırım nihayet üst kata çıkma vakti geldi."

"Tabii," deyip en üst kat düğmesine bastım.

Yaşlı kadın bana doğru eğildi. Leylak parfümü ve mantı gibi kokuyordu. "Teşekkür ederim, Florence."

"Rica ede..." Ama baktığımda gitmişti. Ürperdim. Daha bir saniye önce orada olduğuna yemin edebilirdim.

Üstelik o kazak... o tıpkı...

Tıpkı Anne'e benziyordu.

Asansör kapıları ötüp beşinci kata açıldı. Çıkıp kadının orada olmadığından emin olmak için son bir kez arkama baktım ama tabii ki orada değildi. O ölmüştü. Beş senedir ölüydü.

Anne'i düşünecek vaktim olmadı çünkü asansör kapıları kapandığında tanıdık bir sesin ismimi söylediğini duydum ve bu duymak istediğim bir ses değildi.

"Florence?"

Arkama döndüğümde lobide sarı saçları ve kırpılmış sakalıyla Lee Marlow duruyordu. Elinde sarı çiçeklerden bir buket tutuyordu, üzerinde de GEÇMİŞ OLSUN! yazan bir kart vardı.

Terlediğimi hissettim. "Lee... se-selam."

"Bu ne sürpriz!" Kafası karışmış görünüyordu. "Burada ne arıyorsun?"

"Şey... Ben'i görmeye geldim."

Sanki onu tam olarak nasıl tanıdığımı çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Gerçi bunun önemi olmayacağını bilmeliydim, Lee'nin pek umurunda değildi. "Kadınlar arasında popüler tabii."

Ben mi? Hadi oradan. Lee'nin ikinci yıl dönümümüzde apandisiti alındığında kimse onu ziyarete gelmediği için kendi kendine böyle dediğine emindim.

"Seni götürdüğüm onca yayıncılık partisinde birkaç bağlantı kurduğunu görmek güzel," diye ekledi.

Gerçekten de kendinin ötesinde bir dünyayı düşünemiyordu, değil mi? Tabii ki çekici ve hoştu ve bildiği dünya, güneşin etrafında dönen gezegenler gibi onun etrafında dans ediyordu.

Kendimi gülümsemeye zorlarken ellerimi yumruk yaptım. Tek bir yumruk atsaydım. Sadece bir...

Hayır, Florence.

Sen bundan daha iyisin.

"Biraz önce hemşirelere sordum," diye devam edip koridora işaret etti. "Bu tarafta. Beraber yürüyebiliriz."

Beraber yürümek istemiyordum ama bunu tek başıma yapmak da istemiyordum. Göğsüm sıkışmaya başlamıştı. Ben'i böyle, Lee Marlow'un önünde görmeyi hayal etmemiştim ama gitgide nasıl karşılaşacağımızı değil, sadece karşılaşacak olmamızı önemsemeye başlamıştım. Ben burada olduğu için damarlarımdaki panik her adımda yavaş yavaş heyecana dönüşüyordu.

O buradaydı. Bu binada. Hayattaydı.

Ben hayattaydı. Ben hayattaydı.

Ben hayattaydı.

Hastaneler yayınevlerinden çok farklı görünmüyorlardı, en azından Falcon House Yayınevi'nden. Camdan duvarlar hastaları herkesten ayırıyordu, bazıları buzluydu ama hiçbir mahremiyet yoktu. Bip seslerinin kakafonisi birleşip mantığı olmayan çarpık bir ritme dönüşüyordu ama kalbim hepsinden gürültülüydü, kulaklarımda bir cenaze marşı gibi gümbürdüyordu.

Lee hiçbir şeyi sessizlik içinde yapmayı bilmezdi. Sessizliği sevmezdi. Konuşmak, dinlemek ya da bir şeyler *yapmak* zorundaydı. O yüzden koridorda ilerlerken konuştu. "Seni görmek güzel, bir yere mi gidiyorsun?" diye ekledi, sürüklediğim bavulu fark etmişti.

"Memleketimi ziyaretten geliyorum."

"Memleketini mi? Vay canına. Memleketinden hep nefret ederdin."

"Babam öldü," diye yanıt verince kaşları havaya kalktı.

"Ah, Florence. Başın sağ–"

İleri bakıp, "Odası bu mu?" diyerek sözünü böldüm. Koridorun ucuna, 538 numaralı odaya. Numarayı levhanın üzerinde görebiliyordum. Üstelik buzlu camdan bir gölgenin –bir siluetin– yatakta oturduğu görülebiliyordu.

Bu silueti tanıyordum. *Onu* tanıyordum.

Lee, "Ah, ne büyük sürpriz. Laura hâlâ burada," gözleminde bulundu. Lee bir şey diyene dek Ben'in yatağının yanındaki koltukta oturan kadını fark etmemiştim. Battaniyeye sarınmış, yumuşak kızıl saçlar ve kalp şekilli bir yüz. Sosyal medya fotoğrafındaki kızıl saçlar. Aynı yumuşak yüz.

"Laura mı?" diye tekrarladım.

Lee, "Kazadan beri yanından ayrılmadı," diye devam etti ve bunu kötülük olarak söylediğini düşünmüyordum çünkü benim niye burada olduğumu bilmesine imkân yoktu. Ya da neler hissettiğimi. "Ona eve dönmesini söyleyip durdum ama nasıl olduğunu bilirsin."

Donakaldım.

Beş metre ötede, 538 numaralı odada Ben, Laura'nın dediği bir şeye güldü. Kahkahası yüksek, canlı ve... ve *mutluydu*. Ben mutluydu. Bunu bilmek için onu görmeme gerek yoktu.

"Bence Laura onu hâlâ özlüyor," dedi. "Belki Ben artık ona ikinci bir şans verir."

İkinci bir şans. Laura'nın Ben'i aldattıktan sonra ondan yalvararak istediği şey, üstelik Ben de bunu istemişti. İkinci bir şans ama bunu hak etmediğini düşünmüştü çünkü hangi erkek, kız arkadaşını aldatmaya sürüklerdi ki? Ama bu Laura'nın suçuydu. Seçimini yapmıştı.

Ben de kendi seçimini yapmıştı.

Ama... bunca zamandır Ben'in yanı başındaydı. Onun uyanmasını beklemişti. Onu seviyordu. Onu *gerçekten* seviyordu ve Ben'le birbirimizi tanıdığımız yedi günde sahip olamayacağımız türden paylaşılmış bir geçmişleri vardı.

Ben hakkında... çok az şey biliyordum. En sevdiği yemek neydi? En sevdiği müzik tarzı? Nelerden korkuyordu, hafta sonları ne yapıyordu? Evinde şu klozet ayak taburelerinden var mıydı? Bunlar son bir haftada sormayı akıl etmediğim sorulardı.

Ama ne de olsa yas tutuyordum. Üstelik *hâlâ* yas tutuyordum. Bu kadar yoğun bir kederle birine yer açmak zordu.

Birdenbire Lee'ye, "Neden peşimden gelmedin?" diye sordum.

Bana tuhaf bir bakış attı ve ah, beni özlediğini söyleyebilmesini istedim. Özür dileyebilmesini istedim. O zaman ona hikâyelerimin gerçek olduklarını, değerli olduklarını ve bir gün onları anlatmak istediğimi söyleyebilirdim. Çünkü hayalet hikâyeleri esasında burası ile geçmiş ve şimdi ile bir zamanlarla; kendi zamanlarından uzun süre sonra geriye kalan küçük mutluluk ve anlarla ilgili aşk hikâyeleriydi. Aşkın asla zamanla ilgili olmadığını aslında zamanlamayla ilgili olduğunu anlatan hikâyelerdi.

Ve şu an, benim zamanlamam değildi.

Lee Marlow söyleyebileceği onca şey arasında, "Bence yürütemezdik, tavşancık. Rakiplerle ilişki yürütmeyi sevmiyorum, gerçi senin daha kat etmen gereken çok yol var. Kıskanmanı istemiyordum–" dedi.

Elim zaten yumruk hâlindeydi.

Bu yumruğu harcamak yazık olurdu.

O yüzden dönüp yumruğumu doğrudan onun o sikik burnuna vurdum.

Acıyla uluyup şaşkınlıkla geriledi. Burnu kırılmamıştı. O kadar sert yumruk atmayı bilmiyordum. Ama benim elimi acıttı. Çıldırmış gibi öfkeli gözlerle hızla bana döndü. "N'apıyorsun be?!"

"Senin rakibin değilim, Lee Marlow," dedim, acıdığı için elimi sallıyordum. "Benimle aynı kulvarda bile değilsin. Ama bana dikkat etsen iyi olur," diye ekleyip tekrar bavulumu elime aldım, "çünkü senin asla olamayacağın kadar iyi bir yazar olacağım."

Sonra koridordan tekrar asansörlere döndüm.

Arkama da bakmadım.

Lee durmam için bağırdığında, polisleri arayacağını söylediğinde, suç duyurusunda bulunacağını söylediğinde bile umurumda değildi.

Bu iyi gelmişti ve Lee bunu hak ediyordu.

Bir daha asla Lee Marlow'u düşünmeyecektim.

Rose hâlâ dışarıda beni bekliyordu ve yüzümdeki ifade her şeyi anlatmış olmalıydı. Kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Ah, canım," diye fısıldayıp beni sımsıkı kucakladı.

Ona bunu yapamadığımı söyledim. Sebebini söylemedim ama zaten artık bunun bir önemi yoktu. Bu hareketi ben yapamazdım ve hikâyenin bu kısmını ben anlatamazdım. Ben'in hayatına geri kavuşmasına yardımcı olmuştum, o da benimkine ve eğer sadece bu kadarsa... durum buydu. O mutluydu, o yüzden benim de mutlu olma vaktim gelmişti.

Tüm dünyadaki en iyi dostumla evimize, New Jersey'deki küçük dairemize döndük ve bir aşk hikâyesini yazmayı bitirdim.

36

Hoş Bir Görüşme

Amelia Brown yağmurun altında duruyordu ve yalnız olmak istemediğini biliyordu.

Jackson, "Özür dilerim," deyip onun gözlerine baktı ve bakışlarını kaçırmadı. Jackson'ın gözleri, Amelia'nın memleketinin yaz göğünün koyu mavisiyle aynı renkti ve Amelia ona ne kadar kızsa da onun yüzünden ne kadar üzülse de onun gözlerine her baktığında kendini o göğü özlerken buluyordu. "Berbat davrandım, sana Miranda konusunda yalan söylememeliydim, sadece çok acı çekiyordum. Onu öylece unutursam acının da geçeceğini sandım. Ama yanıldım. Bunun yerine bu süreçte seni yaraladım. Korkuyordum."

Amelia kendini kararlı olmaya zorlayarak, "Neden korkuyordun?" diye sordu. Arkasındaki evin loş ışıklarında Jackson, Amelia'nın rüyalarından çıkmış bir hayaleti andırıyordu. Onu rahatsız etmeye gelmiş bir hayaleti. Amelia onun dönmesini istese de döneceğini düşünmemişti. "Geçmişini para ve şöhret için kullanacağımı mı düşündün?"

"Bunu denemedin mi?"

Amelia yüzünü ekşitti. "O haber yazısını yollamadım. Bunu yapamazdım." Çünkü mutfakta sakin yemekler yerken, köpekleri kurtarırken ve paparazziden kaçarken bunu istemediğini fark etmişti. Gürültülü bir hayat istemiyordu.

İyi bir hayat istiyordu.

Jackson, "Biliyorum. Teşekkür ederim," dedi.

Amelia kendine daha sıkı sarıldı. "O zaman ödeştik."

"Evi bir haftalığına daha kiraladığını duydum."

Amelia soğukta ürpererek, "Havaya bayıldım," diye yanıt verdi.

"Gerçekten güzel. Acaba... kafası karışık, bitap düşmüş bir müzisyenin sana eşlik etmesini ister misin?"

Amelia başını yana eğdi. "Değişir. Gitarı da olacak mı?" Jackson'ın sırtında asılı duran gitara işaret etti.

Jackson biraz mahcupça, "Dediklerimi dinlemeseydin sana serenat yapacaktım," diye itiraf edip gözlerini sildi. Ağlıyordu ama Amelia'ya yağmurdan olduğunu söyleyecekti.

Amelia ona doğru bir adım attı, o kadar yakındı ki tek yapması gereken Jackson'ın ellerini tutup Ingary Adası'ndaki evinin sıcağına çekmekti. "Ne çalacaksın?"

Jackson yavaşça, usulca uzanıp Amelia'nın ellerini kendininkilerinin arasına aldı. "Merak etme," diye yanıt verdi, "sadece güzel notaların olduğu bir şarkı."

Yazdım. Sonra daha çok yazdım. Nisan mayısa, hazirana, sonra temmuza dönüşürken bir vantilatörün önünde oturup tatlı çay içerek Amelia, Jackson ve sihirli Ingary Adalarına tekrar tekrar âşık olarak yazdıklarımı düzelttim, redaksiyonlar yaptım ve taslağı düzenledim. Mesajlarımı kontrol ettim ama çoğu nasıl olduğumu kontrol eden Rose'dan, Nicki'ye evlenme teklifi etme planları hakkında soru soran Carver'dan, hatta birkaç kere de Alice'tendi! Gerçi ne zaman mesaj atsa konu çoğunlukla Rose hakkında oluyordu.

Şimdiden bela kokusu alıyordum. En iyi arkadaşımla küçük kız kardeşim! Tanrı yardımcım olsun.

Sokağın sonundaki Tayland restoranından söylediğim yemeği yedim ve yatağa çok geç yattım; öğlen kendime kahve hazırladıktan sonra kahveden bir yudum alıp tekrar hikâyeye gömüldüm.

Senelerdir, Anne için ilk yazmaya başladığımdan beri böyle yazmamıştım.

Geçen seneki her şey, tüm birikmiş hüsranlarım, tüm başarısızlıklarım, tüm dileklerim, umutlarım ve hayallerim içimden dökülüyor gibiydi. Sayfanın üzerinde hepsini anlayabiliyor, onları bir başlangıca, orta kısma ve sona oturtabiliyordum; çünkü tüm iyi aşk hikâyeleri sonlanırdı.

İşte böylece birdenbire karanlık gecem sona erdi. Gün ışığına, mutlu sona adım atıyordum ve bu güzel, sağlam ve parlak geliyordu.

Gurur duyulacak bir şey gibi.

Carver bir akşam, "Evet dedi," demek için Nicki'yle beraber görüntülü arama yapmış, altın nişan yüzüklerini göstermişti. "Düğünü birkaç hafta sonra cenaze evinde yapacağız. Alice artık cenaze evinin sahibi sayıldığına göre bir iki anma törenini erteleyip bize aile indirimi yapabilir diye düşündüm. Bizi Bruno evlendirecek."

Şaşkınlıkla, "Elvisto mu?" diye sordum. "Düğün de yaptığını bilmiyordum."

Üç hafta sonra, temmuzun kayda geçmiş en sıcak gününde, Anne Nichols için yazacağım son kitabı bitirdim.

Üstelik kitap güzeldi.

Romanı bir e-postaya ekleyip Molly'ye gönderdim, o da bunu Ben'in yeni yardımcı editörü Tamara'ya gönderdi, Ben hasta iznindeyken çoğu işi Tamara üstlenmişti. Tamara da Anne'in hayalet yazarı olduğumu biliyordu. Cevap beklemiyordum. Üç ay olmuştu ve Ben beni hatırlasaydı, beni özleseydi, beni bulurdu. Bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Birkaç dakika sonra Molly aradı. Menajerim olmayı önerdi.

"Senin çıkardığın işlerin iyi olduğunu biliyorum ve kontratın bittiği için başka biri sana ulaşamadan seni kapmak istedim," dedi dürüstçe. "Ne diyorsun?"

Sırf Anne'in ölümünü benden sakladığı için (bu bir sır da olsa) onu biraz terletmek amacıyla bunu düşüneceğimi söyle-

dim. Molly camiadaki en iyi menajerlerden biriydi ve onunla çalışmayı seviyordum, o yüzden *bu çok basit bir karardı* ama anlarsınız ya, bundan sonra *ne* yapacağımdan emin olmadığım için durup bunu düşünecek vaktim vardı.

Ne de olsa daha yeni bir kitap bitirmiştim.

Ben bu kitaba bayılacak mıydı? Zaten bayılacağını biliyordum. Bayılacağını biliyordum çünkü Mairmont'taki serin baharda birkaç gün boyunca bana bayılmıştı ve Jackson'ın Amelia'ya sadece güzel notalar olan bir şarkı söylemesi gibi, bu kitap da bizim sadece iyi kısımlarımızla doluydu.

O akşam dışarıdan yemek söylemek yerine kutlama için peynirli makarna yapmaya karar verdim, Rose ise eve dönerken en sevdiğimiz ananas şarabını almak için ucuz tekele girdi. Makarnayı süzerken telefonum öttü. Bir e-posta.

Kimden geldiğine baktım.

Kalbim göğüs kafesime çarptı. Neredeyse telefonumu sıcak makarnaya düşürecektim.

E-posta, Ben'den geliyordu.

Bayan Day,

Sizinle çalışmak bir zevkti. Gelecek işlerinizde başarılar diliyorum.

İyi dileklerimle,
Benji Andor

Sadece bu yazıyordu.

Sonraki dört saat boyunca Rose ve bir şişe ananaslı Riesling'le beraber bu on dört kelimede geçebilecek her türlü gizli mesajı çözmeye çalışarak dairede volta attım.

"Beraber çalışmadık bile!" diye bağırıp daha hızlı volta atarak ahşap parkelerde neredeyse delik açacaktım. "Ne demek istiyor?"

Hatırlıyor muydu? Hayır... hatırlıyor olamazdı. Hatırlasaydı bana bundan çok daha önce ulaşırdı. Konu bu olamazdı.

Rose koltukta oturduğu yerden volta atmamı izleyip şarabını yudumladı. "Belki de bu sadece nazik bir e-postadır?"

"*Eski* editörüm bile bana nazik e-postalar atmazdı."

"Cevap yazmalısın."

Volta atmayı bıraktım. "*Ne?*"

Büyük bir yudum daha aldı. "Ona, görüşüp bitmemiş işinizi bitirmek istediğini söyle."

"Bitmemiş işim *yok*–"

"Florence."

"Rose."

"Seni seviyorum ama bitmemiş işin var."

"Ben de seni seviyorum ama ofisine dalıp ne dememi bekliyorsun? Kaotik ve darmadağın hâlde olduğumu mu? Bir paltonun içine saklanmış yedi sarhoş gelincikten oluştuğumu mu?"

Rose cevap olarak şarap kadehini sertçe sehpaya koyup koltuğun arkasındaki kitaplıklarımızdan birine uzandı. Bir kitabı kapıp bana uzattı. "İmzala ve ona ver."

Kendi kitabıma, *Tutkuyla Seninim*'e baktım. Ben'in tüm dünyada en sevdiği kitap olduğunu söylediği kitaba. Uzun uzun içimi çektim. "Ben'le ilgili son fikrini hatırlıyor musun?"

Omzunu silkti. "Sonuçta Lee'ye yumruk attın, değil mi?"

Doğru söylüyordu.

O yüzden ertesi sabah akşamdan kalma bir hâlde, katılaşmış yulaf ezmesi yerken bir e-postayla cevap verdim.

Bay Andor,

Benim için zevkti. Ama size vermek istediğim bir şey var. Acaba bir görüşme ayarlayabilir miyiz?

Saygılarımla,
Florence Day

Bayan Day,

Bu cuma öğlen uygun olur mu?

İyi dileklerimle,
Benji

Bay Andor,

Öğlen harika olur.

Tüm iyi dileklerimle,
Florence

Konu burada kapandı. Hafta boyunca e-postamı sorgulayıp durdum. Harika çok abartılı bir kelime mi olmuştu? E-postamı Bayan Day diye mi bitirmeliydim? Ona Bay Andor yerine Benji mi demeliydim? Rose o çarşamba bana kendimi yiyip bitirmeye devam edersem geriye hiçbir şeyin kalmayacağını söyledi.

O yüzden kendimi *sessizce* yiyip bitirdim.

Sanırım o hafta sonu Carver'la Nicki'nin düğün planlarını tamamlamak zorunda olmasaydım tam bir panik atak geçirirdim. Ben'le cuma görüştükten sonra Newark'a taksiyle gidip cumartesi günkü düğünleri için memleketime giden bir uçağa binecektim. Cuma düğün prova yemeği ve bekarlığa vedalar vardı ve teslim tarihi sıkıntısındayken düğüne yardım etmek için kesinlikle *hiçbir şey* yapmamış ablası olarak en azından bu etkinliklere katılmaya mecburdum. Pansiyondaki odamı tuttum (John ve Dana çok mutlu oldular) ve annemin "Çok mutluyum!" ile "Bebeğim büyüdü ve morgdan ayrılıyor," arasındaki duygusal karmaşasını atlatmasına yardımcı oldum, *üstüne üstlük* Rose'u benimle beraber gelmeye ikna ettim çünkü tüm dünyadaki en iyi ablaydım ve Alice'in ona bunu *asla* sormayacağını biliyordum. Her şeyi yapma konusunda çok cesurdu, sadece kendi mutluluğunun söz konusu olduğu durumlar hariç.

Sanırım bu genetikti.

O yüzden Falcon House Yayınevi'ndeki asansörde yukarı çıkmaya başlayana dek Ben'in hediyesinin yanında HOŞ GELDİN! veya YAŞADIĞINA MEMNUNUM! yazan bir kart almadığımı fark ettiğimde kendime hoşgörü gösterdim. Topuklarımın üzerinde yaylandım, hareket etmeyi kesemiyordum.

Armani takımının içinde terleyen bir adama, "Ne güzel bir gün," dedim. Homurdanıp alnını sildi.

Şehre yaz gelmişti ve asansördeki adamlar ütülü iş takımlarının içinde terden ölecekmiş gibi görünüyorlardı, kadınlar fırfırlı etekler ve alçak topuklular giyiyorlardı.

Benim üzerimde ise giyerken en iyi hissettiğim şeyler vardı, bol bir bluz, sol dizinde delik olan düz paça kot ve kırmızı Converse. Buraya uyduğumu hissetmiyordum ama görüntüler aldatıcı olabilirdi, üstelik en güzeli neydi biliyor musunuz?

Artık umurumda değildi. Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan nereye gittiğimdi.

Asansörün yükseldiği yaklaşan kat numarasından korkmuyordum. Genel yayın yönetmeni Benji Andor, bir aydan kısa süredir arka ofisteydi ama bundan önce evden birazdan da fazla çalıştığından şüphelenmeye başlamıştım. Erin'in Rose'a söylediklerine bakılırsa anlaşılan hâlâ yetişmesi gereken çok konu vardı. Öte yandan editörlerin ne zaman yetişmeye çalışması gerekmiyordu ki? Lee'yi tanıdığım sürece her zaman her türlü teslim tarihini aşırı geciktirmiş olurdu. Fakat Lee'nin aksine, Ben'in gerçekten yetişmek istediğini tahmin ediyordum ama o zaman neden benimle görüşmeyi kabul etmişti ki?

Gergindim. Ya ona en sevdiği kitabı vermek isteyen ucubenin teki olduğumu düşünürse? Bunun ona kaktüs veren ucubeden daha kötü olamayacağını tahmin ediyordum.

Çünkü üç ay olmuştu ve yalan söylemeyecektim, o gecelerin çoğunu bir şişe şarap içip Laura'yla neler olduğunu merak ederek geçirmiştim. Laura'nın kalıp kalmadığını merak ederek. Ben'in Laura'nın kalmasını isteyip istemediğini merak ederek.

İlişkilerine tekrardan başlamayı deneyip denemediklerini merak ederek.

Asansör Falcon House Yayınevi'nin katında durduğunda asansörde yalnızdım ve tertemiz beyaz lobiye girdim. Camdan kitaplıklar tıpkı eskisi gibi görünüyorlardı. Anne Nichols'ın çoksatan kitapları tek başlarına bir rafta duruyorlardı ve camda yansımamı gördüm, çilli yanaklar, kuru dudaklar, iki yana topuz yapılmış dağınık sarı saçlar.

Resepsiyona geldiğimde Erin kitap okuyordu ama hemen sayfaya bir not kâğıdı yapıştırıp kitabı kapattı. Lee Marlow'dan *Ölüler Şarkı Söylediğinde.*

Bu hafta çıkmıştı.

Erin, "Florence! Günaydın!" diyerek beni selamladı. "Rose nasıl? Hayatta mı?"

Dün gece Rose'un daireye tökezleyerek girip ânında salondaki yumuşak halının üzerinde kendinden geçtiğini hatırlayıp, "Siz ikinizin gerçekten de o şarap evine gitmeyi kesmesi gerekiyor," diye yanıt verdim.

Erin surat astı. "Ama *çok güzel* peynir tabakları var."

Rose bugün işe gitmiyordu; şimdiden Charlotte'a giden uçağına binmişti, Alice onu oradan arabasıyla alıp Mairmont'a götürecekti. Bu görüşmeden sonra ben de yola çıkacaktım. Bavulumu Erin'in masasının arkasına saklayıp saklayamayacağımı sorunca seve seve kabul etti. "Benji'yi arayıp geldiğini söyleyeyim."

"Çok iyi olur, sağ ol."

Erin, Ben'in ofis telefonunu ararken ben de Lee Marlow'un romanına daha iyi bakabilmek için resepsiyon masasına yaslandım. Kapağın fena olmadığına karar verdim. Bana göre biraz fazla *Penceredeki Kadın*'a benziyordu. Lee'nin kitabının bu hafta çıktığını unutmama imkân yoktu. Şehirde her yerdeydi; metro reklamlarında, dergilerde, *New York Times*'ın pazar gazetesinde bütün bir makalede, hatta en sevdiğim bağımsız kitabevinde. Bu kaçabileceğim bir şey değildi ama artık bunun gölgesinde kalmış gibi de hissetmiyordum.

Nihayetinde Lee hastanede ona yumruk attıktan sonra suç duyurusunda *bulunmamıştı.* Muhtemelen bu en iyisiydi çünkü hayatını bir süreliğine çok rahatsız hâle getirebilecek sırlar biliyordum ve hemen çoksatan olan kitabı yayımlanmadan önce böyle kötü basın haberlerine ihtiyacı yoktu.

Erin bir an sonra telefonu kapatıp, "Çok tuhaf, telefonu açmadı ama ofisinde olmalı. İstersen ofisine geçebilirsin. Kapısı açıktır," dedi.

Böylece derin bir nefes aldım ve ilerledim.

37

Ölü Romantikler

ÜÇ AY ÖNCE BU ofise girişimi hatırlıyordum. Ne kadar korktuğumu, bu yeni editör her kimse onun bana biraz hoşgörü göstermesini umduğumu hatırlıyordum. İhtiyacım olan fazladan zamanı almıştım ama bu tam olarak planladığım gibi olmamıştı. Buzlu camla ayrılmış toplantı odalarının ve yayıncılık denen makineyi tıkır tıkır işletmek için özenle çalışan yardımcı editörlerin, pazarlamacıların ve reklamcıların önünden geçtim.

Herhangi bir kitabın zamanında çıkması mucizeydi. Eh, bu mucizeler ve çok fazla kafein sayesinde oluyordu.

Koridorun sonunda Ben'in ofis kapısı tıpkı Erin'in söylediği gibi açıktı ve Ben sanki oradan hiç ayrılmamış gibi oturuyordu. Sanki hayatımın en kötü haftasında bir hayalet olmamış gibi. Saçları biraz daha uzun ve dalgalıydı, onunla tanıştığımda olduğu gibi jölelenmemişti ve kulaklarına doğru hafifçe kıvrılıyordu. Manşetlerini kıvırmıştı ve yakasından çok hafifçe babasının altın alyansı görünüyordu. Sol yanağı boyunca çaprazlamasına uzanan hafif bir yara izi vardı, hâlâ kızarık ve hassastı ama iyileşiyordu. Kalın çerçeveli bir gözlük takıyordu ama bu gözlük daha iyi görmesine yardımcı olmuyor olmalıydı çünkü hâlâ gözlerini kısarak ağzında bir kalemle bilgisayar ekranında bir şeye bakıyordu.

Bu onun hayatından bir kareydi. Bunun fotoğrafını çekip arkasındaki pencereden ofisine altın rengiyle öğlen ışığı dolarken,

kapının onu bu mükemmel arka planla çerçeveleyişini ezberlemek istiyordum.

Kendimi hazırladım, kalbimi de.

Beni hatırlamıyorsa bile sorun değildi. Sorun olmayacaktı, *iyi olacaktım.*

Kapı pervazına vurdum.

Sesi duyunca irkildi. Ağzındaki kalem düştü ama kalemi yakalayıp masasındaki aksesuar çekmecesine tıktı. Şaşkınlıkla, "Bayan Day!" diyerek karşıladı ve beni içeri kabul etmek için hemen ayağa kalkıp uzun bacaklarını masasına çarptı. Acı yüzünden suratını ekşitti. "Sizi tekrar görmek güzel."

Masasının üzerinden elini uzattı ve tokalaştık. Eli sıcak ve nasırlıydı ve kendimi böyle bir görüşmeye hazırladığımı düşünüyordum ama o an esasında ne kadar berbat derecede hazırlıksız olduğumu fark ettim. Çünkü o hayattaydı. Uzun zaman boyunca hayatıma girip çıkan bir ruh olmuştu, başta bir hayalet, sonra bir hatıraydı ve şimdi...

Şimdi ise önümde duruyordu ve beni hatırlasa da hatırlamasa da buradaydı. Elini tutmak beni tuhaf ve rahatlatıcı bir şekilde mutlu etmişti.

Bu mutluluk buruk bile olsa kalbimin neredeyse patlayacak gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Elini iyice sıktım. Gülümseyerek, "Bana vakit ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim. "Newark'a gitmem gerek, o yüzden uzun süre kalmayacağım."

"Bir yere mi gidiyorsunuz?"

Sevinçle, "Memleketime!" dedim. "Kardeşim bu hafta sonu evleniyor."

"Tebrikler! O zaman sadede gelelim. Lütfen oturun," deyip masasına bakan IKEA sandalyesine işaret edince sandalyeye oturdum. En son burada bulunduğumda, yeni bir teslim tarihi için ona bir yalvarmadığım kalmıştı. Hatta farklı bir tür yazabilmek için *aşkın öldüğünü* savunmuştum. Hiçbir şey işe yaramamıştı.

Sonsuz Müziğin Yükselişi, güzel bir fantastik intikam hikâyesi olurdu.

Ama aşk romanı olarak daha iyiydi.

Ben, beni şaşırtarak özür kaktüsümü saklamıştı. Masasında monitörünün yanında duruyordu ve hâlâ yaşıyordu. Her şeyin konduğu noktanın belli olduğu düzenli masasında kaktüsüme yer açmıştı.

Son birkaç ayda çok değişmiştim ve onun da bilmeden ne kadar değiştiğini merak ettim. Deri ve kemiklerinin altında, derinliklerde, mezarlıklarda ay ışığı altında yapılan yürüyüşlerin, yağmurda çığlık atmanın, karahindiba tarlalarının ve cenazelerin izi vardı.

Yoksa onlar artık benim sırlarım mıydı? Onları her halükârda kendime yakın tuttum ama o sırada çantamı kendime yakın tuttuğum kadar değil.

"Evet, Bayan Day–"

"Lütfen, Florence de," diye düzeltip bakışlarımı kaktüsten uzaklaştırdım.

"O zaman Florence. Pardon," diye ekledi. "İçeri geldiğinde tam da Anne'in kitap taslağını tekrar okuyor ve onun için son birkaç not alıyordum. Muhtemelen birkaç kısa düzenleme yapıp düzeltiye göndereceğiz, zaten oldukça kusursuz."

Küstahça, "Anne'in fazladan birkaç ayla neler yapabileceğini gördün mü?" diye şaka yaptım.

Hafifçe gülümsedi. "Haklıydın. Üstelik ismi, *Sonsuz Müziğin Yükselişi* çok sanatsal ve yumuşak. Harika. Bence bunu kullanabiliriz. Kusuruma bakma, sormadım. İçecek bir şey ister misin? Eminim dinlenme odasında çay veya tercih ederseniz yanık kahve vardır?"

"Öğlen vakti akü asidi mi? Yok, almayayım."

Sırıttı. "Daha iyi olabilir. Vın vın sıvın uçuşta rahatsız edebilir."

Şaşırarak irkildim. "Neyim?"

"Ah... Şey, kahven," diye kendini düzeltti ve utançtan kulakları kızardı.

Rahatsız edici, sessiz bir an boyunca oturduk.

Sonra boğazını temizledi. Kulaklarının kızarıklığı artık yanaklarına doğru yayılıyordu ve saatine baktı. "Her neyse, görüşmeyi istemenin bir sebebi var mıydı?"

Evet ama bundan sonra gidip hayatıma devam etmek istemiyordum. Bu rahatsız sandalyede mümkün olduğunca uzun süre boyunca kalmak istiyordum çünkü çıktıktan sonra buraya asla dönmeyeceğimi biliyordum.

Babam bana bir keresinde bütün güzel şeylerin nihayetinde bittiğini söylerdi.

Bu bile bitecekti.

Çantamı açıp kahverengi kâğıda sarılı, kitap şeklindeki hediyeyi çıkardım. "Bunu vermek istemiştim. Teşekkür etmek için. Ya da -bilmiyorum- geçmiş olsun hediyesi olarak? Kart almayı düşünüyordum ama karta, 'Ölmediğine Sevindim!' yazmak garip geldi, anlarsın ya?"

Güldü, *gerçekten* güldü. Kahkahası derinden geliyor ve gümbürdüyordu. "Anlaşılan birkaç gün boyunca ölüme epey yaklaşmışım. Rüyamda öldüğümü görmüştüm."

Boğazım düğümlenmeye başladı. "Eh, sadece rüya olması iyi."

"Çok gerçek gelmişti," deyip hediyeyi aldı. Paketi çok büyük özenle, kenarlarla teker teker uğraşıp kâğıdı neredeyse hiç yırtmadan açtı. Nihayet hediyeyi açıp başlığı okuyunca kaşlarını çattı. Kitaplar her zaman başarılı olmazdı ama tıpkı babamın dediği gibi, gitmeleri gereken yeri bulurlardı. Ben, kitabın ilk sayfasını açıp parmaklarını imzalamak için kullandığım siyah keçeli kalemde gezdirdi. Daha önce sadece bir avuç kitabı imzalamıştım, o yüzden gerçek bir imzam veya özel bir imzalama şeklim yoktu. Sadece onunkinin yanında basitçe benim ismim yazıyordu.

Ben uzun bir an boyunca sessiz kaldı, fazla uzun bir an boyunca.

Ah Tanrım, artık ona hem bir kaktüs hem de bir kitap veren ucubeye mi dönüşmüştüm? Bu berbat bir fikirdi. Baştan beri öyle olduğunu biliyordum. Bunu önerdiği için Rose'un tüm vibratörlerinin üzerine oynar gözler yapıştıracaktım.

"Ah, saat kaç olmuş!" Eşyalarımı toplayıp hemen ayağa fırladım. "Gerçekten gitmem gerek. Umarım kitabı beğenirsin, yani, okumadığını varsayarsak çünkü neden okuduğunu varsayayım, değil mi? Kimse o kitabı okumadı ve kesinlikle başka bir Florence Day ve..."

Sesi çatallanarak, "Florence," diye fısıldadı ama çoktan kapıdaydım. "Bir saniye, *Florence*, lütfen. Bir saniye."

Kapıda durup derin bir nefes alarak kendimi hazırladım ve ona döndüm. Bana tuhaf bir şekilde bakıyordu. Sonra kahverengi gözleri büyümüş hâlde ayağa kalktı ve bana bakışma bakılırsa, hayalet olan ben olabilirdim.

Belki de öyleydim.

"Bu sahne nasıl olurdu?" diye başladım, umut sıkışan göğsümü sızlatıyordu. Ona kaktüs ve kitap vermiş olan o acayip kız olabilirdim ama belki de –sadece belki– *daha fazlasıydım*. "Saygın bir aşk romanları yayınevinin rafine editörü ve..."

"Gece yarısı mezarlıkta yürüyüş yapıp yağmurda çığlık atan, alaycı olmadan rom kola sipariş eden ve kimsenin bakmadığını sandığında tırnağını kemiren kaotik bir hayalet yazar."

Sesim çatallanarak, "Hiç de bile, kemirmiyorum," diye yalan söyledim, o ise daha da yaklaştı ve birdenbire önümdeydi, sonra yüzümü ellerinin arasına aldı, gözlerinde farkındalık karahindibalar gibi büyüyüp serpildi ve göğsümdeki sızı sıcak, canlı ve altın gibi parlak bir şeye dönüştü.

O kadar tutkuyla, "Seni bir zamanlar tanıyordum," dedi ki kalbim pırpır etti.

"Bence hâlâ tanıyorsun," diye fısıldadım ve Ben eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı ve hafifçe nemlendirici tadındaydı, uzun uzun bu tadın keyfini çıkarmak istedim. Çünkü beni hatırlıyordu. *Beni hatırlıyordu*. Sa-

dece onu sonsuza dek öpmek istiyordum çünkü temiz çamaşırlar ve naneli sakız gibi kokuyordu ve yüzümü saran elleri çok sıcaktı ve beni öpüyordu. Benji Andor beni öpüyordu. O kadar mutluydum ki ölebilirdim.

Lafın gelişi.

Dudaklarıma doğru, "Demek rüya değilmiş," diye fısıldadı.

Başımı iki yana salladım, kalbim o kadar hararetle atıyordu ki buna zar zor dayanıyordum. "Yüzde yüz gerçeğim. Sanırım. Ama... belki de gerçekten burada olduğumdan emin olmak için beni tekrar öpmelisin?"

Derin ve uğuldayan bir kahkahayla güldü ve Falcon House Yayınevi'nin kuytu köşesinde beni tekrar öptü. "Seni beklettiğim için özür dilerim. Fark etmediğim için özür dilerim."

"Bir dakika, bir dakika." Düşünceler içinde ondan birazcık uzaklaştım. "Bu *gerçek anlamda* rüyalarının kadını olduğum anlamına mı geliyor?"

Burnunu kırıştırdı. "Bu biraz klişe olmaz mı?"

"Haklısın, muhtemelen bunu hiç gerçekçi olmadığı için işaretlerdin."

"Özellikle de aramızdan biri aşkın öldüğünü düşündüğü için," diyerek hemfikir oldu.

"Pekâlâ ama adil olalım, büyük ölçüde ölüydün." Parmaklarımı yüzünde, kirli sakallı çenesinde ve kızarmış yara izinde gezdirdim, sonra ellerimi kuzgun yumuşaklığındaki saçlarına geçirdim. "Ama artık ölü değilsin ve yanılmışım."

"Yanıldığına sevindim," diye hemfikir olup beni tekrar öpmek için yüzünü eğdi. Kirli sakalı yanağıma sürtündü, sert ve gerçekti ve onun bir seksen küsurluk her santimini yol kenarı barlarındaki şu aptal derecede büyük kovboy botu şekilli bira bardaklarından falan içmek istiyordum. Sonra başımı tutup beni daha da tutkuyla öptü ve bir an, Falcon House Yayınevi'nde olduğumu bilmeme rağmen kalbim parlakça atarken sonsuzca yıldızların arasında uçuyor gibiydim.

Hayallere kapılmış kafam *Armageddon*'daki gibi aniden dün-

yaya dönene dek. "Ah- Ah Tanrım," deyip geri çekildim. "Peki ya Laura'ya ne olacak?"

Birdenbire gözlerini açıp bana tuhaf bir bakış attı. "*Laura* mı? Emin ol sadece ölürsem Nora Roberts kitaplarımı almak istiyordu."

Rahatlayarak gevşedim. "Çok büyük bir koleksiyon olmalı."

Güldü. "Gurur duyduğum bir koleksiyon. Bu akşam yemeğe çıkmak ister misin?"

"Çok iste–" Kendime gelip donakaldım. "Of... of *kahretsin*, saat kaç?"

Ben masasındaki analog saate baktı. "Neredeyse on iki buçuk– Bir dakika, uçağa yetişmen gerektiğini söylememiş miydin?"

"Kesinlikle. Saat üçte ve o uçağı kaçırırsam Alice beni öldürür, o yüzden bu akşam yemeğe gelemem çünkü Mairmont'ta olacağım ama ben..."

Hayır demek istemiyordum. Gitmek istemiyordum. Kendimi sonraki adımları düşünürken buldum. Randevular, filmler, tatiller, göz açıp kapatıncaya kadar geçip giden yıllar. Onun saçları böyle kabarık kalırdı, ben ise kendiminkini kısa keserdim ve hikâyede başka bir yerde olurduk ya da belki başka birinin hikâyesinde ikincil karakterlere dönüşürdük. Bundan yıllar sonrasını da düşündüm, onun benim kaosuma alıştığı, benim ise onun ihtiyatına alıştığım, dünyanın biraz bulanık olduğu zamanları. Nerede olacağımızı, benden sıkılıp sıkılmayacağını ya da benim onun kalbini kırıp kırmayacağımı bilmiyordum...

Ama... ama bunları keşfetmek istiyordum.

"Benimle gel," dedim.

Düşünmedi bile. Hiçbir ihtimali tartmadı. Kelime seçmek için duraksamadı. Kelimeleri oradaydı, gülümsemesi kadar emin ve kesin. "Havaalanına giderken evime uğrayabilir miyiz?" diye sordu.

"Ancak Timothée Catlomet'le tanışmama izin verirsen."

"Buna çok sevinecektir," dedi ve beni yine öptü.

38

Tüm Eserleri

DANA GÜLÜMSEYİP BENİ, "FLORENCE! Seni tekrar görmek çok güzel," diyerek karşıladı ve en son okuduğu kitabı bıraktı.

Kuzey Coralina akşamüstü bunaltacak kadar sıcaktı, o yüzden tüm pencereler altın güneş ışığının içeri girmesi için açılmıştı. Mairmont'un tek pansiyonu yazın çok farklı görünüyordu, rüzgâr şeffaf perdeleri oynatıyor, böcek sesleri eski evde uğulduyordu. Bahçedeki tüm çiçekler ve çalılar kırmızı, mor ve mavi çiçekler açmıştı ve evin iki tarafından birden sarmaşıklar ve yaseminler tırmanıyordu. Tuhaf derecede tablo gibiydi.

Masanın arkasından çıkan Dana'ya sarıldım. "Seni görmek çok güzel! John nasıl?"

Sevgiyle, "Her zamanki gibi çekilmez," diye cevap verdi. "Beni arka bahçe için bir keçiye *–keçiye!–* ihtiyacımız olduğuna ikna etmeye çalışıyor. Ben onun yerine tavuklar istiyorum."

Ben, "Küçük dinozorlar ya da bir çim biçme makinesi, zor bir seçim," diye yorum yaptı ve eli tekrar benimkini buldu, bunu o kadar doğal yapmıştı ki kalbim pırpır etmişti. Hiçbir zaman kalbi pırpır eden türden bir insan olduğumu düşünmemiştim ama bu fena değildi.

Havaalanında yazma konferanslarına ve kitap fuarlarına yıllardır gitmekten topladığı milleri kullanıp bilet almış ve daha

önce hiç birinci sınıf uçmamış nazik yaşlı bir kadınla yer değiştirmişti ve kadın çok sevinmişti. Ben benim yanımdaki koridor tarafındaki koltuğa sığmış, parmaklarını benimkilerle kenetlemişti ve bu kadar basitti işte, sanki hep hayatımın bir parçası olmuş, ben de hep onun hayatının bir parçası olmuşum gibiydi.

Onun başparmağına değen başparmağımla ufak daireler çizdiği bir hareket yapıyordu ve bu başparmağımın derisinin karıncalanmasına sebep oluyordu. Gittiğimiz favori yerlerimizi konuştuk, Anne'in kitap turları sayesinde benden çok daha fazla gezmişti ve uçmaktan neredeyse benim kadar nefret ediyordu ve ikimiz de ülkenin bir ucundan öbür ucuna arabayla gitmek istiyorduk. Kayak yapmaktan nefret ediyordu ama ikimiz de kızakla kaymayı ve yanmış şekerlemeleri seviyorduk. Teselli için yediği yemek ranch soslu poğaçaydı, benimki ise hazır peynirli makarnaydı ve ikimiz de SoHo'daki köfteyi parçalarına ayırıp sunan *hipster* restoranı beğenmemiştik. Plajlar konusunda çekimserdik ama plajda kitap okumaya *bayılıyorduk* ve iki saatlik uçuş iki dakika gibi geldi.

Sonra Charlotte'tan bir araba kiraladık. Kollarını sıvayıp kesinlikle bir SUV kullanabileceğini söyledi ama yanlışlıkla vitesi boşa alıp neredeyse havaalanı otobüsüne çarpınca yer değiştirdik ve Mairmont'a kadar arabayı ben kullandım. Zaten yol müziğini seçme konusunda çok daha iyiydi.

Ben de onun elini iyice sıktım. Bu ufak pansiyonda dururken gerçekten burada olduğunu kendime hatırlatmak için. Gerçek olduğunu. Hayaletleri gören kız, bir zamanlar biraz hayaletimsi olan bir adamın yanında duruyordu. Mairmont'un dedikodu halkası çatlayıp patlayabilirdi.

Dana'nın bakışları Ben'e kaydı. "Bu kim?"

Ben diğer elini uzatıp, "Ben," diyerek selamladı. "Seni tekrar görmek güzel, Dana."

Dana elini sıktı. "Daha önce tanışmış mıydık?"

Ben hemen, "Şey... hayır," diyerek düzeltti. "Sadece... ben..."

"Senin hakkında çok konuştuğumu söylemeye çalışıyor," di-

yerek hemen Ben'in yerine kıvırdım. "Çok güzel rom kola yapıyorsun, o yüzden hava atmam gerekiyordu."

Dana sırıttı. "Güzel yapıyorum, değil mi?" Bizi pansiyona kabul edip arkasındaki kancadan bir anahtar aldı ve anahtarı parmağında salladı. "İyi eğlenceler."

Anahtarı aldım. "Teşekkürler," diye yanıt verip tekrar Ben'in elini tuttum ve arkamızda bavullarımızla merdivenlerden yukarıya doğru kaybolduk. Yanımdaki hissinden hoşlanıyordum. Aramızdaki ilişkiden hoşlanıyordum. Üstelik ne zaman başparmağını elimde gezdirse ayak uçlarımdan kafa derime kadar ürperiyordum ve buna dayanamıyordum. Kötü şekilde değil.

Beni delirten bir şekilde.

Koridorun sonunda kapıda kurtotu olan oda vardı. Ben'i benimle gelmesi için çağırmadan önce nostalji olsun diye tekrar bu odayı tutmuştum. Odada tek başıma kalacağımı düşünmüştüm. Birkaç saatin her şeyi değiştirebilmesi çok garipti.

Kapının kilidini açtım ve bavullarımızı içeri taşıdı. Şeffaf perdelerden içeri güneş ışığı geliyor, havada uçan toz taneciklerini aydınlatıyordu. Bu oda hakkında çok fazla şey hatırlıyordum, komodindeki içinde yapma kurtotu olan vazodan tutun da babamın cenazesinden önceki gece, işlerin kontrolden çıktığı gece babamın ölüm ilanını yazarken yatakta Ben'in uyuduğu tarafa doğru volta atmayı kesemediğim için ahşap parkelerde ayağımla yokladığım boğuma kadar.

Otel odası hiç değişmemişti. Hâlâ biraz daha mor olabilirdi ama odanın rengini önemsemekten çok uzaktım. Tek görebildiğim Ben'in pencerede siluet oluşturduğuydu, güneş ışığı koyu saçlarında altın gibi parlıyordu ve daha önce tutkuyla isteme hakkında yazılar okumuştum. Daha önce tutkuyla istediğim de olmuştu.

Ama bu... ben...

Beraber uyandığımız sabahı, bana yapacağını, benim için yapacağını söylediği şeyleri hatırladım ve hepsi o kadar detaylı bir şekilde aklıma geldi ki beynime yavaşlamasını söylemek zorun-

da kaldım. Nefes almasını. Artık tuhaf derecede azgın bir ergen değildim, rom kolalar konusunda fevkalade zevkli olan son derece saygıdeğer bir kadındım, *lütfen yani* ve...

Ah, kimi kandırıyordum ki.

"Eh, nihayet yalnız olmak güzel," deyip bana döndü ve elleriyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir cebine sokup bir çıkardı.

"Bir refakatçiye ihtiyacımız var gibi hissediyorum," diye şakalaşmaya çalışıp yanına geldim. Tenim alev almış gibiydi.

Dağ gibi adama tırmanma, dedim kendime. *Dağ gibi adama tırmanma. Dağ gibi adama...*

"Florence, bence..."

"Hayır."

Sonra ceketini tutup onu kendime doğru çektim ve beni şaşırtarak benimle ortada buluştu. Dudaklarımız birbirine geçti, ardından geri çekilip, "Pardon, pardon, çok güzelsin ve nihayet sana dokunabiliyorum, ayrıca–"

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye yanıt verdim, dudaklarımız bir an daha bir arada kaldı, sonra Ben yeni bir öpücüğe başlamaya karar verdi, bu sefer daha sertti, dişliyordu. Alev alevdi –yani, soba gibi alev alevdi– ve başparmağı yanağımı okşadığında sıcaktı. O sıcaktı ve boğazım düğümlendi çünkü aylar önce bu odada beraberken bunu ne kadar istemiştim? Beni öpmesini ne kadar istemiştim; boynumu, kulağımın arkasını öpmesini, dişlerinin ucunu kürek kemiğimde gezdirmesini ve saçlarıma sevgi sözcükleri mırıldanmasını?

Görünen o ki çok fazla.

Darmadağın hâlde yatağa doğru gerileyip ayakkabılarımızı çıkardık, çantamı halıya attık, kravatı yatağın ucundaki bankın üzerinde bir yerlerde kaldı. Beni kaldırıp yatağa oturttu ve yiyip bitirmek istiyormuş gibi öptü, dişleri tenimde gezinip dudaklarımı kemirdi ve ben de ona doyamıyordum.

Parmaklarım aşağı doğru kayarken boynunun kıvrımını keşfetmek istiyordum, kürek kemiğinin hemen üzerindeki, babasının alyansının hep aydınlattığı yara izini sormak istiyordum.

Ben ise sol kulağımın arkasındaki, biraz fazla hayalete benzediği ve bu benim için fazla hassas bir konu olduğu için hep gizli tuttuğum doğum lekesini öptü. Tenimin tenine değişi elektrik yüklüydü, sanki her dokunduğumuzda hücrelerimizin arasında küçük kıvılcımlar oluşuyor gibi. Geçmişlerimiz rüzgârda şarkı söylüyorsa, şimdimiz belimdeki ellerinin dokunuşunda, parmaklarının bedenimde gezinişinde, dudaklarıma dokundurduğu nefes nefese öpücüklerdeydi; sanki beni hatırasına yazmak, kazımak istiyormuş gibi.

Parmaklarım tereddütle kömür grisi ceketinin içine girip ceketi geniş omuzlarından aşağı kaydırmaya başladı, sonra Ben ceketi tamamen çıkardı. Ceket buruşarak yere düştü. Ben bana doğru eğilip öpücüklerini derinleştirdi; sadece ona doğru gömülüp kendimi bedeninin kıvrımına bastırmak ve sonsuza dek orada kalmak istiyordum.

Ellerimi sert göğsüne bastırdım ve durdum. Çok ama çok kısa bir an boyunca kendime geldim. "Bir dakika. Bir dakika –bir dakika– bir dakika," diye kendi kendime mırıldanıp gıcır gıcır beyaz iş gömleğinin düğmelerini açmaya başladım. Atleti yoktu ve neredeyse emindim ki– "Of, yüce kaslı İsa aşkına." Parmaklarımı sert göğsünden karın kaslarına ve pantolonuna doğru inen çok belirgin V şekline doğru kaydırdım. "Nesin sen, iç çamaşırı mankeni mi? Bu kaslar boyalı mı?"

Kulakları utançtan kızardı. "Ben kaygılı biriyim. Kaygılandığımda yüzüyorum. Bu da çok fazla yüzdüğüm anlamına geliyor."

"Ne şanslıyım."

Mutlulukla, "Gülünçsün," dedi ve çeneme bir öpücük kondurdu. "Ama bu özelliğini seviyorum."

"Altı karın kasına birer oynar göz koymaya ısrar edince *daha da* gülünç olacağım–"

Dudaklarını hâlâ iştahlı bir hâlde benimkilere bastırıp beni susturdu. Biliyor musunuz? Bu seksiydi ve bunu kesinlikle kabul ediyordum çünkü her ne söyleyeceksem o, beynimin beni

bu kadar sert öptüğünde hep kapanıyor gibi görünen parçasına teslim oldu. Açıkçası beynim çok ama çok uzun zamandır çalışıyordu. Yeniden başlatılmaya ihtiyacı vardı.

Nefes nefese, "Sen..." diye sordu. "İstiyor musun?"

"*Lütfen,*" diye fısıldadım ve birbirimize doğru eriyip birbirimizin yumuşak gizli köşelerini keşfettik.

Bir noktada sutyenimi çıkardı, bir noktada kemerini çıkardım ve bir noktada beni öpüyordu... her yerimi. Göğüslerimin arasına bir öpücük kondurdu, sonra hemen altlarına, sonra da yumuşacık karnıma. Gitgide aşağı inip dillerden oluşan aşk sözcükleri mırıldandı.

Edebiyat lisansı yapmış biri olarak tırmanan olayları, hikâyelerin doruk noktalarını çalışmıştım. Sevişmek ve hikâye yaratmak aynı şeye benziyordu. Mahrem, kırılgan ve meraklıydınız; birbirinizin arazisini gezip öğreniyordunuz. Her hareketle, her sesle bir hikâye anlatıyordunuz; her öpücük bir nokta, her kesik nefes bir virgüldü.

Ben'in bana dokunuşu, dilini tenimde gezdirişi ve parmaklarını bana geçirişi bedenimle bir hikâye oluşturuyordu –bir inlemeyi durdurmak için dudaklarımı ısırışım, parmaklarımı yorgana geçirişim– her kelimeyi son sayfaya kadar yüksek sesle okumasını istiyordum, dudaklarımızın şiştiği, bedenlerimizin birbirimizin alanına geçtiği ve parmaklarını benimkilerle kenetleyip elimi öpmek için havaya kaldırdığı âna kadar.

Bir saniye sonra usul ve düşünceli bir sesle, "Bir sorum var," dedi.

Ona daha iyi bakmak için biraz kıpırdanıp pofuduk tüy yastığı düzleştirdim. "Benim de cevabım olabilir."

"Neyiz biz?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu şimdi mi soruyorsun?"

Biraz utanarak, "Şey... evet," diye yanıt verdi ve kulaklarından elmacık kemiklerine kadar kızarmaya başladı. "Yani... beni ailene ne olarak tanıştıracaksın? İyi bir ilk izlenimle başlamak

istiyorum. Senin için çok önemliler ve bu benim için çok önemli. O yüzden... senin için ne olmamı istiyorsun?"

Bunu bir an düşündüm. "Eh, bu –biz– biraz tuhafız. Teknik olarak birbirimizi sadece bir haftadan biraz daha uzun süredir tanıyoruz ama..."

"Bundan daha uzun gibi geliyor," diye itiraf edip yine başparmağımın boğumunun üzerine daireler çizmeye başladı. "Kazadan beri bunun bir rüya olduğuna emin olsam da seni düşündüm. Forumları tarayıp diğer koma hastalarıyla konuştum ama hiçbir şey fayda etmedi. Seni aklımdan çıkaramadım. Delirdiğimi düşünmeye başlamıştım."

"Hayaletleri görebilen kızdan daha deli değilsin."

"Senin deli olduğunu düşünmüyorum, Florence." Bunu o kadar büyük ciddiyetle söylemişti ki dudaklarımın titremesini önlemek için onları büzdüm ve yanağımı omzuna dayadım.

"Eh, peki sen neyim olmak istiyorsun?" diye sordum.

Gözlerini yumdu ve o doğru kelimeleri ararken bir anlık duraksama oldu. "Senden çok hoşlanıyorum, hatta daha da büyük kelimeye yakın ama..."

Başımı yana eğdim. "Ama?"

"Bu kadar kısa sürede bu biraz klişe ve bu hikâyeyi on sene sonra çocuklarımıza anlatacaksak..." diye itiraf etti.

Güldüm çünkü tabii ki bu hikâyede bunu işaretleyecekti. "O zaman ilk ben söylerim," deyip doğruldum ve ona doğru eğildim, alnımı onunkine bastırırken saçlarım etrafımıza bir perde hâlinde dökülüyordu. "Seni seviyorum, Benji Andor."

O kadar kocaman gülümsedi ki bu kahverengi gözlerine bile yansıyıp onları bal rengine dönüştürdü, sanki bu hayatında duyduğu en mutlu şeymiş gibi. "Ben de seni seviyorum, Florence Day."

"O zaman bence kesinlikle video yayın hizmeti şifrelerini paylaşan ve birbirlerini sadece senede bir bayram partilerinde gören platonik arkadaşlar olmalıyız."

Uzun uzun içini çekip yastığına daha fazla gömüldü. "Tamam, öyle yapabiliriz..."

"Şaka yapıyordum!" diye bağırıp yine oturdum. "Gerçekten bunu kastetmemiştim!"

"Çok geç, çoktan yaşama arzumu kaybettim bile."

Onu şakacı bir tavırla omzundan ittim. "Pekâlâ. O zaman ranza arkadaşı olalım."

"Sadece mi?"

"Spor salonu arkadaşları?"

Gözlerindeki ışık solmaya başladı.

"Acil durum dostları?"

"Gülünçsün."

"Bir de belki partner oluruz. Romantik anlamda," diye ekledim, ellerimiz hâlâ kenetliydi ve onunkini iyice sıktım. "Bir talip. Bir sevgili. Bir âşık. İkinci en iyi dostum."

Kaşını havaya kaldırdı. "İkinci mi?"

"Rose her zaman birinci olacak."

Kapıdan, *"Tabii ki birinci olacağım!"* diyen bir ses geldiğinde kardeşimle Rose odaya dalmadan bir saniye önce kapıyı kilitlemeyi unuttuğumu fark ettim. Alice çığlık atıp gözlerini örterken, Rose şampanya şişesinden uzun uzun içti. Açıkça partiye erken başlamışlardı.

Rose, "Vay canına," deyip başparmağını kaldırdı. "Kesinlikle zamanlamamız mükemmel. Harika âlem yapmışsın, dostum."

Alice, "Gidiyoruz!" diye ekleyip Rose'u kolundan tutup onu kapıdan dışarı çekti. "Bir dahaki sefere kapıya çorap as!"

Ben'in öleceğini sandım, tekrar. Kapı kapandığında yorganı başının üzerine çekip altında kayboldu. "Lütfen beni öldür," diye boğuk bir sesle inledi. "Istırabıma bir son ver."

Sırıtarak yorganı üzerinden çektim, yastıklardan oluşan ölüm döşeğinde pes etmiş ve dehşete düşmüş görünüyordu. "Kesinlikle olmaz, beyefendi. Ben onlara katlanmak zorundaysam sen de zorundasın."

"Bu hızlı bir ölüm olur. Sadece mükemmel göğüslerinle beni boğ, yeter."

"O kadar da büyük değiller."

"Ama kesinlikle mükemmeller."

"Öyle deyip duruyorsun." Parmaklarımı saçlarında birkaç kere gezdirdim çünkü zavallı adam gerçekten de utançla nasıl baş edeceğini bilmiyordu, sonra onu dudaklarından öptüm. "Hadi giyinip annemin o barbarları hizaya sokmasına yardım edelim."

Yataktan çıkmaya davranıyordum ki beni kolumdan tutup onunla beraber yorganın altına gömdü. "Sadece birkaç dakika daha," dedi, bana sımsıkı sarıldığında boynumdaki nefesi sıcaktı.

"Sadece birkaç dakika," diye hemfikir oldum, gerçi yüreğimin derinliklerinde sonsuzlukla daha mutlu olacağımı biliyordum ama şimdilik bu an da yeterdi.

39

Hayalet Hikâyeleri

O GECE İKİ BEKARLIĞA vedaya da yetişemedik ama ne Carver'ın ne Nicki'nin geceyi çok iyi hatırladığını sanmıyordum. Duyduğuma göre Bruno'nun Dolly Parton'un acıklı şarkılarını ulurken neredeyse belini çıkardığı spontane bir konser başlamış, Carver bar tezgâhını yanlışlıkla ateşe vermiş ve Alice, ana caddenin en orta yerinde Memur Saget'e poposunu göstermişti. Bu kısmı kaçırdığıma üzülmüştüm ama gitmediğimize memnundum. Düğün günü *birinin* de aklı başında olması gerekiyordu.

Son düğün hazırlıklarıyla kendimi meşgul tutarak salonlardaki çiçekleri tekrar düzenleyip mutfaktaki tatlıların gizlice tadına baktım. Carver'ın Alice'i düğününü cenaze evinde *bedavaya* yapmaya nasıl ikna ettiğini bilmiyordum, o yüzden kardeşimizin bütün bunlar konusunda bu kadar uysal davranmasını sağlamak için Alice hakkında nasıl bir şantaj bilgisine sahip olduğunu sormayı aklıma not ettim.

Geçmiş Günler Cenaze Evi çiçek tacıyla dekore edilmiş gibiydi, verandada büyük ayçiçekleri vardı ve eski tahta çatı kirişlerine beyaz kurdeleler asılmıştı, bir zamanlar boğucu olan çiçek ve formaldehit kokusunun yerini parlak ve güzel güneş ışığının hoş esansı almıştı. Pencereler de kapılar da açıktı ve Viktorya tarzı evde zeki, mutlu bir rüzgâr arada sırada dolaşıyor, evin temeli de onu karşılayarak gıcırdıyordu.

Ben, kırmızı salonda babamın cenazesinden kalma vazolardaki ayçiçeklerini düzenlememe yardım ederken kendi evinde gibi görünüyordu, sanki bunca zamandır buradaymış gibi.

Alice bana dirsek atıp büyük bir dürüstlükle, "Tam sevgili olunacak adamı tavlamışsın, kardeşim. Benim tipim değil ama harika biri," dedi.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

Ben, düzenlediği vazoyu bitirip, "Çiçekler tamamlandı," dedi. Ellerini pantolonuna silip, Alice'e, "Seninle resmi olarak tanışmak güzel," dedi.

Alice onu tepeden tırnağa süzdü. "Ablama iyi bak, tamam mı?"

"Evet, tabii ki."

"Artık kart oyunlarında hile yapmak yok."

Ben teslim olarak ellerini havaya kaldırdı. "Buna *cüret* edemem."

"Hı hı." Alice'in telefonu titreyince kardeşim telefonunu arka cebinden çıkarıp kısık sesle küfretti. "İkram servisi yapanlar geldi, öff. İkiniz dekorasyonları kurmayı bitirebilir misiniz?"

Ona selam çaktım. "Emredersin, patron."

"Tuhafsın," diye mırıldanıp ön kapıdan çıktı ve ikram servisi görevlilerine minibüsü arkaya çekmeleri için bağırdı. "Hayır, hayır, çimenlerden gelmeyin, sizi *barbarlar*."

O gidince Ben vazolardan birinden bir ayçiçeği çıkarıp çiçekle burnuma dokundu. "Kardeşin işletmeyle ilgili harika iş çıkarıyor."

"Öyle, değil mi?" Rengârenk çiçekler ve inci beyazı kurdelelerle süslü salonlara baktım ve babamın bunu görebilmesini diledim. Ölüm evinde bir düğün. Ben'i yanağından öptüm. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Senin yanın dışında başka hiçbir yerde olmak istemiyorum."

Gözlerimi devirip onu oyuncu bir edayla ittim. Kızaran kulaklarımı fark etmediğini umarak, "Bu kadar duygusal olmayı

bırak," diye yakındım. Böyle konuşmaya devam ederse sürekli kızarmış bir hâlde kalacaktım.

Benden hoşlanıyordu; buna inanmak hâlâ zordu.

Benji Andor bana *bayılıyordu*.

Babam öldüğünden beri ilk kez, her şey neredeyse mükemmel geliyordu. Gökyüzü neredeyse mükemmel bir kızıldı –onu gömdüğümüzde babamın üzerindeki takımın renginde– ve boğucu temmuz sıcağı hâlâ yapış yapış gelen yumuşak bir neme dönüşmüştü ama yazın görebileceğiniz kadar mükemmele yakındı ve tüm kasaba erkek kardeşimle kocasının gerçekten mükemmel yeminlerini etmelerini izlemeye gelmişlerdi.

Birbirlerinin yüzüğünü takıp tezahüratlardan çok hıçkırıklarla yankılanmış eski kirişlerin altında aşklarını dile getirdiler; akşamın mora çalan ışığı pencerelerden usulca girip her şeyi pembenin gölgeli tonlarına buladı ve bu bir cenaze evine uygun bir düğün oldu.

Babam olsaydı bayılırdı.

Düğünden sonra şampanya patlatıp babamın en sevdiği korsan CD'yi çaldık ve tüm güzel vedalar eşliğinde salonlarda dans ettik çünkü bitişler sadece yeni başlangıçlardı. Şu anda mutluyduk ve Carver'la Nicki birbirleriyle dans ediyorlardı, Rose ve Alice ise başka bir yere doğru gidecek şekilde flört ediyorlardı.

(Nasıl da âşık olduklarını fark etmesem nasıl bir aşk romanı yazarı olurdum ki?)

Çünkü ne zaman Ben'e baksam aynı ifade benim yüzümde de beliriyordu. Ben şampanya kadehlerimizi doldurmaya gittiğinde, annem yanıma gelip derin derin iç çekti. "Çiftler dansında ben de dans etsem kötü karşılanır mı?"

Anneme kolumu uzattım. "Babam değilim ama seninle dans edebilirim."

"Çok hoş olur, tatlım ama ben sevgilini kastediyordum."

Annem bunu der demez Ben gelip elini uzattı, anneme. Dehşete düşerek nefesimi tuttum. Ben, "Sabır aşkı alevlendirir," dedi.

Annem, "Ne kadar büyüleyici!" diyerek pis pis güldü ve Ben'i kalabalığa doğru götürürken bana doğru kaşlarını oynattı.

Ben göz kırptı.

(Üf, bu karın kaslarına oynar gözler takacağımı söylediğim içindi, değil mi?)

Salonun kenarında ıssız bir ada gibi surat asıp kesinlikle içki karıştırılmış olan meyve suyunu yudumladım. Herkesin dans edecek bir partneri vardı, belediye başkanının bile. Ben ise BarOn'un sahibi ve Bruno'yla beraber yüksek masalara dayanıyordum. Bana babamın sevdiklerini hatırlatan purolar içiyorlardı, sert ve tatlı.

Bruno çenesiyle dans eden Ben'le anneme işaret etti. "Anneni uzun zamandır bu kadar mutlu görmemiştim."

BarOn'un sahibi, "Çok hoş bir adam," diye hemfikir oldu.

Ben'in kendi ayağına takılmasını izlerken sırıtmamı saklamak için yanağımın içini ısırdım. Ben'le annem güldüler ve bu derinlerimde bir yere dokundu. İçim sızlıyordu ama babam öldüğünde hissettiğim gibi değil. Bu hoş türden bir acıydı. Bana hâlâ hayatta olduğumu, hâlâ yaşanacak bir hayat, yaratılacak anılar ve tanışılacak insanlar olduğunu hatırlatan türden bir sızı.

Bruno, "Onunla nasıl tanıştın?" diye sordu.

Başımı yana eğdim. Şarkı bittiğinde bunu nasıl açıklayacağımı düşündüm. O, büyükannesinin son kitap taslağını teslim etmeyi başaramadığımda bana musallat olmuş bir hayaletti, nihayet, "Onunla işte tanıştık," dedim. "Başta onun kibirli bir pislik olduğunu düşünmüştüm."

Ben, "O da bir kaos canavarıydı," diye yanıt verip beni şaşırttı. Elini belime koydu. "Hiç şansım yoktu."

"Aşırı ciddiydin."

"*Sen* ise fazla özgür ruhluydun. Ama galiba en çok bunu seviyorum."

Ona döndüm. "En sevdiğin özelliğim *bu* mu?"

Dudakları kıvrıldı. "İnsanların önünde söyleyebildiğim bu."

Sonra elini bana uzattı ve elini tuttum. Beni masadan uzağa, dans pistine doğru döndürdü.

Alayla, "Dans ettiğini bilmiyordum," dedim çünkü daha önce dans etmiştik.

Bir ömür önce.

Gülüp beni kendine çekti. "Hangi hikâyedeki sevgili dans etmez ki?" Eski meşe parkelerde, annemle Alice'in, Seaburn'le karısının, Karen'la Bay Taylor'ın etrafında dans ettik ama tüm bunları sonradan öğrendim çünkü tek hatırladığım Ben'di. Müzik biraz boğuktu ve açık pencereden içeri turuncu ve pembe tonlarıyla tembel akşam ışığı giriyordu ve Ben bu ışıkta çok mükemmel görünüyordu.

Yavaş yavaş dans ettik, elleri belimde yumuşaktı, sallandığımız yavaş şarkıyı bilmiyordum ama şarkı hoşuma gitmişti. Tatlıydı, şarkıya kemanlar eşlik ediyordu ve arzu, özlem ve iyi bir aşk hikâyesi için gereken her şeyle ilgili sözleri vardı.

Gözüme köşede bir parıltı ilişti. Oraya doğru baktım.

Salonun eşiğinde güzel iri kahverengi gözleri olan ihtiyar bir kadın duruyordu, elini turuncu kazaklı ve kahverengi pantolonlu yaşlı bir adama uzatmıştı, adam da onun elini tutup öptü. Ruhların o yıldızlara benzer parıltısıyla parıldıyorlardı. Ben, benim baktığım tarafa baktı.

Hayretle, "Onu... sen de görebiliyor musun?" diye fısıldayıp bir Ben'e, bir ihtiyar kadına, sonra tekrar Ben'e baktım. Kadının tırnaklarının altında bahçe toprağı vardı ve kadın mutlulukla gülümsüyordu.

"Artık ona leylakları kendi verebilir."

"*Görebiliyorsun.*" Ben'in ceketini sımsıkı tuttum. Çünkü onları görebiliyordu. O bir hayaletti, şimdi ise onları görebiliyordu, bu da demek oluyordu ki...

Yalnız değildim.

Çifte tekrar baktığımda çoktan parlak güneş ışığına karışmışlardı ve sanki orada hiçbir şey bulunmamışçasına kapıdan kocasıyla bebek bakıcısı hakkında tartışan Heather geldi.

Ben, beni düşüncelerimden çıkarıp, "Yürüyüşe çıkmak ister misin? Mezarlıkta?" diye sordu.

Ona şaşkın bir bakış attım. "Bunu gerçekten *istiyor musun?*"

Görev bilinciyle, "Henüz gece olmadı, o yüzden teknik olarak yasadışı değil," diye yanıt verdi. "Burası biraz basık, ayrıca babanı görmek istiyorum."

"Bunu ben de isterim." Parmaklarımı onunkilerle kenetledim ve düğünden çıkıp eski ve kesin ölüm –ve de yaşam– evinin basamaklarından indik.

Cenaze evlerinde yaşam da vardı.

Yaz akşamındaki mezarlık sıcak ve sessizdi. Demir kapı çoktan kapanmıştı ama tırmanacak mükemmel bir kırık duvar parçası biliyorduk ve tırmanırken birbirimizin şampanya kadehlerini tuttuk. Anlaşılan babamın cenazesinden sonra ailem işe koyulmuştu. Neredeyse tüm mezar taşları yıkanmıştı, parlak yeşil çimenli tepelerden fırlamış kemik parçaları gibi parlıyorlardı.

Babam mezarlıktaki en sevdiği tepede bizi bekliyordu; favori yaşlı meşe ağacına yakın, belirsiz, gölgelik, taşlar deryasında kolayca kaybolan mezar yerinde. Mezar taşı tertemizdi ve etrafındaki yabani otlar temizlenmişti. Annem vazoya taze orkideler koymuştu, orkidenin çürümüş yapraklarını özenle temizledim. Babamın plağında tek bir kelime vardı: *Sevilen.* Annem, babamın çok fazla insan için çok fazla şey olabileceği düşünülerek yazıldığını söylemişti –"Sevilen oğul, sevilen baba, sevilen koca, sevilen baş belası..."– ama gizlice annemin sadece bu kelimeyi istemesinin sebebinin bunun babam için kullandığı kelime olması olduğunu biliyordum. Bu annemin ona usulca *seni seviyorum* demesiydi.

Sevilenine.

Plağın üzerinden bir uğur böceğini savuşturdum.

Bazı günler babam hâlâ burada gibi geliyordu, sanki dünya hâlâ onunla beraber dönüyor gibi. Evet, bazı parçaları gerçekten de hâlâ buradaydı.

Ben, mezar taşının yanına çömeldi ve meşe ağacının altındaki

banka giden patikayı takip edip oturarak onu biraz yalnız bıraktım. Gece soğumuştu, rüzgâr ağaçların arasından fısıldıyordu ve uzaklarda bir karga çetesi ötüyordu. Gözlerimi kapattığımda babamın eskisi gibi yanımda oturup çiçek aranjmanları paraları, tabut fiyatları, Carver'ın kendi yaptığı yeni sandalye ve Alice'in en son karmaşaları hakkında sohbet ettiğini hayal edebiliyordum. Yeni biçilmiş çimenlerin tatlı kokusunu içime çektim.

Her şey yolundaydı.

Bir süre sonra Ben yanıma oturmaya geldi.

"Ee, ne konuştunuz?" diye sordum.

"Havadan sudan," diye yanıt verip babasının boynundaki zincirde asılı duran alyansını ovuşturdu. "Ondan Annie'ye selam söylemesini istedim. Ayrıca ona teşekkür etmesini. Eğer Annie onun için hayalet yazarlığı yapmanı istemeseydi..."

"Bir hayaletin, bir yazardan hayalet yazarlığı yapmasını istemesi bir ilk olmalı." İçimi çekip başımı Ben'in omzuna dayadım.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sorup parmaklarını benimkilerle kenetledi. Düşünceli bir edayla başparmağımın üzerinde halkalar çizmeye başladı. "Annie'nin son kitabını teslim ettin. Annie'nin kontratı bitti."

"Eh..." Cevabımı tarttım. Hâlâ Anne'in kitabının düzenleme kontrolünü ve düzeltmesini tamamlayıp sayfaları iletmem gerekiyordu ama bütün bunlar Ben'in zaten bildiği şeylerdi. Ayrıca hâlâ Molly'nin menajerlik teklifini kabul etmeliydim ama bunu pazartesi yapabilirdim. "Galiba... Galiba yeni bir kitap yazacağım."

"Konusu ne olacak?"

"Ah, klasik: tatlı tanışmalar, karmaşalar, ciddi anlaşmazlıklar ve barışma öpücükleri."

"Mutlu sonu olacak mı?"

"Belki," diye şakalaştım, "kartlarını doğru oynarsan."

"Aldatmaca yapmam."

"Tabii kazanmama yardım etmek için değilse."

"Her zaman. Seninim, Florence Day," deyip parmaklarımı öptü.

Bu sözler beni havalara uçurdu. "Tutkuyla mı?"

"Heyecanla. Şevkle. İstekle. Hevesle seninim."

"Ben de seninim," diye fısıldayıp onu kusursuz mezar taşları ve yaşlı meşe ağaçlarıyla dolu mezarlıkta öptüm ve bu güzel bir başlangıçtı. Biz bir aşk hikâyesi yazarıyla aşk kitapları editörüydük ve bir zamanlar biraz hayalet gibi olan bir oğlan ile hayaletlerle yaşayan bir kızın hikâyesini yazıyorduk.

Şanslıysak belki mutlu bir son da bulurduk.

Tuhaf Döngüler

GEÇMİŞ GÜNLER CENAZE EVİ'NDE, en büyük salonun arka köşesinde, bir zamanlar altında hayallerimi sakladığım, yerinden oynayan bir parke vardı. Hayallerimi bir kutuda kilitli tutuyor, hazine gibi saklıyordum, ta ki onları çıkarıp üzerlerindeki tozları silkeleyeceğim gün gelene dek. Birbirlerini karşılamaya gelen eski dostlar gibi.

Artık hayallerimi parkelerin altında küçük bir kutuda saklamıyordum. Buna gerek yoktu.

Ama yaşına göre biraz fazla uzun boylu ve sırık gibi olan, koyu saçlı ve iri gözlü bir kız hayallerini boş kâğıt parçalarına yazıp onları ateş böcekleri gibi kavanoza koyuyordu ve annesinin eski metal kutusuyla müstehcen mi müstehcen *X-Files* hayran kurgularını bulunca, o da hayallerini aynı yerde saklamaya karar verdi.

Eski cenaze evinde uğuldayan rüzgâr ise tatlı, usul ve kesin şarkılar söyledi.

Tıpkı sevginin olması gerektiği gibi.

SON

Ölü Romantikler

...

KİTABIN PERDE ARKASI

ÖLÜ İNSANLAR GÖRÜYORUM.

Yok, şaka yaptım. Gerçekten görmüyorum ve görseydim muhtemelen:

Birincisi, terapistimle konuşurdum ve...

İkincisi, bir ruh kovma seansı planlardım.

Şaka bir yana, bir bakıma ölü insanlar görüyorum. Hepimiz görüyoruz. Onları aile fotoğraflarında görüyoruz, büyükannemizin çiçeklerle konuşmasını, dedemizin verandadaki favori sallanan sandalyesinde mutlulukla oturup yaz fırtınalarında şimşeklerin kavisler çizişini izleyişini, teyzemizin tüm odayı aydınlatacak kadar bulaşıcı olan kahkahasını hatırladığımızda görüyoruz. Sürekli onları okuyoruz. Edebiyat dersi ölü insanlarla dolu. Jane Austen? Ölü. Shakespeare? Ölü ve gömülü. Charles Dickens? İki ölünün hikâyesi. Onları radyolarda dinliyor, filmlerde izliyoruz ve onların –anlarsınız ya– şimdiden gece yarısı trenine bindiğini pek düşünmüyoruz.

Ama dürüstçe söylemem gerekirse?

Ölüm beni korkutuyor.

Temel nokta bu. Ölümün kendisi, vahşi bilinmezliği, ödümü kopartıyor. Peki o zaman neden –*neden Tanrım, neden*– hayalet hikâyelerine çekiliyorum? Bir hayalet *aşk romanı* varsa? Emin olun ki tüm gece uyanık kalıp onu okurum. Ölüm ve hayalet hikâyeleri, fıstık ezmesiyle onun damağınıza yapışması gibi el eledir.

Bu hayranlığımı hiç anlamıyorum ve biliyor musunuz? Bu konuyu çok düşünecek türden biri değilim çünkü eğer bunu çok düşünürsem kaygım kontrolden çıkmaya başlar ve sonra tek düşüneceğim bilinmez, nihai sonum olur.

İşte muhtemelen bu yüzden yazıyorum.

Yazmanın aldatıcı bir kalıcılığı var. Kitaplarım ben öldükten sonra da burada olacak. Yani, *umarım*.

Sonsuza dek. (Genelde.)

İnsanlar farklı sebeplerden yazıyor –daha az yalnız hissetmek için, kendi duygularını anlamak için, onları mutlu edecek hikâyeler anlatmak için– ve insanlar kitapları da farklı sebeplerden okuyor.

Peki ya benim için?

Ben kucaklanmak istediğim için okuyorum. Bir kitap tarafından gerçek anlamda kucaklanmak istediğim için değil. (Bu tuhaf olurdu.) Ama metaforik olarak. Bir romana gömülmek istiyorum. Tasvir edilemeyecek kadar güzel günbatımlarının, ayak parmaklarınıza kadar hissettiğiniz öpücüklerin ve asla yalnız hissetmeyeceğiniz kadar engin ve çılgın aşk hikâyelerinin ihtimaliyle baştan çıkarılmak istiyorum.

Ölümün bilinmezliğinin yaklaştığını unutturacak bir şey varsa, onun iyi bir kitap olduğunu öne sürüyorum.

Belki benim kitabım değildir; yani, umarım benim kitabımdır. Ya da en azından benim kitabım, sizi favori kitabınıza bir adım yaklaştırır. Umarım sizin için bir tane yazabilirim. Umarım kendim için de bir tane yazabilirim.

Ölü Romantikler'i bir yazarın mirası ve ölülerin geride bıraktıkları hakkındaki hislerimi keşfetmek için yazmaya başlamamıştım. Sadece eğlenceli bir hayalet hikâyesi yazmak istiyordum! Kaotik, gremlin gibi bir kadın, bir adamın ciddi hayaletiyle tanışıyor (adamın gizlice tarçınlı çörek tadında altın gibi bir kalbi var)! Seksi şamatalar yaşıyorlar! Her şey sonunda iyi bitiyor!

Anlaşılan aptalmışım çünkü haberim yoktu ama ikisini birden yapma yeteneğim vardı.

Bir şekilde.

Bu tek seferlik olabilir, o yüzden bu anın keyfini çıkarıyorum. Yapabileceğimi fark etmediğim bir şeyi yapmayı başardım. (Eh, iki şeyi. 2020'de bir şey yazabileceğimi düşünmemiştim ama kendime birkaç sağlıklı savunma mekanizması ve pandemide gidecek hiçbir yerin olmaması sayesinde her şeyin mümkün olduğunu gösterdim.) Çoğu zaman kendime güvensizliklerim hakkında konuşup onlarla dalga geçerim, ta ki konuştuğum insan yavaşlığımdan bıkıp bana sadece mutlu bir roman yazmamı söyleyene kadar.

Eh, yazdım! O yüzden gülme sırası bende! Ayrıca hüzünlü de! Birazcık da duygusal!

Ama biliyor musunuz, ben hayatımda biraz klişeyi seviyorum, umarım siz de seviyorsunuzdur.

Bence okurlar olarak hepimizin rahatlamak için okuduğu bir kitap var, bu bir aşk romanı da olsa, erotik bir roman, bir gerilim, cinayet romanı ya da fantastik bir roman da olsa, bizi tam da gereken şekilde koruyan bir kitap. Aynaya bakar gibi kendimizi bulduğumuz bir kitap. *Ah, sen de mi?* diye sorup kalbinizde başka hiçbir şeyin dokunmaya cüret edemediği o yumuşak, bomboş yeri dolduracak. Bence hepimiz böyle bir kitap hak ediyoruz, sizinki hangi kitap olursa olsun.

Bir kitabın mirasını belirleyen kaç kitabın satıldığı ya da filminin çekilip çekilmediği veya farklı baskılarla tekrar çıkıp çıkmadığı değil. Bence bir kitabın mirasını belirleyen şey okurları; yedi okuru da olsa yetmiş bin de olsa. Kitabın mirası sizsiniz, size verdiğim hikâyenin ötesindeki hayat sizsiniz.

Florence'in babası, sevdiğimiz insanların rüzgârda gizli olduğunu söylemişti ve buna inanıyorum. Bence sevdiğimiz insanlar kitapların sayfalarında da gizli olabilir.

Umarım bir gün sevdiğiniz insanları bir kitapta bulursunuz.

Ve umarım o kitap sonsuza dek yaşar.

TARTIŞMA SORULARI

1. Florence, Anne Nichols'ın hayalet yazarı. Sizce hayalet yazarların yazdığı kitaplar da bir yazarın mirası için yazarın bizzat yazdığı kitaplar kadar önemli mi?

2. Genelde sırlar saklamak bir insanın başka birine duyduğu güveni zedeler. Ama Florence'in babası, Florence'in kim için hayalet yazarlığı yaptığını bildiğini ve tüm o kitapları okuduğunu gizli tutmuş. Sizce bazı sırlar açığa çıktığında esasında güveni artırabilir mi?

3. Florence roman boyunca mükemmel sonu yazmakta zorlanıyor. Herhangi bir mutlu son yazabilecek olsaydınız bu nasıl olurdu?

4. Ben de Florence de aşk romanlarını rahatlatıcı buluyor. Sizin rahatlatıcı bulduğunuz favori kitaplarınız hangileri?

5. Medyada ölümden sonrasının farklı kültürlerden pek çok tasviri var: hayaletler, ölüm melekleri, ruhlar. Sizce neden ölüm teması ve ölüm sonrası hayat (ya da bunun benzeri) hikâyelerde bu kadar evrensel olarak ele alınıyor?

6. Hangi kitabı çok sevdiniz ve insanların okuması gerektiğini düşünüyorsunuz? Bu kitap hakkında neyi çok sevdiniz?

7. Ölüm ve bir insanın ölümle nasıl baş ettiği, bu romanın büyük bir parçasını oluşturuyor. Xavier'ın hikâyede yaptığı gibi sevdiklerinize bir liste bırakabilecek olsaydınız bu listede neler olurdu?

8. Ben ve Florence bir kelime oyunu savaşına girseydi sizce kim kazanırdı? Şaka yapıyorum; ama dürüstçe, sizce mizah ve trajedi ayrılmaz bir ikili mi? Neden?

9. Sizce Lee Marlow, *Ölüler Şarkı Söylediğinde*'yi yazmakta haklı mıydı? Orijinal fikir diye bir şey var mı? Yoksa hepimiz –bilerek veya bilmeyerek– yaşadığımız deneyimlerden ve hayatımız boyunca tanıştığımız insanlardan ilham mı alıyoruz?

10. Ben ve Florence'in ikinci bir kitabı olsaydı sizce bu ne hakkında olurdu? Sizce Ben, yeni ölü insanları görme gücüyle nasıl baş edecek?

11. Sizce Florence şimdi ne yazacak?

ASH'İN RAHATLATICI BULDUĞU KİTAPLAR

- *Yürüyen Şato*, Diana Wynne Jones.
- *Kış Yaza Kavuşunca*, Emily Henry.
- *Dragon's Bait*, Vivian Vande Velde.
- *Evlilik Teklifi*, Jasmine Guillory.
- *Dating You / Hating You*, Christina Lauren.
- *Well Met*, Jen DeLuca.
- *Kış Nişanlıları*, Christelle Dabos.
- *Boyfriend Material*, Alexis Hall.
- *Prenses Gelin*, William Goldman.
- [*Asla adını vermeyeceğim o hayran kurgusu*], Bilinmiyor.

© Ashley Poston

Ashley Poston, yıldızların muhteşemliğini fark etmemenin imkânsız olduğu Güney Carolina'nın kırsalında doğdu. Korsanları, yürüyen şatoları ve yıldızlı gökyüzünü sever. Bir kitaba gömülmediği zamanlarda, bir sonraki büyük macerasının peşinden koşar. Yarı zamanlı yazar ve tam zamanlı bir hayrandır.

Kapak İllüstrasyonu ve Tasarımı: Vi-An Nguyen

NEW YORK TIMES'IN SEÇTİĞİ, 2022'NİN EN DİKKATE DEĞER KİTAPLARINDAN!

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI VE GOOD MORNING AMERICA KİTAP KULÜBÜ SEÇKİSİ!

"Florence tam da âşık olmak isteyeceğim türden sevimli, sevecen, kendinizden bir şeyler bulabileceğiniz bir anakarakter ve onun yeniden sevmeyi öğrenme yolculuğu bana tam anlamıyla çığlık attırdı, iç çektirdi ve beni güldürdü. *Ölü Romantikler* güzelce hazırlanmış bir yapboz gibi: Sonunda tüm parçalar mükemmel bir şekilde yerine oturuyor ve oluşturdukları resim dokunaklı, komik, nefes kesici, umut dolu ve rüya gibi." —**ALI HAZELWOOD**

"*Ölü Romantikler* sevdiğim pek çok şeyi –komik karakterler, sonradan edinilen aileler, şirin küçük kasabalar, hayran kurguları, HAYALETLER (!!!)– ele alıyor ve hepsine taze, eğlenceli, tamamen modern bir bakış açısı kazandırıyor. Bu gerçekten uğruna ölünecek bir romantik komedi!" —**RACHEL HAWKINS**

"Ne kadar eğlenceli! Emily Henry / Casey McQuiston okurları (yani ben) bu kitabı yalayıp yutacak. Zeki, akıllıca ve kesinlikle romantizme dair bir sevgiyle dolup taşıyor. Nefis." —**EMMA STRAUB**

"Bu eser, 'While You Were Sleeping' ile 'Six Feet Under'ın bir araya gelmiş hâli. Herkese ne kadar iyi olduğunu haykırmak istiyorum... Sonuç; umutsuzluk için bir panzehir, hayatın sona erdiği ve zamanın akıp gittiği gerçeği konusunda açık sözlü ama yine de ısrarcı bir romantizm... Bu kitap sizi cenaze sahnesinde güldürecek ve dans partisi başladığında ağlatacak." —***THE NEW YORK TIMES***

"Poston aşk, kayıp ve umut üzerine bir romantik komediyle ilk yetişkin romanı çıkışını yapıyor... Pırıl pırıl diyaloglar karakterleri canlandırıyor, ölü olanları bile. Okurlar bu kitabı ellerinden bırakamayacaklar." —***PUBLISHERS WEEKLY***

"Hepimizin yazın okunacak iyi bir hayalet hikâyesine ihtiyacı var ve bunun için Ashley Poston'ın ilk yetişkin kurgusundan daha iyisini bulamazsınız." —***ENTERTAINMENT WEEKLY***